

Ilustrația copertei: Theodor PETROȘANU

NICHOLAS EVANS

CERCUL LUPILOR

În românește
de

Ioana-Ruxandra FRUNTELATĂ

THE LOOP

by

NICHOLAS EVANS

Copyright © by Nicholas Evans 1998

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii VIVALDI

Editura *Vivaldi*
București, 2002

Mamei mele, Eileen
și în memoria tatălui meu,
Tony Evans.

Dintre cărțile care m-au ajutat să mă documentez pentru acest roman, rămân cel mai îndatorat următoarelor: *Despre lupi și oameni* de Barry Lopez, *Război împotriva lupului*, editată de Rick McIntyre, *Războaie cu lupii* de Hank Fischer, *Lupul* de L. David Mech și *Compania lupilor* de Peter Steinhart.

Dintre multele persoane care m-au ajutat, aș vrea să le mulțumesc în mod deosebit lui Bob Ream, Doug Smith, Dan McNulty, Ralph Thisted, Sara Walsh, Rachel Wolstenholme, Tim și Terry Tew, Barbara și John Krause, J.T. Weisner, Ray Krone, Bob și Ernestine Neal, Richard Kenck, Jason Campbell, Chuck Jonkel, Jeremy Mossop, Huw Alban Davies, John Clayton, Dan Gibson, Ed Enos, Kim McCann și Sherry Heimgartner.

Sunt în mod special recunoscător familiei Cobb, lui Ed Bangs, Mike Jiminez, Carter Niemeyer, Bruce Weide, Pat Tucker și lui Koani, singurul lup pe care-l pot numi prieten în mod plauzibil.

În fine, pentru răbdarea, sprijinul, sfatul, atenția și prietenia acordate în timpul scrierii acestei cărți, le adresez calde mulțumiri următorilor: Linda Shaughnessy, Tracy Devine, Robert Bookman, Caradoc King și minunatelor mele editoare, Carole Baron și Ursula Mackenzie.

Tot ceea ce face,
Puterea Lumii face în cerc.
Cerul e rotund și
am auzit că pământul
e rotund ca o minge și
la fel sunt toate stelele.
Vântul, în puterea lui
deplină, se învâртеște.
Păsările își fac cuibul în cerc,
pentru că religia noastră
este și a lor. Soarele urcă
pe boltă și coboară apoi în cerc.
Luna face la fel și amândoi
sunt rotunzi. Chiar și anotimpurile
formează un mare cerc în
schimbarea lor continuă și în
revenirea lor la ceea ce au fost.
Viața unui om e un cerc
de la copilărie la copilărie.
Și la fel e tot ce e în suflete
de putere.

Elanul Negru din tribul Oglala Sioux
(1863-1950)

VARA

UNU

Unii oameni cred că adierea măcelului zăbovește într-un loc ani de zile. Se spune că sălășuiește în pământ și e sorbită încet de rădăcinile întortocheate, astfel încât, atunci când natura înverzește, toate făpturile ei păstrează mărturia măcelului, de la cel mai mic lichen până la cel mai înalt copac.

Poate că, în vreme ce cobora tăcut prin pădure în acea după-amiază târzie, cu spinarea albită de soarele verii frecându-se de ramurile mai joase ale pinilor și brazilor, lupul o simți și el. Și poate că rămășița aceasta de freamăt din nările lui, dezvăluindu-i că aici, cu mulți ani în urmă, au fost uciși atâția dintr-ai lui, ar fi trebuit să-l facă să se întoarcă.

Totuși, continuă să coboare.

Pornise cu o seară înainte, lăsându-i pe ceilalți pe înălțimile unde, chiar și acum, în iulie, rămăseseră flori de primăvară și pete de zăpadă obosită în crăpături neatinse de soare. Se îndreptase spre nord, de-a lungul unei creste semețe, apoi o luase spre est, urmând cursul șerpuitor al unui canion pietros ce aduna zăpada topită, scurgând-o de pe culme spre văi și câmpii. Se menținuse pe teren înalt, ferindu-se de poteci, mai ales de cele de

pe malurile râurilor, unde puteau fi oameni în acest anotimp. Chiar și noaptea, când era posibil, stătuse dincolo de lizieră, în umbră, pășind atât de ușor, încât labele lui păreau nici să nu atingă pământul. Călătoria lui părea să aibă un scop precis.

Când răsări soarele, se opri să se adape, apoi găsi un cotlon umbros printre pietre și dormi cât ținu arșița zilei.

Pe ultima pantă spre vale, coborârea era mai dificilă. Terenul pădurii era abrupt și plin de așchii suflate de vânt din copaci și aglomerate ca lemnele pentru un șemineu poetic; lupul trebuia să-și aleagă atent drumul printre ele. Uneori, făcea cale întoarsă și găsea un traseu mai bun, evitând să rupă tăcerea cu zgomotul unei crengi călcate, dezvăluind o poveste întreagă. Ici și colo, soarele își strecura lumina printre copaci, formând cercuri de un verde viu în masa frunzelor, ca niște mici oaze pe care lupul le ocolea întotdeauna.

Era un mascul tânăr de patru ani, capul hoardei. Avea picioare lungi și blana de un negru aproape desăvârșit, doar cu o nuanță foarte fină de gri pe flancuri, pe gât și pe bot. Din când în când, se oprea și își pleca nările pentru a adumea un tufiș sau un petec de iarbă, apoi ridica piciorul și își lăsa amprenta, marcând acest teritoriu uitat ca fiind proprietatea lui. Alteori stătea în loc, cu botul în vânt și ochii i se îngustau și scliffeau galbeni în timp ce citea mesajele olfactive transmise de aburii izvoarelor termale din vale.

Odată, în timp ce stătea așa, adulmecă un miros mai apropiat și întorcând capul, văzu două căprioare cu coada albă, mamă și pui, la mai puțin de douăzeci și cinci de pași, înghețate într-un petec de soare, privindu-l.

Le fixa, unindu-se cu ele într-o comunicare străveche

pe care până și puilul o înțelegea. Și pentru multă vreme părură că se mișcă numai sporii și insectele ce descriau spirale deasupra capetelor căprioarelor.

Apoi lupul se uită în altă parte, cântărind din nou aerul în nări, ca și cum căprioarele ar fi contat pentru el tot atât cât găzele.

De la o depărtare de un kilometru și jumătate veneau mirosurile amestecate ale văii. Vite, câini și adierea acră a mașinilor oamenilor. Și deși ar fi trebuit să știe din instinct cât de periculoase erau toate acestea, el continuă să coboare, urmărit de inscrutabilii ochi negri ai căprioarelor până când se pierdu printre copaci.

Valea în care intra acum lupul se întindea pe vreo zece mile spre est într-o nișă glaciară cuprinzând orașul Hope. Marginile văii erau abrupte și împădurite cu pin și privite de sus, păreau să se întindă ca niște brațe pline de dor, gata să cuprindă câmpiile însoțite ce se prelungeau dincolo de marginea de est a orașului spre orizont și mai departe.

În punctul ei maxim, valea avea aproape patru kilometri lățime. Pășunea era departe de a fi perfectă, deși mulți localnici se ocupau cu creșterea vitelor și câțiva dintre ei chiar se îmbogățiseră din asta. Era prea multă salvie și din cauza pietrelor, terenul părea gata să se rostogolească, dar întotdeauna se găsea câte un râuleț înghesuit printre tufe și bolovani și împiedicând alunecarea. La jumătatea pantei văii, mai multe dintre aceste pâraie se uneau și formau un râu care se unduia printre pâlcuri de plop canadieni spre Hope și de acolo mai departe, spre fluviul Missouri.

Toată această priveliște se desfășura la picioarele lupului. Acesta stătea pe o așchie de calcar care țâșnea

dintre copaci precum prova unei corăbii fosilizate. De acolo, muntele era abrupt și brăzdat de cicatricea zimțată a pietrelor, iar culmea și pădurea cedau treptat, parcă anevoie, în fața pășunii. La umbra arborilor păștea o turmă de vaci negre cu viței și o mică fermă se înălța la capătul poienii.

Fusese ridicată pe malul aflat la cotul unui pârau mărginit de sălcii și arbuști. Hambarele și țarcurile albe se aflau într-o parte. Casa era din lemn fasonat, proaspăt vopsită într-un roșu întunecat ca sângele de bou. De fațada sudică era lipită o prispă care acum, când soarele intra după culmi, era scaldată într-o ultimă țâsnire de lumină aurie. Ferestrele aflate pe peretele prispei erau larg deschise și perdelele lor curate fluturau ușor în bătaia vântului.

Dinăuntru se auzea bolborositul unui aparat de radio și poate de aceea celor din casă le era greu să audă plânsetul copilului. Pătuțul bleumarin de pe prispă se clătina puțin și pe marginea lui apărură niște mânuțe trandafirii, cerând consolare. Dar nu veni nimeni. În sfârșit, cu atenția abătută spre jocul soarelui pe brațele lui, bebelușul renunță și începu să gângurească.

Singurul care îl auzi fu lupul.

Kathy și Clyde Hicks locuiau în casa aceasta roșie de aproape doi ani și, dacă ar fi fost cinstită față de ea însăși (dar în general prefera să nu fie, pentru că de obicei nu poți îndrepta nimic și atunci de ce să te mai necăjești?), Kathy ar fi recunoscut că nu-i plăcea deloc.

Ei, poate „deloc” era un cuvânt prea greu. Verile era în regulă. Dar și atunci, aveai sentimentul că ești prea de-

parte de civilizație; prea expus. Cât despre iarnă, nici nu suporta să se gândească la ea.

Se mutaseră sus acolo în urmă cu doi ani, imediat după ce se căsătoriseră. Kathy sperase că nașterea copilului va schimba felul cum se simțea acolo și într-un fel, chiar așa se întâmplase. Măcar avea cu cine să vorbească atunci când Clyde muncea la fermă, chiar dacă până acum, conversația ei avea un singur sens.

Avea douăzeci și trei de ani și uneori îi părea rău că nu mai așteptase câțiva ani și se măritase imediat după ce absolvise colegiul. Avea o diplomă de management agricol luată în Bozeman, în statul Montana și nu-i folosea decât în cele trei zile pe săptămână când se ocupa de hârtiile tatălui ei, la ferma părinților.

Kathy considera încă locul acela „acasă” și avea deseori discuții cu Clyde pentru că-l numea astfel.

Se afla doar la vreo două mile în jos pe șosea, dar, ori de câte ori își petrecea ziua acolo și se urca apoi în mașină să se întoarcă, i se răsucea ceva în ea, nu chiar ca o durere, mai degrabă ca un regret surd. Îl alunga repede, vorbind cu copilul de pe bancheta din spate sau căutând niște acorduri country la radio și ascultându-le la maxim, îngânând și ea melodia.

Acum asculta postul ei preferat și în timp ce alegea porumbul în fața chiuvetei, privi câinii care dormeau la soare lângă hambar și începu să se simtă mai bine. Cânta melodia aceea care-i plăcea ei, era o interpretă canadiană care-ți rupea inima cântând cu o voce extraordinară ce bine îi „remorca tractorul” bărbatul ei. Pe Kathy o făcea să rădă întotdeauna.

Of, Doamne, ar fi trebuit să fie foarte mulțumită. Clyde era cel mai bun soț pe care și-l putea dori o femeie. Deși

nu era cel mai bogat (și, ei, bine, nici cel mai deștept), fusese de departe cel mai arătos tip de la colegiu. Când o ceruse de nevastă, în ziua absolvirii, prietenele lui Kathy se îmbolnăviseră de invidie. Și-acum îi dăruise un copil frumos și sănătos. Și chiar dacă locul ăsta era aruncat așa, în pustie, era totuși al lor. O mulțime de tineri de vârsta ei din Hope și-ar fi dat o mână ca să aibă așa ceva. În plus, era înaltă, avea un păr minunat și deși nu-și recăpătase chiar silueta dinainte de naștere, știa că fizicul ei ar fi putut să „remorcheze” orice tractor.

Autoaprecierea nu fusese niciodată o problemă pentru Kathy. Era fiica lui Buck Calder și prin locurile acelea, asta însemna tot ce poate fi mai mult. Ferma tatălui ei era cea mai mare din împrejurimi și Kathy crescuse cu sentimentul că este prințesa locală. Unul dintre cele câteva lucruri care nu-i plăceau la căsătorie era faptul că trebuia să renunți la nume. Chiar îi sugerase lui Clyde că ar fi putut și ea să se semneze Kathy Calder Hicks, ca doamnele acelea care fac carieră. Clyde fusese de acord, cum dorea ea, dar văzuse că nu era încântat de idee și ca să nu-l rănească, rămăsese la bătrânescul Kathy Hicks.

Se uită la ceas. Se apropia de șase. Clyde și tatăl ei erau la fân, reparau sistemul de irigații și urmau să sosească în jur de șapte, la cină. O aștepta și pe mama ei cu plăcinta pentru desert. Curăță chiuveta și puse porumbul pe sobă, într-o cratiță. Se șterse pe mâini cu șorțul și dădu radioul mai încet. Nu mai avea decât cartofii de curățit și până atunci în mod sigur Buck Junior avea să plângă de foame; o să-l hrănească și o să-l îmbăieze, pentru ca bunicul lui să-l găsească frumos.

*

Vacile din susul pășunii ridicară capul ca una când lupul ieși dintre copaci. El se opri la marginea ierbii, parcă pentru a le da ocazia să-l cerceteze. Nu mai văzuseră până acum o astfel de creatură. Poate că-l considerară un fel de coiote mai mare și mai închis la culoare. Coioții erau periculoși doar pentru vițelii nou-născuți. Sau poate semăna mai bine cu unii dintre câinii fermei, care se plimbau uneori printre ele și pe care nu trebuia să-i bage în seamă decât atunci când se repezeau la picioarele lor, obligându-le să meargă acolo unde nu doreau.

În schimb, lupul abia dacă le arunca o privire. Toate simțurile lui se concentraseră asupra casei și plecându-și botul, se îndreptă într-acolo. Acum se mișca mai încet, cu prudență mai mare, fără să ocolească vitele, trecând chiar prin mijlocul lor. Dar lipsa lui de interes era atât de clară încât nu se sperie nici una și se întoarseră cu toatele curând la păscut.

Pe măsură ce soarele cobora după culmi, o linie de umbră se târî pe iarba din fața casei, cățărându-se pe prispă, ca un val, înghițind întâi picioarele, apoi baza pătuțului copilului și schimbând roșul întunecat al fațadei într-o culoare mai aprinsă.

Lupul ajunsese acum la capătul paștii, oprindu-se lângă gardul unde Clyde montase o țeavă și o cadă vechi de email ca să adape vitele dacă seca pârâul. O pereche de coțofene se desprinseseră din sălciile de pe malul apei și se rotiră deasupra lupului, bătând din aripi și certându-l, de parcă știau ce căuta el acolo și nu prea le plăcea asta. Lupul le ignoră.

Dar din pătuțul lui, aflat la doar douăzeci de metri de acolo, copilul gânguri imitând păsările, tipă de încântare și repetă trilurile de câteva ori. În casă începu să sune telefonul.

Era mama lui Kathy. Îi spuse că arsese plăcinta, dar să nu-și facă griji, pentru că avea în congelator altceva și o va coace în cuptorul cu microunde.

— A, și Luke a spus că vine și el, dacă se poate.

— Bineînțeles că se poate.

Fratele lui Kathy, Luke, tocmai împlinise optsprezece ani. Ori de câte ori se întâlneau în oraș, se purta frumos cu copilul, dar cu Clyde nu se înțelegea prea bine și de când se măritase, Luke nu venise la ei decât de vreo două ori. Când erau copii, nu fuseseră niciodată prea apropiați. Dar nimeni nu era prea apropiat de Luke în afară de mama lor, bineînțeles. Până la urmă, ea era singura care se descurca în privința bălbăielii lui.

Kathy fusese întotdeauna prea nerăbdătoare. Chiar și când mai crescuseră, nu se putea abține să nu termine ea propozițiile când el se bloca. Abia dacă-l mai văzuse în ultimele două luni, de când terminase liceul. Lui Kathy i se părea că devenea tot mai singuratic, mereu de unul singur în sălbăticie, însoțit doar de calul acela caraghios.

Oricum, venea și el la cină și-i părea bine. Mama ei o întreba ce făcea copilul și Kathy spuse foarte bine, dar ar trebui să se grăbească, pentru că mai avea treabă, și sosise timpul să-l hrănească.

Abia când puse receptorul la loc începură câinii să latre.

În mod normal, nu le-ar fi dat atenție. Câinii se agitau și urlau întotdeauna pentru diferite nimicuri. Dar acum în glasul lor era ceva care o făcu să se uite pe fereastră.

Maddie, bătrâna cățea collie, avea coada între picioare și se ascundea după hambar, mârâind peste umăr. Prince, labradorul galben pe care i-l dăduse tatăl lui Kathy când se mutaseră aici, alerga înainte și înapoi cu părul zbârlit. Urechile i se ciuleau și se pleoșteau alternativ, ca și

când ar fi fost nesigur și își puncta lătrăturile cu mici schelălăieli îngrijorate. Avea ochii ațintiți dincolo de casă, spre poiană.

Kathy se încruntă. Ar fi fost bine să se ducă să vadă ce-i speriasse. Cratița în care gătea porumbul începu să sfârâie și dădu focul mai mic. Ieși pe ușa de sticlă a bucătăriei și păși în curte, dar nu văzu nici urmă de cățea collie. Prince păru ușurat s-o vadă.

— Hei, ce se întâmplă aici?

Câinele porni către ea, apoi păru să se răzgândească. Probabil că prezența ei îi dădu curajul necesar, căci dispăru după colțul casei într-un nor de praf.

Abia atunci își dădu seama. Copilul. Cineva atacase copilul, pe prispă. O luă la fugă. Trebuie să fie un urs. Sau o puma. Doamne, cum de a fost atât de proastă?

Trecând de colțul casei, Kathy văzu jos, lângă prispă, un animal care i se păru la început un câine negru și mare, poate un ciobănesc german. Acesta se întoarse să-l înfrunte pe labrador.

— Pleacă de acolo ! Marș!

Animalul îi aruncă o privire și simțind flacăra galbenă a ochilor lui, Kathy pricepu într-o clipă că nu era un câine.

Prince se opri în fața lupului, lăsându-se în jos pe labele din față, cu pieptul foarte aproape de pământ. Își dezgoliase dinții, mârâia și lătra, bravând însă atât de timid, încât părea gata în orice clipă să dea bir cu fugiții. Lupul stătea neclintit, dar părea în același timp să crească, dominând câinele. Coadă stufoasă i se ridicase. Încet, își dezgoli mârâind incisivii sclipitor de albi.

Apoi, dintr-un singur plonjon, apucă gâtulejul labradorului în fălci și-l aruncă în sus de parcă ar fi fost un iepure. Câinele scheună și în mîntea lui Kathy se derulă

aceeași scenă petrecută între lup și copilul ei. Țipă și sări pe prisă.

Pătuțul era la celălalt capăt și i se păru că sunt o sută de mîle până acolo.

Te rog, Doamne, fă să nu fie mort. Te rog. Fă să nu fie mort.

Nu-și dădea seama dacă pătuțul fusese mișcat, dar chiar și pe zgomotul schelălăielii câinelui, simțea tăcerea copilului și începu să suspine gândindu-se la ce se putea aștepta.

Ajungând, aproape că nu îndrăznea să se uite.

Dar se forță s-o facă și își văzu copilul zâmbindu-i din pătuț și izbucnind în plâns, îl strânse la piept. O făcu atât de puternic, încât micuțul începu și el să plângă și atunci îl strânse și mai tare. Kathy se rezemă de perete și privi peste marginea prispei.

Lupul stătea cu capul plecat spre labrador. Își dădu seama că acesta murise. Picioarele din spate îi mai zvăcniră o dată, așa cum făceau și în somn, când câinele visa la gura sobei. Avea gâtleeul sfâșiat și stomacul despicat ca al unui pește. Iarba de sub el se înroșise. Kathy Țipă din nou și lupul tresări, de parcă o uitase. O privi în ochi și ea-i văzu stropii de sânge sclipind pe față.

— Pleacă de aici! Hai! Pleacă!

Se uită în jur, căutând ceva ca să arunce după el, dar nu mai era nevoie. Lupul alerga deja și trecu pe sub gard, galopând printre vitele care se întrerupseseră din păscut pentru a urmări spectacolul. La capătul îndepărtat al pajiștii, se opri și se uită la Kathy, care plângea cu copilul în brațe lângă câinele mort. Apoi se întoarse și dispăru în umbra pădurii.

DOI

Birourile echipei de salvare a lupilor din cadrul Serviciului SUA pentru Protecția Animalelor Sălbatică se aflau la etajul trei al unei clădiri banale din cărămidă, dintr-o zonă liniștită a orașului Helena. Afară nu era nici o plăcuță care să indice existența biroului și chiar dacă ar fi fost, probabil că n-ar fi rezistat mult. Oamenii locului nu prea agreau nici o agenție federală și cu atât mai puțin una al cărei unic scop era să protejeze o creatură pe care ei o considerau cea mai respingătoare cu putință dintre cele lăsate de Dumnezeu. Dan Prior și echipa lui știau din experiență că era bine să nu atragă atenția prea mult când venea vorba de lupi.

În prima încăpere, un lup împăiat privea cu ochi destul de binevoitori munca lor, stând cuminte într-o vitrină. Pe o plăcuță de pe geamul acesteia scria că ocupantul este *Canis Lupus Irremotus*, Lupul din Nordul Munților Stâncoși. Dar, dintr-un motiv pe care nu și-l mai amintea nici unul din angajați, lupului i se spunea, mai pe scurt, Fred.

Dan căpătase obiceiul de a vorbi cu Fred, în special în serile acelea lungi când toți plecau acasă, lăsându-l pe el să descurce încă o dispută politică în care-l țarau con-

frații mai animați ai lupului din vitrină. În asemenea ocazii, Dan își gratula tovarășul tăcut cu apelative mult mai răsunătoare.

În seara aceasta însă, totul avea să fie liniștit. De fapt, Dan chiar pleca devreme, pentru prima dată în istoria biroului. Avea o întâlnire. Și pentru că făcuse greșeala de a menționa acest lucru, toată lumea îl tachinase pe tema asta toată săptămâna. Când ieși de la el, îndesându-și niște hârtii în servietă, intonară cu toții un refren repetat:

„Distracție plăcută, Dan!”

— Mulțumesc foarte mult, răspunse el, printre dinții înțeleștați, stărnind râsetele tuturor. Vrea cineva să-mi spună ce naiba-i atât de fascinant subiectul legat de viața mea personală?

Asistenta lui, Donna, îi surâse cald. Era o femeie voinică și curajoasă, trecută de treizeci și cinci de ani, care administra treburile biroului cu un umor sănătos ce nu părea s-o părăsească nici măcar în cele mai furtunoase momente. Acum, ridică din umeri:

— Cred că se leagă de faptul că asta-i prima ta întâlnire de mult timp.

— Va dau afară pe toți.

Le făcu un semn de lehamite cu mâna, îi spuse lui Fred să-și șteargă rânjetul de pe bot și tocmai atinsese clanța când sună telefonul.

— Am plecat, îi mimă el Donnei și fu dus.

Apăsă butonul liftului și așteptă, ascultând vibrația cablurilor în spatele ușilor din oțel inoxidabil. Apoi ușile se deschiseră cu un „cling”.

— Dan!

Așteptă cu degetul pe buton, ținând ușile deschise, ca Donna să ajungă lângă el.

— Știi ce? Cred că viața ta personală...

— Zău, Donna, mă gândeam să-ți măresc salariul.

— Îmi pare rău, dar credeam că vrei să știi. Era un fermier din Hope, Clyde Hicks. Zice că un lup tocmai a încercat să-i omoare băiețelul.

După douăzeci de minute și șase telefoane, Dan era în mașină, pe drum către Hope. Patru apeluri fuseseră pentru paznici și pădurari și alți oameni din Serviciul pentru Protecția Animalelor Sălbatiche, să-i întrebe dacă auzisera ceva despre vreo mișcare a lupilor în zona Hope. Nu auzise nimeni nimic. Cel de-al cincilea telefon i-l dăduse agentului pentru controlul animalelor de pradă, Bill Rimmer, cerându-i să se întâlnească în Hope ca să facă necropsia câinelui ucis.

Ultimul apel fu pentru drăgălașa și formidabila Sally Peters, directoarea de marketing, proaspăt divorțată, a unei companii locale de hrană pentru vite. Lui Dan îi trebuiseră două luni întregi ca să-și adune curajul de a o invita undeva. Acum, după reacția ei când află noutățile prin telefon, știa că până să-i mai dea o întâlnire va trece și mai mult timp.

De la Helena la Hope era un drum de mașină de vreo oră și, virând de pe autostrada interstată spre munții ce se întuneau profilați pe trandafiriul palid al cerului, Dan se întreabă de ce toți cei care lucrau cu lupii sfârșeau prin a fi terminați de ei.

De-a lungul anilor, întâlnise o mulțime de biologi care se specializaseră în alte animale, de la scorpii pitice la pinguini și deși erau câteva suflete deteriorate și printre ei, în ansamblu păreau capabili să se împleticească prin

viață la fel de bine ca restul omenirii. Dar biologii specialiști în lupi erau dezastre ambulante.

La orice categorie – divorț, cădere nervoasă, sinucidere – erau în top. Comparându-se cu aceste standarde, lui Dan nu avea de ce să-i fie rușine. Căsnicia lui durase aproape șaisprezece ani. Probabil că stabilise un record. Și chiar dacă Mary, fosta lui soție, nu vorbea cu el, Ginny, fiica lor – care avea paisprezece ani și mergea pe cincisprezece – îl considera un tată OK. Ce naiba, îl adora! Și sentimentul era reciproc. Dar în afară de Ginny, ce avea el de arătat lumii la patruzeci și unu de ani, dintre care atât de mulți petrecuți în slujba bunăstării lupilor?

Ca să evite să-și răspundă la întrebare, se aplecă și dădu drumul la radio. Căutând printre reclame și neobositele melodii country (pe care încă nu învățase să le iubească, după trei ani în Montana), se opri la știrile locale. Ultima dintre acestea nu contribui deloc la buna lui dispoziție.

Era despre un „atac al lupilor” la o fermă de lângă Hope și despre cum scăpase nepoțelul unuia dintre capii comunității, Buck Calder, de la o moarte sigură pentru că un labrador își dăduse cu vitejie viața pentru el.

Dan mârâi. Mass-media era deja informată. Numai asta îi mai trebuia. Dar realitatea se dovedi și mai neagră. Transmiteau deja un interviu telefonic cu însuși Calder. Dan auzise de el, dar nu-l întâlnise niciodată. Avea o voce adâncă, seducătoare, de politician. De pe vârful săgeților lui picura miere.

„Guvernul federal lasă în libertate toți lupii aceia din Yellowstone și acum sunt peste tot, amenință mamele și copiii. Și suntem oare lăsați să ne apărăm familiile, vitele și proprietatea? Nu, domnilor, nu. Și de ce? Pentru

că guvernul federal ne spune că aceste animale sunt încă o specie pe cale de dispariție. Vă spun eu, nu e nici rațiune nici dreptate aici.”

Reportajul sfârși și Dan închise radioul.

Tipul avea ceva dreptate. Până de curând, singurii lupi din regiune fuseseră puținii care se aventuraseră de-a lungul lanțului muntos continental din Canada. Apoi, după ani întregi de polemică aprinsă între apărătorii mediului și fermieri, guvernul federal hotărâse să impulsioneze refacerea populației de lupi. În jur de șazeci și șase de lupi sălbatici canadieni fuseseră capturați cu o cheltuială uriașă, transportați spre parcul Yellowstone și Idaho și eliberați.

Ca răspuns la furia locală, fermierii ce locuiau în așazisele arii experimentale primiseră dreptul de a împușca orice lup care le-ar fi atacat vitele. Dar lupii eliberați se înmulțiseră și pentru că nu se pricepeau prea bine la hărți – sau poate pentru că se pricepeau foarte bine – ajunseseră în locuri unde împușcarea lor te obligă la o amendă de 100.000 de dolari și chiar la ceva timp petrecut în închisoare.

Hope era unul dintre locurile acelea. În plus, era un teritoriu al dușmanilor lupului. Dacă era adevărat că se arătase un lup pe aici, atunci acesta avea nevoie de un control la cap.

Acum aproape zece ani, Serviciul pentru Protecția Animalelor Sălbaticie organizase întruniri publice pe tot cuprinsul statului pentru ca oamenii să-și poată exprima opiniile legate de propunerile guvernului pentru refacerea populației de lupi. Se părea că unele dintre aceste întruniri se desfășuraseră destul de furtunos. Dar cea pe care o ținuseră la Hope bătuse toate recordurile.

Un grup de tineri lucrători la ferme sau tăietori de lemne se adunase afară, cu puști și urlând că se abuzează. Cei dinăuntru, unde armele erau interzise, erau la fel de înspăimântători. Predecesorul lui Dan, un ins cu abilități diplomatice legendare, reușise să mențină capacul pe oala în clocot. Dar după aceea, doi tăietori de lemne îl înghesuiseră într-un perete și îl amenințaseră. El ieșise cu obrazul mult mai palid decât de obicei și descoperise că cineva îi turnase un bidon de vopsea roșie pe mașină.

Acum, Dan vedea orașul conturându-se în depărtare.

Era genul de orașel pe care-l puteai traversa cu mașina fără să-ți dai seama cu adevărat că ai fost acolo. O stradă dreaptă, lungă de câteva sute de metri și ramificată de câteva alei laterale. Un motel prăpădit o străjuia la un capăt iar la celălalt, o școală. Între aceste două repere se mai aflau o stație de benzină, o băcănie, o fierărie, o cantină, o spălătorie de rufe și un centru de taximetre.

Populația orașului de aproximativ cinci sute de locuitori, locuind împrăștiați de-a lungul văii, își satisfăcea nevoile spirituale prin două biserici și două baruri. Mai erau și două magazine de cadouri, vorbind mai mult despre optimism decât despre rațiuni economice solide, deoarece, cu toate că prin Hope treceau mulți turiști în timpul verii, foarte puțini dintre aceștia hotărâu să mai poposească acolo.

Încercând să varieze oferta și să răspundă dorințelor nou-veniților în regiune – un grup mic, dar sporindu-și numărul membrilor în fiecare zi –, cel mai bun dintre cele două magazine de cadouri își instalase de un an un bar de cappuccino.

Magazinul se numea Paragon și în rarele ocazii când Dan trecea pe acolo, avea grijă să se oprească întotdeauna, nu atât pentru cafeaua bună, cât pentru proprietară.

Era o new-yorkeză frumoasă pe nume Ruth Michaels și din cele două-trei întâlniri ale lor, reușise să-și dea seama că avusese o galerie de artă în Manhattan și venise în Montana, în vacanță, după ce i se distrusese căsnicia. Se îndrăgostise de locul acesta și rămăsese.

Lui Dan îi plăcea să-și imagineze că o cunoștea mult mai bine. Localnicii nu prea se dădeau în vânt după cappuccino, ei își beau cafeaua slabă și opărită, cum se servea peste drum, la cantina lui Nelly. Trecând pe acolo, Dan văzu întristat, dar nu cu totul surprins, că Ruth avea în vitrină un carton cu DE VÂNZARE.

Mai în față, văzu furgoneta lui Bill Rimmer parcată la locul unde stabiliseră să se întâlnească, în zona unui mic bar numit „Ultima Resursă”. Rimmer se dădu jos să-l salute. Era născut și crescut la Montana și arăta ca atare, cu pălăria lui Stetson și mustața blondă, pe oală. Cu cei aproape doi metri ai lui, îl făcea mereu pe Dan să se simtă un pipernicit. Era și mai tânăr decât el cu câțiva ani și arăta și mai bine; de fapt, când se gândea la asta, Dan nu-și putea da seama de ce tipul ăsta îi plăcea atât de mult.

Cobori din mașină și Rimmer îl bătu pe umăr:

— Ce mai faci, bătrâne?

— Păi, drept să-ți spun, Bill, aveam o întâlnire mai plăcută decât ce-ai aranjat tu.

— Frângi inima omului, Dan Prior. Mergem?

— De ce nu? Toți se duc. Ai auzit la radio?

— Mda. Și am auzit și că e o echipă TV acolo.

— Grozav.

— Lupul ăla bătrân și-a ales un loc pe cinste să-și facă debutul.

— Zău, Bill! Nici măcar nu știm dacă a fost un lup.

Urcară în furgoneta lui Rimmer și porniră de-a lungul

străzii principale. Era aproape șapte și jumătate și Dan începea să-și facă griji din cauza scăderii luminii. Era mult mai ușor să verifiți urmele unui prădător în plină zi. Era și mai îngrijorat din cauza tuturor celor care tropăiseră pe locul așa-zisului atac al lupului. Dacă existaseră urme, probabil că acum erau toate șterse.

El și Rimmer se apucaseră de meserie practic în același timp. Predecesorii lor fuseseră amândoi implicați în programul de salvare a lupilor și își dăduseră demisia la scurt timp după aceea, cam din aceleași motive. Erau „lupizați” – obosiți să asculte zbiețele fermierilor care îi acuzau că nu făcuseră destul pentru a controla răspândirea lupilor și pe ale apărătorilor sălbăticiunilor, reproșându-le contrariul. Oricum ar fi fost, nu puteau câștiga.

Rimmer lucra pentru Serviciul de Control al Daunelor Provocate de Animale, un sector al departamentului Agriculturii și de obicei, era prima persoană chemată când un fermier avea necazuri cu prădătorii, fie aceștia urs, ciobot, pumă sau lup. El era judecător, juriu și, când era cazul, călău. Avea pregătire de biolog, dar păstra dragostea de animale pentru el însuși. Faptul acesta, combinat cu îndemânarea de trăgător și prințator, îl ajutase să câștige respectul unor oameni ce nutreau o neîncredere naturală în toți angajații guvernamentali.

Purta haine de cow-boy și costumul și modul lui de a vorbi, lejer și laconic, îi dădeau un ascendent asupra lui Dan când trebuia să-i placheze pe fermierii mândri care pierduseră o vită sau o oaie din cauza (sau așa credeau ei) lupilor. Pentru astfel de oameni, Dan avea să rămână mereu un străin de pe coasta de est. Principala diferență dintre ei, totuși, era aceea că pe Rimmer fermierii îl vedeau ca pe cel care le rezolva problemele, iar pe Dan ca

pe cel care le provoca. Dan se simțea întotdeauna mai fericit când era însoțit de Rimmer, mai ales în situații ca cea de acum.

Ieșiră de pe ultima porțiune de asfalt, luând-o pe drumul pietruit care șerpuia spre munți. Merseră o vreme fără să vorbească, ascultând scrâșnetul roților mașinii ce ridicau un nor de praf. Aerul serii mângâia cald brațul lui Dan, prin ferestrele deschise. Între șosea și verdele întunecat al pinilor canadieni străjuind râul, un șoim scruta tufișurile de salvie în căutarea unei gustări de seară. Dan fu cel care rupse tăcerea:

— Ai auzit vreodată de vreun lup care să atace un copil?

— Nu. E mai probabil că urmărea câinele.

— Așa mă gândeam și eu. Dar pe tipul ăsta, Calder, îl cunoști?

— L-am întâlnit de vreo două ori. E o mare figură.

— În ce sens?

Rimmer surâse fără să-l privească și își ridică puțin pălăria de pe frunte, cu un deget:

— O să vezi.

Poarta fermei lui Calder era o structură masivă din bușteni înnegriți, al cărei arc era ornat cu craniul unui juncan cu coarne mari. Lui Dan îi aduse aminte de o călărie ca în vestul sălbatic, numită Canionul Blestemului, în care el și Ginny se speriaseră foarte tare, cu o vară înainte, în Florida.

Trecură de un paznic de turmă și de o pancartă de lemn pe care scria FERMA CALDER. Lângă ea, una mai mică, proaspăt vopsită, pe care scria simplu, HICKS.

Mașina pătrunse pe poartă și urmă șoseaua încă o milă, șerpuiind printre dealurile mici, împădurite, până văzură casa Calder înălțându-li-se în față. Se ridica domina-

toare pe versantul sudic al unei coline joase, furnizând, fără îndoială, un adăpost împotriva crivășului și o viziune atotcuprinzătoare asupra celor mai bune pășuni. Casa era clădită din bârne solide, văruițe și deși avea două nivele, lărgimea ei o făcea să pară joasă și ancorată definitiv în pământ.

Curtea cimentată cobora largă în pantă, incluzând un set impunător de grajduri albe, proaspat vopsite și în altă parte, trei silozouri argintii, tronând ca niște lansatoare de bombe asupra rețelei de țărcuri. Pe pășunea ce se întindea dincolo de curte, un pin canadian crescuse rămuror din carcasa unui Ford model T, ruginită în nuanța părului cailor care pășteau în apropiere. Aceștia își ridicară capetele ca să privească furgoneta și norul de praf stărnit de aceasta.

O luară la stânga și două mile mai sus, după ce urcară încă un deal, văzură în amurg contururile de un roșu întunecat ale casei Hicks. Rimmer încetini, ca să poată admira peisajul.

În fața casei erau parcate șase sau șapte vehicule și deși nu se vedea bine din cauza colțului clădirii, era limpede că un grup de oameni se adunaseră în jurul prispei din spate. Se părea că cineva aprinsese un reflector și din când în când, se declanșa și flash-ul câte unui aparat de fotografiat. Dan oftă:

- Vreau să plec acasă.
 - Arată chiar ca un circ.
 - Mda. Și acum vin și clovnii.
 - Eu mă gândeam mai degrabă la ceva roman, știi tu, când te dau ca hrană leilor.
 - Mulțumesc mult, Bill.
- Parcă lângă celelalte mașini și își croiră drum spre

spatele casei, unde erau toți oamenii. Vorbea cineva și Dan îi recunoscuse vocea imediat.

Într-un con de lumină, o tânără reporteră TV îi lua un interviu lui Buck Calder. Purta un costum roșu care arăta cu două numere mai mic decât măsura ei. Calder o domina. Era înalt, aproape la fel de înalt ca Bill Rimmer și mult mai solid. Avea umerii lați cât fereastra din spatele lui.

Purta o pălărie Stetson deschisă la culoare și o cămașă albă cu capse, care-i scotea în evidență bronzul. Ochii îi sclipeau albaștri-cenușii în lumina reflectorului și Dan își dădu seama că mai degrabă ochii dădeau impresia de forță, nu fizicul omului. O înțeleseră în intensitatea lor zămbitoare pe reportera care părea vrăjită. Dan așteptase să vadă în Calder un bunic. În loc de asta, iată, privea un bărbat în floarea vârstei, evident conștient de efectul pe care încrederea lui îi sine îl lăsa asupra celorlalți.

Kathy și Clyde Hicks stăteau alături, părând că nu se simt nici pe departe atât de bine. Kathy ținea în brațe bebelușul care-și privea bunicul cu ochii măriți de uimire. Tot acolo se afla și o masă pe care era ceva masiv și galben și lui Dan îi trebuia ceva timp să-și dea seama că era vorba despre câinele mort.

— Lupul e o mașină de ucis, spunea Calder. Prinde tot ce poate. Și dacă n-ar fi sărit câinele acesta brav, bietul de el, mi-ar fi sfâșiat nepoțelul. Deși cred totuși că Buck Junior i-ar fi dat mai întâi un pumn în falcă.

Mulțimea răsă. Erau cam o duzină de oameni. Fotografii și tânărul care lua notițe erau de la ziarul local; Dan îi mai văzuse. Cât despre ceilalți, habar n-avea cine erau. Probabil vecini și familia. Printre ei, privirea îi revenea mereu la două chipuri: o femeie grațioasă, în jur

de patruzeci și cinci de ani și un tânăr înalt aflat lângă ea, încă un adolescent, după impresia lui Dan. Stăteau în umbră, puțin mai în spate decât ceilalți. Observă că nici unul dintre ei nu răsese.

— Soția și fiul lui Calder, îi șopti Rimmer.

Femeia avea părul negru și des, înspicat cu șuvițe cărunte și ridicat într-un coc lejer, care-i scotea în evidență gâtul lung și alb. Avea un aer de frumusețe melancolică, armonizat perfect cu expresia de pe chipul fiului ei.

Pe prispă se lăsase deodată tăcerea. Reportera TV se albeste, înlăntuită de privirea lui Calder. Acesta îi surâse cu dantura albă și perfectă a unei vedete de cinema.

— Îmi mai pui vreo întrebare, păpușo, sau am cam terminat aici?

De data asta, râsetele o făcură pe tânără să roșească. Se uită la operator și acesta dădu din cap.

— Cred că am terminat, spuse ea. Vă mulțumesc, domnule Calder. Foarte mult! A fost cu adevărat... grozav.

Calder dădu din cap și privi peste capetele oamenilor spre punctul unde stăteau Dan și Rimmer, făcându-le un semn cu mâna. Toți se întoarseră spre ei.

— Văd aici două persoane care v-ar putea răspunde la câteva întrebări. Am și eu întrebări pentru ei.

Din întinericul hambarului, Luke Calder se uita în curte, în direcția locului unde se făcea necropsia. Era chiar dincolo de prag, ingenuncheat lângă Maddie și mângâind-o. Ea zăcea cu botul pe labe și din când în când scâncea, ridica ochii și-l privea, lingându-și buzele ei bătrâne și crăpate și atunci Luke o mângâia din nou, până se liniștea.

Rimmer întinsese labradorul pe platforma din spate a furgonetei, pe o folie curată din plastic și adunase niște veioze, ca să vadă pe unde să taie. Celălalt tip care venise cu el, expertul în lupi, filma totul, iar tatăl lui Luke și Clyde stăteau deoparte, privind în tăcere. Mama lui și Kathy erau înăuntru, terminau de pregătit cina. Toți ceilalți plecaseră în sfârșit acasă, slavă Domnului.

Coșmarul acela de femeie de la postul TV întrebase dacă putea rămâne să filmeze necropsia, dar Rimmer nu-i permisesese. Expertul în lupi, Prior, fusese de acord să-i răspundă la câteva întrebări stupide, nespunând de fapt nimic, apoi o trimisese politicos să-și facă bagajul, pentru că trebuia să treacă la treabă fără întârziere.

Îl jupuia ca pe un cerb, Rimmer vorbind tot timpul pentru camera video, spunând cu voce tare ce făcea și ce vedea. Luke îl văzu desprinzând spatele lui Prince ca pe un elastic de pe mușchiul de un roz însângerat.

— Hemoragie internă severă și mai multe urme de mușcăături aici, la baza gâtului. Răni adânci, ascuțite. Vezi, Dan? Uite, le măsoară. Inciziile astea sunt la distanță de cinci centimetri una de alta. A fost un animal mare.

Trebuie să fi fost masculul alfa, se gândi Luke, cel mare și negru.

Luke știa de câteva luni că sus erau lupi. Îi auzise prima dată în puterea iernii, când peisajul era încărcat de zăpadă și el era pe schiuri acolo unde-i plăcea cel mai mult, cât mai departe posibil de lume.

Găsise urme și știuse imediat că erau prea mari pentru a fi ale unui coiot și mergând pe ele, dăduse peste carcasa unui elan ucis de curând.

Apoi, într-o zi din aprilie, îl văzuse pe cel negru.

Urcase pe o creastă înaltă, folosind la început schiurile

și continuând drumul pe jos se oprise să se odihnească pe vârf. Era o zi senină, încă friguroasă, dar aducând promisiunea primăverii. Stând acolo pe o piatră și aruncându-și privirea în valea următoare, văzuse lupul ieșind cu mersul lui săltat dintre copaci. Își croise drum peste o pajiște mică plină de zăpadă topită, către o pantă bolovănoasă. Acolo dispăruse pur și simplu, printre colțurile pietrelor, lăsându-l pe Luke să se întrebe dacă nu cumva visase totul.

Era locul unde mama își făcuse bârlogul. Și în săptămânile următoare, Luke îi văzu și pe ceilalți. Când se topi zăpada, începu să urce călare acolo, atent să fie contra direcției vântului, legându-l pe Ochi-de-Lună mai departe și cățărându-se singur spre vârf. Ultimii metri se târi pe burtă, cu binoclul pregătit, făcându-și loc cu coatele printre pietre până când avea în fața ochilor poiana. Stătea întins acolo ore întregi și uneori nu vedea nimic; alteori, ieșeau toți.

Nu spuse nimănui despre asta.

Apoi, într-o după-amiază din prima săptămână a lui mai văzu puii. Erau pufoși și negri și nu prea siguri pe picioare și ieșiseră toți cinci din viziună poticnindu-se și clipind în soare. Mama lor stătea mândră la o parte cu țafele atârănând, în timp ce tatăl și ceilalți doi, adulții mai tineri, îi salutau pe micuți și-i miroseau, de parcă le-ar fi urât bun venit în lume.

Spre sfârșitul lui iurie dispărură și se temu că cineva îi omorâse. Dar apoi îi regăsi într-o altă poiană, în susul canionului. Lui Luke i se păru un loc mai sigur, străjuit de copaci și coborând lin spre un părau unde puii se puteau bălăci și juca. Acolo, într-o dimineață, îl văzu pe unul dintre adulții mai tineri pășind săltat spre ai lui de

la vânătoare, mândru foc, de parcă trăsesse lozul câștigător, și puii repezindu-se spre el, înghiontindu-l și lingându-l pe față până ce lupul parcă surâse, căscă și regurgită carne pentru ei, hrănindu-i exact așa cum scria în cărți.

Pe măsură ce pajiștea se umplea de flori, Luke privi puii vânaș albine și fluturi și învățând să vâneze șoareci. Uneori, erau atât de caraghioși, încât îi venea greu să nu râdă în hohote. Alteori, când mama sau tatăl lor moțăiau la soare, puii îi pândeau, târându-se pe burtă printre tufișuri, stele căzătoare și firele de iarbă lungi și pline de sevă. Luke era sigur ca părinții știau ce se întâmplă, dar intrau în joc, prefăcându-se adormiți.

Când se apropiau, puii se repezeau și totul devenea o nebulă, se fugăreau în jurul pajiștii, făcând tumburi și mușcându-se și jocul nu se termina decât când se prăbușeau toți osteniți, într-o grămadă mare de lupi.

Martor la viața lor, Luke rostea în gând o rugăciune, nu către Dumnezeu, despre a cărui existență nu avusese dovezi prea mari până acum, ci către acel cineva sau ceva care hotăra aceste lucruri, cerând ca lupii să fie destul de deștepți și să stea aici sus, în siguranță, să nu se aventureze în vale.

Dar acum se întâmplase. Unul dintre ei venise.

Și, privind cum tatăl lui aprindea lumina de pe prispă, Luke se simțise supărat pe lup, nu pentru că omorâse căinele surorii lui, la care ținuse întotdeauna, ci pentru că riscase atât de mult viețile alor lui. Oare prostul de el nu știa ce părere aveau oamenii de pe aici despre lupi?

Tatăl lui știa cât de bine cunoaște Luke munții, pentru că urca mereu acolo de capul lui, în loc să ajute la treburi, cum se cuvenea să facă un fiu de fermier.

În seara aceea, înainte de venirea curioșilor, tatăl lui îl întrebase dacă văzuse vreodată semne de lup acolo sus.

Luke clătinase din cap și în loc să se mărginească la atât, încercase, prosteste, să spună că nu, nu văzuse niciodată. Minciuna îl făcuse să se blocheze mai rău decât oricând la „nu” și „niciodată” și tatăl lui plecase înainte ca el să reușească să termine propoziția.

El lăsase cuvintele să moară înăuntrul lui, la fel ca multe alte propoziții pe care nu le mai rostise.

Necropsia se terminase și Dan Prior oprise camera de filmat și-l ajuta pe Rimmer să curețe locul. Tatăl lui Luke și Clyde se apropiară și începură toți patru să vorbească încet, așa că nu-i mai putea auzi. Mai mângâie o dată câinele, se ridică și porni către ei, oprindu-se la mică distanță și sperând că nu va fi zărit.

— Hm, fără îndoială că a fost un lup, zise Rimmer.

Tatăl lui Luke râse:

— S-a îndoit cineva? Fiica mea l-a văzut cu ochii ei. Socot că poate să deosebească un lup de o ciocănitoare.

— Sunt sigur că poate, domnule.

Tatăl lui Luke îl zări și Luke se certă că ieșise din hambar.

— Domnilor, el e fiul meu Luke. Luke, dumnealor sunt domnul Prior și domnul Rimmer.

Luptându-se cu instinctul de a da bir cu fugiții, Luke înaintă și dădu mâna cu ei. Amândoi îi ziseră, „bună”, dar el dădu doar din cap evitându-le ochii, ca să nu încerce să-l facă să vorbească. Tatăl lui continuă imediat conversația, ca de obicei, salvându-l și în același timp atribuindu-i un nou eșec. Luke știa adevăratul motiv pentru care tatăl lui prelua întotdeauna discuția atât de prompt; nu-i plăcea ca oamenii să știe că fiul lui e un bâlbâit.

— Și cum se face că nu ne-ați spus niciodată că sunt lupi pe aici, oameni buni?

— Domnule Calder, răspunse Prior, s-a știut că lupii călătoresc uneori de-a lungul lanțului muntos continental. După cum știți, numărul lor este în creștere în stat...

— Am auzit ceva, râse tatăl lui bațjocoritor.

— Deoarece călătoresc pe distanțe mari, nu este întotdeauna ușor de spus unde se află într-un anumit moment sau...

— Credeam că toți au zgardă cu radioemittător.

— Unii da, domnule, dar nu toți. Fiica dumitale e aproape sigură că acesta nu avea. Până astăzi, nu am avut nici o indicație cu privire la prezența lupilor în zonă. Acesta poate fi un lup răzleț, un lup singuratic care s-a desprins dintr-o haită aflată poate la mulți kilometri distanță de aici. Poate că stă cu animale monitorizate. Asta avem de gând să aflăm. De fapt, de mâine dimineată începem să căutăm.

— Sper s-o faceți, domnule Prior. Și Clyde speră la fel, cred că nu e greu să vă imaginați.

Și își luă ginerele de umeri. Clyde nu păru prea în largul lui, dar reuși să incline rigid capul.

— Și dacă-i găsiți, ce aveți de gând să faceți?

— Cred că trebuie să avem mai multe date înainte de a decide asta, spuse Prior. Îmi dau seama cât de supărat sunteți, dar, dacă vă consolează, vă asigur că nu a existat în America de Nord nici un caz de lup sălbatic sănătos care să omoare o ființă umană.

— Chiar așa?

— Da, domnule. E foarte probabil ca acesta să fi urmărit câinele. E un fel de chestiune teritorială.

— Ah, așa? Ia spune, Prior, de unde ești?

- Locuiesc în Helena, domnule.
- Nu, vreau să spun de unde provii. Unde te-ai născut și ai crescut? Bănuiesc că undeva prin est.
- Da, dacă de asta vorbim. Sunt din Pittsburgh.
- Pittsburgh, hmm... Crescut la oraș.
- Da, domnule.
- Deci acela e teritoriul dumitale, nu?
- Păi, într-un fel, cred că da, este.
- Păi, lasă-mă să-ți spun ceva, domnule Prior.

Făcu o pauză și Luke văzu în ochii tatălui lui sclipirea aceea de dispreț zâmbitor care-l îngroziase toată viața, pentru că anunța întotdeauna o remarcă zdrobitoare, o frază spirituală și ucigătoare care-ți lăsa doar alternativa de a te ascunde târâș sub o piatră.

— Acesta de aici e teritoriul *nostru*, continuă tatăl lui. Și avem și noi o „chestiune teritorială” în legătură cu el.

Urmă o tăcere tensionată, agravată de privirea încreștată ca o menghină de ochii lui Prior.

— Noi nu vrem lupi aici, domnule Prior. Să fie foarte clar!

TREI

Buck Calder fusese botezat Henry Clay Calder al Treilea, dar nu era genul de om care să trăiască încântat cu ideea că e al doilea sau al treilea la ceva, așa că lumea – prietenii, dar și cei care nu-l simpatizau – îl știa mai mult un Buck¹ decât Henry al Treilea.

Porecla o primise la paisprezece ani, când câștigase toate premiile puse în joc la rodeo-ul liceului, dezvăluind abia după terminarea competiției că avea două degete rupte și clavicula fisurată. Chiar și pe atunci, conotațiile mai carnale ale numelui „Buck” nu le scăpaseră celor mai cunoscătoare dintre colegele lui. Devenise deja obiectul șoaptelor animate, mai ales de când numele lui fusese găsit scrijelit pe peretele de la toaleta fetelor, într-un vers care rima cu un cuvânt ce trimitea foarte clar la actul sexual.

Dacă vreuna dintre fetele acelea ar fi considerat potrivit să-și împartă secretele cu mama ei, ar fi descoperit că reputația lui Buck nu era chiar așa de surprinzătoare. Și școlărițele din Hope mai în vârstă cu o generație roșiseră înfiorate de aceleași sentimente pentru tatăl lui.

¹ buck (engl.) = pui de taur, tăuraș

După cum se spunea, Henry II avea o metodă specială de a săruta, pe care fetele n-o puteau uita niciodată. Se părea că în fondul genetic masculin al familiilor Calder se găsea și succesul la femei.

Despre Henry I, bunicul lui Buck, nu se mai povesteau astfel de detalii intime. Istoria mărturisea numai fapte legate de îndrăzneala lui. El fusese acela care în 1912 încărcase în frotur din Akron, Ohio, câteva vaci și găini, o mireasă tânără și pianul ei și pornise hotărât spre vest.

Când ajunseseră, pământul cel mai bun era deja al altora, așa că Henry pretinsese terenul din munți, unde nimeni nu îndrăznise să se încumete. Își construise casa pe locul unde se afla acum ferma cea mare.

Și în vreme ce foarte mulți renunțaseră la pământ, goști de secetă, vânt și ierni care ucideau până și vitele cele mai rezistente, familia Calder supraviețuiește cu bine, în afară de pian, al cărui sunet nu mai fu niciodată la fel după terminarea călătoriei.

Henry cumpără pământul pe care vecinii lui nu reușiseră să-l facă rentabil și încetul cu încetul, ferma Calder se întinse în vale, către Hope. Cu o ambiție dinastică, își numi primul fiu tot Henry și se hotărî să facă din inițialele H.C. împletite un blazon faimos.

Tatăl lui Buck nu urmă nici o facultate, dar își petrecea toate momentele în care nu alerga după femei citind tot ce-i cădea în mână despre creșterea vitelor. Comanda la bibliotecă volume despre care auzise și obținea reviste de specialitate aduse cu vaporul tocmai din Europa. Tatăl lui găsea că unele dintre articolele pe care i le citea tânărul Henry sunt niște trăznăi la modă, dar era destul de deștept ca să-l asculte. La îndemnul fiului lui, schim-

bă rasa vitelor de la una comercială la Hereford pură. Și cu cât urma astfel de decizii, cu atât credea se marea.

Buck crescuse plin de încrederea și aroganța pe care un astfel de statut îl dă unui copil. Nici o fermă nu era mai mare decât a lor și nici un fermier mai deștept decât tăticul lui. Unii se așteptau – și sperau în secret – ca legenda vână Calder să se subțieze la acest al treilea Henry. Dar păru să fie de două ori mai puternică. Avea două surori mai mari și doi frați mai mici, dar fu limpede de la început că el era moștenitorul convenit al imperiului.

Buck urmă o facultate din Bozeman, studiind genetica. La întoarcere, continuă progresele începute la fermă. Ținea câte o fișă individuală pentru fiecare animal, înregistrându-i performanța până în cele mai mici detalii. Ușurința de a făta, abilitățile materne, câștigul în greutate, starea generală și multe altele erau observate și se acționa nemilos. Progenitura vitelor performante se înmulțea; cele cu lipsuri erau înlăturate rapid.

Ca filosofie de viață, metoda nu era prea diferită de cea urmată de fermierii din timpurile trecute. Să selectezi vitele bune nu e un act revoluționar. Revoluționară era însă rigoarea cu care acest principiu se aplica la ferma Calder. Schimbările făcute de Buck îmbunătățiseră radical performanța în toate domeniile și în curând, crescătorii de vite din tot statul începură să vorbească despre el. Primul Henry Calder muri mulțumit că descendenții lui îi continuau opera glorioasă, la granița secolelor.

Dar Buck era de abia la început. După dispariția bătrânului, susținu că trebuie să treacă de la vitele de rasă pură Hereford la Angus Negre. Argumentă că își îngrijeau mai bine vitele și prezise că în curând toată lumea le va dori. Tatăl lui îi spuse că-și pierduse mințile. Ar fi

însemnat să arunce pe fereastră toată munca de până atunci. Dar Buck îl convinse să-l lase pe el să crească separat câteva Angus Negre, de probă.

Aproape imediat, mica lui cireadă excelă față de vitele Hereford. Tatăl lui se învoi să le schimbe pe toate și după câțiva ani, reputația lor de crescători de Angus Negre pursânge sfida orice concurență. Taurii lui Calder erau renumiți pentru fertilitatea lor în tot Vestul și chiar mai departe.

Cu propria lui fertilitate, tânărul Buck Calder nu era atât de selectiv. Își dăruia generos favorurile și călătorea mult pentru asta. Din Billings până la Boise, nu era nici un bordel decent pe care să nu-l fi onorat cu vizita. Se lăuda că un bărbat are trei drepturi inalienabile: la viață, la libertate și la căutarea femeilor.

Dintre femeile pe care le curta, cele cu care se plimba nu știau nimic despre cele pe care le plătea. Faptul surprinzător era că cele dintâi aveau frați și veri care știau prea bine despre existența celorlalte. Unii dintre ei chiar fuseseră martori la petrecerile lui Buck, când acesta, descheiat la cataramă, stărnise hohote de râs cu motto-ul lui: „Femeile le călărești și le părăsești.”

Tăcerea prietenilor lui în această privință, datorată mai puțin loialității și mai mult grijii de a nu se autoincrimina, îi permitea lui Buck să treacă drept „ușor afeimeiat” pe la douăzeci de ani, făcându-l în ochii tuturor – cu excepția celor care nu erau „de comitet” sau a celor cu intuiție neobișnuită – să apară ca cel mai dorit burlac din Hope.

Când împlini treizeci de ani, majoritatea femeilor de vârsta lui, inclusiv cele pe care le entuziasma în liceu, își veniseră în fire și se măritaseră cu alții. Cele mai multe

erau mame și Buck începuse să le curteze pe surorile lor mai tinere. Ca și tatăl lui, ochii i se opriră în cele din urmă asupra unei fete cu zece ani mai mică decât el.

Eleanor Collins era fiica unui proprietar de magazin de fierărie din Great Falls și studiasse fizioterapie. Buck fu unul dintre primii ei pacienți.

Își deplasase un umăr ridicând un car cu fân împotmolit într-un părau. Data trecută când intrase la clinică fusese tras și răsucit de o femeie mai în vârstă despre care mai târziu spunea, glumind, că avea farmecul unui tanchist rus. Așa că, văzând-o pe tână zeită intrând pe ușa cabinetului, crezu că e asistentă sau infirmieră.

Purta un halat destul de strâmt pentru ca ochiul experimentat al lui Buck să distingă tipul de siluetă care-i plăcea cel mai mult, subțire, suplă și cu bustul bine format. Avea pielea ca de fildeș și părul lung, negru, prins în piepteni de baga. Nu-i întoarse zâmbetul, îl privi doar cu minunații ei ochi verzi, îl întrebă ce pășise și-l puse să-și scoată cămașa. Mamă, se gândi Buck în timp ce-și descheia nasturii, e ca într-un articol din revista Playboy.

Dacă Eleanor Collins ar fi cedat farmecului lui, dacă ar fi fost de acord să ia o cafea cu el sau dacă i-ar fi zâmbit măcar o dată, lucrurile s-ar fi putut petrece altfel.

După luni de zile, îi spusese că în ziua aceea era nervoasă ca o veveriță; că imediat cum îl văzuse, se gândise că era bărbatul potrivit pentru ea și-i fusese foarte greu să-și mascheze sentimentele prin răceală profesională. Dar atunci, Buck plecase de la clinică încins și la umăr și la inimă. Ultimul loc îl făcea să realizeze că se întâmplase altceva decât „călărește și – părăsește”, pentru că de obicei simțea căldura undeva mai jos. Da. În sfârșit, o întâlnise pe femeia cu care se va însura.

Dintre avertismentele de care Eleanor ar fi trebuit să fină seama, probabil că cel mai grăitor era tristețea resemnată din ochii mamei lui Buck. Înțelegând-o, și-ar fi dat seama ce greu e prețul vieții alături de primul născut din familia Calder. Dar Eleanor văzu în ochii viitoarei ei soacre doar adorația explicabilă pentru bărbatul acesta frumos și de nădejde, care o alesese pe ea dintre toate femeile pentru a-i sta alături și a-i purta copii.

Refuzul ei de a i se dăruie înainte de căsătorie aprinse și mai tare pasiunea lui Buck. Eleanor rămase virgină până în noaptea nunții, când își făcu datoria și rămase însărcinată. Fu un băiat, al cărui nume nu se discută. Urmară două fete, la intervale apropiate, Lane și Kathy.

— Să-ți însămânțezi vaca cea mai bună o dată pe an, le spunea Buck prietenilor lui de băutură de la „Ultima Resursă”. Numai așa obții viței de prima mână.

Afirmația se potrivea și primilor trei dintre copiii lui. Henry IV era primul născut din neamul Calder, îi semăna perfect și uneori, când vânau, strângeau cireada sau reparau vreun gard, Buck clătina din cap cu mândrie, văzând îndemânarea naturală și entuziasmul băiatului.

Doamne, se gândea, ce înseamnă puterea sângelui! Dar când se uita la tânărul Luke nu mai era atât de sigur.

Cel de-al doilea fiu al lui nu semăna deloc cu un Calder. Patru ani trecuseră între cel de-al treilea copil și nașterea lui și în timpul acesta, parcă se schimbaseră ceva în genele Calder.

Băiatul era leit mama lui: pielea albă, de irlandez, părul negru și aceiași ochi verzi, gânditori.

— Ei, e sigur fiul mamei lui, glumise Buck la spital, când își văzuse copilul prima dată. Dar nu se poate spune cine e tatăl.

Și de atunci, chiar și de față cu băiatul, îi spunea lui Luke „fiul tău”, vorbind cu Eleanor.

O tachina, bineînțeles. Era mult prea mândru pentru a crede că un alt bărbat ar îndrăzni să-i pună coarne sau că o femeie a lui ar îngădui așa ceva. Dar în taină simțea că genele lui nu avuseseră acces la băiat. Sau, și mai rău, că fuseseră respinse. Avu acest sentiment chiar înainte ca Luke să înceapă să se bălbaie.

— Cere cum trebuie, îi zicea Buck la masă.

Nu striga, vorbea blând, dar ferm:

— Spune: „Te rog, dă-mi laptele.” Asta-i tot, Luke.

Și Luke, de trei ani pe atunci, stătea la masă și încerca, nu putea și iar încerca și iar eșua și nu primea laptele până nu înțepea să plângă și atunci Eleanor îl lua în brațe și i-l dădea și Buck zbiera la ea: cum o să mai învețe băiatul, dacă ea face așa de fiecare dată, pentru Christos?

Pē măsură ce Luke creștea, se bălbaia tot mai rău. Și pauza dintre cuvintele lui părea legată, într-un proces organic, de prăpastia ce se căsca încet-încet în mijlocul familiei lor, lăsându-i pe el și mama lui de-o parte și pe toți ceilalți în partea opusă. Devenea tot mai mult fiul lui Eleanor și în curând avea să fie singurul.

Într-o zi înzăpezită de noiembrie, când Luke avea șapte ani, doi Henry Calder, fratele lui mai mare și bunicul lui, muriră într-un accident de mașină.

Tânărul Henry, de cincisprezece ani, învăța să conducă și era la volan când în fața mașinii, tășni un cerb. Șoseaua era ca marmura lustruită și când viră, roțile se blocau și mașina derapă și plonjă într-o răpă, ca o pasăre fără aripi. Echipa de intervenție ajunse la locul accidentului după trei ore și aprinzând farurile, dădu la iveală cele două trupuri înzăpezite într-un copac, înghețate și împletite ca într-o săritură de balet macabru.

Henry cel bătrân avea șaptezeci și șase de ani și moartea lui fu mai ușor de îndurat. Dar pierderea unui copil e un abis din care puține familii mai ies la suprafață. Unele se târăsc spre lumină, găsind uneori o punte subțire peste care amintirea poate jese o pânză de durere. Altele sălășluiesc în întuneric pentru totdeauna.

Calderii găsiră un fel de crepuscul, dar fiecare în altă parte. Moartea băiatului acționă asupra familiei ca o forță centrifugă. Nu-și puteau găsi nici o mângâiere într-un doliu comun. Ca străinii naufragiați, pluteau fiecare spre țărm de unul singur, de parcă le-ar fi fost frică să nu fie târați și înecați în valul de durere dacă s-ar fi ajutat între ei.

Lane și Kathy se descurcă cel mai bine, evadând cât de des și cât de mult puteau pe la casele prietenelor lor. Tatăl lor mergea înainte, negându-și durerea și afirmându-și masculinitatea. Inconștient, simțea nevoia să-și planteze alte gene compensatoare și căuta mângâiere în sex, oriunde-l întâlnea. Galanteria lui, întreruptă o perioadă de căsătorie, se manifesta acum din plin.

Eleanor se retrase într-o lume a ei, îndepărtată. Stătea zile întregi la televizor, absorbită. În curând, cunoștea toate personajele din seriale și vedea aceleași fețe apărând mereu în emisiunile matinale. Se uita la neveste care zbierau la soți pentru că le înșelau și la fiice acuzându-și mamele că le-au luat hainele sau prietenii. Uneori, șocată, se trezea tipând și ea cu personajele.

Când obosi de televizor, încercă să bea. Dar nu reuși niciodată să prindă cu adevărat gust de beție. Toate băuturile erau groaznice, deși le îneca în suc de portocale sau de roșii. O făceau să uite, dar nu lucrurile rele. Conducea până la Helena sau la Great Falls și își dădea seama că habar nu are ce căuta acolo. Bea cu atâta discreție grați-

oasă, încât nimeni nu bănuia vreodată, chiar când li se terminară pâinea și laptele sau le dădu același lucru de mâncare două seri la rând sau chiar o dată uită pur și simplu să servească masa. În cele din urmă, decise că nu era făcută pentru a fi alcoolică și renunță la băutură.

Luke fu cel care simți cel mai acut distanțarea ei. Observă că adesea uita să-l sărute și să-i ureze noapte bună și că numai rareori îl mai îmbrățișa. Încă îl mai proteja de mânia tatălui, dar epuizată și fără sentiment, de parcă îndeplinea o datorie al cărui sens îl uitase.

Așa că înflorirea sentimentului de vinovăție în sufletul băiatului trecu neobservată.

În ziua morții lor, fratele și bunicul lui veneau să-l ia pe el de la logopedul din Helena. Și, urmând logica neabătută a unui copil de șapte ani, ajunsese la concluzia că accidentul se întâmplase din vina lui. Dintr-o lovitură, îi ucisese pe tatăl tatălui lui și pe fiul cel mai iubit, pe fostul rege și pe moștenitorul familiei Calder.

Era o povară uriașă pentru umerii unui băiețel.

PATRU

Avionul Cessna 185, cu fuselajul vopsit în alb și roșu, acostă îndrăzneț domul de cobalt al cerului de dimineață, apoi păru că rămâne un moment suspendat, fără greutate, deasupra vârfulor muntoase. Direcționând aripa de la tribord către soare și rotindu-se a douăzecea oară către est, Dan se uită la umbra avionului și o văzu clătinându-se și căzând, ca fantoma unui vultur, peste coastele de calcar străvechi, aflate cu trei sute de metri mai jos.

Bill Rimmer stătea lângă el în carlinga îngustă, cu stația radio de emisie-recepție în poală, parcurgând metodic lista frecvențelor tuturor lupilor monitorizați în zona dintre granița cu Canada și Yellowstone.

Aveau câte o antenă pe fiecare aripă și Bill le schimba mereu, în timp ce amândoi își ciuleau urechile pentru a distinge inconfundabilul clac-clac-clac al semnalului.

Nu era un ținut prea abordabil pentru depistarea lupilor. Pieptănaseră toată dimineața piscurile și canioanele, folosindu-și în egală măsură ochii și urechile, scrutând porțiunile de umbră dintre copaci, examinând crestele, pâraiele și luxuriantele poiene verzi în căutarea unui semn grăitor: un schelet într-un luminis, un stol de corbi, șaș-

nirea speriată a unei căprioare. Văzură multe căprioare, cu coada albă sau cenușii și de asemenea, elani. Odată, zburând la mică înălțime peste o râpă, tulburară o ursoaică grizzly, care se hrănea cu puilul ei dintr-o tufă de zmeură sălbatică, făcând cele două animale să alerge în trap greoi spre adăpostul pădurii. Ici și colo, zăreau și vite păscând pe loturile lor, pășuni înalte închiriate vara de fermieri de la Serviciul Forestier. Dar nici o urmă de lup sau de lupi.

Cu o seară înainte, Rimmer îl adusese pe Dan până în Hope, pentru ca acesta să-și recupereze mașina și intraseră amândoi la „Ultima Resursă”, ca să bea o bere meritată. Localul era întunecos, iar pereții erau ticsiți cu trofee vânătoarești ai căror ochi goi păreau să-i urmărească și la masa din colț unde se așezară cu paharele. În capătul sălii, două ajutoare de fermieri jucau zaruri și băgau monede într-un tomat. Muzica aleasă de ei se suprapunea peste comentariul unui meci transmis la televizor de deasupra barului. La bar, un băutor singuratic cu o pălărie pătată de sudoare îi povestea chelneriței pățaniile lui de peste zi. Ea încerca să pară interesată și exagera puțin. În afară de cei de mai sus, Dan și Rimmer erau singurii clienți. Dan încă mai răbufnea după întâlnirea cu Buck Calder.

— Ți-am spus că e o figură, îl calmă Rimmer, ștergându-și spuma de pe mustați.

— Se poate spune și așa.

— A, e de treabă! Socot că mai mult latră decât mușcă. E unul din tipii ăia cărora le place să te testeze, să vadă cât ești de dur.

— A, deci asta făcea!

— Sigur. Te-ai ținut destul de bine.

— Mulțumesc, Bill, zise Dan, sorbind cu sete din pahar și punându-l pe masă cu un zdrăngănit. De ce dracu' n-a putut să mai aștepte până să-i cheme pe afurisiții ăia de reporteri?

— O să vină toți iar, în curând.

— De ce ?

— Mi-a spus că o să îngroape câinele, știi tu, ca pe un erou și cu piatră la cap.

— Nu pot să cred.

— Așa mi-a spus.

— Și ce-ți închipui c-o să scrie pe piatră?

Se gândiră amândoi și lui Dan îi veni primul o idee:

— Poate doar „Labrador fost Prinț.”

Răseră amândoi ca doi puști, mult mai mult decât ar fi fost normal pentru o glumă așa de dubioasă, dar le făcu bine și adăugându-se și berea, Dan se simți puțin mai relaxat. Mai băură una și rămaseră până la sfârșitul meciului. Localul începuse să se anime. Era timpul să plece.

Pe când se îndreptau spre ușă, Dan auzi o voce spunând la televizor: „Și în valea Hope, un bebeluș abia a scăpat de la moartea programată de domnul Lup. Rămâneți cu noi, revenim cu amănunte.”

Așa că mai stătură, dar în zona de lângă ușă, ca să nu fie remarcați. Știristul local se ținu de cuvânt și după reclame, prezentă reportajul iar Dan simți cum se zbârlește la vederea surșului de crocodil al lui Buck Calder: „Lupul e o mașină de ucis. Omoară tot ce prinde.”

— Tipul ar trebui să candideze la președinție, spuse Dan cu glas scăzut.

După un cadru cu Dan și Rimmer, arătați într-o poziție retrasă, în spatele mulțimii, exact cum stăteau și acum, reporterul comenta că funcționarii federali erau „stân-

jeniți” de întâmplare. Își argumenta spusele cu un montaj din scurtul interviu luat lui Dan, ce demonstra exact ce trebuia. Clipea jenat în lumina reflectoarelor, ca un condamnat pentru crime abominabile.

— Poate lupul acesta să fie unul dintre cei pe care i-ați eliberat în Yellowstone? întrebă reportera în complex roșu, vârându-i microfonul sub nas.

Formula de adresare durea.

— E prea devreme ca să știm. Până nu examinăm câinele, nici nu putem să confirmăm că a fost un lup.

— Vreți să spuneți că nu credeți că e vorba despre un lup?

— Nu, nu vreau să spun asta. Spun doar că încă nu putem confirma.

Chiar și încercarea lui de a zâmbi dezarmant îl făcea să pară mai nesigur. Dan simți că era destul:

— Hai să plecăm de aici, spuse.

În dimineața aceasta, zburând de la Helena, cu soarele în față, strălucind pe munți, lucrurile nu mai păreau atât de sumbre. Discutase optimist cu Rimmer despre șansele de a capta un semnal. Poate că, în panica ei, Kathy Hicks nu observase că lupul purta o zgardă cu emițător. Și chiar dacă nu avea, poate trăia alături de alții care erau monitorizați. Erau cam mulți de „poate „ la mijloc. În sufletul lui, Dan știa că nu au șanse prea mari.

În ultimii doi ani, politica lor fusese să reducă deliberat numărul lupilor care purtau zgardă cu emițător. Ideea regenerării vieții animalelor din regiune se baza pe existența lor în stare naturală, sălbatică. Dacă s-ar fi înmulțit suficient, lupii puteau fi scoși de pe lista speciilor pe cale de dispariție. Dan era personal convins că emițătoarele nu erau de mare ajutor în privința înmulțirii lupilor.

Dar opinia lui nu era unanim împărtășită. Unii spe-

cialiști susțineau chiar că trebuie să fie utilizate zgărzi de capturare, prevăzute cu săgeți ce puteau fi declanșate oricând lupul trebuia adormit. Dan le folosea și el de câte ori când lucra în Minnesota și știa că astfel de zgărzi făceau viața oamenilor mai ușoară. Dar, ori de câte ori capturai un lup, îl drogai și-l manevrai, îi marcai urechea și-i luai probe de sânge și de urină, îl făceai să fie mai puțin sălbatic, mai puțin lup. Și în final, începeai să te întrebi dacă modul ăsta de control de la distanță nu-l transformă într-un fel de barcă de jucărie teleghidată, plutind pe apa lacului din parc.

Cu toate acestea, dacă un lup intra în încurcături, omorând oameni, vite sau animale de companie, trebuia să-i pui o zgardă cât se putea de repede – de dragul lui și al celor din jur. Începai să le dai fermierilor impresia că știi să localizezi fiecare lup din ținut și pe urmă, când unul o lua razna, te zbăteau ca un apucat să-l găsești înaintea celor care-l căutau cu pușca. Dacă-i puteai pune o zgardă, măcar știai unde e. Și dacă mai crea probleme, îl găseai și-l împușcai.

Acum, în vreme ce soarele se înălța constant pe cer, cei doi bărbați din carlinga strâmtă a avionului Cessna erau la fel de tăcuți ca stația de emisie-recepție a lui Rimmer. Dacă acolo jos ar fi fost un lup cu zgardă, l-ar fi găsit până acum. Era mult mai greu să găsească un lup sau mai mulți într-un astfel de relief, dacă nu erau animale monitorizate. Și se punea întrebarea: cine o să facă treaba asta? Și cine o să-i monitorizeze, după depistare?

Dan și-ar fi luat bucuros sarcina asupra lui. În ultima vreme, singurul lup pe care-l mai vedea era Fred. Devenise un biolog de birou și glumea uneori că-și va face doctoratul pe tema reproducerii dosarelor. Tânjea după

munca de teren, după clipele glorioase din Minnesota, când faxul și telefonul nu-l mai găseau. Dar o astfel de soluție ieșea din discuție. Avea prea multe de făcut și singura căreia-i putea plasa o parte din responsabilități era Donna. Bill Rimmer se oferise cu generozitate să ajute la montarea capcanelor, dar în realitate era și el prea împovărat.

Redresarea populației de lupi era de mult ca un fotbal politic, dar în ultimul timp mcaseară doar cei care erau împotriva ideii. Pe măsură ce numărul lupilor creștea, se aprindeau și controversele legate de asta. Cu cât se întâmplau mai des incidente ca cel de acum, cu atât devenea mai dificil să pretinzi fonduri și oameni în plus. Dan vedea cum bugetul lui se reduce la sânge. Acum, aproape că nu mai rămăsese nici sângele. Uneori, la câte o urgență, reușea să smulgă pe cineva de la alte treburi pentru o lună-două, să aducă un student la practică sau vreun voluntar dintre cei rodați la Yellowstone.

Problema era că, de data aceasta, nu era vorba doar despre o capcană și pusul unei zgărzi. Incidentul din Hope s-ar fi putut dovedi testul cel mai sever pentru programul lor de redresare.

Dat fiind faptul că locuitorii orașului urau aprig lupii și savoarea cu care presa mânca pe pâine conflictul, Dan știa că cel mai indicat nu era un om priceput numai la urme și capcane. Trebuia să aibă abilități de comunicare, să fie sensibil la sentimentele localnicilor și totodată, destul de tare pentru a înfrunta buldozere ca Buck Calder. Biologii cu astfel de talente erau destul de rari.

Avionul Cessna atinsese limita unui alt tur înspre răsărit și luând virajul, Dan privi în jos spre casele din Hope, înșirate ca pe o machetă. Un camion de vite cu optspre-

zece roți și care părea, de acolo, de dimensiunile unei cutii de chibrituri, ieșea de la o stație de benzină. Coturile râului luceau metalizate între pinii canadieni.

Dan aruncă o privire la indicatorul de combustibil. Mai aveau cât să le ajungă pentru un tur, apoi trebuia să încheie ziua de lucru.

De data asta, zbură direct pe deasupra fermei Calder, unde niște vaci negre pășteau, mici ca furnicile, iarba înșorită. O mașină urca serpentinele spre casa lui Hicks. Fără îndoială, alt blestemat de reporter.

Ajungând la pădure, zbură cât de jos îndrăzne, cu vârful copacilor și marginile carionului alunecând amețitor prin umbra avionului. Apoi, tocmai când voia să urce pentru ultima dată, zări în față o străfulgerare de un gri palid, pierind dincolo de o creastă pietroasă. Inima îi bătu mai tare; se uită la Rimmer și știu că-l văzuse și el.

Nu spuseră nici unul nimic și cele zece secunde cât dură să ajungă acolo pădură foarte lungi. Dan așează avionul oblic, îndreptând aripa stângă spre interiorul crestei și scrută amândoi terenul, până departe.

— Uite-l, spuse Rimmer.

— Unde?

— Intră în pădure lângă lespede aia lungă. E cioit, zise Rimmer după o pauză. Dar e unul mărișor.

Și, întorcându-se spre Dan, rănji consolator. Dan ridica din umeri:

— E timpul s-o luăm spre casă.

— Mda. Pare o slujbă pentru specialiștii în capcane.

Dan întoarse, primind în față sclipirea orbitoare a soarelui și porni spre Helena.

Undeva jos, într-un loc sălbatic știut doar de un băiat, lupii auziră duduul motorului din ce în ce mai slab, până se stinse.

CINCI

Helen Ross ura New York-ul. Îl ura și mai tare când afară erau 40 de grade și aerul era atât de umed încât te simțai ca o stridie coaptă în fumul țevilor de eşapament.

În rarele ei vizite aici, încerca întotdeauna să abordeze orașul ca un biolog, să observe comportamentul speciilor ciudate care tropăiau pe trotuare și să-și dea seama de ce unora chiar le plăcea hărmălaia aceea infernală. Dar eșua lamentabil de fiecare dată. După un moment de exaltare copilărească, trăsăturile ei adoptau întotdeauna o grimasă cinică, defensivă.

Acum, grimasa se afla la locul ei. Stând la masa îngheșuită în țarcul prăfuit de pe asfalt, pe care proprietarul restaurantului îl numea – rizibil – terrazzo, Helen își mai turnă un pahar de vin alb, aprinse încă o țigară și se întrebă de ce naiba tatăl ei trebuia să întârzie întotdeauna.

Îi căuta figura în gloata care se îmbulzea pe trotuar la ora prânzului. Toată lumea arăta incredibil de calmă și frumoasă. Tineri afaceriști bronzăți, în costume de in, cu haina aruncată pe umăr cu nonșalanță studiată, sporovăiau cu femei cu dinți perfecți, picioare mai lungi de o milă și probabil mai multe diplome universitare la activ fiecare. Helen îi urî pe toți.

Tatăl ei alesese restaurantul. Se afla într-o zonă numită SoHo, unde ea nu mai fusese până atunci, dar el spunea că e locul cel mai „chic” din oraș. Era plin de galerii de artă și de magazine unde se vindeau unul sau două obiecte foarte rafinate, expuse pe metri întregi în vitrine și prezentate de asistente de vânzări ce păreau coborâte direct din revista *Vogue*. Toate erau la fel de subțiri și disprețuitoare și păreau în stare să-ți refuze intrarea doar pe criterii estetice, dacă-ți luai inima în dinți și te aventurai în pragul magazinului. Lui Helen deja îi plăcea SoHo. Până și modul cum se scria era stupid.

Din fire, nu era o ființă meschină. Chiar dimpotrivă, trăia normal, la limita periculoasă a generozității, gata să acorde și circumstanțele circumstanțelor atenuante. Totuși, în ziua aceea, în afară de vreme și de oraș, fuseseră mai mulți factori care o aduseseră într-o dispoziție atât de proastă. Nu cel mai neînsemnat dintre ei era faptul că era pe cale să împlinească douăzeci și nouă de ani, o vârstă care i se părea uluitor, colosal de înaintată. Era la fel ca treizeci de ani, dar mai rău, pentru că măcar la treizeci de ani depășeai pragul. După ce împlinai treizeci de ani, ajungeai ușor la patruzeci sau la cincizeci. Sau mureai. Pentru că, dacă nu aveai o viață până la vârsta asta, aproape sigur că nici în viitor n-o să mai ai parte de nimic.

Măine era ziua ei și fără o intervenție divină miraculoasă, mâine va fi tot șomeră, nemăritată și nefericită.

Devenise un ritual ca tatăl ei s-o sărbătorească invitând-o la masă, indiferent unde ar fi locuit, de obicei la mai multe sute de kilometri depărtare de ea. Întotdeauna Helen era cea care făcea călătoria ca să-l întâlnească, pentru că tatăl ei era prea ocupat și avea impresia că-i

face o favoare fiicei lui chemând-o din ungherul necunoscut unde locuia ea. Și Helen venea în fiecare vară, uitând mereu că nici la întâlnirea precedentă nu se simțise bine.

Cu o lună înainte, primea prin poștă biletul de avion și detalii în legătură cu vreun restaurant la modă și se entuziasma, dădea telefoane unor prieteni din oraș și aranja întâlniri. Își iubea tatăl și masa lor împreună, o dată pe an, era singura ei ocazie de a-l vedea, în ultimul timp.

Părinții ei divorțaseră când ea avea nouăsprezece ani. Sora ei, Celia, cu doi ani mai mică, tocmai plecase la facultate și Helen urma biologia la Universitatea din Minnesota. Veniseră amândouă acasă de Ziua Recunoștinței și după masa festivă, părinții lor își împinseseră la o parte farfuriile și le anunțaseră calmi că acum, după ce-și făcuseră datoria de a le crește mari, voiau să pornească fiecare pe drumuri separate.

Căsrucia lor era ratată de ani de zile și amândoi aveau pe altcineva cu care ar fi preferat să trăiască. Vor vinde casa familiei, dar fetele vor avea, desigur, camerele lor în cele două case unde li se vor instala părinții. Totul urma să se facă rațional și fără nici o ranchiună. Lui Helen i se părea că asta înrăutățea infinit lucrurile.

O devastase să descopere că un menaj pe care-l crezuse, dacă nu fericit, măcar mediu ca nefericire, adăpostise în taină atâta mizerie. Părinții ei se certau, se posomorau și se înțepau cu tot felul de răzbunări mărunte, dar Helen avusese impresia că toți părinții sunt așa. Și acum se dovedea că de-a lungul atâtor ani se urăseră și se suportaseră doar de dragul copiilor.

Celia se purtase perfect, așa cum făcea și va face ea întotdeauna. Plânsese și-i îmbrățișase pe amândoi, făcân-

du-i și pe ei să plângă, în timp ce Helen îi privea uluită. Tatăl ei încercase s-o tragă și pe ea spre el, să plângă toți, ca într-un oribil act comun de spovedanie. Îi înlăturase mâna și zbierase: „Nu!” și când el o implorase, tipase și mai tare: „Nu!” Să te ia dracu! Să vă ia pe amândoi!” și ieșise din casă ca o furtună.

Pe atunci, păruse o reacție rezonabilă.

Părinții lor aveau aerul că faptul că nu divorțaseră mai devreme constituia un dar veșnic și indestructibil pentru fiicele lor și că iluzia de a fi avut o copilărie fericită echivala cu realitatea. Dar adevărul lor cadou fusese un lucru mult mai pregnant și cu totul diferit.

Helen nu se mai putuse descotorosi de atunci de gândul că ea era de vină pentru suferința comună a părinților ei. Era foarte clar. Dacă n-ar fi fost ea (și Celia, bineînțeles, dar Celia nu se simțea vinovată, așa că-și asuma ea o povară dublă), părinții lor și-ar fi urmat „drumurile separate” cu mulți ani înainte.

Divorțul lor îi confirma bănuiala pe care o avea de mult, că animalele sunt mult mai demne de încredere decât oamenii. Și dacă se gândea bine, faptul că în perioada aceea începuse să se intereseze cu pasiune de lupi nu era o coincidență. Cu devoțiunea și loialitatea lor unii față de ceilalți, cu modul de a-și îngriji puii, păreau superiori ființelor umane în aproape toate privințele.

Cei zece ani care trecuseră mai alinaseră sufletul lui Helen în privința divorțului părinților, iar gândul la asta se amestecase cu toate celelalte îndoieli și dezamăgiri cu care reușise să-și umple viața în acel interval. Cu excepția unor zile în care nu găsea milă pentru ei, zile străbătute de un vânt sumbru, mânat de imputări, Helen era acum bucuroasă că părinții ei își găsiseră, în sfârșit, fericirea.

Mama ei se recăsătorise imediat după divorț și ducea acum o viață de golf, bridge și, în aparență, sex înviorător cu un agent imobiliar scund, chel și extrem de atent, pe nume Ralphie.

Se dovedise că Ralphie era de șase ani Altcineva-ul ei. „Cealaltă femeie” a tatălui ei nu rezistase relației nici măcar șase luni și fusese succedată, de-a lungul anilor, de un întreg șir de „cealaltă femeie”, din ce în ce mai tânără decât cele dinainte. Munca lui de consultant financiar (Helen nu izbutise niciodată să înțeleagă ce făcea el de fapt) îl purtase de la Chicago la Cincinnati și Houston și de acolo, anul trecut, la New York, unde o cunoscuse pe Courtney Dasilva.

Acesta era un alt factor principal ce concura la dispoziția deloc senină a lui Helen din ziua aceea. La Crăciunul următor, Howard și Courtney Dasilva urmau să se căsătorească. Iar acum avea s-o cunoască și ea pe Courtney.

Viitoare ei mamă vitregă, după cum îi spusese tatăl ei la telefon, când îi dăduse vestea, lucra pentru una dintre cele mai mari bănci din America. De asemenea, absolvise psihologia la Stanford și era cea mai grozavă și fatală ființă umană din viața lui.

— E minunat, tăticule. Sunt fericită pentru tine, zisese Helen, încercând să fie sinceră.

— Nu-i așa? Fetițo, mă simt așa de ... Doamne, așa de viu! Abia aștept să vă cunoașteți. O s-o adori.

— Da, și eu, aștept s-o cunosc.

— Poate să vină și ei la restaurant cu noi?

— Bineînțeles... minunat.

Urmase o tăcere scurtă și-l auzise dregându-și vocea:

— Helen, ar trebui să-ți mai spun ceva, continuase cu un ton de confesiune, puțin timid. Are douăzeci și cinci de ani.

Și acum uite-o acolo, la capătul străzii, înându-se de brațul lui, cu coama neagră, sclipind și vâlvurindu-se în soare în timp ce mergeau. Vorbea și râdea, un talent pe care Helen nu-l stăpânise niciodată, iar tatăl ei strălucea ca un rege, cercetând chipurile bărbaților în trecere pe lângă ei, ca să surprindă semne de invidie. Părea să fi slăbit vreo cincisprezece kilograme și avea o tunsoare diferită, mai scurtă. Courtney purta un compleu negru, fără îndoială foarte scump, cu o centură lată, roșie. Sandalele cu tocuri înalte, tot roșii, o făceau să pară mai înaltă decât cei 1,75 m ai lui. Rujul se asorta cu centura și încălțările.

Helen purta rochia ei cea mai bună: una din bumbac imprimat, cafenie, pe care și-o luase în urmă cu doi ani dintr-un magazin popular. Avu impulsul subit de a se târi sub masă.

Tatăl ei o văzu, îi făcu semn cu mâna și i-o arătă lui Courtney, care-i făcu și ea semn. Helen își strivi repede țigara și când ei ajunseră la gardușul prăfuit al terasei, se ridică și se aplecă peste el să-și îmbrățișeze tatăl. Mișcarea antrenă sticla de vin de pe masă, care i se vărsă pe rochie, căzând apoi pe jos, în țândări.

— Mai ușor! exclamă tatăl ei.

Un chelner se repezi s-o salveze.

— Doamne, îmi pare rău! se văită Helen. Sunt o proastă.

— Ba nu! insistă Courtney și fu cât pe aci s-o repeadă: „Ce dracu' știi tu? Dacă vreau, sunt proastă”.

Cei doi fură nevoiți să intre în restaurant ca să iasă de acolo pe „terrazzo” și avu câteva momente să-și steargă rochia, asistată cam intim de chelner. Îngenunchease în fața ei și-i freca o cârpă de coapse. Toți clienții se uitau.

— Mulțumesc, e bine. E bine, zău. Oprește-te!

Din fericire, o ascultă și dispăru iar Helen rămase cu rochia udă, ridicând din umeri și rânjind ca o imbecilă la cei de la mesele vecine. Apoi îl văzu pe tatăl ei și își strâmbă fața în ceva ce spera să fie luat drept zâmbet. El își deschise brațele și îl lăsă s-o strângă la piept.

— Ce face fetița mea?

— E udă. Fierbinte și udă, zise ea, sărutându-l.

Mirosea a colonie. Colonie! Se dădu înapoi, ca s-o poată studia:

— Arăți fabulos, minți.

Helen ridică din umeri. Niciodată nu știa cum să reacționeze la complimentele lui. Și nici la ale altora, fiindcă veni vorba, nici nu primise prea multe.

— Fetițo, ți-o prezint pe Courtney Dasilva.

Helen se întrebă dacă trebuia s-o sărute și fu ușurată când Courtney îi întinse o mână elegantă și bronzată.

— Bună, i-o strânse ea și se simți obligată să adauge: Ce unghii grozave!

Se asortau cu pantofii, cordonul, buzele și probabil și cu lenjeria intimă. Unghiile lui Helen erau butucănoase ca ale unui camionagiu și cojite de la treaba din bucătăria de la Moby Dick.

— Vai, mulțumesc, zise Courtney. Biata de tine, ți-ai stricat rochia? Howard, dragule, ar trebui să mergem să-i cumpărăm alta. E un magazin grozav chiar lângă...

— Mă simt bine, vă rog. De fapt, fac așa mereu ca să mă răcoresc. Și dacă rămânem fără vin, mai storc puțin din rochie.

Howard – dragul comandă șampanie și după două pahare, Helen începu să se relaxeze. Vorbiră despre vreme, despre căldura din New York și despre SoHo unde, bineînțeles, Courtney voia să ia un apartament la ultimul

etaj. Helen o întrebă, înainte de a se putea abține, ce avea de gând să țină acolo iar Courtney îi explică răbdătoare că era doar un apartament mai mare unde urmau să stea ei.

Chelnerul apărui din nou și-i spuse că n-avea voie să fumeze, fapt care, ținând cont că stăteau pe strada invadată de fumurile din trafic, părea cu totul illogic. Fu și dezamăgită pentru că observase că deja Courtney o privea dezaprobat și se complăcea în situația aceea. Se apucase din nou după șapte ani în care nu mai fumase deloc și găsea un fel de plăcere perversă în a fi singurul biolog care fuma, din câți cunoștea ea.

Comandară masa. Helen începu, optând pentru pește cu paste în sos picant. Courtney zise că ea nu dorea decât o salată ușoară cu zeamă de lămâie, iar tatăl ei cel zvelt, care recunoscuse deja, bătându-se cu mândrie pe abdomenul plat, că mergea în revărsat de zori la o sală de gimnastică unde se antrenau numai personalități, ceru un grătar simplu, fără nici un fel de garnitură. Acum, Helen se simțea nu numai nătângă, ci și haplea.

În vreme ce chelnerul îi turna în farfurie un morman înmărmurit de spaghetete, tatăl ei se dădu mai aproape:

— Ghici unde ne căsătorim.

La Vegas, poate, se gândi Helen, sau la Reno sau oriunde poți să-ți iei a doua zi actele de divorț din imprimantă.

— N-am nici cea mai mică idee, spuse ea cu voce tare.

— În Barbados.

O luă de mână pe Courtney și ea zâmbi și-l sărută pe obraz. Lui Helen îi venea să verse.

— Oh! exclamă, totuși, Barbados! Mamă!

— Dar numai dacă promiți că vii, o ținui Courtney cu o unghie lungă și roșie.

— Bineînțeles. Trec deseori pe acolo în câte o croazieră, de ce naiba n-aș veni?

Văzu o licărire de tristețe în ochii tatălui ei și își spuse că trebuie să se oprească. Poartă-te bine, se certă, fii amabilă:

— Dacă plățiți, vin.

Le zâmbi la amândoi și continuă:

— Nu, serios, mi-ar plăcea la nebunie. Sunt foarte fericită pentru voi.

Courtney păru emoționată. Zâmbi și i se umeziră ochii. Probabil nu e așa de rea, gândi Helen, deși pentru ea motivul pentru care voia să se mărite cu un bărbat de două ori mai bătrân decât ea era un mister. La urma urmei, nici măcar nu era un tip bogat.

— Știu că se spune că mamele vitrege sunt un fel de regina din „Albă ca Zăpada” sau...

— Așa e! o întrerupse Helen. Dar așteaptă puțin, poți deveni ca ea. Hei, doar unghiile le ai deja!

Și izbucni în râs. Courtney zâmbi nesigură. Helen își turnă restul de șampanie, simțind ochii tatălui ei privind-o. El și Courtney trecuseră deja pe apă minerală. Nătângă, haplea, de ce nu și bețivă vicioasă?

— Deci ești biolog, reluă Courtney.

Câte eforturi făcea!

— Spăl vase. M-am ocupat cu asta, dar m-am lăsat săptămâna trecută. Momentan sunt „între slujbe”, ca să folosesc termeni tehnici.

— Disponibilă.

— Și asta.

— Și stai tot la Cape Cod?

— Mda, sunt fixată acolo. E un loc la fel ca oricare unde se spală vase.

— De ce te subestimezi așa întotdeauna? întrebă tatăl ei, apoi, spre Courtney: E un biolog strălucit, specializată în viața lupilor. Își termină teza de doctorat care aduce niște concluzii inovatoare.

— Inovatoare! se strâmbă Helen.

— E adevărat. Așa a spus coordonatorul tău.

— El habar n-are. Oricum, asta era acum trei ani. De atunci, probabil că lupii s-au transformat în ierbivore care trăiesc în copaci.

— Helen le-a studiat viața în Minnesota mai mulți ani.

— Am studiat? Tată, vorbești de parcă aș fi un erou din „Cartea junglei”.

— Păi, ai trăit printre ei.

— Nu am trăit. Abia dacă apuci să-i vezi pe bleșmași. Am făcut puțină cercetare, asta- i tot.

De fapt, tatăl ei nu greșea prea mult. Nu era sigur că cercetarea ei era „inovatoare”, dar era unul dintre cele mai serioase studii făcute vreodată, încercând să explice de ce unii lupi se hrănesc cu animale domestice (vite) și alții nu. Era o cercetare despre opoziția dintre prădători și victime (subiect care o intrigase întotdeauna), dar și despre natură și cultură și datele conduceau spre concluzia că uciderea vitelor era un fapt mai mult învățat decât moștenit.

Oricum, Helen n-avea de gând să dea o reprezentare cu ideile ei pentru Courtney, care-și proptise bărbia în palmă și încerca să pară fascinată.

— Spune-mi cum a fost. Ce făceai acolo?

Helen își goli paharul, apoi răspunse cu nonșalanță:

— A, te ții după ei. Le ieși urma, îi prinzi în capcane, le pui emițătoare. Încerci să vezi ce mănâncă.

— Da? Și cum îți dai seama?

— Păi, le examinez excrementele.

O femeie de la o masă de alături îi aruncă o privire. Helen îi zâmbi dulce și continuă, vorbind mai tare:

— Aduni toate fecalele pe care le găsești și umbli prin ele după păr, resturi de os și alte chestii pe care le examinezi ca să-ți dai seama de unde provin. După ce au ucis, au un rahat negru și moale și e mai greu de adunat. Și miroase, stii cum? Doamne, cum mai pute rahatul de lup! E mai bine când n-au mai mâncat de mult, este mai tare și-l aduni ușor cu mâna.

Courtney dădu din cap cu un aer înțelept. Nu clipise nici măcar o dată, ceea ce era în favoarea ei. Știa că tatăl ei o privea rănit și se dojeni din nou pentru purtarea ei copilărească. Băuse prea mult.

— Oricum, ajunge cu rahatul ăsta, zise. De ce nu-mi povestești de al tău, Courtney? Ești în finanțe, nu?

— Aha.

— Ai bani, nu?

Courtney zâmbi cu ușurință. Era o fată cu stil.

— Numai pe ai altor oameni, din păcate, răspunse.

— Și ești și psiholog, nu?

— N-am practicat niciodată.

— Practica te perfecționează și mie mi se pare că ești destul de perfectă și așa.

— Helen..., îi puse tatăl ei o mână pe braț.

— Ce? îl privi ea cu ochi inocenți.

El fu pe punctul de a spune ceva, dar în loc de asta, pe buze îi apărură un mic zâmbet trist:

— Cine vrea desert?

Courtney spuse că trebuia să meargă la toaletă, deși, după cât de puțin mâncase, Helen nu înțelegea de ce: poate ca să-și mai facă puțin unghiile.

După ce plecă, tatăl ei întrebă imediat:

— Ce-ai pățit, fetițo?

— Cum adică?

— Știi, nu e nici o regulă care să-ți impună s-o urăști.

— S-o urăsc? Ce vrei să spui?

El oftă și n-o mai privi. Ochiul lui Helen se umplură deodată de lacrimi. Fu rândul ei să pună mâna pe brațul tatălui:

— Îmi pare rău.

El îi luă mâna în ale lui și o privi îngrijorat:

— Te simți bine?

Helen pufni și își reprimă lacrimile. Doamne, nu putea să mai facă încă o scenă acolo, aveau s-o aresteze.

— Mă simt bine.

— Îmi fac griji pentru tine.

— N-ai de ce. Sunt bine.

— Ai vești de la Joel?

Se rugase să n-o întrebe. Acum sigur o să plângă. Dădu din cap, neavând încredere în vocea ei și inspiră adânc:

— Mda, mi-a scris.

Nu, n-avea de gând să plângă. Joel era la mii de mile distanță și totul se terminase oricum. Și iat-o și pe draga de Courtney, înaintând prin restaurant cu o nouă hotărâre și un zâmbet pe buzele proaspăt rujate. Helen se hotărî s-o lase în pace. Nu era așa de rea. De fapt, avea în ea ceva dur și șlefuit, extrem de atrăgător.

Cine știe, se gândi ea, poate că într-o bună zi vom deveni prietene.

ȘASE

Helen luă avionul spre Boston în seara aceea. Aranjase să rămână în week-end la niște prieteni din New York, dar îi sună de la aeroport, scuzându-se că trebuie să plece mai devreme. În realitate voia să scape de înghesuiala și zgomotul din Manhattan.

Masa se terminase într-o atmosferă mai bună. Tatăl ei îi dăruise o poșetă italienească de piele, foarte frumoasă, aleasă cu ajutorul lui Courtney. Și ea îi luase un cadou, un flacon de parfum și se reabilită mult în ochii lui Helen mâncând o prăjitura uriașă cu ciocolată.

Spre plăcerea evidentă a tatălui ei, cele două femei se și sărutaseră la plecare, iar Helen își luase angajamentul de a veni la nuntă, în Barbados. Totuși, refuzase să fie domnișoară de onoare. „Nici măcar matroană nu vreau să fiu”, glumise.

Era aproape ora zece când, la volanul mașinii, ieși din Boston și coti spre est pe Ruta 6, care ducea în susul Capului, până la Wellfleet.

În graba ei de a scăpa de New York, uitase că era vineri seara, când traficul e foarte lent. Merse mai tot drumul bară la bară cu turiști și familii în week-end, având biciclete, bărci și diverse planșe sus pe mașini. Îi era dor

de toamnă, când locul se aerisea și de iarnă, când se golea de tot și vântul mugea în largul golfului. Atunci puteai merge milă după milă pe țărmul oceanului fără să vezi nici o ființă vie, cu excepția păsărilor.

În ultimii doi ani, locuise într-o casă închiriată în golf, la o milă și ceva la sud de satul Wellfleet. Încă o privea drept casa lui Joel. Ca să ajungi la ea, părăseai autostrada și urmai un labirint de alei strănte, străjuite de copaci și apoi o cărare abruptă, drept spre apă.

Ieșind în sfârșit din trafic, Helen opri aerul condiționat și lăsă jos geamul Volvo-ului ei de teren, ca să simtă mirosul cald al copacilor. Probabil că nu era mai răcoare decât la New York, dar aici, arșița era altfel, aerul curat și prezența permanentă a brizei o făceau suportabilă.

Mașina se hurduca pe cărare și zări dunga neagră a apei și ultimele trei case pe lângă care trebuia să treacă înainte de a ajunge la a ei. Se opri lângă cutia poștală, dar înăuntru nu era nimic. Nu-i mai scrisese de mai bine de o lună.

La Turner, care aveau grijă de Buzz când era ea plecată, lumina era încă aprinsă. Îl auzi pe Buzz lătrând de bun venit când opri afară. Era dincolo de ușa-geam a bucătăriei, dând din coadă și uitându-se. Apăru și doamna Turner și-i dădu drumul.

Buzz era un câțel de rasă nesigură, pe care Helen îl luase de la un târg din Minneapolis, de Crăciun, înainte de a-l cunoaște pe Joel. De aceea – cu excepția tatălui ei și a unui hamster morocănos din lungă ei galerie de animale din copilarie – relația cu Buzz era cea mai lungă pe care o avusese cu un mascul. Acum era lățos, dar când îl luase, era tuns la piele din cauza unei infecții și dat peste tot cu un unguent purpuriu. Astfel, era cel mai

urât câine pe care-l văzuse vreodată și Helen simțise că trebuie să-l ia.

— Bună, necazule. Ce mai faci? Dă-te jos, dă-te jos.

Buzz sări în mașină și așteptă cuminte câteva minute, cât Helen îi mulțumi doamnei Turner și schimbă câteva vorbe cu ea despre căldura din oraș. Apoi coborâră amândoi cele câteva sute de metri de drum plin de gropi, până la casă.

Era o clădire mare și veche, încheagată din panouri de placaj alb, care vibrau când sufla vântul de vest, ceea ce se întâmpla adesea. Stătea la țărm ca un vas de linie eșuat, având vedere la o porțiune mocirloasă din golf. Înăuntru semăna și mai mult cu o corabie, cu pereții, podelele și tavanele tapetate cu scânduri subțiri, întinse, în relief. La etaj, două ferestre în fronton se deschideau spre golf ca două hublouri. Puntea navei era o fereastră lungă din sufragerie. Dacă stăteai acolo la flux, îți puteai imagina cu succes că ești pe apă, navigând spre solul tare din Massachusetts.

Helen ar fi fost mulțumită să stea toată ziua la fereastră aceea, privind cum culorile și formele peisajului se schimbau mereu, aranjate parcă de un pictor neliniștit, perfecționist. Îi plăcea cum vântul și norii puneau desene mișcătoare pe iarba din mlaștină și cum umplea aerul, când urca fluxul, de un miros sărat, primordial, iar musculițele de noroi bâzâiau și se luptau cu armatele de crabi.

Becul aprins deasupra ușii din spatele casei adunase în jurul lui toate găzele zburătoare, care se învârteau zumzând și aruncând umbre de cinci ori mai mari decât ele. Helen își puse geanta de voiaj în fața intrării. Voia să facă o plimbare rapidă pe țărm, să-l alerge pe Buzz. Era

obosită, dar genul de oboesală care se capătă de la stat prea mult în mașină sau avion. De asemenea, era o scuză ca să nu intre. Casa părea atât de mare și pustie acum, când stăteau în ea doar ea și câinele!

Parcuse panta în curbă, cu pavajul stricat, și cobori treptele spre fâșia de nisip ce se întindea de-a lungul mlaștinii, până la intrarea în golf.

Simțea mângâierea brizei pe față și trase adânc în plămâni aerul sărat. Dincolo de golf, vedea luminițele unei ambarcațiuni purtate de flux. O lună evazivă căuta spărturi în nori și când găsea una, aprindea cărări pe apă. Buzz alerga în față, oprindu-se din când în când să facă pipi sau să adulmece algele proaspete de pe țărm.

Când era și Joel, făceau plimbarea aceasta în fiecare zi, înainte de culcare. Mai demult, când nu puteau să-și țină mâinile departe unul de altul mai mult de cinci minute, se opreau și se iubeau în câte o adâncitură dintre dune, iar Buzz o lua înainte, după crabii ieșiți din mlaștină sau la vânătoare de păsări. Apoi venea learcă și-i cutremura, scuturându-și blana udă pe ei.

Cam la jumătate de milă depărtare de casă se afla carcasa unei iole, pe care probabil că cineva intenționase să reconstruiască, dar acum putrezise dincolo de limită. Fusese înțepenită într-un loc unde apa nu urca decât foarte rar și zăcea legată cu funii năpădite de mușchi de doi copaci bătrâni. Semăna cu scheletul unei arce mai modeste a lui Noe, abandonat de toate vietățile în afară de șobolani, cărora Buzz le mai făcea câte o vizită nocturnă. Era și acum acolo, mărâind și pufnind în întuneric. Helen se așeză pe un buștean adus de curent și își aprinse o țigară.

*

Venise cu Buzz în vacanță la Cape în luna iunie, acum două veri. Sora ei închiriasse o casă pentru tot sezonul, unul din locurile acelea de milioane, situat la distanță mare de apă, cu o vedere uluitoare spre Great Island și o scară de lemn specială ale cărei trepte coborau pe plajă. O invitasă și pe Helen să stea cu ei.

Celia se măritase cu iubitul ei din facultate, inteligentul, dar plicticosul Bryan, a cărui companie de informatică tocmai fusese cumpărată de o firmă-gigant din California pentru o sumă înmărmuritoare. Chiar și înainte de asta, fericirea previzibilă a celor doi se concretizase în doi copii perfecți, blonzi și reușiți: un băiat și o fată, Kyle și Carey. Locuiau la Boston, într-un cartier riveran construit de arhitecți premiați.

Helen își petrecuse o mare parte din cei cinci ani anteriori luptându-se cu sălbăticia din Minnesota și-i trebuia ceva timp pentru a se obișnui cu luxul. „Apartamentul de oaspeți” din vila închiriată de Celia la Cape Cod avea chiar și propriul jacuzzi. Avusese de gând să stea o săptămână și apoi să se întoarcă la Minneapolis să lucreze la teza de doctorat pentru care coordonatorul ei o bătea deja la cap. Dar săptămâna se transformase în două, apoi într-o lună.

Bryan venea la ele la fiecare sfârșit de săptămână, iar o dată venise și mama lor și Ralphie, reușind să rupă unul dintre paturi. În restul timpului, cele două surori stăteau doar cu copiii. Se înțelegeau bine și era bucurioasă că are timp să-i cunoască pe puști, deși sora ei îi părea la fel de enigmatică în comportare ca totdeauna.

Pe Celia părea s-o nedumirească nimic. Nici măcar faptul ca Buzz îi mâncase cea mai bună pălărie de pai. Hainele ei erau întotdeauna curate și călcate, silueta

corectă, părul spălat și strâns frumos. În rarele ocazii când Kyle sau Carey plâneau sau se certau, zâmbea doar și-i alina luându-i în brațe, până se simțeau mai bine. Făcea acțiuni caritabile, juca un tenis elegant și gătea minunat. Era în stare să pună la punct un festin pentru zece persoane având la dispoziție doar jumătate de oră. Nu avea niciodată dureri de cap, nopți nedormite sau nervi din cauza ciclului și Helen credea că nici când era singură în baie nu scotea vreun zgomot necuviincios.

Descoperise mai demult că nu era nici o distracție să încerce să-și șocheze sora. Era imposibil și oricum, acum erau adulți și nu-i faci farse unei persoane care ți-a spălat cândva lenjeria și-ți aducea cafeaua la pat în fiecare zi. Vorbea mult, mai ales nimicuri, deși Helen mai încerca uneori să afle ce gândește Celia despre lucrurile importante din viață sau măcar ce consideră sora ei că este important.

Într-o seară, după masă, când Bryan era plecat și copiii se culcaseră, Helen o întrebă despre divorțul părinților lor. Stăteau la masă în grădină, la umbră și Helen, ca de obicei, băuse cel mai mult din vin. Soarele apunea dincolo de insulă, pe coasta întunecată a Massachusetts-ului. Ar fi vrut să știe dacă divorțul fusese pentru Celia la fel de traumatizant cum fusese pentru ea.

Celia ridicase din umeri.

— A, eu am simțit întotdeauna că s-a întâmplat cum era mai bine.

— Dar nu te supără niciodată?

— Nu. Așa erau ei. Voiau să stea împreună până ne facem destul de mari ca să nu suferim.

— Și tu nu ai suferit? întrebă Helen incredulă.

— Ba da. O vreme, am fost furioasă pe ei. Dar nu poți lăsa lucrurile astea să te afecteze. La urma urmei, e viața lor.

Helen insistase, încercând să găsească o fisură în ceea ce ea considera a fi o armură de protecție, dar nu izbutise. Poate că era adevărat că același eveniment care-i întorsese ei măruntaiele pe dos, lăsând-o să orbecăie fără control ani de zile, cel puțin în viața sentimentală, o lăsase neschimbată pe sora ei. Oricum, nu avea rost să vorbească despre asta. Totuși, se gândise, ce ciudat că două femei cu aceleași gene pot fi atât de diferite! Poate că una dintre ele fusese confundată și schimbată la naștere.

După o lună de înot, citit și joacă pe plajă cu micuții Kyle și Carey, Helen devenise neliniștită. Un prieten de-al ei din Minneapolis îi dăduse un telefon al altui prieten, Bob, care lucra la Laboratorul Biologic Marin de la Woods Hole, mai departe de Cape. Helen îl sună într-o seară.

La telefon păru amabil și o întrebă dacă nu voia să vină la o petrecere în week-end-ul acela. Împreună cu câțiva prieteni, voia să vadă ruște „instantanee uluitoare” filmate de unul din băieții de la Woods Hole cu o cameră băgată în burta unui rechin-tigru. Nu era exact ideea ei de petrecere distractivă, dar, la naiba, se gândise, de ce nu?

Îl observase pe Joel Latimer de cum intrase pe ușă.

Arăta ca unul din șoferii aceia californieni din anii șazeci, înalt, subțire, bronzat și cu un moț de păr blond. O surprinsese privindu-l în timp ce Bob îi vorbea despre Woods Hole și zâmbetul lui direct o făcu aproape să-și verse paharul.

Era soiul acela de petrecere la care-ți făceau rost de mâncare direct din bucătărie și Helen se pomeni lângă el în fața unei tăvi cu lasagna vegetariană.

— Deci tu ești femeia care aleargă cu lupii, îi spusese.

— De fapt, mai mult îmi târâsc picioarele decât să alerg după ei.

El răsese. Avea ochii cei mai albaştri și dinții cei mai albi din lume. Simțise că i se contractă stomacul și se certase în gând pentru că era ridicolă. Nici măcar nu era genul ei, deși nu fusese niciodată prea sigură că un anumit gen de bărbați îi plăceau. O ajutase să-și ia niște salată.

— Ești în vacanță?

— Da, stau la sora mea, la Wellfleet.

— Atunci suntem vecini.

Joel era din Carolina de Nord și se vedea după accentul lui. Tatăl lui se ocupa de afaceri cu pescuit. Îi spuse că-și făcea teza de doctorat despre crabii-potcoavă, care nici măcar nu erau crabi ci arahnide, rude îndepărtate ale păianjenilor. Erau un fel de fosile vii, străvechi și pe vremea când pe acolo hălăduiau dinozaurii. Trăiau ne-schimbați de patru sute de milioane de ani.

— Parcă-l aud pe coordonatorul meu, comentase ea.

El răsese. Doamne, se simțea spirituală. De obicei, în prezența bărbaților arătoși, ori îi pierdea graiul ori bolborosea ca o lunatică. Îl întrebase cum aratau crabii.

— Știi capelele pe care le purtau nazii? Ei, așa arată, dar sunt maronii. Iar înăuntru e un fel de scorpion.

— Seamănă cu coordonatorul meu, marșase ea.

— Și au codița despicată la spate.

— El și-o ține ascunsă pe-a lui.

Joel îi spuse că sângele crabilor-potcoavă avea tot felul de utilizări medicale, inclusiv în tratamentul cancerului. Dar specia era amenințată și aici, la Cape, una din probleme era că pescuitorii de țipari omorau crabii ca să-i transforme în momeală. Cercetarea lui încerca să descopere ce impact avea lucrul acesta asupra populației de crabii-potcoavă. Locuia într-o casă închiriată, la sud de Wellfleet. Seamăna cu un vapor, spusese, invitand-o pe acolo.

Își luaseră mîncarea într-un colț și el îi povestise câte ceva despre ceilalți oaspeți și despre filmul pe care urmau să-l vadă. Ea întrebase cum poți realiza o filmare în burta unui rechin.

— Cu foarte mare greutate.

— Bănuiesc că trebuie să găsești un rechin mare de tot...

— Sau un operator mic de tot.

— Exact. Care să fie și ginecolog.

Mai târziu, uitându-se la casetă, înghesuită pe canapea între Joel și altcineva, se întrebase dacă și el era la fel de conștient de atingerea trupurilor lor. Purta niște jeansi sfâșiați și nu se putea abține să nu strecoare priviri spre coapsele lui bronzate care se vedeau prin tăieturi.

Operatorul autor al filmării (un om de statură normală) le explica tot ce vedeau, arătând că după ce o femelă de rechin-tigru s-a împerecheat, mai multe capsule ovoide fertilizate se formează în două compartimente separate ale pântecului, dezvoltându-se rapid în embrioni de rechin compleți, dotați cu dinți. În fiecare compartiment, unul din foetusii se afirma ca cel mai puternic, devorându-și frații și surorii. În final, nu se nasc decât cei doi pui versați în arta de a ucide.

În timp ce vocea le explica, minuscula cameră endoscopică traversa cavernele trandafirii gelatinoase și tunelele din măruntaiele mamei-rechin, ca într-un film de groază ieftin. Se vedea o supă terciuită de feți morți, dar nici urmă de puilul de rechin care-i ucisese. Apoi, într-un colț îndepărtat al pântecului, sclipise deodată un ochi galben, uitându-se direct la cameră și toțiologii încercați din audiență țipaseră la unison. În răsul care urmă, Helen observă stânjenită că se agățase de brațul lui Joel. Îi dădu drumul repede.

După aceea, Bob o luă să-i mai prezinte și alte persoane și ea arunca mereu priviri spre locul unde se afla Joel. Chiar dacă era prins în conversație, sesiza întotdeauna privirea ei și-i zâmbea. Când se despărțiră, o întrebă dacă voia să vadă niște crabi-potcoavă și ea acceptă mult prea repede. Îi dădu întâlnire în ziua următoare și ea spuse că va veni.

După o săptămână, erau amanți și după încă una, Joel îi ceru să se mute cu el. Spuse că simțea că o cunoaște de mult, că erau „suflete pereche” și dacă venea la el, vor petrece iarna împreună, scriindu-și tezele de doctorat. Helen nu mai auzise niciodată ceva atât de romantic. Dar nu era normal ca bărbații să facă atât de repede oferte care-i angajau sentimental. Așa că spuse nu, nici nu încape vorbă, de fapt, e ridicol; și a doua zi de dimineață se mută cu el.

Fu lucrul cel mai aproape de a o șoca pe Celia care-i reușise vreodată.

— Ai de gând să trăiești cu el? o întrebase, văzându-i bagajul.

— Mda.

— După ce l-ai cunoscut doar de două săptămâni?

— Surioară, dacă o fată nu-l poate găsi pe Domnul Perfect, uneori trebuie să se mulțumească și cu Domnul Prezent.

După divorțul părinților lor, viața ei amoroasă se poticnise de la o alegere proastă la alta. Asta nu însemna că trăise în promiscuitate. Chiar dacă ar fi vrut, i-ar fi fost greu, pentru că trăia în sălbăticie cea mai mare parte a anului. Doar că părea a avea lipici la bărbații cei mai nepotriviti din anturajul ei. Fuseseră și excepții, dar, în general, erau bărbați pe care alte femei îi sesizau de la o

poștă, care aveau scris pe frunte cu roșu „om de nimic”, „lichea” sau „ticălos”, bărbați care nu-i plăceau sau pe care nu-i dorea, dar până la urmă se alegea cu ei.

Helen nu fusese niciodată capabilă să-și dea seama exact de ce alegea atât de prost. Probabil că ținea jos pentru că, în adâncul sufletului, era sigură că nici un bărbat bun n-ar avea ce vedea la ea. E drept că nici cei răi nu găseau mare lucru, pentru că rareori era ea cea care punea punct unei legături și, atunci, numai când simțea că va fi părăsită și reușea ea să facă pasul mai repede.

În mod normal, se străduia să rămână chiar și cu cei mai răi, încercând să mențină relația, căutând cu disperare să fie aprobată, până ce partenerul pleca, începea s-o înșele sau o anunța la o ultimă cină prăpădită într-un restaurant ieftin, încercând să fie amabil, că s-a terminat și, dragă, poate ar fi mai bine să-și vadă fiecare de drumul lui.

Nu trăise până atunci zi de zi lângă un bărbat. Așa că, la propunerea lui Joel, intră în panică. Săptămâni de-a rândul, se trezea la miezul nopții cu inima duduindu-i și cu siguranța absolută că mâine, bărbatul acesta blând, cu pielea aurie, care sforăia ușor lângă ea, îi va spune că totul fusese o greșeală și să-și ia bagajul și câinele și să plece naibii din viața lui.

Dar nu se întâmplă așa. Și după o vreme, Helen se relaxă. În curând, parcă nici nu mai erau două persoane separate. Citise în cărți despre astfel de lucruri, dar nu crezuse niciodată că poate fi așa. Dar era adevărat. Adevărat, știa ce gândește celălalt fără să fie nevoie de cuvinte. Puteau să vorbească o noapte întreagă sau să tacă o zi întreagă.

De obicei, când oamenii o întrebau despre munca ei,

dădea răspunsuri în glumă, minimalizând totul, apoi schimba subiectul, punând ea întrebări. Pe cine ar fi interesat activitatea ei? Dar cu Joel era altfel. Nu puteai să-l deturmezi. Se pomeni spunându-i despre cercetarea ei mai mult decât spusese oricui până atunci și faptul acesta o făcu să realizeze câtă dreptate avea coordonatorul ei de lucrare. Era bună; ce mai, era stralucită.

Prima dată când îi spuse că o iubește, nu știu cum să reacționeze. Murmură ceva și-l sărută și momentul trecu. Nu se putea hotărî să-i răspundă că și ea îl iubea, deși era adevărat.

Poate că era genul de bărbat care spunea asta oricărei femei cu care se culca. Dar nu numai asta o împiedica. I se părea că dacă i-ar fi răspuns, ar fi fost ceva înspăimântător de decisiv, ca și cum ai transforma o linie într-un cerc. Ea ar fi completat cercul, l-ar fi închis.

Totuși, pe măsură ce toamna ceda loc iernii și Cape se limpezea de turiști, iar cerul de marile stoluri migratoare, Helen simți că pe undeva se limpezește și ea. Eliberându-se de îndoială, ajunse să accepte ceea ce aveau ea și Joel. El o iubea și prin urmare, ea era demnă de iubit. Îi spuse că era frumoasă și pentru prima dată în viața ei se simțea așa cu adevărat. Și cum probabil că el știa deja, de ce să nu-i spună și ea că îl iubește? Așa că, a doua oară când i-o declară, îi mărturisi și ea iubirea.

Mutară masa lungă din bucătărie în sufragerie și o așezară lângă fereastra cu vedere la golf, punându-și pe ea laptop-urile și acoperind-o cu teancuri de hârtii. Aveau o sobă cu lemne care mergea tot timpul și în fiecare zi făceau cu Buzz plimbări lungi pe țarm, în căutare de lemne aduse de curent.

Joel se pricepea la animale și neîmblânzitul Buzz de-

veni curând sclavul lui devotat, stând în diverse poziții la comandă și aducând bețe aruncate în ocean la distanțe imposibile. Helen se uita în panică la bietul câine, întors de valuri și scufundat, convinsă că se va îneca. Dar Joel râdea. Imediat, un cap lăptos apărea din spumă, cu dinții încleștați pe bățul pe care, în mod miraculos, îl găsea întotdeauna, se lupta să-l aducă și-l lăsa la picioarele lui Joel, rugându-l să i-l mai arunce.

Joel tocmai descoperise muzica de operă, pe care Helen susținea că o urăște. De câte ori puneă un disc, ea mormăia și chiar bombănea când cânta și el. Apoi o prinse într-o zi fredonând ceva din „Tosca” în cadă și ea fu nevoită să admită că unele arii de operă sunt suportabile. Nu așa bune ca Sheryl Crow, dar nici rele.

Proprietarii casei aveau o bibliotecă ticsită cu traduceri din clasicii ruși, cărți pe care Joel spunea că dorise mereu să le citească, dar nu apucase. Începu cu Dostoevski, apoi trecu repede la Pasternak și Tolstoi și ajunse la Cehov, descoperind că-i plăcea cel mai mult dintre toți. Îi plăcea să gătească și serile, când pregătea ceva, îi povestea ce se mai întâmpla în paginile lui Cehov iar ea îl privea și-l asculta gândind. Mâncau lângă foc, apoi se ghemuiau pe canapea amândoi și citeau sau vorbeau despre locurile unde fuseseră sau le-ar fi plăcut să se ducă.

El îi povestea cum tatăl lui îi lua pe toți copiii la crabii când era mic. Vâsleau în golf, lăsau vasele, apoi se întorceau și aprindeau focul pe plajă. Apoi vâsleau din nou, ridicau vasele și tatăl lui le golea pur și simplu în barcă.

— Era o barcă mică și eram toți în slip și desculți. Și crabii și homarii fosegăiau pe acolo prin barcă pe întuneric. Doamne, ce mai țipam!

O dată, când ridicaseră un vas, avea în el o pungă de plastic cu o sticlă de whisky și un bilet pe care scria: „Mulțumim pentru homari”. Probabil că o lăsaseră călătorii de pe un iaht.

Îi plăcea să-l asculte povestind. După aceea făceau dragoste, în timp ce pereții vibrau și vântul sărat gemea la streșină.

În iarna aceea, după mulți ani, a fost zăpadă din plin, aproape o lună. Era atât de frig, încât golful îngheță. De la fereastra cu promoroacă, îl priveau întinzându-se ca o tundră spre orizontul cenușiu. Joel spunea că sunt ca Jivago și Lara în palatul lor de gheață. Nu mai era nevoie decât de câțiva din lupii ei din Minnesota să urle noaptea acolo.

Primăvara și vara fură cele mai fericite anotimpuri din viața lui Helen. Împrumutără o ambarcațiune și Joel o învăță să navigheze.

Uneori, noaptea, o luau prin păduri spre un iaz cu apă dulce și înotau goi. Trupurile lor se ondulau, muselină albă în apa neagră, caldă încă. Se îmbrățișau și ascultau broaștele și mugetul înfundat al oceanului dincolo de dune.

În loc să-și facă treaba ei, Helen îl ajuta pe el. Lupii i se păreau acum dintr-o epocă apusă, dintr-un loc dezolant din trecutul ei. Acum asta era viața ei, țărmul acesta și cerul apropiat și strălucitor și aerul atât de plin de sare și ozon încât îi pătrundea în craniu.

În fine, în cea de-a doua toamnă se apucă de lucru la teza ei. Așa cum îi promisese Joel în urmă cu un an, lucrau amândoi în fața ferestrei cu vedere la golf. Uneori, petreceau toată ziua discutând o problemă de care se lovise unul dintre ei. În alte zile nu vorbeau aproape deloc. Joel se

ducea la bucătărie, făcea ceai și i-l aducea, sărutând-o pe creștet iar ea îi săruta mâna, zâmbea și își continua lucrul fără să rosteasca nici un cuvânt.

Apoi, la început imperceptibil, lucrurile începuseră să se schimbe. Joel deveni mai tăcut și uneori o corecta când spunea ceva. O critica pentru amănunte, dacă lăsa un vas nespălat în chiuvetă sau uita să stingă lumina. N-o deranja prea mult, dar observă și avu grijă să nu mai repete aceleași greșeli.

Fuseseră de la început în dezacord asupra chestiunii care stătea la baza tezei lui Helen: instinct versus obișnuință. Joel credea că acțiunile oricărei ființe vii erau condiționate genetic aproape în întregime, în vreme ce Helen considera că educația și circumstanțele contează adesea într-o măsură la fel de mare ca moștenirea ereditară.

Dezbătuseră subiectul la nesfârșit, prieteneste. Dar acum, când venea vorba despre asta, Joel devenea nerăbdător și într-o seară tipă la ea și o făcu proastă. Mai târziu își ceru iertare și Helen luă totul în glumă. Dar a fost șocată și rănită zile la rând.

De Crăciun, meraseră la Celia și Joel și Bryan se aprinseră într-o discuție despre o nouă catastrofă din Africa Centrală. Toate programele de televiziune arătau imagini cu sute de mii de refugiați înfometaji, fugind de masacrele tribale prin noroi și murdărie până la genunchi. Un transport de lucrători sociali americani fusese ambuscat și oamenii ucisi, hăcuți cu macetele. Privind reportajul de pe fotoliul lui de piele din sufrageria spațioasă, Bryan spusese în treacăt că nu înțelegea de ce americanilor le pasă de alții.

— Ce vrei să spui? întrebă Joel.

Helen îi auzi tonul ridicat din hol. Le citise copiilor o

poveste de culcare și-i sărutase. Carey o întrebase dacă ea și Joel se vor căsători și vor face bebeluși și ea răsese și evitase să-i răspundă.

— Păi, nu e treaba noastră, nu? ripostase Bryan.

— Și atunci să-i lăsăm pe toți să moară?

— Oamenii ăștia se ucid între ei de sute de ani, Joel.

— Și asta rezolvă totul?

— Nu, dar nu ne privește. De fapt, mi se pare că implicându-se, Occidentul își ia o atitudine de superioritate. Noi nici măcar nu înțelegem de ce se omoară oamenii ăștia. Și când nu înțelegi, nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

— Cum adică?

Helen rămăsese în prag. Celia ieși din bucătărie și o privi semnificativ trecând spre sufragerie. Apoi întreabă degajat dacă voia cineva cafea, ca și cum ar fi spus „Bine, băieți, Crăciun fericit, ajunge.” Amândoi refuzară cafeaua.

— Noi ajungem întotdeauna să-i sprijinim pe cei răi, reluă Bryan.

Helen îl văzu pe Joel dând din cap, de parcă ar fi cântărit cuvintele lui Bryan. Nu spuse nimic și avea o privire de gheață pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Știrile de la televizor continuă cu un reportaj despre un piton de patru metri găsit la temelie casei unui cuplu în vârstă din Georgia. Trăise fericit acolo ani de zile și fusese descoperit doar pentru că cineva remarcase dispariția unui mare numar de câini din vecini.

Bryan părușe descumpănit de tăcerea lui Joel.

— Deci, ce crezi? îl întrebă.

Joel îl privi o clipă, apoi spuse cu calm:

— Cred că ești un idiot.

Sărbătoarea fu definitiv stricată de acest moment. Se întoarseră la Cape și o vreme, lucrurile își păstrară aparența de normalitate. Dar Helen observă că el era tot mai neliniștit. Se uita la el pe deasupra ecranului computerului și-l vedea privind în gol. Îl iritau mici gesturi ale ei, cum era zgomotul pe care-l făceau unghiile ei când bătea pe tastatură, gândindu-se la ceva.

În curând, simți că tot ce făcea era judecat în tăcere și considerat greșit. Se ridica brusc, își lua haina și pleca la plimbare și Helen rămânea întrebându-se ce a făcut și învinuindu-se. Îl privea de la fereastră cum umbla cu pași mari pe țărnișă, cu umerii aduși împotriva vântului, ignorând bețele pe care i le aducea Buzz ca să i le arunce. Până la urmă, câinele înțelese că jocurile aparțineau trecutului.

Într-o noapte, în pat, cu ochii în tavan, Joel spuse că voia să facă un lucru important în viața lui.

— Nu crezi că e important ce faci acum? întreba ea.

El o privi și ea adăugă repede:

— Vreau să spun, nu noi. Mă refer la munca ta. De fapt, se gândise și la ei doi, dar el nu păru să înțeleagă și spuse că da, era importantă și munca în felul ei:

— Dar dacă salvez niște crabi n-o să schimb lucrurile. Oceanele mor, toată planeta e distrusă. Helen, în toată lumea oamenii mor de foame și se omoară între ei și, dacă stai să te gândești, eu ce fac? Ce naiba înseamna câțiva crabi pe lângă toate astea? E ca și cum ai cânta la vioară când arde Roma. Deodată, ei i s-a făcut foarte frig. Au făcut dragoste, dar a fost ca și cum el deja plecase.

Pe la sfârșitul lui aprilie, îi spuse la masa de seară că depusese o cerere la o fundație de înțajutorare, cerând să lucreze pentru ei în Africa. Îi fixaseră un interviu. Helen încercă să nu pară rănită:

— Da ? E grozav.

— Mda. Ei, ce să spun ? E doar un interviu.

Mai luă o înghițitură, fără s-o privească în ochi. În pa-
uza care urmă, lui Helen îi urlau în cap numai acuzații.
Încercă să găsească un ton al vocii care să n-o trădeze.

— Deci sunt crabi înfometaji și în Africa ?

El se uită la ea. Era prima răutate pe care i-o spunea.

Helen continuă, ca să facă întrebarea să pară serioasă :

— Adică, au nevoie de absolvenți de biologie, nu ?

— Cred că cei doi ani de medicină pe care i-am făcut
îi impresionează mai mult, spuse el cu răceală.

Urmă o altă tăcere lungă. El începu să strângă farfuriile.

— N-ai menționat că trimiți o cerere.

— Nu eram sigur.

— Aha.

— Nici acum nu sunt sigur.

Dar ea știa că era hotărât. În săptămâna următoare
zbură la Washington pentru interviu și a doua zi îi tele-
fonară, spunându-i că poate începe munca în iunie. O
întrebă pe Helen ce credea că ar trebui să facă și ea îi
spuse ce voia el să audă.

Să se ducă. Bineînțeles, să se ducă.

Multă vreme nu mai putură vorbi despre asta și de
fapt, despre nimic. Afară, vremea se încălzea. Se auzeau
chemările fluierarilor și ale pescărușilor jucându-și piesa
lor cu valurile. Dar în casă se instalase iarna. Acum erau
stângaci, se loveau unul de altul în bucătăria unde altă-
dată își cunoșteau mișcările fără efort, cu grație de dan-
satori. Între ei domnea o politețe rece, sub care Joel își
ascundea sentimentul de vinovăție iar ea, supărarea.

Rățiunea îi spunea că nu avea motiv să fie supărată.
Doar nu erau căsătoriți și nici nu se discutase o astfel de

posibilitate. De ce nu s-ar duce el să facă ceva important
în viață ? Era bine. Mai mult, era lăudabil. Era un
„răzleț”, asta era tot. Îi „stătea în fire”.

Apoi supărarea se estompă și în ea se târî senzația ve-
che că ratase din nou. Doar că era mai rău pentru că de
data asta nu dorise numai să placă, ci își deschisese fie-
care colțor al sufletului. Nu era nici o parte din ea pe
care n-o cunoștea, cu care să se consoleze și să-și spună:
dacă ar fi văzut asta la mine, sigur n-ar mai fi plecat.

Dăruise totul și tot nu fusese de ajuns.

În mai, când apa se încălzește la Cape, crabii-potcoavă
se întorc în pâlcuri din refugiile lor hibernale. Și când
soarele și luna se aliniază și se produc cele mai înalte
fluxuri din an, crabii roiesc să se împerecheze în apa de
la mal.

În ultimii doi ani, în această perioadă, Joel marcase câ-
teva sute de exemplare, fixându-le pe carcasă plăcuțe de
oțel inoxidabil cu numere pe ele. Astfel, încerca să ob-
serve câți din ei se întorc.

Acum, cu două săptămâni înainte de a pleca în Africa,
se pregăti să repete ultima oară operațiunea.

Cu precauție, pentru că așa stăteau acum lucrurile între
ei, o întrebă pe Helen dacă venea și ea să-l ajute, cum
făcuse anul trecut. Ca să-i arate ce puțin (sau ce mult) o
deranja plecarea lui, ea își luase o slujbă de ajutor la bu-
cătărie la Moby Dick's, un restaurant pescăresc de pe
autostradă. Dar era seara ei liberă. Îi spuse că putea să
vină, dacă avea nevoie de ea.

Era o noapte răcoroasă, senină, cu o puzderie de stele
și luna plină încercuită de un halou cețos. Mai târziu,
Helen află că unii considerau acest halou un semn pre-
vestitor de dezastru.

Încărcară plăcuțele marcatoare în două sacose mari, îl lăsară pe Buzz acasă și porniră în cizme de cauciuc de-a lungul fâșiei de nisip de pe buza estuarului. Nisipul pal părea făcut din oase sfărâmate și deși nu mergeau alături, umbrele lor se amestecau.

Observaseră de la distanță că musafirii veniseră. Apa bolborosea ușor la țărm și apropiindu-se, văzură micile cupole ale carapacelor încălitate în vârtejuri de lichid înspumat, fosforescent.

Helen știa din anul precedent ce trebuia să facă. Se apucară de treabă fără să schimbe aproape nici un cuvânt. Joel intră în mijlocul crabilor. Îi ridica grijuliu, unul câte unul, și-i ținea în bătaia lanternei aprinse pe care o purta la gât, legată cu un șnur. Crabii se zbăteau, încercând să-l înțepă cu coada în formă de săgeată. Când găsea unul însemnat, spunea tare numărul și Helen îl nota pe un carnetel. Pentru cei care nu erau marcați, îi dicta sexul și dimensiunile apoi ea îi întindea posacă plăcuțe ca să-i marcheze.

Uneori, în timp ce lucrau, Joel îi arăta ceva și-i explica ce se întâmplă. Masculii, uneori o duzină, se luptau să se înțeleste de aceeași femelă, dar numai unul reușea. Îndrepta lanterna spre femelă, ca s-o vadă și Helen. Crabul își săpase un mic cuib în nisip, cât de aproape de mal îndrăznise. Ouăle țâșneau din ea cu miile, ciorchini strălucitori gri-verzui, iar masculul, agățat de ea, le împoșca deasupra spermă, în timp ce alți masculi se luptau pentru același drept, ignorând oamenii care-i priveau.

Helen începu să întrebe ceva, dar vocea i se frânse și simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Anul trecut se minunase privind aceeași scenă. Dar frenezia, ferocitatea oarbă și primară cu care aceste creaturi străvechi își afir-

mau dorința de supraviețuire, de propulsare a genelor lor peste secole, milioane și milioane de ani, puterea aceasta implacabilă o umplea astăzi de o tristețe înfricoșătoare.

Joel îi văzu fața schimonosindu-se și înaintă plescând și o luă în brațe. Ea se agață de el și-i plânse la piept ca un copil dezolat.

— Ce e? întrebă el, mângâindu-i o şuviță de păr. Ce se întâmplă?

— Nu știu.

— Spune-mi.

— Nu știu.

— E numai un an, Helen. O să treacă repede. Mă întorc și, la anul pe vremea asta putem fi aici împreună, să marcăm crabii amândoi.

— Nu glumi.

— Nu glumesc. Îți promit.

Ridicase ochii spre el și i se păruse că vede și în ai lui o urmă de lacrimi.

— Te iubesc, spuse.

— Și eu te iubesc.

N-avea să uite niciodată chipul lui din momentul acela. Părea o năluca firavă și deodată, un om total străin. Apoi îi zâmbise și imaginea dispăruse. Și o sărutase, în timp ce crabii-potcoavă se încăleau și clănțăneau nepăsători în jurul lor, cu carapacele negre sclipind în lună.

Trecuseră aproape două luni de la plecarea lui.

Helen își termină țigara și-l chemă pe Buzz. Căuta șobolani în ruina corabiei de ceva timp și se făcuse frig. Strigă câinele și porni spre casă de-a lungul țărmului.

Deasupra ei, în pădure, o bufniță își tot repeta jipătul plângăreț.

Își ridică sacoșa de lângă ușă. Sărbătoarea găzelor nu se terminase încă în jurul becului aprins. Buzz lătră tare de două ori la ele, îi spuse să tacă și-l împinse ușor dincolo de ușa de sticlă, în bucătărie. Nu aprinse lumina. Prea se vedeau urmele lui Joel pretutindeni. Își lăsase acolo o mulțime de lucruri, într-o încercare deșartă de a o convinge că va veni înapoi. Cărți, o pereche de cizme, casetofonul, toate CD-urile cu muzică de operă. De când plecase, ea nu mai avusese curaj să asculte muzică de nici un fel. Luminița roșie de la robotul telefonic indica trei mesaje primite. Le ascultă pe întineric, privind cărarea din raze de lună de pe apa golfului. Unul era de la tatăl ei, care spera că ajunsese cu bine acasă și prevedea o viitoare prietenie între ea și Courtney. Al doilea era de la Celia, doar ca s-o salute. Și al treilea era de la bătrânul ei tovarăș din epoca lupilor, Dan Prior.

Într-o vară, când luau urme în Minnesota, avuseseră o idilă foarte scurtă. Fusese una dintre puținele excepții din catalogul de ticăloși cu care se combina ea de obicei, dar totuși, fusese o greșeală. Erau făcuți să fie prieteni, nu amanți. Și ca toți bărbații buni, Dan avea un mariaj fericit. Și mai rău, Helen le cunoștea și le plăcea pe soția și fiica lui.

Nu mai vorbiseră de trei ani și-i făcu bine să-i audă vocea înregistrată de robot. Avea o slujbă pentru ea în Montana. O ruga să-i telefoneze.

Helen se uită la ceas. Era unu fără un sfert. Își aduse aminte că era ziua ei.

ȘAPTE

Dan Prior își bea în picioare cea de-a treia ceașcă de cafea, ignorându-l pe uriașul urs brun de Alaska plasat chiar în spatele lui. Ursul, ca și bărbatul, părea să privească poarta pe unde urmau să sosească primii pasageri debarcați de la zborul din Salt Lake City. Zborul avusese întârziere și Dan stătea deja acolo de o oră, un răgaz oricum mult mai scurt decât al ursului, care fusese împușcat vineri, 13 mai, 1977, împăiat și așezat acolo pe picioarele din spate ca să-i sperie pe toți vizitatorii orașului Great Falls.

Dan își ocupase aproape tot week-end-ul făcând curat în cabana unde urma să stea Helen și reparând carburatorul vechii Toyota de teren pe care i-o găsisese. Spera că n-o să fie prea șocată de starea celor două bunuri. Cabana era a Serviciului Forestier și era cocoțată în munți, lângă un mic lac aflat pe coastele sălbătice de lângă Hope. Nu petrecuse nimeni mai mult de o noapte-două acolo în ultimii ani și, după cum arăta, se părea că devenise locul preferat de huzureală al păsărilor, insectelor și micilor rozătoare.

Mașina era a fratelui lui Bill Rimmer, care avea în curtea din spatele casei un sanatoriu pentru vehicule bolnave

incurabil. Chiar și cu un carburator nou, era puțin probabil că Toyota va ieși din iarnă. Trebuia să-i mai facă rost și de un snowmobil, pentru deplasările pe zăpadă.

Dan scruta fețele pasagerilor și se întreba dacă Helen mai arăta ca pe vremuri. Cu o seară înainte găsise o fotografie făcută în Minnesota de nord în urmă cu cinci ani, pe timpul când lucrau împreună. Stătea în față într-o canoe și-l privea peste umăr cu unul din zâmbetele ei rare și misterioase. Avea ochii căprui-aurii limpezi și ușor oblici, ca de elf. Era îmbrăcată în tricoul ei vechi, alb, cu mânecile tăiate și inscripția cu roșu pe spate: Pericol: Femelă alfa. Părul ei lung și castaniu devenise galben de la stat în soare și-l purta așa cum îi plăcea lui, într-o coadă de cal care-i dezvelea ceafa bronzată. Dan uitase cât de bine arăta și rămase multă vreme cu fotografia în mână, privind-o.

Ceea ce se întâmplase între ei nu putea fi socotit idilă. Fusese doar o seară, la capătul unei veri de muncă împreună, așa cum li se poate întâmpla la doi oameni care stau în sălbăticie, în condiții atât de intime încât aproape că pare pervers să nu facă și acel ultim pas.

Dan fusese întotdeauna atras de ea și știa că el se implicase mai mult decât ea în relație. Nu era vorba numai de calitățile ei fizice; îi plăceau spiritul ei treaz și umorul sarcastic pe care-l folosea ca să distragă atenția de la un punct vulnerabil. Cel mai adesea se lua în răs pe ea însăși. De asemenea, ea fusese cel mai bun biolog specializat în lupi cu care lucrase vreodată.

Pe vremea aceea, coordona un program de cercetare a vieții lupilor la universitate și Helen era unul dintre voluntari. O învățase cum să pună capcane și ea îi depășise foarte repede îndemânarea.

În seara aceea, poposiseră pe malul unui lac, sub cerul

plin de stele și fusese prima dată de când era înșurat când Dan o înșelase pe Mary. A doua zi, făcuse greșeala de a-i dezvălui asta lui Helen și totul se terminase. Privind în urmă, poate că ar fi trebuit să sugereze degajat că făcea așa ceva tot timpul. Îi luase destul de mult timp ca s-o uite, dar reușise și chiar rămăseseră prieteni și colegi până când el plecase să ocupe un alt post.

Acum, căutându-i fața în mulțime, se întreba dacă ar exista vreo șansă să reînnoade lucrurile, condamnându-se totodată în sinea lui pentru prostie.

Apoi o văzu.

Ieșea pe poartă în spatele unei femei care înainta cu greutate, trăgând de mână doi copilași zburdalnici și curioși. Helen îl văzu îndată și-i făcu semn cu mâna. Era îmbrăcată în blugi și cu o cămașă largă beige, ca cele militare. Singura schimbare majoră în înfățișarea ei era tunsoarea scurtă, băiețească. Ajunse la Dan încet, fără să poată ieși din spatele femeii cu cei doi copii.

— Ce le-ai făcut laăștia mici? o întrebă.

Helen ridică din umeri.

— Le-am zis să se uite la tipul care stă lângă urs și atunci au devenit foarte nervoși amândoi.

El își deschise brațele:

— Bine ai venit în Montana.

— Mulțumesc.

Ținându-l de umeri, ea se îndepărtă puțin, inspectându-l.

— Arăți O.K., Prior. Puterea și succesul n-au reușit să te schimbe. Eu credeam că o să te văd în costum.

— M-am îmbrăcat dinadins mai prost, pentru ocazie.

— Dar pălărie de cow-boy nu ai.

— Să știi că am două acasă și din când în când îmi pun

una din ele și mă uit în oglindă și văd un tip mult prea caraghios privindu-mă de acolo.

— Îmi pare bine că te văd, rase ea.

— Și mie, Helen. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

— Nu-mi pomeni, l-am tăiat săptămâna trecută. Mare greșeală. Ar trebui să spui că-mi stă bine, Prior.

— După mine, ar putea să mai crească.

— Și după mine.

Coborâră la banda de bagaje și așteptară să le găsească, vorbind. El o întreabă dacă mai fusese pe acolo și ea spuse că numai o dată, când era mică. Veniseră într-o vacanță la Parcul Glacier și sora ei făcuse o intoxicație alimentară și stătuse în pat toată săptămâna.

Apărură și bagajele lui Helen, două sacose mari și un cuțar uzat, imposibil de greu, despre care spuse că fusese al bunicului ei. Le încărcară pe toate pe un căruț.

— Asta e tot? întrebă Dan.

— Aproape, îi aruncă ea o privire vinovată.

Un angajat al companiei aeriene se îndreptă spre ei cu o ladă care lătra tare. Helen se aplecă și deschise capacul zăbrelit, lăsând să iasă unul dintre cei mai bizari câini pe care-i văzuse Dan vreodată. Dar câinele nu părea intimidat și începu imediat s-o lingă pe Helen pe față.

— El e Buzz, spuse ea.

— Bună, Buzz. Helen, e ciudat, dar la telefon nu-mi amintesc să fi pomenit de Buzz.

— Știu. Îmi pare rău. Știi ce, o să-l eliminăm imediat.

— Am o pușcă în mașină.

— Bine. Hai s-o facem.

Buzz îl examina pe Dan cu o privire de nepătruns.

— Hai, recunoaște, îl îndemnă ea. Nu-i așa că e drăguț?

— Mda, mă rog. Să sperăm că și lupii o să creadă la fel.

*

Când ieși din terminal, o izbi un val de căldură. Termometrul din mașina lui Dan arăta puțin peste 30 de grade, dar aerul nu avea umiditate și Helen se simți coplesită. Lăsă jos geamul tot drumul pe șoseaua interstată și apoi către sud, în direcția orașului Helena. Murea să fumeze o țigară, dar îi era prea rușine să și-o aprindă în fața lui Dan. Trebuie să se mulțumească în schimb cu mirosul ierbii încinse de soare, adus de vântul fierbinte de pe câmpii. Buzz clipea și scotea limba curios în spațele ei, cu capul ieșit pe geamul portierei.

— Uite, am botezat și un oraș ca pe tine, zise Dan.

— Vrei să spui Hope-Speranță?

— Toți trăim în orașul ăsta, Helen.

— Ce ciudat că nu se dau niciodată nume ca Disperare sau Necaz.

— Tata a crescut într-un orașel din Pennsylvania de vest care se numea Panică.

— Glumești.

— Îți jur. Și mai jos pe șosea era un altul numit Dorință.

— De unde vin tramvaiele.¹

El rase. Întotdeauna râdea la glumele ei stupide.

— Mama zicea să nu te măriți niciodată cu un bărbat din Panică, dar bătrânul meu pretindea că biserica unde au fost uniți era de fapt mai aproape de celălalt orașel, așa că ea se măritase cu el din Dorință.

— Au rămas împreună?

— Cred și eu. Se iubesc tot mai mult de la an la an.

¹ Aluzie la piesa „Un tramvai numit dorință” de Tennessee Williams.

— E frumos.
 — Mda, este.
 — Mary ce mai face?
 — E bine. Am divorțat acum doi ani.
 — Dan, îmi pare rău!
 — Ei, asta este. Mie nu-mi pare și cu siguranță nici ei.
 Și Ginny e bine, slavă Domnului. Are paisprezece ani.
 Mary locuiește tot la Helena, așa că merge treaba, reușește
 să stea cu amândoi.

— Asta e bine.

— Mda.

Urmă o pauză și ea știa la ce întrebare să se aștepte.

— Dar tu? Adică, tu...

— Nu fii rușinos, Prior. Vrei să mă întrebi de viața mea
 amoroasă.

— Nu. O.K., mda.

— Păi, stai să mă gândesc. Am fost împreună vreo doi
 ani.

— Adevarat? E minunat. Povestește-mi despre el.

— Păi, are părul lung, nisipiu, ochii căprui și nu prea
 vorbește. Și mai are un obicei, scoate capul pe geamul
 mașinii și te lovește peste picioare cu coada.

Dan zâmbi.

— Nu, am trăit cu un tip doi ani la Cape. Dar acum,
 mă rog, a plecat undeva. Cred că se poate spune că sunt
 în suspensie.

Înghiți în sec și se uită și ea pe fereastră. În depărtare
 se vedeau munții. Drăguțul de Dan păru să simtă că erau
 pe un teren fragil și schimbă subiectul. Începu s-o infor-
 meze, dându-i date despre fapte, de la prima apariție a
 lupului în Hope, în urmă cu o lună, și în curând, o făcu
 să râdă povestindu-i ce înmormântare grandioasă mon-
 tase Buck Calder pentru Prince, eroul labradorilor.

Calder aranjase cu un predicator din Great Falls să
 facă onorurile în fața familiei, prietenilor și desigur, a re-
 prezentanților presei. Piatra funerară era din marmură
 neagră și costase probabil în jur de cinci sute de dolari.
 Lui Helen îi plăcu epitaful propus de Dan, dar, în loc de
 asta, stăpânii comandaseră o inscripție mai răsunătoare:

*Aici zace Prince
 Care a finit lupul departe
 Și și-a dat viața pentru un copil.
 Brav câine!*

După aceasta, continuă Dan, situația s-a mai liniștit.
 Primea destul de des telefoane de la reporteri, fiind în-
 trebat dacă localizase lupul și juca așa cum îi cântau ei,
 lăsând impresia că totul este sub control, că situația e
 monitorizată permanent și că faptul că lupul respectiv
 nu fusese încă zărit demonstra aproape sigur că e un
 răzleț singuratic și că era acum la sute de mile de ei. În
 realitate, Dan ar fi vrut să fie sigur că lupul plecase, dar
 se îndoia. Cu două zile în urmă, un pădurar de la Servi-
 ciul Forestier raportase descoperirea unor urme la vest
 de Hope.

La birou, îi făcu lui Helen cunoștință cu Donna, care o
 îmbrățișă călduros și-i spuse că se bucură că lui Dan îi
 venise în sfârșit mintea la cap și angaja încă o femeie.

— Și el e Fred, continuă Dan, bătând ușor vitrina. Sin-
 gurul care mai muncește pe aici.

După câteva minute, Helen dădu peste Donna fu-
 mând la toaletă și recunoscătoare, își aprinse și ea o țigă-
 ră. Donna îi împărtăși unul dintre adevărurile mai pu-
 țin cunoscute ale vieții: de fumat, fumează numai soiul
 cel mai bun de femei și soiul cel mai rău de bărbați.

Dan trimise să li se aducă sandvișuri și mâncară

amândoi în biroul lui, petrecând apoi două ore înconju-rați de hărți, scheme și fotografii, pentru a stabili planul de lucru pentru Helen după ce avea să ajungă la Hope.

El îi spuse că până acum, survolaseră de trei ori înin-tul înconjurător și nu prinseseră nici măcar un semnal radio. Sălbăticiunea care se afla acolo nu purta emițător, așa că Helen trebuia să pună capcane, să le fixeze zgărzi și apoi să-i supravegheze. Bill Rimmer, care trebuia să revină curând din concediu, se oferise s-o ajute să mon-teze capcanele.

Dacă se dovedea că era o hoardă întreagă, Helen tre-buia să numere animalele, să le delimiteze teritoriul și să afle cu ce se hrăneau, ca și alte lucruri de rutină. De ase-menea, un lucru important era să încerce să dezvolte o relație cu fermierii locali.

În final, Dan se ridică în scaun și-i anunță termenii an-gajării, adoptând în glumă un ton oficial. Îi explică fap-tul că nu i se permitea s-o angajeze decât pe o bază „tem-porară”. Asta însemna că avea contract pentru o sută optzeci de zile, care putea fi reînnoit. Urma să primească o mie de dolari pe lună, fără alte beneficii.

— Fără asigurare de sănătate, quantum de pensie sau accidentare, fără clauză de reangajare. De fapt, dacă ești an-gajat temporar înseamnă că nu ești în guvernul federal. Ești invizibil. Avem angajați temporari de ani de zile.

— E cazul să-mi scriu și pe frunte un „T” în roșu aprins?

— Aceasta e o chestiune opțională, d-ră Ross.

— Primesc și un vehicul sau doar o bicicletă?

— Să-ți arăt, răsă Dan. Vrei să mergem acolo?

— La Hope?

— Sigur. Nu la cabană, acolo mergem mâine. Dar m-am gândit că poate vrei să arunci o privire prin oraș și pe urmă să mâncăm ceva, dacă nu ești prea obosită.

— Sună bine.

Mergând spre parcare, îi spuse că putea sta peste noapte la hotel sau chiar la el acasă. Ginny era la mama ei, așa ca Helen avea o cameră la dispoziție.

— Ești sigur? E grozav. Mulțumesc.

— Și acum, iată ce voiai să vezi.

Dan se opri lângă vechea Toyota de teren. Nu arăta chiar rău în lumina soarelui. O dusesse la spălătoria de mașini și descoperise că vopseaua ei originală era de culoarea ru-ginei, arătând interesant. Ramele cromate sclipeau. Bătu afectuos capota cu palma și oglinda laterală căzu.

— Asta e a mea? răsă Helen.

Dan se aplecă, ridică oglinda și i-o întinse:

— Până la ultima bucată. De fapt, așa e situația. Toate vehiculele federale trebuie să fie fabricate în S.U.A. și nu am nici unul disponibil. Pot să-ți plătesc doar ben-zina: treizeci și unu de cenți mla.

— Zău, Prior, știi să răsfeți o fată!

Se urcă la volan. Se simțea ca o dansatoare pe patine cu roțile și trebuia să-și planifice bine fiecare curbă ca să fie sigură că o să-i iubească. Dar în curând, Helen se obișnuia și urmă indicațiile lui Dan, urcând spre munți în plin soare.

Vorbiseră toată după-amiaza și nu se simțeau stânje-niți că tăceau puțin. Era mai răcoare și vântul se opri-se de la sine. De o parte și de alta a șoselei, se întindeau ogoare cât vedeai cu ochii, semănate cu cereale coapte și presărate cu roți uriașe de fân.

Lui Helen i se părea că și pământul și cerul sunt imen-se, cu toate contururile trasate îndrăzneț. Drumurile se întindeau drepte până la fermele așezate pe terenuri so-lide. Era bucuroasă și intimidată și cumva distrată față

de toate. Se gândi la Joel, așa cum făcea de zece ori pe zi, întrebându-se dacă el se simțea ancorat în noua lui lume sau era detașat ca ea, privitoare dorind să aparțină de ceva, dar alunecând mereu mai departe.

Pe măsură ce munții se profilau tot mai mari, pământul se brăzda de îngrămădiri de pietre, așezate la întâmplare printre pâraie astupate de arbuști.

Urcând un deal, observă linia plopilor canadieni către sud, întrezărind sclipirea apei printre coroanele arborilor.

— Râul Hope, zise Dan.

Zgomotul unui claxon îi făcu pe amândoi să tresară. Privind râul, Helen lăsase mașina să hoinărească în voie și acum aveau un camion negru chiar în spate. Smuci atât de tare volanul la dreapta, încât derapară și se apropiară de marginea drumului. Ea recăpătă iute controlul și spuse cu ochii îngustați, fără să se uite la Dan:

— Un cuvânt despre femeii la volan și ești mort.

— N-am văzut nici o femeie conducând mai bine decât tine.

— Ești mort.

Camionul negru începu să-i depășească. Când trecu pe lângă ei, Helen se întoarse și zâmbi dulce, în semn de scuză, celor doua fețe impenetrabile de cowboy care o scrutau. Puteau să aibă puțin peste douăzeci de ani, dar ținuta îi făcea să pară mai bătrâni. Dan le făcu prietenos cu mâna. Cel de lângă șofer își atinse marginea pălăriei și aproape zâmbi, în timp ce băiatul de la volan clătină doar din cap, desconsiderarea lui fiind împărtășită și de un câine împins către spatele mașinii din cauza vitezei. După ce-i depășiră, pasagerul se întoarse și-i mai privi o dată, scurt.

— Îi cunoști?

— Sunt băieții lui Abe Harding, dădu Dan din cap. Au în grijă o fermă mică lângă Calder. O să fiți vecini. Helen îl văzu rânjind:

— Vorbești serios?

— Din păcate, da.

— Ei, iată că-mi încep treaba în triumf.

— Nu-ți face griji, n-o să te urască pentru șofat. Vezi abțibildul de pe bară?

Helen se aplecă să vadă înainte ca vehiculul din față să ia avans și avu timp să distingă un cap de lup barat în roșu și lângă el, cuvintele: Nici un lup. Deloc. Nicăieri.

— Excelent.

— A, lasă că-i faci tu să-ți mănânce din palmă.

Șoseaua urmă meandrele râului încă vreo patru kilometri după care Helen văzu o biserică albă pe o colină și apoi alte clădiri răsărind în spatele copacilor. Peste râu era un pod îngust, cu balustrade și apoi o pancartă pe care scria HOPE (POPULAȚIE 519) și urmau trei găuri de glonț, ca trei perfecte puncte de suspans destinate orașului și oamenilor din el.

— Îmi vine întotdeauna să pictez cu un spray: „Abandonată” înainte de Hope (Speranță).

— Zău, Dan, te descurci de minune să faci reclamă la locul ăsta.

— Are și o istorie, ți-am spus.

— Și eu când o voi afla?

Treceau pe pod și el îi făcu semn:

— Fă curba de acolo.

Ea ieși de pe șosea și intră într-o parcare mică, pietruită, de lângă râu. Mai erau încă două mașini acolo și Helen opri lângă ele.

— Hai să-ți arăt ceva, o chemă Dan.

Îl lăsară pe Buzz în mașină și făcură câțiva pași într-un mic parc din apropiere. Era un loc frumos, cu pante înverzite, menținute astfel de aspersoare. Jetul de apă tășnind de la acestea făcea în soare curcubeu ce se amestecau cu umbra unor sălcii înalte. Erau și niște balan-soare și o scară de escaladat pentru copii, dar cei aflați acolo se fugăreau printre aspersoare. Mamele lor stăteau așezate la o masă din lemn și-i dojeneau cu jumătate de gură.

Mai încolo, la marginea apei, conturat pe răsfrângerea cerului în apă printre doi pini, un bătrân cu bretele roșii și o șapcă albastră și decolorată de fermier arunca firimituri unei familii de lebede. Helen le vedea labelle cris-pându-se pentru a-și păstra poziția în curentul apei.

Dan o conduse de-a lungul potecii care șerpuia din parcare până la biserica albă aflată pe un mic deal de la capătul parcului. Privea atent în pământ. Apoi se opri și-i arătă:

— Uită-te aici.

Helen se opri lângă el. Nu vedea nimic.

— Ce e?

El se aplecă și ridică o așchie albă de pe jos, dându-i-o s-o examineze.

— Parcă e o bucată de cochilie.

El clătină din cap și-i arătă din nou drumul:

— Vezi? Mai sunt.

De-a lungul potecii, bucăți asemănătoare se iveau ca niște urme de zăpadă, înfipte și marunțite fin de trecerea continuă a tălpilor și roților de biciclete.

— Uneori, găsești și bucăți mai mari, zise Dan.

În pământ cred că e plin. Cred că de asta crește iarba așa frumoasă.

— Dar ce este?

— Sunt bucăți dintr-un drum vechi care a fost aici.

Helen se încruntă. Tot nu înțelegea.

— Sunt oase de lup. Drumul a fost pavat cu cranii de lup.

Ea se uită în ochii lui, crezând că glumea.

— E adevărat. Au fost cu miile.

Așa că, în timp ce copiii se jucau râzând printre aspersoare, iar răsul lor era purtat departe de aerul înmiresmat al serii, de parcă lumea ar fi fost întotdeauna așa, Dan o chemă la una din mesele de sub sălcii și-i povesti cum s-a ajuns la o șosea din cranii de lup.

OPT

A cum o sută cincizeci de ani, în vale au venit primii vânători și prinzători albi. Cei dintâi au venit după castori pentru că pământurile de la sud fuseseră cutureierate. Și-au croit prevăzători drumul pe fluviul Missouri, în bărci indiene stivuite cu periculos de multe provizii, sperând că le vor fi de ajuns pentru iarnă. Vâslind spre vest și apoi spre sud, au găsit un afluent îngust, cunoscut numai „sălbaticilor”. Acesta urca spre munți și l-au ales, pornind în sus și stabilindu-și acolo tabăra.

De-a lungul pantelor unde se află acum biserica, și-au săpat adăposturi ca niște peșteri, acoperindu-le cu scândură vopsită și gazon, așa că nu se mai distingeau decât hornurile bondoace făcute din piatră. În primăvara următoare, când au navigat din nou spre Fort Benton cu pieile agonisite, a început să se răspândească zvonul despre un mare măcel. Și în anii viitori au venit și alții, cu cai și căruțe, până s-a ridicat un mic sat de vânători și prinzători, o adevărată colonie a carnagiului pe care cineva, nu pentru a evoca vreo aspirație, ci pentru a aminti de un copil înecat, a numit-o Hope – Speranța.

După câteva sezoane, toți castorii au dispărut, iar pieile lor cedate pentru whisky indian sau femei au călătorit

spre est să încălzească gâturile și capetele mondene ale orașenilor. Abia atunci când iazurile castorilor au rămas încremenite, locuitorii timpurii ai Hope-ului și-au mutat atenția la lupi.

Valea fusese un sălaș al lupilor din timpuri străvechi. Onorat ca mare vânător de tribul Picioarelor Negre, indieni locuitori și ei de multă vreme ai zonei, lupul știa că aici se refugiau iarna elanii și căprioarele și că era un loc de trecere dinspre munți spre câmpie, pe unde hoarele lui puteau urmări turmele imense de bizoni.

Pe la 1850, omul alb masacraser deja o mare parte din impunătoarele ierbivore. În următorii treizeci de ani, au fost uciși 70 de milioane de bizoni.

La început, în mod ironic, faptul acesta ușură viața lupului, pentru că vânătorii voiau doar pielea și poate limba și o bucată din carnea cea mai bună. Lupii se ospătau copios din rămășițe. Apoi, de peste oceanul de la răsărit se abătu o mare dorință de haine din blană de lup. Nu e prea greu de ghicit ce urmă. La fel ca alte mii de vânători din Vest, buni, răi sau de-a dreptul demenți, prinzătorii din Hope porniră după lupi.

Era mai ușor decât la vânătoarea de castori, cu condiția să ai cei două sute de dolari necesari pentru început. O sticlă cu cristale de stricnină costa șaptezeci și cinci de cenți și era nevoie de două ca să împânzești o carcasă de bizon. Dar dacă așezai carcasa la locul potrivit, ucideai cincizeci de lupi într-o noapte și o mai puteai folosi încă o dată. Cum blănurile bune de lup ajunseseră la doi dolari bucata, într-o iarnă de pus capcane adunai două mii de dolari net. Banii aceștia meritau riscurile asumate. Puteai să îngheți prin munți și să-ți lași și scalpul acolo pentru că, dintre toți invadatorii albi, Picioarele

Negre îi considerau pe prinzătorii de lupi cei mai dezgustători și-i omorau cu prima ocazie.

Vânătorii din Hope plecau zilnic călare, după momeală. Pe măsură ce bizonii se împușinau, improvizau tot felul de animale, chiar și cu păsările cântătoare, ale căror guși erau despicate cu grijă și îndesate cu amestecul otrăvit. Linia de momeală se întindea pe kilometri întregi și cadavrele erau dispuse în cerc. A doua zi de dimineață, când cercetau circumferința, vânătorii găseau zăcând acolo moarte sau muribunde toate animalele și păsările care avuseseră nenorocul să atingă otrava.

Alături de lupi zăceau vulpi și coioți, urși și pisici sălbatiche, unele animale vomitând sau în convulsii. Voma și spumele lor otrăveau iarba ani la rând după aceea, ucigând orice animal o pășteau.

Un lup murea după o oră iar cei mai precauți, cei care numai adulmecau și lingeau în timp ce frații și surorile lor înfulecau, se luptau o perioadă mai îndelungată. Stricnina acționa lent în măruntaiele lor, le cădea blana și rățăceau urlând ca niște fantome despuiate, pierind în cele din urmă de frig.

Când frigul se înăsprea și recolta zilnică era prea înghețată pentru a putea fi jupuită, prinzătorii stivuiau lupii morți în zăpadă, ca pe lemne. Munca se ușura, dar un dezgheț neașteptat putea ruina toată prada. Și un astfel de dezgheț fu evenimentul care provocă pavarea drumului cu cranii de lupi.

În iarna anului 1877, înghețul dură la Hope mai mult decât oamenii își aminteau să fi jinit vreodată. În martie, peste două mii de leșuri neajutate erau îngrămadite peste peșterile prinzătorilor și în jurul barăcilor în care locuiau cei mai mulți dintre ei.

Apoi, într-o dimineață, o boare caldă străbătu aerul. Copacii începură să picure, gheața de la marginea râului crăpă și în curând, un suflu de primăvară se abătu fierbinte dinspre munți. Zvonul se răspândi și vânătorii, înnebuniți la gândul că și-ar putea pierde rodul unui sezon de muncă, se apucară de lucru, trăgând din greu cu cuțitele, ca o hoardă de demoni în ziua socotelii.

Până la asfințit, toți lupii din sat fuseseră jupuiți fără să se piardă nici o piele și prinzătorii din Hope, beți de triumf, dansară cufundați până la genunchi în mocirla de zăpadă topită și sânge.

Ani de zile își aruncaseră carcassele pe terenul jos de lângă râu, să fie curățate de corbi și cucuvele, care mureau apoi și ele datorită stricninei ingerate de lupi. De data aceasta, ca să înalțe un monument zilei lor de bravură, adunară toate oasele și, folosind și leșurile decapitate, așezară fundația unei șosele. Capetele fură fierțe și apoi, cu mare artă, șoseaua fu pietruită cu cranii albe, curate. Din ziua aceea, craniul fiecărui lup ucis se adăuga la lucrare.

În nopțile serine, după dispariția zăpezii, puteai vedea drumul din munți, de la kilometri depărtare, sclipind palid în lumina lunii.

În cele din urmă, banda de cranii șerpui pe vreo șase sute de metri, până în locul unde aleseseră să trăiască – la aer mai curat sau printre oameni mai curați – cei care sosiseră acolo după prinzătorii de lupi.

De acum, valea răsună de mugetul vitelor și orașul creștea cu fiecare cireadă nouă, pentru a asigura toate cele necesare fermierilor. Fierarul, frizerul, hotelierul și prostituata se străduiau să fie de folos, fiecare în felul lui.

Același lucru îl făceau, la capătul de sus al șoselei de

cranii, și prinzătorii din Hope, ale căror fapte fuseseră trecute cu vederea de biserica frumoasă și albă („trecute cu vederea” în sens literal, dar și figurat, pentru că lupii, ca și celelalte animale, desigur, nu erau considerați ființe cu suflet).

Chiar și înainte de construirea bisericii, prinzătorii nu tânjiseră după o călăuzire spirituală, grație mai ales unui predicator ad-hoc, prinzător și fost luptător împotriva indienilor, pe nume Josiah King, dar cu cunoscut credincioșilor mai mult drept reverendul Lobo.

Duminica dimineața, în funcție de vreme și de cantitatea de whisky consumată în seara precedentă, Josiah le spunea celor adunați să-l asculte că lupul nu era un simplu dăunător, ci apoteoză încarnată a răului. Și predica anihilarea lui cu un entuziasm atât de contagios, încât prinzătorii din Hope ajunseră să se considere niște cruciați ai vremurilor noi, reclamându-și frontiera de la bestia păgână și pretinzând că îndeplinesc o răzbunare sfântă.

Lucrarea în numele Domnului este răsplătită. Vânătoreea de lupi se plătea mai bine ca oricând. Statul dădea o primă de un dolar pentru fiecare cap doborât și crescătorii de vite sporeau recompensa, ura lor față de lupi neavând nevoie de îndemnul nici unui preot. Căci bizonul dispărând și elanii și căprioarele împuținându-se, lupii prinseseră gustul cărnii de vită. În plus, vacile erau mai lente și mai blege și mai ușor de omorât.

De fapt, natura fusese întotdeauna mai pricepută și mai cutezătoare la ucis decât lupii. Iarna arctică a anului 1886 stinse aproape toate cirezile din vale. Numai cei mai vajnici fermieri din Hope supraviețuiră, cu inimi în care durerea și gheața săpaseră urme.

Ei, dar pe cine poate omul să dea vina când e frig? Sau

molimă sau secetă sau scade prețul vitelor? De ce să blestemi guvernul, vremea sau pe Dumnezeu, când însuși diavolul ți-e la îndemână? Îl auzai în fiecare noapte pe lângă țarcuri, urlând la stelele de pe cer.

Prin urmare, lupul deveni țap ispășitor la Hope. Uneori prindeau câte unul viu și-l țarau prin oraș ca să-și plătească infamia. Copiii aruncau în el cu pietre și cei mai curajoși îl împungeau cu bețe. Apoi oameni de toate vârstele se adunau la râu și priveau cum cei mai zeloși inchizitori ai reverendului Lobo îl ardeau de viu, ca pe vrăjitoare.

Cei mai mulți prinzători dispărură spre finalul secolului al nouăsprezecelea. Nu mai era o meserie din care să trăiești. Unii se apucară de alte lucruri, alții călătoriră spre nord și vest, unde încă se mai omora ușor. Creșterea vitelor căpăta dimensiuni politice și, la îndemnul unui președinte-fermier care declara lupul „o fiară a risipei și pustiului”, guvernul federal constitui cruciada.

Pădurarii din teritoriul național primiră ordin să ucidă toți lupii pe care-i vedeau și în 1915, Agenția Biologică SUA, organismul mandatat cu menținerea ambientului țării, se apucă metodic să pună în practică o politică bine fundamentată de „exterminare absolută”.

Așa cum urmăriseră ei bizonii prin prerie, venise rândul lupilor să fie urmăriți, ajungând pe cale de dispariție după numai câțiva ani.

În Hope, unde existau încă multe zone de sălbăticie, mai rămăseră câțiva. Se ascundeau în pădurile înalte, prea isteți și prevăzători pentru a fi prinși cu un leș îmbibat de otrăvă. Miroseau de la jumătate de kilometru o capcană proastă și uneori urinau pe ea ca să-și arate disprețul. Ca să prindă asemenea animale, un om trebuia

să fie mai mult decât șiret; trebuia să gândească la fel ca lupul, să cunoască orice umbră, boare și tremur al sălbăticiiei.

Un singur om din Hope era în stare de asta.

Joshua Lovelace venise în vale din Oregon în 1911, atras în Montana de o lege statală care ridica prima pe cap de lup la cincisprezece dolari. Era atât de abil în comparație cu rivalii săi, încât în curând asociația locală de crescători de vite îl angajă cu normă întreagă. Își construiește o casă la cinci kilometri de oraș, pe malul nordic al râului Hope.

Era un om taciturn, care se simțea bine singur și își păzea cu strășnicie secretele meșteșugului. Cu toate acestea, era cunoscut pentru două procedee. Primul (pentru care mulți îl socoteau fie excentric, fie exagerat de principal) era acela că nu folosea niciodată vreun fel de otravă. Dacă era întrebat, declara că-i făcea silă, zicând că otrava era doar pentru imbecili care nu știau ce omorau. Pentru el, capturarea unui lup era o artă ce necesita cea mai mare precizie.

Al doilea procedeu era ilustrarea practică a principiilor lui, o capcană pe care o inventase singur și pentru care ceruse, fără succes, brevet.

Pretindea că idea îi venise pe când era băiețandru în Oregon și-i urmărea pe pescari întinzând capcane somonilor noaptea, la gura râului.

Își numise invenția „Lațul Lovelace”.

Se folosea numai primăvara, când lupii își căutau viziuna și consta într-un cerc din oțel subțire, cu circumferința de cincisprezece metri, de care erau atașate, prin alte sârme mai subțiri, douăsprezece cârlige cu arc. Fiecare cârlig era acoperit cu o bucățică de momeală (mergea

oricare, dar Joshua prefera carnea de pui). Apoi lațul era așezat cu grijă la gura viziunei, în jurul ieșirii, și ancorat cu un țărșuș de fier.

Calculul timpului era totul. Pentru rezultate optime, lațul trebuia montat la trei-patru săptămâni după ce lupoaica făta puii și observarea discretă a acestui moment făcea parte din meșteșug. Un lup adult făcea rareori prostia de a înghiți momeala. Dar lațul nu era făcut pentru adulți.

Un pui de lup deschidea ochii la două săptămâni și peste încă o săptămână îi dădeau dinții și începea să audă. În momentul acela, se aventura în lume, gata să mănânce bucățele de carne, aduse și regurgitate de adulți. Joshua se mândrea că știe exact momentul când trebuie întins lațul. Voia ca momeala lui să fie prima carne gustată de pui. Și ultima.

Punea capcana când soarele începea să apună și, cât mai era lumină, supraveghea viziuna cu binoclul lui militar târguit de la un indian care pretindea că l-ar fi smuls de pe trupul generalului Custer la Little Bighorn.

Uneori, dacă avea noroc, Lovelace vedea un pui sau doi ieșind în aceeași seară, ispițiți de mirosul cârnii.

Odată, în Wyoming, prinsese șase exemplare înainte de căderea nopții. Totuși, în mod normal, ieșeau din viziună când era prea întuneric că să-i mai vezi și știa că-i prinsese după schelălăitul pe care puilul îl scotea când cârligul triplu i se deschidea în gâtlee.

În zori, găsea cinci-șase pui agățati ca pești în jurul viziunei, încă vii, dar prea obosiți pentru a reuși mai mult decât un scâncet. De cele mai multe ori, mama era și ea acolo, adulmecându-i și lingându-i, cu toată prudența abandonată datorită disperării.

În asta consta frumusețea lațului. Dacă era deștept și avea un loc bun și nu dădea buzna la vizuină imediat, putea prinde tot grupul și-i împușca unul câte unul pe adulți când veneau acasă de la vânătoare. Numai după ce-i avea pe toți se ducea și-i termina pe pui cu toporul sau cu patul puștii.

În cele din urmă, Lovelace se însură cu o femeie mult mai tânără decât el care muri un an mai târziu, dând naștere singurului lor copil. Băiatul fu botezat Joseph Joshua, dar tatăl lui îl chema de mic folosindu-i doar cele două inițiale.

Când i se născu băiatul, Lovelace eliminase virtual lupii din Hope. Fermierii îl țineau în rezervă pentru răzleții ocazionali sau alți dăunători care-i deranjau. Totuși, reputația lui crescuse și primea oferte de lucru de la mari depărtări, unde existau lupi. De îndată ce J.J. învăță să meargă, Joshua începu să-l ia în călătoriile lui și să-i arate cum se ucide.

Băiatul fu un elev silitor și în curând adaugă rafinamente noi la tehnicile tatălui. Moștenise de la el ura față de otravă. Cei doi își petrecură următorii șaptesprezece ani dând alternativ în Hope și călătorind pe continent, din Alaska în Minnesota și din Alberta în Mexic, ducându-se oriunde era un lup pe care nu-l putea prinde altcineva.

De pe la jumătatea anilor cincizeci, când călătoriile deveniră prea dificile pentru tatăl lui, J.J. continuă singur meșteșugul, păstrând, la nevoie, cel mai mare secret, deoarece lupii fuseseră încadrați la speciile protejate de lege.

Vatra taberei prințătorilor din Hope era atât de toxică, încât autoritățile locale ținură locul îngrădit ani de-a rândul. Șoseaua de cranii se fărâmiță și se scufundă în vegetație, acoperită de tufe de zmeură pe care mamele

din câteva generații successive le interziseră copiilor lor s-o culeagă.

Apoi, la mult timp după ce ultimul urlet al ultimului lup stârnise ecouri jalnice în vale, veniră buldozerele să niveleze terenul pentru a face un parc. Pe când se lucra, mai mulți câini muriră în mod misterios de la niște oase găsite pe care le aduceau acasă.

Numai bătrânii din Hope ghiciră cauza.

În folclorul indian exista credința că toate spiritele lupilor măcelariți din America trăiau în continuare. Legenda spunea că se strânseseră pe un munte îndepărtat, dincolo de puterea omului alb.

Așteptând vremea când vor putea din nou să păsească în siguranță pe pământul lor.

NOUĂ

Luke Calder se lăsă pe spătarul scaunului, așteptând ca logopeda să deruleze caseta. Tocmai îl filmase citind o pagină întreagă dintr-o carte numită *Viața acestui băiat*, fără să se blocheze mai mult decât o dată și deși fusese o bălbăială mare, era mulțumit.

Privind pe geam, văzu o remorcă dublă de vite așteptând la un stop, cu motorul duduind și o sumedenie de boturi roze și umede ițindu-se prin deschizăturile de aerisire. Abia trecuse de nouă dimineața, dar străzile din Helena începuseră deja să reflecte arșița. Când venise, auzise o prognoză promițând ploaie. Fuseseră doar câțiva stropi toată vara. Semaforul arăta verde și remorca de vite se mișcă din loc.

— O.K., tipule, hai să aruncăm o privire.

Joan Wilson îl ajuta să-și corecteze bălbăiala de aproape doi ani. Luke se simțea în largul lui cu ea. Era o femeie înaltă și spirituală, poate cu câțiva ani mai în vârstă decât mama lui, cu obraji rozalii care aproape-i acopereau ochii când zâmbea. Părea să posede o rezervă nelimitată de cercei exotici, ceea ce i se părea ciudat lui Luke, pentru că altfel se îmbrăca în stilul unei profesoare de religie.

Joan lucra pentru o companie care acoperea cele mai

îndepărtate școli din zonă. Luke aștepta întotdeauna cu bucurie vizitele ei săptămânale. La început, făcea sedințe cu un băiat mai mic, pe nume Kevin Leidecker, dar îi era greu, pentru că acela nu era nici pe departe așa de bălbăit ca el.

Îi plăcuse de Leidecker până în ziua când îl auzise din întâmplare imitându-l în vestiar pe „Cozonăcel” Calder, blocându-se la „A fi sau a nu fi”. Se pricepea destul de bine; ceilalți copii mai că făcuseră pe ei de râs. Porecla lui Luke (unii preferau „Cozonac” sau „Colac”) venea de la bălbăiala care-l apuca atunci când încerca să-și spună numele.

Familia Leidecker se mutase în Idaho în urmă cu un an și de atunci Luke o avusese pe Joan doar pentru el. În timpul vacanțelor se ducea el la ea, conducând în fiecare miercuri până la clinica particulară unde lucra logopeda.

Mai folosiseră imagini video și înainte, de obicei ca să exerseze vreo tehnică nouă sau ca să-l ajute să vadă ce făcea fizic atunci când se bloca. Astăzi le arăta deoarece în ultima vreme, în afară de încordarea pe care o simțea întotdeauna în jurul gurii, se trezea clipind și smucindu-și gâtul spre stânga. Joan spunea că era ceva normal. Era ceea ce se numea „caracteristică secundară”. Îl filma ca să examineze amândoi ce se întâmplă și să vadă dacă puteau remedia ceva.

Prima dată când folosiseră un video, își făcuse griji, crezând că băiatul va fi întristat văzându-se, dar nu se întâmplase așa. Era ca și cum s-ar fi uitat la altcineva. Vocea îi suna ciudat, mai ales când se apropia de un cuvânt periculos și făcea zâmbetul acela neghiob. Joan îi spunea întotdeauna că e foarte frumos, ceea ce era draguț din partea ei, dar bineînțeles, doar vrăjeli de doctor.

Pentru el însuși arăta ca o pasăre speriată, gata să întindă aripile și să zboare la primul semn.

Luke-cel-de-pe-ecran se descurca destul de bine. Naviga printre cuvinte care adesea îl doborau, cuvinte cu M sau P, ca „muzică” și „Paris”. Trecu chiar și de „Trupa Marina Hohner”, dar asta doar pentru că totul părea ușor în comparație cu ce urma.

Observase cu mult înainte și pe măsură ce se apropia, știa că n-o să reușească. Auzi vocea lui Luke-cel-de-pe-ecran începând să-și ia avânt, ca motorul unei mașini turându-se pentru o pantă. Și apoi, când ajunse la M-ul din „Moulin Rouge”, luă o gură mare de aer și se blocă și începu să clipească. Se oprire direct în zidul de cărămidă și timp de cinci, șase, șapte secunde rămase acolo, cu fața apăsată de el.

— Arăt c-ca un pește.

— Nu-i așa. OK, hai să oprim aici.

Joan apăsă pe pauză și-l îngheță pe Luke-cel-de-pe-ecran cu buzele țuguiate la jumătatea unei clipiri, arătând exact cum zisese el.

— Uite. Pește.

— Ai văzut cuvintele dinainte.

— Mda.

— E cumva ceva legat de limba franceză?

— Nu știu. Nu cred. Nu e m-mare lucru. Aș vrea doar să nu mai c-clipească așa.

Ea dădu caseta înapoi și o puse din nou, arătându-i acum unde se încordase. I se vedeau mușchii feței și ai gâtului contractându-se. Îl puse să repete cuvintele de mai multe ori și să se gândească la limbă și la maxilare în timp ce o făcea. Apoi îl puse să citească tot textul din nou și de data asta, deși fură două blocări minore și repetiții, nu mai clipi și nu mai smuci din gât deloc.

— Vezi? îi zise Joan. Ai avut dreptate. Nu-i mare lucru.

El ridică din umeri și zâmbi. Știa amândoi că una era să aibă succes acolo și alta să reușească în viața de afară. Uneori vorbea câte o oră cu Joan fără să se blocheze deloc. Apoi pleca acasă și tatăl lui îi punea o întrebare simplă și se bloca de tot, chiar dacă trebuia să răspundă cu un simplu da sau nu.

Nu conta ce vorbea cu Joan. Nici când vorbea cu animalele nu conta. Cu Ochi-de-Lună sau cu câinii vorbea toată ziua de parcă n-ar fi fost un bălbăit. Dar nu conta. Pentru că nu era ca în lumea de afară, unde cuvintele erau atât de teribil de importante. În afară de Joan, mai era o singură persoană pe lume cu care vorbea în largul lui (mă rog, două, dacă-l punea la socoteală pe Buck junior care nu pricepea nimic și probabil de aceea îi mergea cu el) și aceasta era mama.

Era singura care nu se uita în altă parte când el intra în încurcătură. Dacă se bloca, aștepta cu răbdare să se elibereze tensiunea din el ca dintr-o țeavă golită. Întotdeauna fusese așa.

Și-o amintea luându-l repede de la masă și ducându-l la adăpost când tatăl lui insista să ceară ceva vorbind cum trebuie. Luke stătea acolo roșu ca sfecla în timp ce zidul din fața cuvântului pe care urma să-l spună creștea tot mai mare și atunci începea să plângă și mama sărea și-l ducea într-o altă aripă a casei, unde stăteau pe întuneric și-l ascultau pe tata trântind și vociferând până când ușa se închidea cu zgomot și mașina lui se îndepărta în noapte.

Asta era lumea reală. Unde un cuvânt mic ca „lapte”, „unt” sau „pâine” stârnesc un uragan care mătură toată casa și-i lasă pe toți suspinând, răcnind și zgâlțâindu-se de groază.

După lucrul cu caseta, Joan îl puse să se bălbaie intenționat, anume pentru a se obișnui să-și controleze vorbirea. Îi spuse că asta l-ar putea ajuta și cu clipitul și că ar putea să încerce și acasă, împreună cu celelalte exerciții. Unul pe care-l făcea în ultima vreme era să producă sunete fără înțeles, să-și lase vocea să curgă ca un râu, apoi să extragă din el cuvintele.

Apoi interpretară roluri, lucru care era foarte distractiv și se sfârșea de obicei cu ei amândoi paralizați de râs. Joan era o actriță ratată și interpreta întotdeauna din tot sufletul. Săptămâna trecută jucase rolul unui patron supărat de ghișeu la un stadion și Luke trebuise să comenteze meciul și să ceară floricele și două Coca-Cola. Întotdeauna găsea ceva care o făcea să se dea de gol, așa ca săptămâna trecută, când o ceruse în căsătorie.

Astăzi era un polițist rutier meschin care-l oprise pentru exces de viteză. Îi controlă hârtiile, i le dădu înapoi și apoi se aplecă spre el pufnind:

— Ai băut?

— Nu prea mult, doamnă.

— Nu prea mult? Cât de mult?

— Doar vreo cinci-șase beri.

— Cinci-șase beri!

— Da, doamnă. Și o sticlă de w-whisky.

Luke văzu că buzele ei începeau să tremure a râs.

— OK, până aici. Ești amendat.

Joan evita întotdeauna să-l privească în ochi când era pe punctul de a râde și acum clătină din cap și pretinse că scrie ceva pe carnețelul de pe birou. Apoi rupse hârtia și i-o dădu. Luke o studie. Era lista ei de cumpărături.

— Doamnă, nu înțeleg.

— Ce?

— M-ați amendat cu tarte cu caramel și dresuri.

Asta a fost. Ea începu să rădă și când reușiră să-și vină în fire era ora zece și ședința se încheiase. Se ridicară amândoi și ea-i petrecu un braț pe după umeri.

— Te descurci bine, tipule. Știi?

Luke zâmbi și dădu din cap și ea se dădu înapoi și-l privi. Era interzis să dea din cap și să folosească trucuri de evitare a vorbirii.

— Mă d-descurc bine, spuse. OK?

— OK.

Îl conduse afară din cabinet și pe coridorul care dădea spre hol.

— Ce face mama ta?

— Bine. A zis să te salut.

— Tot mai ai de gând să amâni facultatea până la anul?

— Îhi. Tata zice că e o idee b-bună.

— Și tu ce crezi?

— Nu știu. C-cred că da.

Ea îl scrută de parcă ar fi avut pe față ceva care ar fi trădat minciuna. Luke zâmbi din nou:

— Așa cred, zău, repetă.

Joan știa cum stăteau lucrurile cu tatăl lui. Vorbiseră despre asta chiar de la început și deși Luke, datorită unei loialități de neînțeles, o scutise de multe detalii, doctorița credea că tatăl lui purta în mare parte vina pentru bălbăiala fiului. Cu toate acestea, Luke avea adesea sentimentul că antipatia ei era mai profundă și era pigmentată poate de ceea ce i se întâmplase unei predecesoare de-a ei, o femeie mult mai tânără decât Joan, căreia tatăl lui îi făcuse avansuri. O chema Lorna Drewitt și fusese logopeda lui Luke timp de aproape un an până să-și dea el seama de ceva.

Era în vacanța de Crăciun, când Luke avea doisprezece ani. Tatăl lui venise să-l ia de la clinică și-i zise să aștepte în mașină cât „se înțelege” el cu d-ra Drewitt. Luke stătuse zece minute în parcare în tunecată când un bărbat bătu în geam și-i rugă să mute puțin mașina, ca să poată ieși cu a lui.

Luke alergă spre clinică și nu se gândi să bată la ușa Lornei. Dădu buzna ca un necioplit și în fracțiunea de secundă înainte de a se despărți, îi văzu pe cei doi lipiți unul de altul lângă dulapul cu fișe și văzu clar mâna tatălui lui ținându-i sânul pe sub puloverul ridicat.

Lorna se aranjă repede și se apucă să caute ceva în dulap în timp ce Luke rămase, simțind cum i se aprindea fața și încercă să spună că afară era un om care îi ruga să mute mașina.

La primul M se împotmoli însă și știu ca o balenă eșuată până când tatăl lui își reveni și-i spuse liniștit:

— E-n regulă, fiule. Vin acum.

Drumul de întoarcere fu parcurs în tăcere și nu aduseră niciodată în discuție ceea ce tatăl lui își dăduse probabil seama că Luke știa. Fu ultima oară când o văzu pe Lorna Drewitt, dar mai târziu auzi că se mutase la Billings, un oraș pe care tatăl lui îl vizita deseori, cu treburi.

Luke nu era sigur dacă Joan aflase de incidentul acesta sau de altul asemănător. Poate că nu știa decât despre faima de afemeiat a tatălui lui, lucru cunoscut de toată lumea, după câte înțelesese Luke de la școală.

Oricare ar fi fost motivul antipatiei ei, Joan nu se străduia s-o ascundă și prima dată când el îi spusese că nu se ducea la facultate în toamna aceea, se ambalase și declarase că bălbăiala lui va trece mult mai repede dacă pleca de acolo.

Își luară la revedere în holul clinicii și Luke își puse pălăria și ieși în soarele alb, orbitor, pornind către parcare.

Ieșind din Helena cu mașina, rumega spusele lui Joan despre nevoia lui de a pleca de acolo. Probabil că avea dreptate. Știa prea bine de ce voia tatăl lui să muncească un an la fermă înainte de a se duce la facultate.

Luke își dorea să studieze biologia animalelor sălbatice la Universitatea statului Montana din Missoula, un loc pe care tatăl lui îl credea infestat cu liberali și „pupători de iepuri”. El voia ca Luke să urmeze exemplul lui Kathy și să studieze management agricol în Bozeman, un mediu plăcut fermierilor, unde se afla o instituție de stat și spera că practica de un an la fermă îi va băga fiului lui mințile în cap.

Luke era mulțumit să se supună planului, dar pentru un cu totul alt motiv.

Avea posibilitatea să observe în continuare lupii. Și dacă era nevoie și se temea că va fi, poate că ar fi reușit să-i protejeze.

Când se întoarse la fermă, nu văzu pe nimeni. Mașina mamei nu era acolo și se gândi că plecase la Kathy sau poate în oraș. În schimb, era o altă mașină cunoscută, cea a doctorului veterinar local, Nat Thomas. Își parcă Jeep-ul vechi lângă ea și se dădu jos. Căinii lor ciobănești australieni se repeziră bucuroși la el, sărindu-i în cale pe când urca panta prăfuită spre casă.

Intră în bucătărie pe ușa de sticlă și strigă „Hello”, dar nu-i răspunse nimeni. Mama lui lăsase în cuptor ceva care mirosea frumos. În curând, urma să vină toți la masă. Miercurea, după ora cu Joan, devenise singura zi în care

mânca și el cu ceilalți. În toate celelalte zile, de când tatăl lui îl pusese să urce cireada la pășune, își lua sandvișurile cu el. Și se simțea foarte bine.

Se îndreptă spre camera lui ca să se schimbe în hainele de lucru și să poată pleca imediat după masă.

Avea camera la etaj, în colțul de sud-vest al casei. De la fereastra dinspre vest puteai vedea începutul văii cu marginea pădurii și dincolo de ea, munții cu creștetul adesea învăluit de nori.

De fapt erau două camere unite. O jumătate, dincolo de o arcadă, fusese camera fratelui lui. Și deși Luke își pusese câteva lucruri acolo în anii care trecuseră de la accident, Henry era încă foarte prezent.

Câteva din hainele lui încă atârneau în dulap. Unele rafturi erau ticsite cu fotografiile lui din liceu, trofeele sportive și colecția lui de reviste de vânătoare. Sub raftul de jos era agățat obiectul lui Henry cel mai prețios: o mânășă de baseball cu autograful unui superstar în cernelă decolorată: „Hai, Henry! Lovește-i!”

Luke se întreba dacă părinții lui discutaseră vreodată despre necesitatea de a strânge lucrurile acelea de acolo. Probabil că le era greu să plănuiască ce-ar trebui să păstreze din obiectele fiului mort. Să le ascundă putea fi la fel de rău ca și să le lase la loc.

Rafturile din jumătatea de cameră a lui Luke erau pline de cărți și un mic muzeu de obiecte găsite pe munte: pietre de culori și forme ciudate, noduri de lemn vechi, semănând cu fețele unor spiriduși și fragmente fosilizate de oase de dinozaur. Avea și gheare de urs, pene de vultur și bufniță și craniile unui bursuc și al unei pisici sălbatice.

Dintre cărți, pe unele le recitea mereu – Jack London,

Cormac McCarthy și Aldo Leopold – și avea și multe cărți despre aproape toate animalele. Ascunse printre ele, cum își ascund unii revistele deocheate, erau cele despre lupi. Avea peste zece, unele scrise de autori tradiționali ca Stanley P. Young, dar majoritatea aparținând unor scriitori moderni, precum Barry Lopez, Rick Bass și marele biolog specializat în lupi, David Mech.

Luke se uită la ceas. Mai avea o oră până când urma să vină toți la masă, așa că se hotărî să facă niște exerciții date de Joan. Se întinse pe pat, închise ochii și începu ceea ce ea numea „scanarea corporală”. Respirând adânc și rar, își relaxa conștient fiecare mușchi. De câte ori respira, o făcea sonor, cu un geamăt ușor. Încet-încet, simți tensiunea slăbind.

Apoi își imaginează, cum îi spusese Joan, că vocea lui era un rău care curge și că poate lăsa cuvintele, orice cuvinte, orice nonsens îi trecea prin cap, să plutească ușor pe râu și să iasă în lume.

„Vai, vai, vai, ce-mi mai place ‘n tramvai. Hai în tramvai să cântăm la nai...”

Răul ieși pe ușa deschisă și curse pe coridor, unde câteva particule de praf sclipeau în soare, apoi coborî spre parter: „Cu mama ‘n tramvai e la fel ca ‘n rai.”

După o vreme, vocea i se împotmoli somnoroasă, de parcă răul ar fi format un lac iar apa picura umplând casa până când adormi și liniștea se instaură la loc, tulburată doar de mugetul îndepărtat al unui vițel.

Cam așa era casa în ultimul timp: liniștită și golită de toate, în afară de amintiri. Așa era de când se mutaseră surorile lui Luke, la început Lane, care se măritase cu un agent imobiliar din Bozeman, și apoi Kathy.

Se observa mai mult din sufragerie, în jurul căreia

gravitau toate camerele de la parter. Era o încăpere mare, cu parchet din lemn de cedru și pereții zugrăviți în calciu alb și panelați cu baghete de pin. La capătul îndepărtat trona un șemineu din piatră unde buștenii trosneau în nopțile de iarnă, iar tăciunii erau încă aurii dimineața. Deasupra lui, un burlan din fier negru se înălța spre grinzile grele, înnegrite de fumul atâtor decenii.

Pe pereții sufrageriei se aflau cusături și tapiserii lucrate cu o răbdare mistică de bunica lui Luke și înainte de ea, de mama acesteia. De asemenea, alături de fotografiile tuturor celor numiți Henry Calder, se aflau aici și ceasurile vechi pe care mama lui Luke le colecționase cândva.

Casetele în care erau închise ceasurile de perete erau alungite și făcute din lemn de arțar. Pe ușițele lor de sticlă, mai jos de cadran, fiecare era decorat cu picturi manuale, cele mai multe reprezentând animale, păsări sau flori. Acum erau patru ceasuri, fuseseră cinci, dar fratele lui Luke reușise să spargă unul arătându-le mecanismul fetelor și atrăgându-și o urecheală din partea tatălui.

Pe vremuri, mama avea grijă ca ceasurile să fie potrivite și să funcționeze bine. Le întorcea cu atenție în fiecare duminică, astfel încât să sune ora la unison. Vizitatorii se mirau adesea cum puteau trăi în asemenea zgomot, dar Eleanor râdea și zicea că cei din familie nici nu-l aud, lucru destul de adevărat, cu toate că Luke își amintea că avusese un coșmar legat de ele când era mic. Avea unul din atacurile lui de amigdalită și, febril, visase că tic-tacul ceasurilor se transforma în loviturile unei bande de piraiți însetați de sânge care urcau scările să-l prindă.

Acum, toate ceasurile tăcuseră. Stăteau așa de peste zece ani. Nimeni nu îndrăznea să întrebe dacă era un

gest deliberat simbolic sau simplă neglijență, dar de la moartea lui Henry, mama lui nu le mai întorsese nicio dată. Și pentru că erau ale ei personal și poate serveau durerii ei, nici altcineva nu le mai atinsese. Prăfuite, arătau fiecare ora la care arcul se oprișe.

Pereții purtau și alte amintiri încărcate de semnificații, mai ales pentru Luke. Erau capete de animale ucise de patru generații de Calderi, toți mari vânători. Fratele lui împuscase primul elan la vârsta de zece ani, fapt ilegal, dar care-l umpluse de mândrie pe tatăl lor. Capul trona deasupra ușii dinspre bucătărie și una din mișcările favorite ale lui Henry era să-și arunce pălăria pe coarnele lui, de la zece pași distanță. Pălăria era și acum acolo.

Copil fiind, Luke fusese mereu tulburat de aceste trofee. Când avea patru ani, fratele lui îi spusese în taină că de fapt, animalele nu erau moarte și că, deși nu se puteau mișca, ochii și creierul încă le funcționau.

Aproape un an de zile, Luke fu sigur că îi era supraviețuiește fiecare mișcare și fiecare faptă, cântărită. Fratele lui îi spusese că cel mai important cap era cel al unui cerb uriaș împușcat de tatăl lui și arinat la baza scărilor.

— Dacă vreunul te vede că faci rău, te spune lui moș cerb, îi șopti Henry.

Luke știa că și surorile lui se uitau foarte serioase, dar privirea lui nu se dezlepea de Henry. Acesta continuase:

— Iar cerbul numără toate prostiile tale și dacă faci prea multe, vine să te ia.

— C-c-cum...

— Cum știe când să vină?

Luke dădu din cap.

— Păi, Lukey, nu sunt sigur. Dar să știi, când am stricat ceasul ăla vechi al mamei, a venit la mine în cameră noaptea și mamă, ce bătaie mi-a tras!

— C-c-cu c-ce?

— Cu coarnele alea mari. Le folosește ca pe niște lopeți. Și să știi că dor mult mai rău decât cureaua lui tata. N-am mai putut sta jos o săptămână.

În fiecare seară, când mergea la culcare, Luke se spovedea în gând cerbului, spunându-i că-i pare rău pentru tot ce greșise în ziua aceea, lista incluzând bălbăiala ca răspuns la cererile tatălui lui și orice consecință a acesteia. Și chiar și după ce mama lui descoperi ce făcea și-l asigură că nu e adevărat, iar Henry mai căpătă o săpunală de la tata, mai trecu mult până ce Luke putu umbla liniștit pe sub nasul cerbului sau putu să stea într-o cameră cu capete împăiate pe pereți fără a simți că e suprapheat din toate părțile.

Nu-i era frică de ele, nu era asta. Nu-i fusese niciodată frică de vreun animal. Descoperise deja că-i era mai ușor să se împrietenească bine cu animalele decât cu oamenii. Căinii de la fermă, pisicile și caii veneau mereu la el mai mult decât la alții. Când începu să se bălbăie, obișnuia să evite situațiile neplăcute vorbind prin Mo, o păpușă-mănușă veche care arătase cândva o vulpe, dar în curând deveni atât de peticită și smotocită încât nu mai semăna a nimic. Prin gura lui Mo, putea vorbi cu oamenii la fel de fluent cum vorbea cu animalele. Până la urmă, tatăl lui se înfurie și-o exilă pe Mo într-un dulap închiat.

Fie din pricina glumelor făcute de fratele lui despre trofeele de vânătoare, fie din cauza genelor acelor care sfidau sângele Calderilor, Luke nu se temea la animale decât de judecata lor. Nu de faptul că-l judecau pe el, ci specia umană. Vedeă câte nedreptăți sufereau din partea oamenilor și știa, datorită limbii lui împleticite, ce înseamnă să fii incapabil să răspunzi oprămirii.

O fermă nu era locuința cea mai confortabilă pentru o persoană cu astfel de sensibilități, deși Luke se străduise mereu să ascundă asta. Ajuta la lucruri pe care conștiința lui le respingea cu groază, cum ar fi să țină viteii pentru marcat și castrat, momente când mirosul cărnii lor arse îi făcea un rău fizic. Mânca și carne, deși gustul acesteia îi punea deseori un nod în gât.

Pentru a câștiga apreciere a tatălui, se dusesese până și la vânătoare, atingând însă un scop contrar dorinței lui.

La șase ani după ce murise fratele lui, tata îl întrebă dacă voia să încerce să doboare primul elan. Luke avea treisprezece ani și-i fusese groază de invitație, simțindu-se în același timp rănit că-i era adresată atât de târziu.

Călăriseră amândoi înainte de revărsatul zorilor, într-un noiembrie umed, sub o lună pătată care lumina respirația cailor și le arunca umbrele pe zăpada argintie ca o țesătură cu paiete. După o oră, urcau tăcuți prin pădure, întorcându-se să vadă cum soarele se ridica din marginea lumii ca un taler, transformând câmpiile înzăpezite într-o mare purpurie.

Tatăl lui știa întotdeauna locul unde se găseau elani. Era acolo unde Henry împușcase primul lui vânat, într-un canion ascuns, unde turmele se adăposteau atunci când era zăpadă mare. Luke fusese acolo de multe ori să privească. Niciodată să omoare, ca în ziua aceea.

Lăsară caii și parcurseră ultimul kilometru pe jos, având grijă să nu stea în bătaia vântului slab care sufla anemic. Zăpada era proaspătă și pufoasă și nu atât de mare încât să-i stingherească, deși din când în când, unul din ei se mai scufunda până la șolduri într-o crăpătură astupată. Vorbeau puțin și doar în șoaptă. În afară de respirația lor și de zgomotul cizmelor pe zăpadă nu

se auzea nimic. Inima lui Luke bătea cu putere și el se ruga în gând ca tatăl lui să n-o audă, dar elanii da și să fugă și să se salveze.

Pușca era la tatăl lui. De obicei, vâna cu o Springfield de 30-06 sau cu Magnum-ul 300 pe care-l cumpărase toamna trecută. Dar astăzi luase numai carabina Winchester 270, aceeași armă cu care doborâse Henry primul lui elan în urmă cu șase ani. Avea un recul mai mic decât celelalte și exersând cu ea, Luke atinsese mereu ținta în zilele precedente, umplându-l pe tatăl lui de încântare.

— Țintești aproape la fel de bine ca fratele tău, îl lăudase.

Durase peste o oră până ajunseseră la buza canionului. Se târâră în scorbură ferită a unui pin bătrân și scrutară împrejurimile printre ramurile de jos, acoperite de zăpadă. Tatăl îi dădu binoclul.

Elanii nu-i auziseră inima. De partea cealaltă a canionului se afla o turmă de vreo douăzeci de femele. Puțin mai încolo, un mascul solitar cu cinci încrengături la coarne ciugulea scoarța de pe un copac tremurător. Nu erau nici două sute de metri până acolo. Luke îi înapoie binoclul tatălui și se întrebă dacă va îndrăzni să-i spună că nu voia să facă asta. Dar știa că, dacă va încerca să vorbească, sunetele se vor bloca; efectul lor ar fi prea catastrofic.

— Nu e unul cu șase încrengături ca al lui Henry, dar merge, șopti tatăl.

— P-p-poate ar trebui să așteptăm să g-g-găsim unul cu șase.

— Ești nebun? E un animal frumos. Poftim.

Și-i dădu arma cu atenție. Luke știa că o singură atingere a ramurilor din fața lor va dizloca un morman de

zăpadă și-i va speria poate pe elani. Cochetă cu ideea de a o face.

— Nu te grăbi, fiule. Ia-o foarte încet.

Tatăl îl ajută să scoată țeava prin deschizătură. Scorbură mirosea puternic a rășină și Luke se întrebă de ce-i era greață de ceva ce înainte nu-i făcea rău. Își împinse patul puștii în umăr.

— Așează-te comod. Găsește un loc bun pentru coate. Cum te simți? OK?

Luke dădu din cap și începu să țințească. Simțea vizorul ca o scoică pe piele. Pentru o clipă, nu avu în fața ochilor decât o goană de copaci amestecați cu zăpada și roca cenușie striată a peretelui canionului de deasupra.

— Nu p-p-pot să-l găsesc.

— Vezi bucata aia de piatră dezgolită? Turma e chiar dedesubt. O vezi?

— Nu.

— Nu te grăbi, e OK. Elanul e la ora două față de femele.

Acum le vedea. Jupuiău mușchii de pe scoarța copacilor căzuți. Le vedea clar ochii când ridicau capul ca să mestece. Trecea cu cătarea de la una la alta, observând pânțele deschise la culoare, în care deja luau formă puii.

— L-ai văzut?

— Da.

Elanul smulgea scoarța de pe un puiet și când îi dădea drumul, pomișorul tremura, presărându-i zăpadă pe cap și pe coarne. Era șocant cât de detaliat se vedea prin binoclul. Luke putea distinge și perii de pe gâtul animalului. Îi vedea și fălcile mișcându-se și petele pale din jurul ochilor de un negru lichid, care treceau în revistă impasibili femelele, și picăturile de zăpadă topită pe nări.

— Pare d-d-destul de tânăr ca să aibă turmă. P-p-poate e unul mai mare în preajmă.

— Ce dracu, Luke, dacă nu-l dobori tu, îl iau eu.

O jumătate din creierul lui Luke îi striga să-i dea imediat pușca tatălui. Dar cealaltă jumătate evalua momentul ca pe ultima șansă de a fi cineva în ochii tatălui lui. Trebuie să ia viața acestei ființe pentru a da valoare propriei vieți.

Respira repede și superficial, de parcă ar fi avut trei sferturi din plămâni blocați. Inima îi bătea atât de tare, gata să pleznească și aproape spera că așa se va întâmpla. Simțea cum sângele îi pulsează în pleoapa lipită de cătarea puștii. Cruciulița neagră se plimba bezmetic pe capul și trupul elanului.

— Ușurel, fiule. Trage aer în piept.

Simțea ochii tatălui ațintiți asupra lui, judecându-l. Comparându-l, fără îndoială, cu atitudinea lui Henry în aceeași situație.

— Vrei să-l dobor eu?

— Nu, suflă Luke. P-p-pot și eu.

— Ai piedica trasă, Luke.

Cu degete tremuratoare, Luke deblocă arma. Elanul își aplecase din nou capul spre pomșor și era pe punctul de a mai jupui niște scoartă când ceva îl făcu să ezite. Apoi, deodată, cu toate simțurile alerte, se întoarse și păru ca se uită direct la el.

— Ne-a văzut?

Tatăl se uita cu binoclul și nu răspunse imediat:

— A prins un miros probabil. Dacă ai de gând s-o faci, fă-o acum, Luke.

Luke înghiți în sec.

Tatăl lui continuă, șoptind însuflețit:

— Pușca e reglată pentru două sute de metri, exact unde e. Nu e vânt, așa că tragi exact pe linia vederii.

— Știu.

— Țintește chiar sub grumaz.

— Știu!

Elanul se uita tot la el. Sângele îi urla lui Luke în urechi. Lumea devenise parcă un tunel cu numai două ființe vii, el la un capăt și elanul la celălalt, privindu-l, până în minte și mai adânc, scrutându-i cele mai întunecate colțuri ale inimii. Și găsind acolo poate o zare a morții, animalul se zmuci alarmat și începu să se îndepărteze.

Exact atunci, Luke apăsă pe trăgaci.

Elanul se poticni și se opri. Turma de femele o luă la goană spre lizieră.

— L-ai nimerit!

Elanul era în genunchi, dar se ridică și se îndepărtă spre copaci, fugind nesigur și împiedicat. Tatăl îl împingea pe Luke afară din scorbură.

— Ești sigur?

— Sigur că da. Hai!

Luke ieși în zăpadă, orbit de soare. Tatăl se ridică deja:

— Iau eu pușca. Hai acolo. N-ajunge departe.

Tatăl porni să coboare, făcând pași mari prin zăpadă și ținând pușca sus și Luke mergea pe urmele lui, pe jumătate orbit de soare și căzând atât de des încât în curând era plin de zăpadă. Zicea tot timpul, tare sau în gând, nu-și dădea seama și nu-i păsa. *O, Doamne, te rog, fă să nu fi făcut asta și dacă am făcut-o, te rog, lasă-l să trăiască, să scape. Te rog, te rog.*

Ajun gând la pâlcul de puieți, găsiră sânge în zăpadă și urmară dăra către perdeaua de pini ce mărginea poalele canionului.

Auziră elanul înainte de a-l vedea. Era un sunet pe care Luke nu-l cunoștea și nu avea să-l uite vreodată, un fel de zbieret înfundat, din gâtlee, ca ușa spartă a unei case părăsite scârțâind în vânt. După urme, elanul părea că se împiedicase și dispăruse după un colț de piatră. Tatăl lui Luke își croi drum cu atenție prin niște tufișuri înzăpezite și aruncă o privire:

— Ia uite-ți puilul, Luke. L-ai nimerit în gât.

Luke simți că i se contractă pieptul. Elanul gemenă neîntrerupt acum și ecoul răzbătea teribil în canion. Se lupta să nu-și astupe urechile.

— Hai, Luke. Trebuie să termini treaba. Ai grijă, e abrupt.

Luke înconjură colțul de piatră fără să-i pese cum mergea, îngrozit de ceea ce urma să vadă. Ajunse lângă tatăl lui și se uită. Terenul cobora într-o pantă abruptă, cu pietriș. Pe la jumătatea ei era un copac uscat care oprise căderea elanului și el zăcea ghemuit acolo, privindu-l, cu picioarele din spate bătând inutil aerul. În gât avea o gaură întunecată. Pe grumaz și pe piept îi siroia sângele.

Tatăl lui împinse alt glonț în cameră și-i dădu pușca:

— Poftim, fiule. Știi ce ai de făcut.

Luke o luă și atunci buzele începură să-i tremure, ochii i se umplură de lacrimi și oricât încercă, nu se mai putu stăpâni și trupul prinse să i se zgâlțâie de suspine:

— Nu p-p-pot.

Tatăl îl luă pe după umeri:

— E OK, fiule. Știu ce simți.

Luke clătină din cap. Era cel mai prostesc lucru pe care-l auzise vreodată. Cum putea cineva să știe ce simțea el? Și cu atât mai puțin tatăl lui, care mai văzuse scene ca asta de nu știu câte ori.

— Totuși, trebuie s-o faci. Nu-i al tău decât dacă o faci.

— Nu-l v-v-vreau!

— Hai, Luke. Suferă...

— C-c-crezi că eu nu știu?

— Atunci termină treaba.

— Nu pot!

— Bineînțeles că poți.

— F-f-fă-o tu, și-i dădu înapoi pușca.

— Un vânător termină ce a început.

— Eu nu sunt un v-v-vânător blestemat!

Tatăl îl privi lung. Era prima dată când Luke riposta în fața lui. Apoi, cu un gest mai mult trist decât supărat, luă pușca:

— Așa e, Luke. Cred că nu ești un vânător.

Împușcă din nou elanul în gât și-l priviră tresărind și dând din picioare, ca și cum sufletul i-ar fi zburat în aer, departe. Apoi, cu ochii mereu ațintiți asupra lor, înțepeni, scoase un ultim oftat gâlgâit și rămase încremenit.

Dar nu se termină aici.

Legară leșul cu o funie și-l traseră de acolo. Apoi tatăl lui îl puse să-l ajute la jupuit. Așa trebuie, îi explică el, tăind abdomenul și căutând traheea, ca să scoată apoi inima aburindă și plămânii elanului. Dacă vânai, asta trebuia să faci. Era un moment sacru, zicea el. Tăiară capul cu ferăstrăul și trupul în bucăți care puteau fi împachetate. Luke plânse tăcut tot timpul, pentru senzația și mirosul sângelui de elan pe mâinile lui și pentru el însuși și rușinea lui.

Atârnară carnea pe care n-o puteau căra de o ramură înaltă, ca să n-o atingă coioții sau urșii care intrau în hibernare mai târziu. Când plecară de acolo, cu capul rămurilor bălângănindu-se deasupra poverii de carne de

pe umerii tatălui și cu altă povară pe umerii lui, Luke privi înapoi și văzu grămada de măruntaie și zăpada mlăștinoasă de sânge și îi trecu prin minte că dacă exista iad, atunci așa arăta și el făcea acum parte din locul blestemat.

Capul elanului nu fu niciodată expus pe pereți ca celelalte. Poate că mama lui se opusese, aflând întâmplarea; Luke nu știa. Dar chiar și acum, după cinci ani, încă îl mai băntuia în vise, ațintindu-l din câte un colț neașteptat. Și se scula scâncind learcă de sudoare printre așternuturile răvășite.

ZECE

În acea dimineață de miercuri, orașelul Hope semăna cu platoul unui film scăpat de sub control. Strada principală gema de vaci, mașini și copii gata să se încaiere cu instrumente muzicale. Deasupra mulțimii, doi băiețandri cocoțați precar pe niște scări încercau să agațe șiruri de stegulețe colorate de pe o parte a străzii pe cealaltă. Orașul se pregătea pentru bălciul anual și pentru rodeo.

Eleanor Calder privea agitația din pragul băcăniei lui Iverson, așa cum priveau mulți alții, opriți pe stradă.

Fanfara liceului exersase toată dimineața și acum, mărșăluind pe stradă în bătaia soarelui de amiază, spiritele începuseră să se încingă. Trebuia să cânte „Șaptezeci și șase de tromboane”, o glumă de-a cuiva probabil, pentru că nu aveau decât un trombonist între ei și chiar și supraviețuirea acestuia era îndoielnică, pentru că suflătoarea de la corn, o fată dublă ca dimensiuni față de el, tocmai îl amenințase că-l face praf dacă o mai împunge o dată în spate. Ignorând somațiile stridente ale lui Nancy Schaeffer, profesoara lor nefericită, membrii fanfarei se împărțiseră pe simpatii și zbierau unii la alții, în timp ce vitele se scurgeau pe lângă ei nepăsătoare.

Nimeni nu părea să știe exact ce căutau vitele acolo. Ori greșiseră data și se îndreptau spre târg sau cineva alesese cel mai inspirat moment de a le muta pe pășunea de la celălalt capăt al orașului. Orice ar fi fost, tinerii care agățau steagurile nu erau impresionați. Scările lor erau împinse de vite până când una lua o treaptă în cap și cel de sus fu nevoit să scape sărind pe acoperișul plat al cantinei lui Nelly, apucând să mai vadă cum steagurile lui se transformau în ghirlande pe capul vacilor și erau purtate cu voioșie spre ieșirea din oraș.

Bătrânul domn Iverson plescăi și clătină din cap:

— Din an în an, tot mai rău, comentă el. Și fanfara nu mai e în stare să cânte nici jumătate de melodie cum se cuvine.

— Ei, mai au două săptămâni să se adune, spuse Eleanor. Și cu vacile astea...

— Da, dar măcar ele cântă mai frumos.

Eleanor zâmbi...

— Eu m-aș duce acasă acum. Niște bărbați înfometați așteaptă prânzul.

Își luă la revedere și își croi drum cu cele două sacose pline de-a lungul trotuarului crăpat, spre mașină. În afara de câteva întârziate, vitele dispăruseră din zonă. Două ajutoare de fermier necunoscute lui Eleanor mânau cireada din spate, cei doi călăreți fiind ocărâți de negustori și de șoferii mai nerăbdători care rămăseseră blocați. Repetiția fanfarei se terminase și cele două partide rivale se împrăștiu.

Eleanor lăsă sacosele în portbagaj și-l închise, certându-se că luase atât de multe. Ca majoritatea vecinelor ei, de regulă, se ducea o dată pe săptămână la supermarketul mare din Helena și mergea la Iverson doar pentru ce

uitase să treacă pe listă. În rarele vizite pe acolo, avea întotdeauna un sentiment de vinovăție și sfârșea prin a cumpăra tot felul de lucruri de care nu avea nevoie. Era sigură că Iversonii, cuplul lugubru care administra magazinul de când îl țineau bătrânii minte, recunoșteau acest sindrom și adoptau o expresie adecvată ori de câte ori intra cineva. Probabil că după ce pleca toată lumea, chiuiau și săltau de bucurie.

Eleanor intră în mașină, fiindu-se din cauza fierbințelii scaunului care se simțea prin rochia ei de bumbac. Era pe cale de a porni motorul când observă plăcuța DE VÂNZARE din vitrina magazinului de cadouri al lui Ruth Michaels, aflat peste drum. Și se gândi din nou la ce-i spusese Kathy.

Era acum o lună, când schimbau scutecele micului Buck. Kathy pomenise că buticul era de vânzare și-i sugerase lui Eleanor că ar putea să-l cumpere. De când se măritase, una din preocupările favorite ale lui Kathy era să găsească proiecte de activitate pentru mama ei. Eleanor fusese sfătuită în acest sens să facă o facultate, să deschidă un restaurant, să pornească o afacere de livrări prin poștă, să se apuce de yoga; sau poate să le facă pe toate la un loc. Acum urma să cumpere magazinul de cadouri al lui Ruth Michaels.

— Nu fi prostuță, zisese Eleanor. Habar nu aș avea cum să-l administrez, cât despre cappuccino...

— Pe bunicul îl ajutai la magazin și oricum, n-ar trebui să te ocupi. Ruth nu vrea să plece. Doar că a împrumutat prea mult și nu-și mai permite să riște. Ai putea să-i cumperi afacerea și s-o lași pe ea s-o administreze. Te-ai implica doar cât ai dori.

Orice scuza găsea ea, Kathy o demola imediat și deși

subiectul nu mai reveni, Eleanor se gândi la el de multe ori de atunci. Ar putea fi exact ce-i trebuia. Cu amândouă fetele măritate și Luke urmând să plece la facultate, nu i-ar fi prins rău să aibă cu ce umple golul.

Pe vremuri, înainte de moartea lui Henry, rezolva multe probleme de contabilitate a fermei, pe care acum le gospodărea Kathy. Și în afară de gătit – activitate care îi plăcuse cu adevărat cândva, se gândea ea uimită – nu prea se mai ocupa de nimic. Uneori, era atât de singură și plictisită, încât își făcea griji pentru sănătatea ei.

Nu o cunoștea pe Ruth Michales mai departe de bună ziua, dar i se păruse întotdeauna o persoană deșteaptă și plăcută. Când sosise în oraș, în urmă cu vreo cinci ani, oamenii fuseseră intrigați și un pic suspicioși față de prezența ei acolo. Mai precis, bărbații fuseseră intrigați și femeile suspicioase din aceleași două motive: înfățișarea ei fatală și exotică și faptul că era singură. Dar de atunci, fusese acceptată (cât de mult putea fi o new-yorkeză) și era în general simpatizată de toți.

În rarele ocazii când intrase în magazin, Eleanor fusese impresionată. Nu erau obișnuitele mărunțișuri turistice din vest: albume din plastic, măturici de scuturat zăpada și tricouri de cow-boy. Ruth avea gust. Se vedea după selecția bijuteriilor, a cărților și a obiectelor de artă.

Înainte de a se hotărî definitiv, Eleanor se pomeni traversând strada, atentă să nu calce pe amintirile lăsate de vaci pe asfalt și să nu lovească vreun membru întârziat al fanfarei.

Ruth le dădea voie oamenilor să lipească afișe pe un panou din vitrină, anunțând vânzări sau oferte de cățeluși, precum și evenimente – nunți sau tombole – la care era invitat tot orașul. În momentul acela, cele mai multe

anunțuri erau legate de bălci și rodeo, inclusiv unul care o făcu pe Eleanor să zâmbească. *Urgent, dorim trombonist, scria pe el. Sunați ACUM la Nancy Schaeffer!* Mai jos, o pisică neagră se aurea la soare în vitrină.

Ușa avea clopoței care sunau când se deschidea și se închidea. După lumina orbitoare de pe stradă, ochii lui Eleanor avură nevoie de un minut de adaptare cu umbra din magazin. Aerul era răcoros și calm și traversat de o muzică liniștitoare și de un miros bogat de cafea. Înăuntru nu se zărea nimeni.

Eleanor păși atentă printre dulapurile înalte ticsite cu ceramică, jucării confecționate manual și paturi indiene viu colorate, având grijă să nu răstoarne ornamentele care atârnau din tavan, clinchetind plăcut când le loveai. Mai erau și coșulețe cu brățări din păr de cal împletit și vopsit în culori diferite și vitrine de sticlă pline ochi cu bijuterii din argint.

Din spatele magazinului se auzeau bufnituri și șuierături, dinspre barul de cappuccino și apropiindu-se, Eleanor auzi vocea lui Ruth:

— Fă-o, idiot nenorocit! Fă așa!

Nu se vedea nimeni. Eleanor șovăi. N-ar fi dorit să facă gafa de a întrerupe o altercație personală.

— Îți mai dau o șansă și pe urmă te fac praf și pulbere, OK ?

Pe tejghea era o mașină mare de cafea cu fața cromată, care erupse deodată revărsând un suvoi înspăimântător de aburi.

— Hello? Încercă timid Eleanor. Ruth?

Se făcu liniște, apoi se auzi:

— Nu sunt aici dacă ești de la Banca de Credit.

Și capul lui Ruth apără încet pe deasupra tejghelei. Pe

un obraz avea o pată neagră de unsoare. Când o văzu pe Eleanor, ochii ei se umplură pentru un scurt moment de panică. Apoi zâmbi strălucitor:

— Doamnă Calder! Bună! Îmi pare rău, nu te-am auzit. Mașina asta îmi va provoca, probabil, moartea la propriu. Cu ce te pot ajuta? Îți fac o cafea?

— Nu, dacă explodează.

— Nu, că se poartă urât numai când crede că nu-i nimeni în jur.

— Ai ceva pe..., și făcu semn spre obrazul lui Ruth.

— A, mulțumesc.

Femeia găsi un șervet și își șterse pata ogindindu-se în mașina de cafea.

— Crezi în stafii?

— Da, cred că da. De ce?

— Pot să jur că fierotania asta e bântuită. L-am luat de la un local din Seattle care se desființa, foarte ieftin. Acum știu de ce. Deci, cafea?

— Ai decofeinizată?

— Cred și eu. Lapte degresat sau normal?

— Degresat.

— La ce bun?

— Păi, eu...

— Nu, așa-i spun eu cafelei. Fără cofeină, fără grăsimi, așa că, la ce bun?

Râse. Era un râs molipsitor, din gât, cam din topor și o făcu imediat pe Eleanor să râdă și ea.

— Ai fost prinsă de aglomerație?

— Aproape. Bieții copii!

— Te rog, ia loc.

Eleanor se instală pe un taburet la bar, în timp ce Ruth stoarse două cappuccino din mașinărie. Purta blugi de-

colorați și un tricou larg, purpuriu, cu emblema magazinului. Părul ei negru era prins în creștet cu o bentiță roșie. Eleanor bănuia că avea între 35 și 40 de ani și fu izbită de înfățișarea ei atrăgătoare.

Se întreba ce însemnase panica aceea de la început din ochii ei. Poate chiar se aștepta la o vizită de la Banca de Credit. Ruth îi dădu cafeaua.

— Ai găsit vreun cumpărător? întreabă Eleanor. Kathy spunea că ți-ai dori un partener care să intre în afacere.

— I-ai văzut cumva făcând coadă la ușă? Nimeni nu e interesat.

Eleanor sorbi din cafea. Avea gust bun. Hai, își spuse, hotărăște-te. Și puse jos ceașca:

— Știi, zise, s-ar putea să mă intereseze pe mine.

Buck socotea că vițelul murise de câteva zile. Nu mai rămăsese prea mult din el. În afară de oase și câteva bucăți de piele mursecată, carnea îi dispăruse aproape cu totul. Rămășițele zăceau expuse pe malul unui canal abrupt și soarele uscaseră ceea ce nu putuseră lua păsările și alți prădători. Nat Thomas avea necazuri încercând să-și dea seama ce se întâmplase.

Îngenuncheară lângă el, sondând printre muște și viermișori cu cuțitul și forcepsul. Terenul din jur mișuna de coșai. Nat și, înainte, tatăl lui fuseseră veterinarii fermei Calder din totdeauna și Buck îl chemase imediat. Voia să afe o opinie independentă înainte să vină oficialii și să pună gheara lor părtinitoare pe carcasă. Recunoscuseră că Prince fusese omorât de un lup, dar, având în vedere că fusese văzut de Kathy cu ochii ei, nu prea avuseseră de ales.

Lui Buck nu-i plăcea de tipul de la Serviciul pentru Protecția Animalelor Sălbatic, Prior sau cum îi spunea. Și nici nu avea încredere în el. Tipul celălalt, Rimmer, de la controlul animalelor de pradă, părea OK, dar când era vorba de crănțănit, orice ar fi pretins ei, oficialii erau oficiali și iubitori de lupi până la ultimul blestemat dintre ei.

Buck stătea lângă Clyde, uitându-se peste umărul lui Nat. Era la amiază și căldura se reflecta din pietrele împrăstiate pe pășune. Nu se auzea decât frecarea cosășilor și din când în când, mugetul unei vaci, mai sus, înspre pădure. Buck era încă transpirat de la urcușul abrupt. Lăsaseră mașina lui Nat jos și urcaseră până unde putuseră în camioneta lui Clyde. Fuseseră nevoiți s-o abandoneze la o jumătate de kilometru mai jos, unde terenul devenea prea accidentat pentru un șofer. Ar fi fost mai bine să vină călare.

Clyde fusese cel care găsisse vițelul de dimineată și pe Buck îl săcăia faptul că nu-l găsisse Luke mai devreme. Îl pusese pe băiat să urce cireada aici la pășune imediat după ce Prince fusese ucis. Dacă erau lupi primprejur, cineva trebuia să supravegheze vitele și cum Luke știa terenul și nu se dovedise prea bun la nimic altceva, era la fel de bun ca oricare altul pentru treaba asta.

Buck îi spusese să fie atent tocmai la astfel de întâmplări și băiatul nu găsisse vițelul. Probabil pentru că stătea mai tot timpul cu capul în nori, visând și citind cărți sau scormonind după oase vechi și alte de-astea. Buck habar nu avea cum va reuși să scoată din fiul lui un fermier cât de cât acceptabil.

— Ei, Nat, ce crezi?

— Păi nu prea ai ce vedea.

— De când a murit?

— A, de 3-4 zile.

— Crezi că a fost un lup?

— Păi, a fost sfârtecat bine. Vezi urmele astea de dinți aici pe gât? E un prădător cu maxilarul mărișor și clar nu arată a urs. Poate fi lup sau coiot. Ați căutat urme prin jur?

— E prea uscat, zise Clyde. Și pământul e plin de cosăși.

— Se poate să fi murit și animalul să-l fi mâncat după ce l-a găsit mort.

— Vitele mele nu cad așa secerate pur și simplu. Nat, tu știi asta.

— Sigur, dar din ce a rămas aici, putea să fie și lovit de trăznet și orice...

— Lovit de trăznet? Las-o baltă, Nat.

— Bine.

Buck se uită la carcasa și se aplecă să ridice ceva. Era o bucătică de piele întărită de soare. Pe ea se vedea urma de fier înroșit cu litere HC împletite, marca fermei Calder. Suflă un cosăș jos de pe ea și o răsuci între degete.

Sigur, sus aici se mai pierdea câte un vițel. Câte unul se mai îmbolnăvea sau cădea prin vreo răpă. Cu câțiva ani în urmă un grizzly bătrân le mâncase doi și un agent de la controlul prădătorilor venise și-l doborâse. Dacă te ocupai de vite în ținutul ăsta, trebuia să accepți să mai pierzi și câte un vițel din când în când.

Dar în ultimele două toamne, toate animalele care urcaseră la pășune coborâseră bine sănătoase. Și, văzându-și marca pe bucata aceea de piele, Buck fu cuprins de mânie.

În adâncul lui știa că un lup era de vină și al naibii să fie dacă n-o s-o dovedească. Probabil că era același care omorâse câinele lui Kathy, una din năpastele pe care afurisiții de oficiali le lăsaseră să zburde libere prin Yellow-

stone. Și se așteptau să stai și să le servești la cină viței de cinci sute de dolari! Ți se făcea rău. Buck nu avea de gând să suporte una ca asta.

Aruncă bucata de piele și o văzu intrând ca o piatră în canal:

— Spune-mi, Nat, mă susții că a fost lup sau nu?

Veterinarul se ridică și se scărpină în cap. Buck vedea cât de stânjenit se simțea că a fost pus să aleagă. Se cunoșteau de când erau copii. Știau amândoi că Nat și tatăl lui făcuseră bani buni de pe urma angajamentelor de la fermă.

— Păi, Buck, e greu de spus, să știi.

— În mod sigur n-a murit de bătrânețe.

— Poate că nu, dar...

— Și spui că n-a fost urs.

— Nu pot spune sigur că n-a fost.

Buck îl luă pe veterinar pe după umeri. Nat era scund și Buck îl domina:

— Îmi ești prieten bun, Nat, și nu vreau să-ți pun eu vorbe în gură. Dar știi cum sunt pupătorii ăștia de iepuri. O să facă tot posibilul să afirme că n-a fost unul din scumpii lor lupi. Nu vreau decât cea mai probabilă presupunere, un pic de muniție.

— Ei, poate.

— Poate n-o să meargă grozav cu indivizii ăia. Ce zici, e 90 la sută că a fost lup? 80 la sută?

— E prea mult, Buck.

— Atunci șaptezeci și cinci.

— Păi, nu știu. Poate.

— Șaptezeci și cinci la sută. OK.

Buck își luă mâna de pe umărul veterinarului.

Obținuse ce voia:

— Ei, mulțumesc, Nat. Voi ține cont de asta, bătrâne. Poți să pui prelată la loc, Clyde.

Aduseseră o prelată veche, verde, din camionetă și Clyde o aruncă peste carcasă, stârnind o sumedenie de cosași. Nat Thomas se uită la ceas și spuse că întârziase deja de la alte treburi, așa că se grăbea. Buck știa că bietul om nu voia să fie acolo când aveau să vină oficialii. Îl bătu pe spate și pomiră la vale:

— Te duc eu jos. Hai, Clyde, să-i chemăm pe pupătorii de iepuri.

— Luke! Vii la masă?

Luke deschise ochii și o văzu pe mama lui lângă pat, privindu-l.

— Te simți bine?

— Mda, făceam niște exerciții și probabil am ațipit.

Ea îi dădu la o parte părul de pe frunte și zâmbi, dar el își dădu seama după ochii ei că se întâmplase ceva. Se ridică în capul oaselor pe marginea patului și se apucă să-și tragă cizmele:

— Ce s-a întâmplat?

Ea oftă, cu ochii în altă parte.

— Ce e, mamă?

— Clyde a găsit un vițel mort. Tatăl tău face mare caz.

— U-u-unde?

— A, undeva, nu știu.

— Pe pășune, sus?

Ea îl privi și dădu din cap.

— Și crede că e un l-l-lup?

— Da. Și Nat Thomas la fel. Hai, sunt toți jos. Să terminăm odată.

O urmă pe coridor, spre scări. Oare ce să spună? Știa că tatăl va da vina pe el. Cum de-l găsisese Clyde? Și ce căuta acolo sus, să-l verifice?

Luke descoperise carcasa în urmă cu două zile. În praf erau urme proaspete de lup și niște excremente. Târâse vițelul în șanț și-l acoperise cu pietre. Rupsesese o ramură de pin și măturase urmele, scăpând și de excremente. Sperase că nimeni nu va afla nimic până toamna, când vitele coborau și erau numărate.

Mergând spre ușa bucătăriei, îi auzea pe toți sporovăind. Clyde râdea și le spunea celor două ajutoare angajate pentru fân, Ray și Jesse, ce zisese Nat Thomas. Dar se opri imediat ce Luke intră în cameră. Toți se uitară la el. Tatăl stătea în capul mesei:

— Bună, Luke, începu el. Ai dormit bine?

— Am f-f-fost...

— Hai să mănânci. Se răcește.

Luke se așeză lângă Ray, care-l salută din cap.

— Ce mai faci, Luke?

— B-b-bine.

Mama lui îi tăie o felie de plăcintă cu carne, unul din puținele feluri cu carne care-i plăceau, deși acum nu-i mai era foame. Ceilalți erau aproape pe terminate.

— Oricum, continuă Clyde. Se scarpină în cap și se agită tot, zice că e chiar greu de spus și atunci Buck zice: „Ei, Nat, sigur n-a murit de bătrânețe!”

Clyde hohoti și băieții râseră cu el. Luke știa că tatăl lui îl privea, dar își ținu ochii în fărfurie pe care mama i-o umplea cu salată și cartofi. I-o puse în față și se apucă să le mai pună câte o porție și ajutoarelor.

— Luke, reluă tatăl, ai auzit că am găsit un vițel mort, nu?

Luke avea gura plină și dădu din cap. Tatăl aștepta răspunsul.

— Da, domnule. Unde l-ați g-g-găsit?

— La torentul Ripple, zise Clyde. Știi șanțul ăla care iese la poalele poienii?

— Aha.

— Exact acolo.

Băieții se concentră pe mâncare, simțind că erau treburi de familie. Ochii tatălui nu-l părăseau nici o clipă:

— Credeam că verifici pe-acolo în fiecare zi.

— Nu c-c-cobor în șanț totdeauna. Călăresc pe v-v-vârf.

— Păi acolo era. Pe vârf, la vedere.

Luke se gândi că-l găsisese un animal și-l târâse din nou sus. Cine putuse face asta? Poate se întorseseră lupii.

— De ce a m-m-...

— De ce a murit?

— Da.

— Nat Thomas socotește că a fost un lup. Tipul ăla, Prior, îl caută pe Bill Rimmer să vină aici după masă. Dar ce mă frământă pe mine e dacă mai avem mulți vițeli morți acolo sus.

— N-n-nu cred că sunt...

— Tu ai vrut să faci treaba asta, Luke. Dacă o faci, trebuie s-o faci ca lumea. OK?

Luke dădu din cap:

— D-d-da, domnule.

— Sau îl punem pe Jesse, aici de față.

— Pfui, zise Ray, rânjind și ștergându-se pe frunte. Asta e bine. Pe mine cel puțin n-o să mă mănânce lupii.

Toți râseră și tensiunea se mai spulberă. Tatăl se ridică și Clyde făcu la fel, de parcă ar fi fost atașat de el cu legături invizibile.

— Probabil că nici n-a fost un lup, zise mama.

— Nat Thomas nu spune așa, o contrazise Buck, punându-și pălăria.

Ea spăla vase în chiuvetă, fără să-l privească:

— Nat Thomas ar jura c-a fost iepurașul de Paști, dacă i-ai da zece dolari.

Când mama lui spunea astfel de lucruri, Luke își dădea seama cât de mult o iubea.

Dan îi povestise o mulțime de lucruri despre Buck Calder, dar nimic din ce-i spusese nu o pregătise pe Helen pentru omul în carne și oase. Prezența lui fizică în sine era covârșitoare. Îi făcea pe toți cei din jurul lui să semene cu niște peștișori aflați în preajma unui rechin.

Dan le făcuse cunoștință la fermă, spunând că Helen tocmai venise la bord ca să-i ajute să găsească lupul și fenomenul să nu se mai repete. Dăduse mâna cu Buck. Avea o mână uriașă și ciudat de rece și i-o ținuse pe a ei puțin mai mult decât era necesar, fixând-o cu ochii lui deschiși la culoare. Privirea era atât de directă, atât de rapid intimă, încât Helen se pomenise roșind. Îi propusesese s-o ia în camioneta lui până la pășune și ea se grăbise să-l refuze, zicând că va merge cu Dan și Bill Rimmer.

Dan o tachină în legătură cu asta pe drumul spre culme:

— Ți-ai ratat șansa, Helen.

— Uh! Mama zice că ochi ca ăștia sunt „ochi de dormitor”.

— Ochi de dormitor? repetă Bill.

— Mda. Prima dată când am auzit-o eram mică și m-am gândit că vrea să spună că sunt ochi somnoroși sau cam așa ceva. Și într-o zi m-a auzit zicându-i lui Eddie Horowitz,

puștiul vecinilor, că are ochi de dormitor și mi-a tras o palmă.

Bill Rimmer râse zgomotos. Părea un tip de treabă. Ginerile lui Calder sunase la biroul lor din Helena tocmai când Dan și Helen se pregăteau să urce la cabană cu proviziile și cu bagajele, pe care le aveau și acum stivuite în spate.

Dar până atunci, stăteau la locul așa-zisei crime de lup, cu coșaii topăindu-le peste cizme.

Bill Rimmer ingenunchease, examinând rămășițele fără grabă. Helen stătea lângă Dan, care filma. De partea cealaltă a carcasei, cu fața spre ei, Calder și ginerile lui așteptau verdictul.

Era o farsă. Era clar că și Dan gândea același lucru. Îi prinsese privirea când Clyde ridică prelată și muștele le permisese să vadă ceva. Era atât de deteriorat, încât nimeni n-ar fi putut să spună cum o sfârșise. Putea să fi fost împușcat sau să fi murit de inimă rea.

Undeva mai jos, un cal fornăi și Helen se uită în vale și-l văzu pe fiul lui Calder călărind spre ei printre stânci. Îl observase și la fermă, dar nimeni nu se obosise să le facă și lor cunoștință. Fusese impresionată imediat de frumusețea lui și se întrebese de ce stătea în spate, lăsându-i doar pe Clyde și pe tatăl lui să vorbească.

Helen îl surprinsese o dată privind-o cu ochii aceia verzi, stăruiitori și-i zâmbise, dar el se uitase imediat în altă parte. Când urcaseră, îl depășiseră cu mașina și Dan îi spusese cine era.

Luke descălecă destul de departe de ei și rămase lângă cal, mângâindu-l pe gât. Helen îi zâmbi din nou și de data asta, el dădu ușor din cap și apoi privi spre cei adunați în jurul carcasei.

Rimmer se ridicase.

— Ei? întrebă Calder.

Bill trase adânc aer în piept:

— Ziceți că Nat Thomas l-a văzut de dimineață?

— Cam acum trei ore.

— În cazul ăsta, eu nu-mi dau seama cum a putut să spună că animalul de aici a fost omorât de un lup.

Calder ridică din umeri:

— Experiența, presupun.

Rimmer ignoră insulta:

— Vedeți, domnule, pur și simplu nu avem destule elemente. Putem să-l luăm și să facem niște teste...

— Cred că Nat e cel mai indicat pentru asta, i-o rețeză Calder.

— Asta e decizia dumneavoastră. Dar, ca să fiu sincer, nu cred că testele ne vor ajuta prea mult. Dan și Helen au văzut destule vite atacate de prădători. Dan?

— Mi-e teamă că sunt de acord cu tine.

— Vai, ce mă mir, spuse Calder sarcastic. D-ra Ross? Te-ai aventura să exprimi o opinie?

Helen simți din nou forța privirii lui și își dresе vocea sperând că glasul n-o să-i trădeze nervozitatea:

— Nu putem spune că nu a fost un lup, dar nu există nici un semn sigur că ar fi fost unul. A căutat cineva urme înainte să fie bătătorit așa tot pământul?

— Bineînțeles, se apără Clyde, aruncând o privire spre socrul lui. Terenul e prea tare, sunt prea multe pietre.

— Sau excremente, poate? Știți, fecale...

— Știu și eu ce-s alea excremente, răsе rece tânărul. Nu, n-am găsit nici așa ceva.

— Domnule Calder, dacă ne chemați pe noi primii, poate..., începu Dan.

— E treaba mea pe cine chem primul, domnule Prior, îl repezi Calder. Și cu tot respectul, socot că opinia lui Nat Thomas e cu mult mai obiectivă decât a altora de pe aici.

— Eu vreau să spun că înțeleg de ce ați vrut să se uite Nat, dar...

— Zău, înțelegeți?

— Da, domnule.

— Mie mi se pare că oficialii guvernamentali de teapa voastră nu înțeleg o iotă. Îi lăsați pe lupi în libeate, să ne omoare câinii și acum vitele și pe urmă încercați să nu dați vina pe ei.

— Domnule, eu...

— Nu mă face dușmanul dumitale, Prior. Nu e o idee bună.

Privi departe, în vale și un timp, nu mai vorbi nimeni.

Undeva, în munți, strigă un vulture. Calder clătină din cap și își coborî ochii în pământ, răscolind cu cizma un mănunchi de salvie. Cosașii se împrăștiară.

Helen găsea situația uluitoare. Uite-i pe toți, niște adulți, cum atârnă de fiecare cuvânt al lui ca niște elevi obraznici aduși în fața dirigintelui. Dar toți îl priviră tăcuți și nimeni nu vorbi înaintea lui:

— OK, păru el să ajungă la o concluzie, privindu-l pe Dan. OK. Îmi spuneți că tânăra doamnă de aici o să lucreze numai la cazul acesta.

Nu o învrednici pe Helen cu vreo privire, arătând doar cu bărbia în direcția ei.

— Da, domnule.

— Atunci ar fi bine să facă treaba bine și repede. Pentru că să știi, domnule Prior, dacă mai pierd un vițel, vom lua și noi măsurile noastre.

— Sunt sigur că nu-i nevoie să vă reamintesc legea...

— Nu, domnule, chiar că nu e nevoie.

Se mâncau din priviri și nici unul nu voia să cedeze. Helen îl vedea pe Dan fierbând. Nu-l văzuse niciodată atât de supărat. N-ar fi fost mirată dacă ar fi sărit peste carcasă și l-ar fi pocnit în falcă pe fermier. Apoi Calder își arătă deodată dinții albi și sclipitori și se întoarse fermecător spre Helen, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Deci o să stai sus la Lacul Vulturului?

— Mda. Chiar acum urc acolo.

— Te poți simți cam singură în munți.

— A, eu sunt obișnuită să fiu singură.

Calder îi aruncă o privire mai grăitoare decât dacă i-ar fi zis: „Cum se poate? O fată așa drăguță ca tine?” Era ca și cum un unchi pofticios i-ar fi pus mâna pe genunchi.

— Știi, Helen, vino la fermă să iei masa cu noi o dată, să ne spui cum te descurci.

Ea îi zâmbi mânzește:

— Mulțumesc, pususe. Voi încerca să vin.

UNSPREZECE

Helen petrecu restul zilei și aproape toată ziua următoare despachetând și încercând să aducă locuința într-o stare cât de cât acceptabilă. Și ar fi durat și mai mult dacă n-ar fi ajutat-o Dan.

Comparată cu alte locuri în care fusese nevoită să stea, cabana nu era atât de rea. Era destul de încăpătoare, făcută din bușteni, cu câte o fereastră oblonită pe fiecare perete și un acoperiș care avea nevoie urgentă de o reparație. O sobiță cu plită pe care se putea găti era așezată într-un colț. Dan pusese în lada de alături lemne pentru o lună și-i dădu și un ferăstrău, în caz că mai trebuia să taie altele. Avea și un aragaz Coleman cu două ochiuri.

— Hei, pot să dau și petreceri, zâmbi ea.

— Mda, pentru noul tău prieten, Buck Calder.

— Te rog!

Pe niște rafturi rahitice de lângă sobă se înșiruiau cești, castroane și farfurii, toate ciobite și cu emblema Serviciului Forestier, în caz că cineva era atât de disperat încât să le fure. În afară de perdelele țesute cu pânze de păianjen, care arătau gata să se destrame la prima atingere, singurele decorațiuni interioare erau o hartă laminată a orașului Hope și niște tigăi înnegrite din fier for-

jat, agățate în cuie deasupra chiuvetei cu emailul știrbit. Cât despre chiuvetă, aceasta era echipată cu un ulcior elegant și apa folosită ajungea jos într-o găleată de lături ceva mai puțin stilată.

În colțul opus se aflau două paturi de cazarmă; Dan a provizionase grijuliu unul dintre ele cu saltea nouă, pături și perne. Celelalte piese de mobilier erau un șifonier vechi și o masă simplă de lemn cu două scaune.

Pe podeaua de lemn se vedea și o trapă.

— Acolo jos ce e?

— A, pivnița. Știi tu, spălătoria, sauna, celelalte...

— Și baia fierbinte?

— O instalează săptămâna viitoare.

Helen deschise trapa și descoperi o cămaruță cimentată, de un metru și ceva înălțime și un metru suprafață. Era folosită ca să păstrezi mâncarea, să nu înghețe iarna și să nu se strice vara.

Singurul obiect de lux era micuțul și cochetul generator japonez pe care Dan îl instalase în fața ușii, ca să-și poată reîncărca laptop-ul, casetofonul și telefonul celular de care îi făcuse el rost. Teoretic, îi explicase, ar putea să conecteze telefonul la laptop și să primească e-mail. Problema era că celularele nu funcționau prea bine aici în munți; de cele mai multe ori nu aveai semnal. Pe Helen n-o deranja deloc perspectiva izolării. Oricum, Dan urma să-i instaleze și un serviciu de mesagerie vocală.

Afară, în spatele cabanei, era și o anexă din bârne și lângă ea, un duș improvizat: o găleată de metal perforat. Pe moment, păsările își făcuseră cuib în ea, dar Helen putea s-o pună în funcțiune după un mic efort.

— Am încercat să fac și eu puțină curățenie, zise Dan.

— E grozav. Mulțumesc.

— Și orice ți-ar spune prietenul tău Buck Calder, îți garantez că n-o să fii singură.

— În ce sens?

El îi arătă cursele de șoareci pe care le așezase după sobă și sub paturi. Toate erau declanșate, cu momeala luată și fără șoareci.

— Văd că tot slab ai rămas la capcane, Prior.

— De-asta mi-am găsit o slujbă de birou.

— Ce momeală ai folosit?

— Brânză, ce, trebuia altceva?

— Știi bine că nu-l întrebi pe un prințator secretele meseriei.

În prima noapte fu prea obosită să se mai apuce de prins șoareci, dar de cum închise ochii, regretă. Buzz alergă după ei toată noaptea și făcu atâta zgomot că până la urmă îl scoase afară și-l închise în Toyota. Lăsați de capul lor, șoarecii ronțăiră vasele ei până dimineața. A doua zi, până veni Dan, Helen montase o capcană elaborată care-l făcu să rădă cu lacrimi.

Era o metodă pe care o învățase de la Joel în primul lor an la Cape, când casa de pe plajă devenise refugiul tuturor rozătoarelor din clădirile pustii din vecinătate. Era nevoie de o găleată, o sârmă și o cutie de conservă găurită în ambele capace. Băgai sârma prin găuri și o întindeai deasupra găleții în care turnai apă de o palmă. Mai puneai un băț proptit de peretele găleții, mânjeai conserva cu unt de arahide, includeai câinele și așteptai. Șoarecii urcau pe băț, mergeau pe sârmă și când ajungeau la cutie și călcau pe ea, aceasta se răsturna și-i arunca în apă.

— Nu dă greș niciodată, zise Helen.

— Nu se poate.

- Pun pariu pe o masă la restaurant.
- S-a făcut.

În noaptea aceea prinse trei șoareci și-i expuse victorioasă ca să-i vadă Dan, când veni după-amiază cu zgâr-zile cu emițătoare, capcanele și niște software pentru localizare. O acuză cu jumătate de gură că trîșase, dar se ținu de cuvânt și după încă o zi, o invită seara la cantina lui Nelly.

Helen se strădui să mănânce cea mai mare friptură pe care o văzuse în viața ei. În meniu, se numea „Cotlet de tiranozaur”, dar nici măcar această denumire nu era adecvată mărimii fripturii.

Pereții cantinei erau acoperiți cu un fototapet cu munții Rocky. Cândva, poate că acesta eclipsase adevărații munți ce se zăreau prin ferestrele mici. De-a lungul anilor însă, culorile se șterseseră și se întunecaseră și căldura săpase în peisajul desenat crevase și falii amenințătoare. Măsu-țele acoperite cu fețe în carouri roșu și alb și cu lumână-rele în pahare roșii se străduiau din răputeri să contracareze peisajul apocaliptic de pe pereți și să facă locul să pară vesel.

Nu mai erau ocupate decât două mese: la una stătea o familie de turiști germani, al căror rucsac monstruos bloca vederea prin ferestrele din față și la cealaltă se așezaseră doi bătrâni cu pălării albe Stetson, identice, care discutau despre proteze auditive.

Singurul chelner era un uriaș prietenos cu ochelari albaștri de aviator și părul lung, cărunț, strâns într-o coadă de cal. După vocea care-l dirija din spate, de la bucătărie (poate a lui Nelly), deduseră că-l chema Elmer. Tatuaiele și tricoul negru cu imprimeul *Motociclistii lui Iisus* îl trădau drept posesor al strălucitoarei motociclete Harley

de afară. Când Helen și Dan intrară în local, le spuse: „Îngerii pe voi”. Abia după ce se dezmeticiră, înțelesă că era un salut. Evitară să se uite unul la altul până ajunseră la masă, ca să nu rătă.

Helen își împinse farfuria și se lăsă pe spate:

— Dan, friptura asta m-a dat gata.

Se întrebă dacă și-ar pierde reputația în fața lui aprinzându-și o țigară și se decise să nu riște.

Aproape tot timpul cinei vorbiseră despre zilele bune din Minnesota. Helen îi adusese aminte cum lui îi alunecase mâna când încerca să se dea un lup prins în capcană și își injectase tot lichidul în propria coapsă. Căzuse secerat. Râdeau atât de mult, încât cei doi puști germani se tot întorceau să se uite la ei cu ochii lor albaștri și mari.

El nu făcu nici o aluzie la scurtul moment când fuseseră mai mult decât prieteni și Helen îi fu recunoscătoare pentru asta. Vestea că Dan divorțase o tulburase puțin. Nu știa dacă avea pe altcineva, dar spera că da.

Nici el nu-și putu termina friptura. Luă o gură de bere și se lăsă pe spate, zăbindu-i.

— La ce te rânjești? Îi întrebă.

— Mă gândeam și eu.

— La ce?

— Că e bine să fii și tu pe aici.

— Hei, aș veni oriunde pentru o masă pe gratis.

Își dădea seama după privirea lui că voise să spună mai mult. Speră doar că n-o să strice totul cu vorbe.

— Știi, Helen, după ce m-am despărțit de Mary, era cât pe-acți să te sun.

— Da?

— Aha. M-am gândit mult la tine. La vara aia, știi, că dacă n-ar fi fost...

— Zău, Dan...

— Iartă-mă.

— N-am de ce.

Se întinse peste masă, îi luă mâna și zâmbi. Era un tip atât de cumsecade:

— Suntem prieteni, îi spuse încet. Și așa am fost întotdeauna.

— Cred că da.

— Și acum, eu am nevoie de un prieten mai mult decât orice altceva.

— Iartă-mă.

— Mai zi o dată și n-o să-ți mai dezvălui nici un secret de prins șoareci de-al meu.

El râse și-i lăsă mâna. Elmer îi salvă, venind să-i întrerădă terminaseră friptura și dacă voiau plăcintă cu cremă sau ciocolată fatală. Se mulțumiră cu câte o cafea.

— Dumneata ești noua doamnă a lupilor, nu? întrebă el întorcându-se cu ceștile.

— Exact. Cum ai știut?

— Tot orașul știe, ridică el din umeri.

Buck aruncă o privire atentă în oglinda retrovizoare și verifică și în față, să se asigure că nu era nimeni pe șosea. Dacă vedea altă mașină când ajungea în dreptul aleii ei, mergea înainte fără ezitare.

Era foarte la îndemână locuința ei, la marginea orașului, fără vecini iscoditori și cu un loc de parcare în spatele casei, care nu se vedea dinspre șosea. Cu siguranță, era mai bine decât în vreun motel prăpădit de pe autostrada interstatală sau în pădure, în fundul gol în natură sau iarna în mașină, ceea ce era frumos când erai tânăr

și plin de sevă și singura problemă era să ții dopul pus. Dar, pe măsură ce omul îmbătrânește, dragostea, ca majoritatea lucrurilor, reclamă un pic de confort.

Își făcuseră sistemul lor cu ceva timp în urmă. Dacă trăgea perdelele la ferăstruica dinspre șosea, însemna că are musafiri și el trebuie să meargă înainte. Fu bucuros să vadă că în seara asta, perdelele nu erau trase. Văzu lumina aprinsă și și-o imagină înăuntru, curată și proaspătă, așteptându-l.

Gândul îi făcu pantalonii să-l strângă un pic la cusătură.

Buck nu avusese niciodată dificultăți în a găsi scuze ca să lipsească de acasă. Avea întotdeauna vreo întâlnire la care să participe, un vecin pe care să-l viziteze sau o tranzacție de încheiat în oraș. În rarele ocazii când lucrurile deveneau alunecoase, avea destui prieteni care să-l acopere. În seara asta avea o întâlnire a crescătorilor de vite din Helena și chiar fusese acolo. În plus, nu trebuia să mintă, pentru că Eleanor nu-l întreba niciodată unde se ducea sau cât va întârzia și când el ajungea acasă, ea dormea întotdeauna.

Șoseaua era liberă și intrând pe alee, parcă în spatele rulotei vechi. Ușa casei se deschise când cobora și o văzu în capotul ei negru, cu umărul rezemat de toc, așteptându-l cu zâmbetul acela complice al ei. Îl privi venind și tăcând amândoi, el o cuprinse cu mâinile, ajungând pe sub rochie la șoldurile goale, în timp ce o săruta pe gât.

— Ruth Michaels, îi spuse, ești femeia cea mai sexi de pe malul ăsta al râului Missouri.

— Chiar așa? Atunci cu cine te vezi pe malul celălalt?

Mai târziu, acasă, scoțându-și pentru a doua oară hainele de pe el în seara aceea, în mintea lui Buck se deru-

lau probleme mult mai puțin picante. Din mica garderobă care unea baia cu dormitorul, privea silueta adormită a lui Eleanor în patul lor mare de alamă, întrebându-se ce Dumnezeu avusese de gând să joace oferindu-i bani lui Ruth.

Lui Ruth i se părea amuzant. Îi dăduse vestea la vreo jumătate de oră după ce venise la ea, când zăceau lipicioși și potoliți și el se gândea, fără un motiv anume, la bioloaga aceea tânără și drăguță care stătea în pădure și se întreba ce șanse ar avea cu ea. Parcă pentru a-i pedepsi gândurile, Ruth îi spusese pe un ton degajat că Eleanor o scăpa de datorii, urmând să devină partenera ei. Fusesse cât pe ce să cadă din pat:

— Partenera ta!

Ruth râsese:

— Când a intrat, eram așa nervoasă, m-am gândit: o-ho, uite-o, a aflat. Dar ea se așază, bea un cappuccino și-mi oferă banii.

— Nu poate face asta. Ce Dumnezeu, Ruthie, ți-am mai spus, îți dau eu blestemații ăia de bani.

— N-aș putea lua banii tăi.

— Dar pe ai ei, da?

— Da.

— Nu pricep.

— Păi gândește-te puțin, Buck scumpule.

Apoi râsese din nou, act care-i făcea sânnii să se miște într-un mod deconcertant pentru bărbatul care încerca să judece noutatea.

O întrebase ce era atât de distractiv și Ruth spusese că Eleanor afirmase că dorea să fie mai mult decât „un partener de somn”.

Lui Buck nu i se părea deloc amuzant.

Stătu sub duș, lăsând mirosul de sex să-i alunece de pe trup, în timp ce se gândea la toate astea. Bineînțeles, nu putea spune nimic până când Eleanor nu deschidea ea vorba. Și la urma urmei, ce naiba, erau banii ei. I-i lăsase tatăl ei și putea să-i arunce pe care apă voia. Dar dacă făcea asta, viața lor urma să se complice. Una dintre regulile de bază ale adulterului era să ții amanta cât mai departe de soție. Spre uimirea lui, pe Ruth nu părea s-o deranjeze ideea de a colabora cu nevasta lui.

Se șterse în fața oglinzii, admirându-și mecanic trupul și uitându-se să vadă dacă iubirea nu-i lăsase vreun semn. Era în regulă. Se spală pe dinți, își zâmbi fără bucurie și se întoarse în dormitor, evitând să calce pe porțiunile din parchet care scârțâiau. Își stinse veioza pe care Eleanor i-o lăsa totdeauna aprinsă și se vârfi tăcut în pat lângă ea.

Ca întotdeauna, ea era întoarsă cu fața la perete și nici nu se clinti. Nici măcar respirația nu i-o auzea. Uneori, se gândea că se preface că doarme:

— Noapte bună, spuse încet.

Dar nu-i răspunse nimeni.

Eh, femeile, se gândi Buck, începând să deslușească în întuneric contururile tavanului. Chiar după atâția ani, cu tot efortul pe care-l făcuse să cunoască atâtea și atât de bine, până la urmă rămâneau unul dintre misterele nedeslușite ale Domnului.

Eleanor îl ascultă oftând și foindu-se și știu că stătea cu fața spre ea, poate chiar așteptând să vadă vreun semn că era trează. Rămase nemișcată. În curând o să ofteze din nou și o să se întoarcă pe partea cealaltă, iar în cinci minute o să se stabilească pe spate și o să înceapă să sforăie.

Îi invidia ușurința cu care se putea detașa de realitate. Cu mult timp în urmă, când credea că somnul poate fi o posibilitate de evadare, încercase și ea ritualul: pe partea stângă, pe partea dreaptă, pe spate. Dar nu mergea niciodată.

El nu sforăia tare decât dacă băuse. Era mai mult un suflu sonor, ca al foalelor cu care ațâța iarna focul în sufragerie. Ea respira într-un ritm mai rapid și se străduia să și-l tempereze în fiecare noapte. Dar ceda întotdeauna. Zăcea acolo, ținând incomod aerul prea mult în plămâni, revoltată cu fiecare bătaie a inimii că voința soțului prelua controlul asupra ei până și în somn.

Uneori, când era sigură că dormea, se răsucea ușor, fără să miște salteaua și se uita la el. Privea ridicarea și coborârea pieptului mare, tremurul buzelor întredeschise când expira. Înmuiață de somn, fața lui era ciudat de copilărească, mișcătoare aproape. Pe frunte avea o dungă mai deschisă, ca o coroană, de la marginea pălăriei. Eleanor își răscolea inima căutând vestigii ale iubirii, încercând să-și amintească vremea când simțea pentru el mai mult decât milă sau dispreț.

Știuse de trecutul de afemeiat al lui Buck înainte de căsătorie, deși nu în totalitate. Prietena unei prietene avusese o experiență la prima mână și-i comunicase un avertisment care era ușor de interpretat în spiritul fabulei cu strugurii acri. Când îl întreabă, el o dezarmă cu o aparentă confesiune completă și apoi începu s-o convingă că escapadele nu fuseseră decât încercări presărate de-a lungul unui drum care ducea la ea.

Chiar dacă nu l-ar fi crezut, probabil că tot s-ar fi măritat cu el. Apetitul lui pentru femei era o slăbiciune și la un om atât de puternic, orice fel de slăbiciune devine

atrăgătoare. Viciul lui stârni în sângele catolic al lui Eleanor o pornire adâncă de misionarism. Nu era ea prima femeie și nici ultima care se mărita cu un bărbat din creștină că-l va putea mântui.

Faptul că Buck Calder era ori nepregătit de mântuire, ori poate incapabil s-o primească, ieși la iveală după câțiva ani, deși lui Eleanor îi trebuiră mai mulți pentru a recunoaște asta.

Ocupațiile lui politice și în breasla crescătorilor de vite dădeau destule privilegii de a sta departe de casă și inima ei putea pune ușor la îndoială ceea ce ochii nu vedeau. Buck o înșela cu abilitate și precauție, alegându-și grijuliile femeile și evitându-le pe cele care ar fi putut veni ulterior să-și strige tare răzbunarea. Cele cu care-și petrecea timpul cunoșteau întotdeauna regulile. Nu-l sunau niciodată acasă, nu-i pătau hainele cu produse de machiaj și nu-i lăsau semne pe trup, nici în timpul celor mai sălbătice zbenguiei, cu dinții sau cu unghiile.

Negarea e o creatură cu resurse infinite, îmbârligându-și tentaculele până în cele mai fine crăpături ale minții și învâluindu-se în jurul spaimii și suspiciunii. Iar Eleanor, fiind scutită de multe din infamiile de rutină de care are parte o nevestă înșelată, era o gazdă binevoitoare a negării.

Chiar și atunci când zărea la coafor din întâmplare o fotografie de la petrecerea crescătorilor de vite în vreo revistă locală, înfățișându-l pe Buck ținut de gât de o tânără regină a rodeo-ului anual, ea era gata să-i acorde circumstanțe atenuante. Dar pentru Dumnezeu, era un bărbat atrăgător. Nu era vina lui. Și era al ei și tatăl copiilor ei. Și o iubea, știa că o iubea, pentru că i-o spunea și i-o arăta.

Dar nașterea lui Kathy schimbă lucrurile.

Lui Eleanor i se rupse apa cu două săptămâni mai devreme, când Buck era la o conferință a crescătorilor de vite din Houston. Totul se întâmplă atât de repede încât abia seara târziu, cu copilul înfășat în brațe, sună de la spital la hotelul lui și i se dădu legătura în cameră. Îi răspunse o femeie, una căreia în mod evident nu apucase să-i explice regulile:

— Patul domnului Calder, toarse ea în receptor înainte ca acesta să-i fie smuls.

Buck veni acasă și se explică. Și de dragul copiilor, dar și pentru că știa să se pocăiască la fel de bine cum știa să înșele, Eleanor fu gata să-l ierte pentru ceea ce el jură că era singura abatere. El îi spuse că nu avea nici o scuză pentru ce făcuse. Dar acolo, în orașul acela străin, singur, după câteva pahare în plus, omul poate ușor s-o ia razna. Și Eleanor era însărcinată și ei doi nu mai fuseseră demult, știa ea...

Îl supuse la șase luni de purgatoriu, îl alungă din patul ei și încercă să nu-i fie milă de el în rolul de soț pocăit, acceptându-și bărbătește pedeapsa. El avea grijă de copii și muncea și la fermă în timp ce ea se ocupa de bebeluș.

Grijulie să rămână distantă și împietrită, Eleanor fu impresionată de cât de multe știa el despre detaliile oboitoare care fuseseră până atunci în atribuțiile ei. Se descurca mai mult decât acceptabil. Îi scula dimineața pe Henry și Lane, îi hrănea și seara le făcea baie și-i băga în pat. Făcea cumpărături fără s-o întrebe de ce era nevoie. Îi cumpăra flori și-i gătea mâncăruri special pentru ea, pe care ea le mânca fără comentarii. Era curtenitor și respectuos, zâmbindu-i cast de câte ori îl învrednicea cu o privire.

Eleanor nu știa câte Ave Maria se spun pentru adul-

ter, dar tocmai se gândea că-l supusese la destule încercări când două prietene compătimitoare făcură greșeala de a crede că acum putea să audă ceea ce-i ascunseseră până atunci. Într-o dimineață, la cafea, îi relatară în detaliu epopeea femeilor cu care se culcase Buck în ultimii ani, incluzând câteva pe care Eleanor le considera prietene.

Acum știa că trebuia să le asculte sfatul și să-l părăsească. Dar într-un colțișor din sufletul ei, simțea că Buck mai poate fi salvat. Uneori se uita pe fereastra bucătăriei la pășunea înzăpezită și la plopii canadieni care creșteau din acareturile îmbătrânite și își spunea că orice e posibil, că bunul Dumnezeu nu scufundă o corabie pe care se mai află măcar un grăunte de speranță.

În cele din urmă, îi dădu voie să se întoarcă în patul ei, deși abia după trei ani îl lăsa să facă din nou dragoste cu ea. Nu că nu l-ar fi dorit. Uneori se trezea fierbinte și umedă în noapte și avea atâta nevoie de el încât îi trebuia toată puterea ei ca să nu-l trezească și să-l cuprindă în izbăvirea ei senzuală.

În felul acesta fu conceput Luke. Iar în lunile care urmară, în timp ce ultimul lor copil îi creștea în pânțele, Eleanor și Buck se împreunară cu o pasiune care păru că-l surprinde și-l excita și pe el la fel de mult ca pe ea. Era singurul bărbat care o iubise, dar până în clipa aceea, carnea ei nu fusese atât de trează la mângâierile lui.

Chiar și acum, când se gândea la timpurile acelea, după atâția ani, Eleanor aproape că simțea strivirea și durerea cuplării lor și-i era rușine că se lăsase devorată de pasiunea fizică. Dacă ar fi fost decentă și s-ar fi abținut, poate că durerea trădărilor lui ulterioare ar fi fost mai suportabilă. Ar fi fost mai bine să nu-i fi cunoscut deloc această latură. Pentru că, o dată cu ivirea lui Luke – fiul

ei, atât de diferit cât poate fi un băiat de tatăl lui – pasiunea lor se sfârși.

Mai târziu se gândi că pentru Buck fusese probabil ceva asemănător cu finalul oricărei alte aventuri.

Trata criticile aduse lui Luke ca pe critici la adresa ei, pentru că băiatul îi semăna leit și fragilitatea și ratările lui erau probabil ale ei.

Ceilalți copii ai lor învățaseră devreme să doarmă singuri noaptea. Dormeau în patul părinților numai dacă erau bolnavi. Dar Luke plângea și iar plângea și nu-l putea face să înceteze decât dacă-l lua cu ea în pat și-l ținea în brațe până adormea.

La început, Buck o puneă să-l ducă înapoi în pătuț, dar el se trezea și începea iar să plângă și curând, în ciuda protestelor soțului, îl ținea în patul lor toată noaptea.

Astfel se configură noua geometrie a vieții lor: Eleanor obosită și defensivă; soțul ei iritat și mândru și întors la hoinărerile lui (pe care, din momentul acela, ea avea să facă tot posibilul să le ignore și să încerce – din răspuțeri – să-i fie milă de el); și acest fiu al lor, care intervenise la propriu între ei.

Și așa începu lunga iarnă a căsniciei lor. Goliți deja de dorință și în curând și de prietenie, nu mai avură în ei nici destulă căldură pentru a se consola reciproc la moartea lui Henry. Momentul când durerea lor comunică cel mai bine fu cearta pe care o avură la o zi după înmormântare. Buck o găsi călcând lucrurile fiului mort și o făcu proastă. Și ea îl întreabă dacă se aștepta acum să-i arunce toate hainele.

Acum îl auzi pe soțul ei întorcându-se și aranjându-și perna.

În curând sforăia, iar ea îl asculta, întrebându-se în al

cui pat fusese mai devreme. Și după atâția ani, străduindu-se din răspuțeri să nu-i pese.

Dan o însoți pe Helen la mașină, după ce mai luă o bere la „Ultima resursă”. Ea îi mulțumi pentru seara minunată și îl sărută pe obraz.

— Îngerii pe tine, îi spuse, demarând.

— Și pe tine, răspunse el.

Se apropia de miezul nopții și orașul era pustiu. Trecu de șosea și porni să urce drumul pietruit. Buzz, care dormise în spate, sări glonț pe bancheta de lângă ea.

Era prima dată când parcurgea traseul pe întuneric și după ce lăsă în urmă șoseaua principală, deveni destul de complicat. Nu era nici un marcaj și știa că trebuia să vireze de două ori la dreapta și o dată la stânga, dar făcu o curbă în plus și ajunse la o fermă unde câinii începură să latre și o siluetă aureolată de lumină ieși în prag. Îi făcu semn cu mâna, întoarse și se opri pe drum ca să studieze harta cu lanterna.

În cele din urmă găsi cele cinci cutii poștale la marginea pădurii, cu a ei printre ele și locul unde trebuia să vireze, ascuns de copaci. Pietrișul lăsă aici loc unui drum desfundat și conduse prin pădure încă patru kilometri abrupti, până la Lacul Vulturului. Cutiile poștale erau vopsite în culori diferite. A ei era albă. Celelalte aparțineau, bănuia, unor cabane sau case pe care nu le descoperise încă. Până acolo, nu întâlnise decât un autostopist solitar și un camion de bușteni care aproape că o scosese de pe șosea mai devreme, după-amiază.

În vreme ce mașina veche de teren se opintea pe drum, se gândi la ce încercase Dan să-i spună la masă.

Dumnezeule, o femeie se putea alege cu cineva mult

mai rău decât Dan Prior. Chiar ea o dovedise de mai multe ori. Era mișcată și chiar măgulită că se gândise astfel la ea, până când cealaltă ființă din interiorul ei, cea care o secera întotdeauna de la genunchi când începea să se simtă bine în pielea ei, îi spuse să nu fie proastă; bietul individ era divorțat, singur și probabil disperat.

Lacul Vulturului se întindea într-un luminii circular și mic, întâmpinând vara timpurie cu o erupție de flori de munte. Cabana era pe malul vestic al lacului, la treizeci de metri de apă, pe vârful unei pante dulci, străbătute de un pârâu, unde antilopele se adăpau în zori și în amurg.

Acum Helen le descoperi cu farurile, erau opt sau nouă, vizibile când mașina ieși dintre copaci. Ridicără capul ca una singură, fără prea mare teamă și Helen opri și pentru câteva clipe se priviră în timp ce Buzz, foarte atent, scotea niște mici schelălăieli. Apoi antilopele se întoarseră și se depărta rău încet, până când codițele lor albe se pierdură printre copaci.

Parcă mașina lângă cabană și în timp ce Buzz cutreiera terenul, se rezemă de capotă și privi cerul. Era o noapte fără lună și stelele îndepărtate se luptau s-o suplinească. Nu văzuse niciodată așa o puzderie. Aerul încremenit mirosea a cetină.

Își umplu plămâni și țuși. În mod clar, se va lăsa de fumat. Definitiv. Doar o ultimă țigară și atât. Era ferm hotărâtă.

Și-o aprinse și porni pe lângă pârâu, surprinsă că avea umbră de la lumina stelelor. Pe o limbă de pietriș de la marginea lacului se afla o barcă din lemn, folosită probabil cândva la pescuit, dar acum putredă și colonizată de trestii. Îi testă marginile și le găsi solide, așa că se așeză să-și fumeze ultima țigară și să admire reflectarea cerului în apă.

Din când în când, îl auzea pe Buzz explorând prin pădure și o dată i se păru că aude pașii unui animal mai mare. Restul era tăcerea, neîntreruptă nici măcar de orăcăitul unei broaște sau de zbârnăitul aripii unei insecte, de parcă lumea și-ar fi suspendat orice activitate, contemplând cerul. Privind visătoare în apă, urmări în oglindă căderea unui meteorit și își imagină că-i aude și vuietul pe acel țarm cosmic îndepărtat.

Nu mai văzuse o stea căzătoare din ultima ei noapte la Cape și închise ochii și își puse aceeași dorință minci-noasă de atunci, trei dorințe într-una, ca Joel să fie sănătos, să se întoarcă așa cum promisese și mai ales (lucru de care se îndoia cel mai tare) să-și dorească să rămână cu ea.

Se ridică și strivi între degete capătul aprins al țigării. Apoi puse chiștocul în buzunar, întrebându-se cărui soi special de cretină îi păsa mai mult de sănătatea planetei decât de proprii ei plămâni afumați.

Măine va începe o nouă viață și va căuta lupul. Se întrebă unde era animalul acolo sus. Vâna pe undeva, fără îndoială, adulmecând umed aerul negru, așteptând și pândind cu ochi galbeni sau prelingându-se ca o umbră printre copaci.

Se gândi să urle și să aștepte vreun răspuns. Dan îi spusesese de multe ori că poseda cel mai bun urlet din Minnesota și că nici un lup din zonă nu rezista la chemarea ei. Dar nu mai urlase de ani de zile și deși Buzz era singurul ei ascultător, se cenzură. Ei și? La naiba, gândi până la urmă și își curăță gâtul, dându-și capul pe spate.

Era atât de neantrenată, încât primul urlet fu un eșec. Parcă era un măgar cu dureri de gât și nici al doilea nu fu mai bun. Apoi, la a treia încercare, îi reuși: începu de jos, ridicând ușor, crescând și întărind nota jalnică și slobozind-o în noapte.

Poate că lupul o auzi, dar nu-i răspunse.

Nu se întoarse decât un ecou din văgăunile munților.
Dar sunetul o făcu pe Helen să se cutremure. Pentru că
auzi în el strigătul sufletului ei dezmoștenit.

TOAMNA

DOISPREZECE

Ajunseră pe creastă și se opriră printre lespezi de piatră acoperită de mușchi, punându-și mâna pavăză la ochi în soare și scrutând canionul care făcea un cot în vale. Helen auzea zgomotul râului de munte și vedea stropii de spumă ai apei când își făcea loc printre tulpinile sălciilor și arinilor negri ce străjuiau canionul. Își lăsă jos bagajul și trase din el sticla de apă.

Ultima parte a urcușului fusese abruptă și obositoare în căldura soarelui de amiază, dar cel puțin aici sus sufla o adiere de vânt. Helen o simțea pe pata de transpirație de pe spatele tricoului și o privea înfiorând frunzele ploilor tremurători din vale. Bău și-i întinse sticla lui Bill Rimmer. Luând-o, el făcu semn din cap spre partea opusă a canionului și Helen, urmărindu-i privirea, văzu o turmă de mufloni ațintindu-i din ochi într-o nemișcare sculpturală.

Puseseră capcanele de trei săptămâni. Dan o luase în avionul Cessna ca să-și facă o idee despre teren. Nu captaseră nici urmă de semnal radio. A doua zi, Helen și Rimmer stabiliseră locurile cele mai bune de pus capcanele.

Acesta apăruse la cabana lui Helen cu excremente și urină de lup și faimoasa lui momeală, în legătură cu care Dan o prevenise. Rimmer îi spunea „acadea de pisoi”.

Deschise borcanul și-i dădu lui Helen să miroasă. Ea fu gata să leșine:

— Dumnezeuule mare! Ce e asta?

— Chiar vrei să-ți spun ? rânji Rimmer.

— Nu știu. Vreau oare?

— Glande anale putrede de pisică sălbatică și coiot.

— Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit și mie asta, Bill.

Buzz, care adulmecase și el, nu-și mai încăpea în piele și de atunci privise borcanul închis ermetic (din fericire) cu un interes fremătător.

În canionul îndepărtat unde se aflau acum, găsiseră urme și excremente de lup, dar nu proaspete. Părea cel mai promițător loc, un horn de piatră îmbietor pentru orice lup care se hotăra să treacă apa, și stabiliră să plaseze în jurul lui zece din cele douăzeci de capcane. Gândindu-se la Buck Calder, le așezară pe celelalte de-a lungul celor mai probabile trasee ce uneau pădurea cu pășunile folosite de fermieri și vecinii lui pentru vară.

Cunoscând fama de mare prinzător a lui Rimmer, Helen avusese emoții să-și etaleze modul de lucru în fața lui. Dar el se purtase degajat și generos, complimentând-o chiar pentru tehnica ei și pentru alegerea locurilor. După ce o văzu amestecând ingredientele pentru groapă, glumi că din clipa aceea putea să plece acasă.

Se simțea bine lângă el. Cunoștea bine ținutul și fără s-o dădăcească în nici un fel, o învăță cum se purtau lupii pe un teren muntos, cu ce se hrăneau și cam pe unde și făceau bârlog. Avea o blândețe a lui și vorbea mult despre soție și copii. Avea doi băieți, de cinci și șase ani și o fată de opt ani care, după spusele lui, conducea gospodăria și-i ținea predici severe despre cât de rău era că ucidea animale, activitate despre care știa că făcea parte din meseria lui.

Foloseau un tip de capcane numărul 14 modificate, foarte asemănătoare cu vechile Newhouse pe care le folosiseră Helen în Minnesota, capcane cu risc scăzut de vătămare a piciorului animalului. Rimmer cam pufnea în privința lor, zicând că erau prea blânde și-i dădeau lupului prea multe șanse să scape. Personal, el prefera capcane care strângeau mai bine piciorul și erau făcute în Texas de un prinzător legendar, pe nume Roy McBride.

Fiecare capcană era atașată printr-un cablu de o zgardă cu emițător ascunsă în apropiere, într-un copac dacă era posibil. De îndată ce capcana era activată, cablul trăgea în jos un mic magnet și zgarda începea să emită un semnal. Helen așeză jumătate din capcane și Rimmer cealaltă jumătate și puseră pariu pe o bere cine va prinde primul lup.

După trei săptămâni, rezultatul era același pentru amândoi: nici o captură.

Helen scanase zilnic frecvențele și nu auzise nici măcar un bip. Dimineața și seara verificase cu ochii ei cele trei linii de capcane. Era destul de ușor să ajungă la cele din pădure pe drumurile forestiere, apropiindu-se cu mașina. Linia de capcane din canion era mai anevoie de verificat. Vechea Toyota fu cât pe ce să se dezmembreze până la capătul ultimului drum bătătorit și de acolo urmă încă o oră bună de alpinism.

De fiecare dată când atingea creasta unde stătea acum cu Rimmer, se convingea singură că ziua cea mare venise. Și coborând printre copaci, asculta sperând să audă clinchetul lanțului tras pe pământ sau foșnete în tufșurile unde un lup ar fi putut cădea în capcană. Dar întotdeauna era liniște.

Nimic. Nici un lup, nici o urmă nouă sau excremente, nici măcar un smoc de păr în mărăcini.

Începu să creadă că-și pierduse deprinderea sau greșise ceva. Așa că, după zece zile, schimbă amplasarea capcanelor, le instală altfel și alese locuri din afara traseelor care păreau potrivite pentru lupi. Le așează sus pe creastă și în vale la pârâu, în loc deschis și în adâncul pădurii.

Dar fără efect.

Pe urmă se gândi că poate capcanele erau prea noi și aveau un miros prea metalic, așa că le luă cu ea la cabană și le frecă bine cu o perie de sârmă, apoi le fierse în apă cu cenușă. Le unse atent cu ceară de albine și le agăță în copaci să se usuce, mereu grijulie să nu le atingă decât cu mânuși. Dar nu se schimbă nimic.

Atunci se întrebă dacă nu cumva Buzz era problema. În mod normal venea cu ea și contribuia și el, făcând pipi în jurul capcanei. Și lui Rimmer i se păruse o idee bună când Helen îi povestise asta. Mirosul oricărui animal din clasa canină, fie el lup sau câine castrat, contribuia de obicei la atragerea atenției prădătorului. Dar poate că eforturile lui Buzz îi puneau în gardă. Așa că în ultima vreme, spre supărarea lui, Helen îl lăsase în mașină sau la cabană. Renunțase chiar și la fumat câteva zile, gândindu-se că poate îi deranja mirosul de tutun.

Cu toate acestea, capcanele rămăneau sfidător de goale. De altfel, avea foarte multe lucruri de făcut în acele zile, așa că nu timpul liber o deranja. Încărcase tot software-ul cu Sistemul de Informații Geografice (GIS) pe care i-l dăduse Dan în computer-ul ei și putea examina acum hărți din toată regiunea. Avea la dispoziție hărți separate pentru drumuri, cursuri de apă, diferite tipuri de vegetație, care puteau fi combinate după dorința utilizatorului. Marcase pe ele localizarea precisă a fiecărei capcane, precum și orice alte informații ce s-ar fi putut

dovedi folositoare, elemente de peisaj sau urme de căprioară și elan, animale căutate de obicei de lupi pentru hrană. Inclusese chiar și vitele de pe pășunile montane.

Știa cât de important era pentru ea să fie ocupată. Pentru că dacă se oprea din lucru, chiar și un moment, vreun gând legat de Joel i se furișă pe la spate și o înhăța.

Noptile erau cele mai rele. De obicei, era trecut de apus când se întorcea de la capcane și rutina în care intra nu varia prea mult. Dacă i se reîncărcase telefonul celular (adesea refuza să o facă) și avea semnal, își verifica mesageria vocală și răspundea la mesaje. Deja aproape renunțase la e-mail. Din cauza transmisiei analoge a celularului, descărcarea informațiilor de pe Internet dura torturat de mult; o singură pagină apărea în cinci minute.

De câte ori își verifica mesajele vocale spera prostește că va auzi vocea lui Joel. Dar de obicei erau doar Dan sau Bill Rimmer, întrebând dacă avusese succes cu capcanele. În ultima vreme nu mai sunau nici ei, stânjeniți probabil de faptul că primeau același răspuns. Din când în când, Celia sau mama ei îi mai lăsau câte un mesaj și Helen făcea tot posibilul să le răspundă repede.

Pe urmă-l hrănea pe Buzz, făcea un duș, își gătea ceva și își petrecea restul serii în fața computerului, luând notițe și citind. Pe măsură ce se întuneca și tăcerea se lăsa peste pădure ca o pernă criminală, străpunsă doar de tipătul unei bufnițe sau a unui animal muribund, devenea tot mai greu să-l ocolească pe Joel în gândurile ei.

Încercase să asculte muzică, dar orice alegea nu făcea decât să-l atragă mai aproape. Îl auzea venind în șuieratul lanternei Coleman sau în fluturarea aripii unei insecte ce se izbea de geamul ușii. Și chiar dacă reușea să și-l scoată pentru o vreme din cap, i se târa în trup și

rămânea ca o greutate în interiorul pieptului ei, smulgându-i lacrimi din ochi până când nu mai putea suporta și, trezindu-se, ieșea ca o furtună din cabană, alerga la lac și stătea acolo suspinând și fumând, urându-l pe el și pe ea și întreaga lume amărâtă.

Iar când soarele se ridica din nou, mereu la fel, simțea cât de proastă fusese și-i era rușine, de parcă suferința ei idioată ar fi fost un individ îngrozitor cu care sfârșise prin a se culca. Biologul practic din ea îi spunea că un astfel de comportament aberant risca să devină rutină și că avea nevoie de o schimbare ca să-l întrerupă.

Așa că încercă să delimiteze o arie sonoră, urcându-se la canion și chemând lupii. Dar în zadar, fu chiar mai rău decât în noaptea când încercase urletul pe malul lacului. Reuși să scoată două urlete rezonabile – la care, bineînțeles, nu primi nici un răspuns – apoi începu să plângă.

Ieșirile de seară în oraș erau mai reușite și încetul cu încetul, cunoștea oamenii. Mânca la Nelly și de obicei intra în vorbă cu cineva. E drept că nu-și adunase curajul să intre singură la „Ultima Resursă” până atunci.

Le făcuse deja vizite majorității fermierilor locali, făcând tot posibilul să-i cucerească. Le explicase de ce era acolo și-i rugase să ia legătura cu ea dacă vedeau vreo urmă de lup. Le telefona și aranja o întâlnire la o oră convenabilă, de obicei la prânz. Cei mai mulți fermieri se arătaseră galanți și primitivi, e drept că femeile mai mult decât bărbații.

Familia Millward, care creștea tauri Charolais pur-sânge, făcuse mare caz de venirea ei și insistă să rămână la masă. Chiar și fata lui Buck Calder, Kathy Hicks, fusese destul de prietenoasă, având în vedere ce se întâm-

plase cu labradorul ei. Cei mai mulți dintre fermieri îi permisese să treacă pe pământul lor dacă avea nevoie, cu condiția să nu le creeze probleme și să închidă porțile după ea.

Reușise să-i cunoască aproape pe toți, dar nu și pe Abe Harding.

Încercase să-l caute la telefon, dar nu-i răspunsese nimănui. Apoi îl văzuse într-o zi în oraș în dreptul băcăniei, îl salutase și-i zâmbise, dar el trecuse pe lângă ea de parcă nici nu exista. Helen fusese un pic șocată. Cei doi băieți ai lui Harding, față de care se făcuse de râs la volan în acel prim drum spre Hope încărcau ceva în camionetă și-i văzuse mustăcind pe amândoi.

— A, nu-ți face probleme din cauza lui Abe Harding, zise Ruth Michaels, când Helen îi povesti ce se întâmplase. Așa se poartă cu toată lumea. E o jigodie. De fapt, n-am vrut să spun asta. E doar un om trist, acrit și poate puțin deplasat. Cine n-ar fi așa, cu doi băieți ca ai lui?

Lui Helen îi plăcea de Ruth și ori de câte ori cobora în oraș, se oprea la o cafea la magazinul de cadouri. Umorul răutăcios al lui Ruth o făcea mereu să râdă, ceea ce era un tonic la fel de bun ca și cafeaua. De asemenea, era util pentru ea să cunoască o persoană care-i împărtășea toate bărfelile locale și o pune la curent cu toate personajele din oraș.

Cu trecerea săptămânilor, eșecul lui Helen în privința prinderii lupului devenise un motiv de stânjeneală. Oamenii începeau să arunce vorbe cu două înțeleșuri. Acum două zile se ciocnise de Clyde Hicks la pompa de benzină și el scosese capul pe geamul mașinii și o întrebase cum mergeau lucrurile și dacă l-a prins pe lupul cel bătrân, știind bine că nu-l prinsese. Nu, spusese ea. Nu l-a prins.

— Știi care-i cea mai bună metodă? îi zâmbise el neatrăgător.

Helen clătină din cap:

— Nu, dar cred că o să-mi spui tu.

— Iei o piatră mare, presari niște piper pe ea, lupul vine, o adușmeacă, strănută, se dă cu capul de piatră și leșină. Bingo.

— Chiar așa? zâmbi Helen cu dinții înțelești.

— Aha. Încearcă. Îți dau pontul pe gratis, încheiase iştețul, demarând.

Rămânea trează noaptea, întrebându-se de ce nu avea noroc. Poate că oamenii erau de vină. Erau oare și alții în pădure care împiedicau lupii să calce în capcane? Nu dinadins, doar stând pe acolo. Nu mai văzuse niciodată oameni pe acolo, dar știa că autostopiștii mai veneau la canion și mai erau și muncitorii forestieri care lucrau în vale.

Uneori găsea urme de cizme în praful sau noroiul de lângă pârâu, dar nu destul de des pentru a se îngrijora că un om ar fi putut călca în capcană. În ultima vreme, găsisse și urme de copite și balegă de cal. Dar în mod normal, lupii nu erau impresionați de alpiști sau de cai. Sigur, erau precauți, dar nu mai precauți decât urșii grizzly sau pumele ale căror urme le găsisse. Era ciudat.

Și mai ciudat, găsisse în ultimul timp și capcane declanșate, fără nici un semn care să indice de ce. Parcă se întâmplase de la sine, pentru că nu erau târate pe pământ, determinând astfel activarea emițătoarelor radio. Helen încercase să ajusteze tensiunea cablului ca să nu se declanșeze atât de ușor și tot se întâmplase. Dar ieri găsisse trei capcane închise și-l chemase pe Bill Rimmer să se sfătuiască.

Iată însă că azi nu era nici una declanșată. Toate capcanele din pădure erau neatînse.

— Acum vei crede că mi-am imaginat eu, spuse ea, când coborau panta spre canion.

— E ca atunci când auzi ceva la mașină și încerci s-o repara și blestematul de zgomot nu dispare.

— La mașina mea, nici n-aș știu cu ce zgomot să încep.

Primele două capcane din canion erau exact cum le lăsase Helen seara trecută. În fine, următoarea fusese închisă.

O așezase la marginea unei potecuțe prăfuite ce părea folosită mai mult de căprioare. Rimmer îi dădu ocol, privind cu atenție terenul înainte de a pași. Capcana stătea la vedere, cu fâlcile închise, fără pradă. Bill o apucă atent cu un băț și o examină înainte de a-i verifica mecanismul:

— Capcana n-are nimic.

O puse la loc și parcurse cam douăzeci de metri pe potecă, având ochii ațintiți în pământ. Apoi se întoarse și parcurse aceeași distanță în direcția opusă. Helen stătea și se uita.

— Hai să arunci o privire, îi spuse în cele din urmă.

Se duse lângă el și Rimmer îi arătă poteca:

— Vezi urmele astea de căprioară și cum se opresc?

— Cred că putea să se întoarcă.

— Eu nu cred. Uită-te aici.

Merseră împreună pe lângă capcană, până la locul unde se opriese Rimmer prima oară:

— Vezi cum aici iar încep urmele? E același animal, mergând în aceeași direcție.

— Ești sigur?

— Aha. Cine a declanșat capcana a șters și urmele după aceea. Am întâlnit eu și lupi deștepți, dar nici unul chiar așa.

Porniră după urme în afara potecii, dar terenul era prea plin de pietre și vegetație. La fel era și la următoarea capcană: capcana declanșată și pământul neted.

Apoi, la a treia, găsiră urme de lup și excremente chiar deasupra capcanei închise.

— În sfârșit, a apărut! exclamă Helen.

Rimmer se încruntă la urme:

— Mda. Dar n-a scăpat el de aici. Vezi urmele astea? Nu se vede nici un semn că a sărit sau a dat cu laba când s-a declanșat. Cred că doar a mirosit puțin, și-a făcut nevoile și și-a văzut de drum.

— Crezi că era declanșată înainte să vină el?

— Așa socot. Praful pare să fi fost măturat înainte să vină el. De-asta i se văd așa de bine urmele.

Trase din buzunar o pungă de plastic și și-o puse pe mână, ca să adune excrementele. Apoi întoarse punga pe dos și i-o întinse lui Helen:

— Măcar ți-a lăsat un cadou.

Pieptănară zona din jurul capcanei. Rimmer se lăsă pe vine, adulmecând un smoc de iarbă:

— Pe aici miroase tare a ceva. Parcă ar fi amoniac.

Rupse iarba și i-o dădu lui Helen.

— Mda, încuviință ea. Și a încă ceva. Benzină, poate.

Căutară mai departe și Rimmer găsi un mănunchi de salvie proaspăt ruptă, acoperită de praf și i-l arătă:

— Uite-i și mătura. Cuiva de pe aici îi arde de joacă.

Seara, sub duș, Helen nu se afla mai aproape de dezlegarea misterului.

Dușul îi mergea perfect acum și era mândră de modificările pe care i le adusese: paravane noi, o ușă cu bala-

male destul de scundă pentru a vedea lacul sau, doamne ferește, vreun urs nepoftit. Cel mai bun era bidonul de plastic de douăzeci de litri pe care-l montase deasupra găleții. Legase o frânghie de o toartă a lui și dacă o trăgea, bidonul se înclina și umplea găleata. Era sigură că într-o zi o să-i cadă toată instalația în cap, dar avea parte de un duș adevărat, chiar dacă apa era atât de rece încât ieșea vânăta de sub el.

Clănțănind din dinți, luă prosopul și începu să se ștergă pe cap, activitate care dură în total 5 secunde, lucrul care-i plăcea cel mai mult la noua ei tunsoare.

De ce oare ar fi dorit oricine să-i strice capcanele?

Toți fermierii cu care se întâlnise abia așteptau ca ea să prindă toți lupii care ar fi apărut în zonă. Nu avea nici un sens. Numai dacă nu cumva asta era ideea cuiva de glumă. Se înfășură în prosop și se îndreptă spre cabană.

După ce se îmbracă, își făcu ceai și porni computerul, conectându-se pe locațiile celor șase capcane pe care ea și Bill Rimmer le montaseră din nou. Stătu multă vreme privind harta canionului unde le găsiseră pe ultimele care fuseseră declanșate. Apăsă pe maus ca să ajungă la harta perimetrului. Cu ochii pe ecran, sorbi din ceai și luă o gură dintr-un măr mare și roșu care arăta mult mai bine decât avea gustul. Apoi atenția îi fu atrasă de ceva de pe hartă.

La sud de canion era un vechi drum forestier pe care nu-l observase înainte. Ea venea întotdeauna dinspre nord și nu se obosise să exploreze în partea aceea. Apăsă din nou și mări imaginea ca să vadă unde ducea drumul. Străbătea pădurea cam cinci kilometri, îndreptându-se printr-un defileu adânc către o casă situată pe o înălțime. Știa a cui era, dar apăsă din nou ca să fie sigură și apărură cuvintele: „Ferma Harding”.

Era ciudat că nu-i trecuse prin minte mai devreme: poate că cei doi băieți Harding îi jucau feste. Nu avea nici o suspiciune fondată împotriva lor, doar că erau de departe cei mai neprietenoși indivizi pe care-i întâlnise prin partea locului.

După o jumătate de oră, se legăna în Toyota pe lângă o tăbliță ruptă pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ – VÂNĂTOAREA INTERZISĂ – NU INTRAȚI și începea să facă slalom printre găurile din alea lui Harding. Zgâlțâindu-se lângă ea, Buzz părea la fel de nervos și curând înțelese și de ce. Doi câini de două ori cât el și de zece ori mai răi atacară mașina dintre copaci, cu perii zbârliți ca niște aripioare de rechin. Buzz scânci.

Helen parcă lângă o remorcă ruginită de transportat vite, care zăcea înconjurată de alte mașinării străvechi, ancorate în buruieni pe marginea aleii.

Opri motorul și rămase nemișcată un moment, întrebându-se ce să facă.

Se pricepea la câini, dar cei doi de aici aveau ceva care o făcea sceptică în privința șanselor ei. Unul dintre ei se ridică pe capotă cu labele din față, lătrând, mârâind și salivând în același timp. Buzz scoase un pufnit neconvins și se lipi de banchetă.

— Lașule, îi zise Helen, cu ochii la casă.

Era o priveliște întristătoare, un fel de colibă la care se mai adăugase câte ceva cu anii, probabil când mai apăruseră ceva bani. Extensii urâte și improvizate țășneau din ea ca un cancer arhitectural, unificate numai de varul înverzit. Acoperișul era peticit cu carton gudronat umflat. Unele petice erau și ele peticite. Casa se rezema de o stâncă goală, de teamă parcă să nu fie înghițită de sălbăticie.

Mai aproape de clădire erau parcate două camioane, unul fiind cel negru al băieților. Dar numai câinii dădeau semne de viață acolo.

Lumina scădea rapid și Helen vedea înăuntru licăririi unui televizor, lumea îndepărtată croindu-și drum spre acest avanpost grație unei gigantice antene de satelit agățate precar de stâncă. În amurg se mai vedea și o sârmă legată între doi brazi uscați, pe care atârnau palide niște cămăși vechi și lenjerie.

Deodată Helen auzi un strigăt și câinii se opriră imediat din lătrat și fugiră spre casă. O ușă-geam crăpată se deschise și Abe Harding ieși pe prispă. Răcni din nou la câini și gudurându-se, aceștia dispărură după casă.

Helen se aștepta ca omul să vină spre ea, dar el rămase pe loc, privind-o.

— Foarte bine, îi zise lui Buzz printre dinți. Hai că începe.

Și deschise ușa mașinii. O trânti la loc și se îndreptă spre casă, mergând pe pietrișul înțesat de buruieni. Se hotărâse deja cum să joace întâlnirea. Nici vorbă că nu va acuza pe nimeni că a umblat la capcane. Nici nu va menționa incidentul. Va fi numai lapte și miere:

— Bună seara! strigă foarte veselă.

— Îhi.

Nu era prea prietenos, dar era un început.

Ajun gând la treptele care urcau spre prispă, unul din câini se strecură invizibil din spatele casei, dar, fără să-și ia ochii de la Helen, Abe îi spuse să tacă. Era un bărbat vânos și costeliv, cu ochii neliniștiți, înfundați în orbite. Purta o pălărie decolorată și pătată, blugi și o bluză de piele cu mâneci lungi. Nu purta cizme și printr-un ciorap rupt i se vedeau degetele de la picioare.

Helen îi dădea în jur de cincizeci și cinci de ani. Ruth Michaels îi spusese că-și cumpărase pământul după ce

se întorsese din Vietnam. Nu știa dacă războiul îi dăduse privirea aceea istovită și hăituită. Poate că-i venea din traiul în acest loc deprimant, cu spatele mereu la zid.

Îi întinse mâna:

— Domnule Harding, sunt Helen Ross de la ...

— Știi cine ești.

Îi privi mâna și ea crezu, un moment periculos, că n-o să i-o strângă. Până la urmă o făcu, de parcă și-ar fi călcat pe inimă.

— Aveți un loc frumușel.

El pufni disprețuitor. Nu-l putea învinui.

— Vrei să-l cumperi?

Helen râse cu un entuziasm cam exagerat:

— Aș vrea să-mi pot permite.

— Din câte am auzit, voi aștia sunteți bine plătiți de guvern. Din impozitele pe care le stoarceți de la de-alde noi.

— Mda, mă întreb și eu cine chiar capătă banii ăia.

Helen întoarse capul și scuipă într-o parte, negru de la tutun. Saliva se lovi de praf cu un plescăit. Lucrurile nu mergeau chiar așa de bine cum sperase Helen. El o privi din nou:

— Ce poțesteți?

— Domnule Harding, după cum știți, eu trebuie să prind lupul care a omorât câinele lui Kathy Hicks nu cu mult timp în urmă și am vrut să trec pe aici, ca pe la toți vecinii, să mă prezint, știți și să ...

Se simțea atât de proastă, de parcă o broască beată vorbea în locul ei.

— Deci nu l-ai prins.

— Nu încă. Dar, mamă, încerc! și râse nervos.

— Îhî.

Auzea televizorul mergând în casă. Era un show comic și judecând după râsetele din studio, unul bun.

Deodată, Helen își dădu seama că era observată din casă. Unul din băieții lui Harding se uita pe o fereastră care părea a fi a bucătăriei. Fratele lui i se alătură curând. Îi ignoră și mărșăului cât de vioi putea:

— Desigur, ca să vedem dacă mai e în zonă și ce vrea să facă...

— Să ne mănânce vacile de la pășune, zic eu. Aud că deja i-a luat un vițel lui Buck Calder...

— După leș, nu era clar...

— Rahat, clătină el din cap. Ce oameni sunteți voi!

Helen înghiți în sec:

— Câțiva dintre ceilalți fermieri, și dl. Calder de fapt, mi-au permis foarte amabil să trec pe pământul lor. Ca să caut urme, excremente, știți.

Râse, deși nu avea idee de ce și urmă:

— Desigur, dacă sunt foarte atentă și închid porțile. Și mă întrebam dacă v-ar deranja ...

— Să vii să iscodești pe pământul meu?

— Păi, nu să „iscodesc”, dar...

— Poți pe dracu’.

— Aha.

— Crezi c-o să las blestematul de guvern să umble lelea pe proprietatea mea și să-și vâre nasul în treburile mele?

— Bine, dar...

— Trebuie că ți-ai ieșit din minți.

— Îmi pare rău.

— Cară-te de aici.

Cei doi câini reapărură de după casă. Unul dintre ei mârâi grav și Abe îi spuse să tacă. Cu coada ochiului, Helen îi vedea pe cei doi băieți rânjind de partea cealaltă a geamului. Îi zâmbi bravă tatălui lor:

— Bun, îmi pare foarte rău că v-am deranjat.

— Cară-te.

Ea se întoarce și porni spre mașină. De la televizor se auzi un nou cor de râsete. Îi tremurau genunchii, dar spera că nu se vedea. Deodată, auzi agitație în spate și înainte de a se putea întoarce, o atacă primul câine. Impactul o aruncă în patru labe în praf.

Erau amândoi pe ea, unul la coapsă și unul la gleznă. Măriau oribil, cu dinții înfipti în pantalonii ei. Țipă și-i lovi. Harding alerga spre ei, răcnindu-le să se oprească.

Încetară la fel de repede cum începuseră și se retraseră vinovați. Harding aruncă după ei cu o piatră și cel lovit schelălăi. Helen nu se putu ridica imediat din cauza șocului. Avea pantalonii ruți într-un loc, dar nu se vedea sânge. Se așează în capul oaselor.

— Ești OK?

Tonul nu arăta nici o compătimire.

— Cred că da.

Reuși să se ridice și să se scuture.

— Atunci o iei din loc.

— Mda, așa se pare.

Se duse la mașină cu ochii la câini și nu se simți în siguranță până nu deschise portiera. Îi tremurau umerii, nu numai de șoc ci și de supărare.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă le-ai spune celor care se joacă pe la capcanele mele să se păzească. Ar putea avea necazuri.

Nici în urechile ei nu sună prea amenințător. Vocea trăda faptul că era gata să plângă. Harding nu spuse nimic.

Se așează la volan și trânti portiera. Era aproape noapte. Harding o privi întorcând mașina. Farurile ei îl luminară scurt. Cu inima pulsând și ochii în lacrimi, se îndreptă spre ieșirea de la fermă. Și plânse tot drumul de întoarcere.

TREISPREZECE

Locul de târg al orașului Hope cunoscuse și zile mai bune. Se întindea pe o pajiște mărginașă și în restul anului găzduia baluri în aer liber, picnicuri sau petreceri ale rebelilor adolescenți de liceu care se întreceau acolo cu mașinile.

Balustradele din jurul țarcurilor și ale arenei de rodeo nu mai văzuseră vopsea de mulți ani și băncile erau atât de șubrede și crăpate, încât numai cei mai înfipti sau nepăsători îndrăzneau să stea pe ele. În jurul perimetrului se afla un cordon de dughene cu acoperișurile oblice din cauza vânturilor de iarnă, unde își găsiseră cuib diferite specii de păsări.

În timpuri demult uitate, locul era tot anul ocupat de târguri de meșteșugari, întreceri de tir și diferite parade și rodeo-uri. Existase și un rendez-vous al muntenilor, la care veneau cei mai fanteziști bărboși îmbrăcați în cojoace din piele de căprioară, din statele învecinate, precum și un Festival al testiculelor, care se bucurase o vreme chiar de mai multă popularitate, fiind îndrăgit mai puțin doar de vițeei care asigurau meniul numit eufemistic „stridii de prerie”. HAI LA HOPE, LA O MOMIȚĂ, îndemnau afișele. Dar, o dată cu trecerea anilor, tot mai puțini le urmau chemarea.

Unul câte unul, toate aceste evenimente se stinseseră sau își găsiseră sedii mai salubre aiurea. Singurul supraviețuitor notabil rămăsese Târgul și Rodeo-ul muncii din Hope și chiar și acesta fusese nevoit, din pricina concurenței, să-și schimbe numele din „al muncii” în „din miezul lui septembrie” și să se micșoreze de la trei zile la o singură săptămână.

Târgul culminase întotdeauna cu un concert și un ospăț în aer liber, la care se serveau bucăți de vițel uriașe înfipite în țepușe și introduse apoi în căldări cu ulei încins. În anii precedenți, concertul atrăsese câteva vedete country cunoscute sau chiar faimoase. Totuși, în anul acela, cei așteptați cu surle și trâmbițe erau doar Rikki Rain și Ragged Wranglers (Cow-boy-i jerpeliți), veniți tocmai de la Billings și care erau cât pe ce să plece înapoi fără să cânte nici o notă.

Își parcaseră cele două dubițe personalizate lângă țarcurile vitelor, dar, pe când urcau spre scenă, Rikki dădu cu ochii de un poster cu numele ei dedesubtul căruia cineva scrielise: Cine?

Buck Calder și alți câțiva membri ai comitetului de organizare care apăruseră s-o întâmpine primară în schimb o ploaie de ocări referitoare la caricatura lor de târg răios și meschin. Posterul insultător fu schimbat rapid și până la urmă, soarele cald al amiezii, un abur de frigăruie și o doză considerabilă din farmecul lui Buck Calder o convinseseră pe vedetă să se răzgândească.

Eleanor bea ceai cu gheață lângă o tarabă special amenajată și se uita la soțul ei. Acesta o înfășurase cu brațul pe Rikki și ea-și aruncă pe spate buclele tratate cu peroxid și râse răgușit de ce-i spunea el. Purta o cămașă neagră, cizme roșii de cowboy și o pereche de jeansi albi

atât de strâmți încât Eleanor se gândea cu teamă că-i opreau circulația.

— Cel mai grozav set de dinți văzut de mine, comentă Hettie Millward, urmărindu-i privirea. Mi se pare că arată nițel mai jerpeliță decât restul Wrangler-ilor.

— Hettie, nu-i nevoie să spui asta, zâmbi Eleanor.

— Păi, nu-i așa? Dar nu știam că Buck e în comitet anul ăsta.

— Nu este. Dar îl știi, ori de câte ori o doamnă e la ananghie, sare și el.

— Ce mai doamnă! Uită-te ce deschiată e la cămașă. Parcă e o oaie îmbrăcată în miel.

— Dezbrăcată, mai bine.

Și răseră. Hettie era prietena ei cea mai bună, singura care înțelegea puțin din relația ei cu Buck. Era o femeie cu suflet mare, mereu în luptă cu kilogramele, război pe care însă nu se supăra să-l piardă. Soțul ei, Doug, era prieten cu Buck și unul dintre fermierii cei mai populari și respectați din Hope.

Eleanor schimbă subiectul și o întrebă pe Hettie despre pregătirile de nuntă ale fiicei ei, care părea gata să se răzgândească de la o săptămână la alta. Lucy se mărita în următoarea primăvară și voia să facă din eveniment „nunta mileniului”. Tot orașul Hope era invitat. Hettie îi vorbea despre ultima idee a fetei, care ei i se părea total nesănătoasă, să facă toată nunta călare. Mireasa și mirele, cavalerii și domnișoarele de onoare, până și preotul ar fi trebuit să stea cocoțați pe cal. Hettie zise ca era o rețetă sigură de dezastru.

Apoi se uită la ceas și spuse că se ducea să-și caute cei doi băieți, care tocmai câștigaseră panglici albastre la categoria vițel. Își înscriau animalele la licitație și în curând urma să înceapă parada pe arena principală.

— Charlie spune că vrea să ia șase dolari la kilogram. Eu i-am zis că și dacă ia șase sute tot nu merită toate necazurile pe care le-am tras pentru animalele astea. Abia aștept să scap de ele. Ne vedem mai târziu, scumpo.

Eleanor își termină ceaiul și porni agale de-a lungul gheretelor a căror degradare era mascată de stegulețe și fanioane colorate care fluturau în briză. Se vindea orice, de la plante medicinale la peltea de cireșe făcută în casă. Una dintre gherete fusese transformată într-un cort „tipi”, la intrarea căruia un grup de adolescente chicotind ca un „autentic vraci Indian” să le ghicească viitorul. Mai departe, niște copilași zgomotoși aruncau bureți uzi în doi pompieri voluntari, care zâmbeau curajoși prin măștile lor de carton reprezentând personaje comice.

Eleanor nu mai venise de mulți ani la târg, cu toate că Buck, ale cărui zile de glorie rămăseseră imprimate în memoria spectatorilor mai în vârstă, nu ratase nici un rodeo. Eleanor nu mai venise de la accidentul lui Henry, de teamă să nu zărească figura fiului mort printre copiii ce-și prezentau juncanii sau se aglomerau la tarabe pentru un hot dog cu apă minerală.

De data aceasta însă, fusese ideea ei ca magazinul Paragon să închirieze o gheretă și întorcându-se la ea, fu ușurată de faptul că n-o mai încerca vechea durere. De fapt, era mândră că una dintre primele ei sugestii ca parteneră de afaceri a lui Ruth Michaels se dovedise atât de bună. Vremea caldă îi atrăsese pe mulți la târg. Într-o singură zi, vânduseră cât se vindea la magazin într-o săptămână, acoperind cu ușurință chiria gheretei, de cincizeci de dolari zilnic.

Îndreptându-se spre locul lor, o văzu pe Ruth uitându-se fix în mulțime. Avea pe chip o expresie stranie,

aproape furioasă. Eleanor îi urmări privirea și deduse că se uita la Buck. Acesta se făcea mai departe de răs cu solista de country.

Ce înduioșător, gândi ea, că lui Ruth încă îi pasă.

Buck își luă călduros la revedere de la Rikki și formația Wranglers, dându-și întâlnire cu ei după spectacol, deși nu era sigur că o va respecta. Rikki arăta mult mai bine de departe decât de aproape și felul cum îi făcuse cu ochiul la despărțire nu-l prea impresionase. Nu, mulțumesc, viața era și așa destul de complicată cu nevasta și amanta care sporovăiau la ghereta de colo ca cele mai bune prietene.

O văzuse pe Eleanor plecând și era pe cale de a trece să schimbe o vorbă cu Ruth când fusese prins în soluționarea problemei de orgoliu al lui Rikki Rain. Acum, ratase ocazia. Uneori e greu să fii stâlp al comunității. Simți ochii lui Eleanor ațintiți asupra lui și porni în direcția opusă.

Buck iubea târgul și rodeo-ul, deși spectacolul nu mai era nici pe jumătate ce fusese când era el copil. În zilele acelea, venea tot ținutul și ajungeau și vizitatorii din statele mai îndepărtate. Pe atunci, însemna ceva să câștigi un rodeo. Unii dintre copiii de azi nici nu mai știau bine pe care parte intră fânul în cal. De data asta, se adunase mai multă lume ca în anii trecuți, dar tot nu era ca odinioară.

Urmă aroma până la una din mesele lungi unde se tăia carnea scoasă din frigare. Trecând pe lângă arenă, observă un cârd de tineri, mai ales fete, înghesuindu-se pe lângă un bărbat înalt, cu cămașă azurie și o femeie bronzată, în rochie strâmtă și albă.

Cei doi păreau că dau autografe, dar, fiind cu spatele, Buck nu-i recunoscuse. În schimb, îi era cunoscută figura fotografului de la ziarul local, care îi immortaliza pe cei doi. Bărbatul în cămașă azurie spuse ceva ce el nu auzi, dar era desigur ceva foarte hilar, pentru că cei din jurul lui izbucniră în râs. Când se întoarseră să plece, Buck văzu că omul era prezentatorul de știri TV, Jordan Townsend, care dăduse o mică avere pe ferma lui Nielsen în urmă cu doi ani.

Townsend avea o emisiune proprie pe un program (Buck n-o văzuse niciodată) și venea din când în când cu avionul de la Los Angeles, lăsându-l la Great Falls și aterizând cu elicopterul la ferma pe care i-o administra tot un străin adus special pentru asta.

Dărmase căsuța bătrânească a lui Jim și Judy Nielsens și o înlocuise cu ceva de zece ori mai mare. Avea o baie uriașă cu vedere la munți și un mic cinematograful de treizeci de locuri la subsol.

Buck se așeză la coadă pentru friptură. Pe vremuri, cei care serveau îl observau și-i aduceau pe gratis o farfurie plină cu vârf. Dar astăzi nu se întâmplă așa, pentru că serveau doi puști pe care nu-i cunoștea.

Așteptându-și rândul, privi cum Jordan Townsend și drăguța lui soțioară înaintau prin mulțime ca un cuplu regal. Townsend făcea tot posibilul să arate ca un cowboy în stil Hollywood. Purta o cămașă de lucru decorată și blugi Wrangler, dar și o pălărie Stetson nouă și o pereche de cizme cu încrustații manuale care puteau să fi costat o mie de dolari sau mai mult.

Soția lui (numărul trei, după socoteala lui Kathy) avea și ea cizme, dar asta era singura concesie făcută vestului. Altfel, cu ochelarii de soare de firmă și micuța rochie

albă, arăta a star până în vârful unghiilor. Și de fapt, chiar era star de cinema, deși nici unul dintre cunoscuții lui Buck nu văzuse vreun film cu ea. Aparent, avea două nume: unul profesional și unul pe care-l folosea pentru a sta incognito în Montana. Buck nu și-l amintea pe nici unul.

Se zvonea că avea douăzeci și șapte de ani, exact jumătate din vârsta soțului, dar Kathy spunea că lucrurile trebuie privite cu rezervă, pentru că majoritatea actrițelor au douăzeci și șapte de ani jumătate din viață. Celălalt lucru pe care îl știa Buck despre ea (deși, dacă se străduia, își mai putea imagina multe) era că ultimul ei cadou de Crăciun de la Townsend fusese o mică turmă de bizoni.

Ajunse la rând și plăti cei trei dolari pentru o farfurie cu friptură și fasole iute. Se trase într-o parte și gustă, în timp ce cuplul bogătaş alunecă pe lângă el, făcând semn și zâmbind mulțimii băstinașe, lui inclusiv.

— Bună, ce mai faci? zise Townsend.

Buck știa că omul habar n-avea cine era.

— Bine. Tu?

— Grozav. Ce bine că ne-am văzut!

Și trecu. Un ticălos, gândi Buck.

Friptura era tare și grasă și o mestecă anevoie, urmărind legănarea fundulețului drăguț al actriței pe când ea și Townsend se îndreptau spre parcare, aureolați de lumina datoriei îndeplinite față de comunitatea locală.

Nu era bine să urască oamenii pe care nu-i cunoștea, dar Buck nu se putea abține. Ei și cei ca ei cumpărau tot afurisitul de stat. În unele localități, nici nu puteai să te miști de toți milionarii, mogulii și vedetele. Parcă la Hollywood și în New York erai un nimeni dacă nu aveai o fermă și o felie consistentă din țara Cerului Mare.

Rezultatul era că prețurile din industria imobiliară

urcaseră atât de sus, încât nici un nativ decent din Montana nu mai avea șanse să-și cumpere pământ acolo. Unii nou-veniți mai lucrau terenul sau se străduiau, dar majoritatea nu știau nimic despre ferme și nici nu le păsa de asta. Le tratau ca pe niște locuri unde puteau să se joace de-a cow-boy-i și să-și impresioneze prietenii filfizoni de la oraș.

Buck încercă și fasolea și descoperi că nu era mai bună decât friptura. Tocmai căuta un coș de gunoi când văzu fața îngrijorată a lui Abe Harding îndreptându-se spre el.

Asta-mi mai lipsea, se gândi.

Erau vecini de treizeci de ani, dar în tot acest timp nu ajunseseră să se cunoască unul pe altul cu adevărat.

Dacă puneai locul lui Abe pe pământul lui Calder, încăpea de douăzeci de ori și tot mai rămânea spațiu. Terenul era și mult mai sărac și se știa ca Abe împrumuta foarte mulți bani și era mereu în pragul falimentului. Cu ochii lui ițindu-se de sub acoperișul frunții încrețite, parcă era un țipar paranoic adăpostit sub pietre.

— Bună, vecine, ce mai faci?

— Bună, Buck, dădu Abe din cap.

Apoi se scărpină pe nas și-i aruncă o privire ca a unuia care plănuește un jaf. Mesteca neliniștit o păpușă de tutun și-i vedeai suctul maroniu la colțurile gurii.

— Ai un minut?

— Sigur. Vrei niște mâncare de-aici? E bună.

— Nu. Te superi dacă ne plimbăm?

— Nu, hai.

Abe merse tăcut lângă el până ajunseră într-un loc unde era sigur că nu va fi auzit.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Buck.

— Știi lupul ăla care a omorât câinele lui Kathy?

— Aha. Socot că ne-a luat și un vițel.

— Am auzit și eu. Lupul ăsta... era mare și negru, nu? Buck dădu din cap.

— Ei, l-am văzut din nou. Și mai avea doi cu el.

— Unde?

— Sus pe pășune. Puneam sus acolo niște îngrășămint-e și auzim un urlet și Ethan zice „Ăsta-i cel mai aiurit coiot pe care l-am auzit”. Pe urmă-i vedem, ca lumina zilei, erau trei. Ăsta mare și doi suri.

Tot timpul cât vorbi, ochii i se mișcă, fără să-l privească pe Buck mai mult decât câte o fracțiune de moment, de parcă ar fi fost încărcat de ranchiună și resentiment.

— Pândeau vitele?

— Nu, dar sigur că se gândeau, ai naibii. Dacă aș fi avut pușca la mine, îi puneam jos. L-am lăsat pe Ethan sus și m-am dus s-o aduc, dar o șterseseră. Nu le-am mai găsit nici urmele.

Buck chibzui un moment:

— I-ai spus bioloagei ceva de asta?

— Nu. De ce să-i spun? Oficialii i-au adus pe capul nostru. Afurisita m-a întrebat dacă poate să umble lelea pe pământul meu. I-am spus eu unde poate să se ducă.

Buck ridică din umeri.

— Buck, îți spun că nu-mi permit să pierd nici măcar un vițel.

— Știu ce vrei să spui.

— Nu știi dacă știi, dar așa e.

— Dar, Abe, dacă-i împuști și te prind, intri într-o belea mare. Poate ajungi și la închisoare.

Abe scuipă negru pe iarba îngălbenită:

— Blestemat guvern. Îți dau pământ în arendă, îți iau banii și pe urmă dau drumul la fiare să-ți omoare vitele.

— Și dacă încerci să le aperi, te aruncă în pușcărie. Nu prea e un lucru cu cap, nu?

Abe nu răspunse, dar, îngustându-și privirea, și-o îndreptă spre târg, spre scena unde formația își aranja instrumentele.

— Treaba e că le adunăm mai devreme și coborâm ci-reada jos, unde putem să le ținem sub ochi. Mă gândeam că poate ne împrumuți un băiat de la fermă.

— Cum să nu?

— Mulțumesc.

— Să fii sănătos.

— Să știi că iese bucluc dacă-mi lipsește vreo vită.

Luke venise la târg doar pentru că-i promisese mamei lui. Nu avea de gând să stea mult. Rikki Rain și Cow-boy-i Jerpeliți erau un motiv bun ca să plece. Cântau de o oră și parcă trecuse mult mai mult. Un alt motiv bun era grupul de foști colegi de liceu pe care tocmai îl zărise. Printre ei se afla și Cheryl Snyder, o fată la care ținuse în toți anii de liceu.

Tatăl ei era proprietarul stației de benzină și ea era una din cele mai cumsecade și de departe cea mai drăguță fată din promoția lor. Drept rezultat, era înconjurată de obicei de soiul cel mai rău de băieți, patru dintre ei încercând și acum să le impresioneze pe ea și pe prietena ei, Tina Richie, în fața cortului vrăciului ghicitor.

Luke se întorcea la ghereta magazinului Paragon cu niște sifon pentru Ruth și mama lui, care împachetau tot ce nu se vânduse. Cheryl și ceilalți nu păreau că-l văzuseră și era pe punctul de a se face mic printre gherete și de a le ocoli prin spate când o auzi strigându-l:

— Luke! Hei, Luke!

Se întoarse, prefăcându-se surprins. Cheryl îi flutură din mână și el îi arătă paharele cu sifon, ca să vadă că era ocupat, întrebându-se dacă mai putea să scape. Dar ea se îndreptă spre el cu ceilalți ținându-i trena. Purta blugi și un maiou trandafiriu scurt, din care i se vedea mijlocul. Luke își aminti, cum își amintea de multe ori, momentul când se sărutaseră la un revelion, cu doi ani în urmă. Era singura fată pe care o sărutase cu adevărat, ceea ce la vârsta lui era de-a dreptul jalnic, dacă stătea și se gândea.

— Hei, Luke, ce mai faci?

— A, bună, Ch-ch-cheryl. B-b-bine, mulțumesc.

Tina și ceilalți ajunseră și ei și Luke le zâmbi și dădu din cap, iar ei îl salutară mai mult sau mai puțin entuziaști.

— Nu te-am văzut toată vara, spuse Cheryl.

— Păi, am m-m-muncit la fermă, știi, l-am ajutat pe t-t-tata.

Le urmărea ochii, așa cu făcea mereu când se bălăbaia, pândind în ei vreun semn de amuzament, stânjenală sau milă, care era cea mai rea. Cu celelalte două se împăca.

— Hei, Cozonăcel, te-am văzut la TV când lupul ăla a dat gata câinele surorii tale, spuse Tina.

Unul dintre băieți, o gură-spartă pe nume Jerry Kruger, scoase un urlat comic. Îi făcuse viața grea lui Luke în primii ani de liceu, până când într-o zi îl pusese jos dintr-un pumn, în curtea școlii. Reputația lui crescuse de atunci și nu mai fusese niciodată nevoit să-și folosească pumnii.

— L-ați mai văzut? întrebă Cheryl.

— Lupul? Nu. P-p-probabil că doar trecea p-p-pe acolo.

— Ce păcat, continuă Kruger. Tina spera să se joace cu el de-a Scufița Roșie. „Vai, bunicuțo, ce lopeți mari ai!”

— Jerry, când o să te faci tu mare? îl dojeni Cheryl.

O vreme, nici unul din ei nu păru să știe ce mai putea spune și rămaseră tăcuți, ascultând acordurile răgușite scoase de Rikki Rain. Luke ridică paharele cu sifon:

— Eu m-m-mă duc.

— OK, spuse Cheryl. Ne mai vedem.

Își luaseră la revedere și pe când se depărta, Luke îl auzi pe Kruger răsând și spunând: „P-p-probabil doar trecea p-p-pe acolo” și pe ceilalți zicându-i să tacă.

Era mai răcoare acum și lui Helen îi părea rău că nu-și luase un pulover. Purta un șort și cizme și un tricou cu mânecile sumese. Își pusese leucoplast peste urmele lăsate pe picioarele ei de câinii lui Abe Harding. În mod uimitor, pielea nu-i fusese zgâriată.

Majoritatea celor pe care-i cunoscuse în săptămânile acelea se aflau la târg și cu excepția lui Harding, schimbaseră câteva vorbe cu toți. Toată lumea făcuse caz de Buzz, care se distra de milioane. Îl ținea în lesă, dar tot reușise să ia vreo câteva cine bune din resturile aruncate de oameni. Știa că era timpul să meargă la cabană. O aștepta o seară lungă. Dar cum toți cei din jur se distrau, n-o trăgea inima să plece. Își dădu seama că, în parte, era vorba despre nevoia de contact uman.

În alte vremuri și cu altă dispoziție, poate că s-ar fi lăsat în voia sentimentelor de frustrare și invidie, așa cum făcuse în ultima vreme când vedea o pereche de tineri îndrăgostiți sau (Doamne, ce jalnică era!) femei de vârstă ei cu bebeluși. Dar astăzi se lăsase pur și simplu încălzită de însuflețirea generală a mulțimii și se împăcase cu ea însăși așa cum n-o mai făcuse de mult.

Observându-i pe oamenii din Hope în această după-

amiază de septembrie scăldată în soare, se simțise mișcată de solidaritatea lor, de rădăcinile care păreau să-i țină legați de locul acela și de un mod de viață care, în ciuda anilor de restriște și a goanei nebune a transformărilor din lume, rămăsese în esența lui neschimbat.

Doug Millward, fermierul favorit al lui Helen, părea întruchiparea tradiției. Mai devreme, când se întâlniseră, insistase să-i cumpere înghețată. Își luase și el una și o mâncaseră urmărind parada fanfarei liceului. Era un bărbat înalt, cu vorba moale și ochi blânzi, albaștri. Ea știa că nu prea-i păsa de lupi, dar manifesta un respect tolerant față de eforturile ei. Îi mărturisi că cineva îi sabotase capcanele și când îi povesti ce pățise la ferma Harding, Doug oftă și clătină din cap:

— Probabil că asta n-o să-ți schimbe părerea despre el, dar Abe a trecut prin multe necazuri în viața lui.

— Am auzit că a fost în Vietnam.

— Mda. Unii spun că a văzut grozăvii acolo. Nu l-am auzit niciodată povestind din război. Dar știu că se străduiește din greu s-o scoată la capăt. Și băieții ăia ai lui nu-i sunt de mare ajutor. Tot intră în belele de când erau mici.

— Ce fel de belele?

— Ba una, ba alta, nimic serios.

Helen vedea că fermierului nu-i plăcea să bârfească. Se uita tăcut la fanfară, cântărind ce să-i spună:

— Umblă cu niște indivizi, cum să-ți spun? Nu mi-ar plăcea să umble copiii mei cu oameni ca ei.

— De exemplu, cine?

— Unii lucrează pentru compania forestieră. Sunt în milițiile astea sau cum le spune: contra guvernului, pentru arme, lucruri de felul ăsta. Acum câtva timp, ei cu Wes și Ethan Harding au fost prinși vânând ilegal. Au

incolțit o turmă întreagă de elani într-un canion și i-au secerat pe toți. Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai spune la nimeni de unde ai auzit asta, adăugă Doug după o mică pauză.

— Bineînțeles.

— Și ei sunt o excepție, să știi. În orașul ăsta stau mulți oameni de treabă.

— Știu.

El începu deodată să râdă:

— Hei! Dar noi suntem prea serioși, Helen!

Apoi îi spuse că trebuia să se întâlnească cu Hettie la licitația de vite și își luă la revedere, lăsând-o pe Helen să se gândească la ce auzise.

Mulțimea se mai rărise și unele gherete închideau, doar formația de country părea că va continua să cânte la nesfârșit. Rikki Rain se văita că omul ei e dus pe undeva, făcând cu alta ceea ce nu făcea acasă cu ea. Helen nu-l învinuia.

Soarele căzuse după un castel purpuriu de nori ridicat pe munți. Dar apoi găsi un spațiu liber și aruncă vâpăi asupra târgului, turnând aur pe fețele oamenilor ca și cum i-ar fi binecuvântat pentru faptele lor din ziua aceea.

Mergând pe lângă gherete, o puzderie de copilași o depășiră în goană, urmărindu-se și râzând de umbrele lor uriașe aruncate pe iarbă.

Chiar atunci îl zări pe Luke Calder vorbind cu prietenele lui. Privi și ascultă neobservată. O surprinse bâlbâiala lui. Și când ticălosul acela mic îl imită, simți nevoia să se ducă și să-i tragă o palmă. Era sigură ca Luke auzise. Înainta prin mulțime și pentru că avea și ea același drum până la parcare, se pomeni urmărindu-l.

Nu-l mai văzuse decât de două ori după acea primă

zi, o dată în oraș și o dată călărind în pădure. În ambele ocazii părase timid și evitase să-i vorbească. Știa că petrecea mult timp la pășunea tatălui lui, păzind cireada. Dar de câte ori trecea prin zona aceea, el nu era de văzut.

Acum ajunsese la Paragon și își lua rămas bun de la mama lui și de la Ruth. Apoi porni spre parcare și Helen îl ajunse:

— Luke?

El se întoarse și văzând-o, în ochii lui se citi pentru o clipă alarma. Apoi zâmbi nervos și își atinse marginea pălăriei:

— A, bună.

Mergând către el, își dădu seama cât de înalt era, cu două palme bune mai înalt decât ea. Buzz se purtă de parcă și-ar fi regăsit un prieten vechi și Luke se lăsă pe vine să-l mângâie.

— Noi n-am avut ocazia să facem cunoștință, continuă Helen. Eu sunt Helen.

Și-i întinse mâna, dar el nu observă, ocupat cu Buzz.

— Da, ș-ș-știu.

Abia atunci îi văzu mâna, când ea era pe cale să și-o retragă:

— Iartă-mă, n-n-n-am...

Se ridică și dădură mâna.

— Iar veșnicul tău prieten aici de față e Buzz.

— B-buzz. E ... drăguț.

Helen se simți deodată la fel de legată la limbă ca și el și rămăsese amândoi așa câteva secunde, zâmbindu-și ca niște cretini. Ea flutură mâna într-un gest stângaci, cuprinzând în el târgul, munții, soarele și tot ce simțea:

— Nu-i așa că-i grozav? Primul meu rodeo.

— Ai luat p-p-parte?

— Nu! Vreau să zic, primul rodeo pe care-l văd. Doamne, nu! Eu și caii: dezastronomie.

— D-dezastronomie. E bună.

— Nu călărești la rodeo?

— Eu? A, nu.

— Nu mai stai să ascuți muzică?

— A, nu. M-m-mai am t-t-treabă. Ți place?

Helen se încrunță și se scărpină în cap:

— Păi...

Luke râse și ochii lui mari și verzi se încălziră, dându-i lui Helen o idee despre adevărata lui fire. Dar platoșa de timiditate se instalează repede la loc.

— Aud că tatăl tău i-a convins să stea.

— Se p-p-pricepe la lucruri d-din astea, dădu el din cap.

Aruncă o privire spre târg și orice urmă de veselie dispăruse de pe chipul lui. Helen se gândi că pentru nici un băiat n-ar fi ușor să aibă un tată ca Buck Clader. Urmă o altă tăcere stânjenitoare. Luke își îndreptă din nou atenția asupra lui Buzz.

— Ei, mi-e teamă că încă nu ți-am găsit lupul.

— De ce lupul m-m-meu? o privi el pătrunzător.

Ea râse:

— N-am vrut să spun „al tău personal”, am vrut...

— Eu nu l-am văzut niciodată.

Helen îi vedea obrajii îmbujorându-se.

— Știu. Eu doar...

— Acum t-t-trebuie să p-p-plec. Pa.

— A, OK. Pa.

Helen rămase pe loc, întrebându-se cu ce greșise. Apoi fiecare se duse la mașina lui. Când Luke demară, îi făcu semn cu mâna, dar el nu se uită în direcția ei. Merse un timp în urma lui, dar el conducea mai repede și când ieși

de pe șosea, în față nu se mai vedea decât un nor cenușiu de praf.

Pe drumul către lac, se opri la cutiile poștale, deși pe-a ei și-o mai verificase o dată când coborâse. Era goală, ca de obicei. De când venise în Montana, primise câte o scrisoare de la mama și de la tatăl ei și două de la sora ei. Dar de la Joel nici una. Ultima oară primise de la el o felicitare întârziată, transmisă la Cape Cod și de atunci ea îi mai scrisese cinci sau șase scrisori. Oare nu le primise? Sau poate nu putea să trimită scrisori. Bănuia că prin locurile pe unde era el era dificil să păstrezi o corespondență regulată.

În ultimele scrisori adoptase un ton de veselie hotărâtă. Îi descria locul, îi povestea rutina ei zilnică, glumea pe seama faptului că nu reușise încă să prindă lupul. Dar uneori se întreba dacă nu cumva o boare din adevăratele ei sentimente, din singurătatea și prăpastia dureroasă lăsată de el nu-i infectase fără știrea ei cuvintele.

Din mașină, Buzz privi cu o expresie jalnică cum deschide stăpâna lui capacul cutiei de scrisori. Era goală.

PAISPREZECE

O urmărise tot timpul.

Chiar și în cele două zile în care Dan Prior o ajutase să-și despacheteze și să aranjeze cabana. Și în seara următoare, când se întorsese târziu și își fumase țigara lângă lac și scosese urletul acela uluitor. El stătea pe partea cealaltă a lacului, ascuns printre copaci, unde stătea și acum și se ruga să nu-i răspundă nici un lup.

Nu venea în fiecare seară și nu rămânea mult. Uneori nu-i vedea decât umbra alungindu-se uriașă în interiorul cabinei lamine. Dacă o lua către nord de-a lungul lizierei, mai departe decât era în siguranță, o putea zări prin geamul de la ușă, stând la masă cu toate hărțile și computerul sau vorbind la telefon.

Odată, când se apropiase așa, călcă pe o creangă uscată și trosnetul îl scoase pe câinele ei din cabană. Ea ieși în ușă și el încremeni, cu inima în gât, dar nu-l zări și intră din nou. De atunci fu mai prevăzător și dacă vântul îi bătea din spate, nu venea deloc, ca nu cumva câinele să-l adulmece.

Luke încerca să se convingă singur că el de fapt nu spiona. Nu era un individ căruia să-i placă să se uite pe

gaura cheii. N-o făcea decât ca s-o împiedice să ajungă la lupi. Exact ca în război: trebuia să știe mișcările dușmanului. Dar pe măsură ce trecea timpul, îi venea tot mai greu s-o privească pe ea ca pe un dușman.

Părea atât de tristă. Când o vedea ducându-se la lac și plângând și fumând toate țigările alea de parcă ar fi vrut să se omoare... Îi venea să se ducă la ea, s-o ia în brațe și să-i spună să înceteze, să-i spună că e bine.

Și atunci când lăsase deodată hainele să-i cadă și intrase în apă și fusese sigur că avea de gând să se înece și era gata s-o strige. Slavă Domnului că n-o făcuse, pentru că se dovedise că voia doar să înoate și intrase și câinele și se stropiseră și de fapt, atunci o auzise râzând prima oară. În întuneric, Luke îi zărise doar foarte neclar trupul, dar fusese suficient ca să se simtă ca un psihopat pervers și plecase imediat, jurându-și că n-o s-o mai urmărească.

Dar continuase.

Cu două nopți în urmă o visase. Visase că stătea întins pe pajiștea de pe creastă, unde-și făcuseră lupii bârlog în primăvara aceea. Locul era puțin diferit, dar lupii erau acolo, adulții și puii și stăteau toți în cerc, ca în poza lui preferată din *Cartea junglei*, un volum vechi și ferfenițit de când era mic. Pe urmă o văzuse și pe femeie în cerc, de parcă era din haită. Ea își ridicase ochii, îi spusese pe nume și-l întrebase de ce-i spiona. Fără supărare, doar curioasă. El se ridicase și încercase să spună că nu le dorea răul și voia el să fie cu ei, dar se blocase. Cuvintele nu mai ieșeau. Și femeia și lupii se uitau cu toții la el. Și apoi se trezise.

Acum auzi undeva în spate, în pădure, bu-hu-hu-ul grav al unei bufnițe mari. Se întoarse și la început nu văzu nimic, până când privirea i se adaptă de la lumina ferestrelor cabanei la întuneric. După un minut, zări buf-

nița la câțiva metri mai încolo, pe creanga joasă a unui copac uscat, fixându-l cu ochii ei auri holbați, atât de aproape încât îi putea desluși gusa tigrată în noapte. Era cinstit, se gândi; următorul era, la rândul lui, urmărit.

Se uită din nou peste lac. Din cabană nu se vedea în continuare nici un semn de viață. Spre deosebire de alte dăți, trăsese perdelele și închisese ușa. Dar lumina era aprinsă și știa că e acolo pentru că mașina de teren era parcată afară și auzea câinele lătrând. Probabil că citea. Întotdeauna era dezamăgit când nu o zărea deloc. Dar era acasă și atât avea nevoie să știe. Însemna că-și putea vedea de treburile lui.

Se întoarse și se prelinse tăcut prin pădure. Bufnița nu se mișcă, dar păru să-l privească trecând.

Ocolind copacii pe drumul către pârau, se gândi din nou la întâlnirea lor de la târg. Se așteptase să fie posomorâtă, așa cum era când era singură. Dar nu fusese deloc așa. Și fusese ușurat pentru că se temuse că el îi provocase tristețea din cauză că umbla la capcane.

— De ce lupul m-m-meu? Eu nu l-am văzut niciodată!

Ce fățarnic fusese să spună așa. De atunci se tot condamna. Era cumsecade și asta era o problemă, cum era și cu Cheryl sau cu orice fată pe care încerca s-o impresioneze. Întotdeauna se făcea de râs în ultimul hal. Dar, bineînțeles, Helen Ross nu era așa, o fată. Oricum, făcuse la fel, se montase și-i venise bătăia și nu reușise să zică ce dorea, fiind exact pământul de care râdeau Jerry Kruger și alți ticăloși ca el.

Era fără speranță. Se întreba cum va reuși vreodată o fată, oricare, să-și dea seama că nu era chiar așa de rău. Sau poate că era. Poate că va sfârși trist, bătrân și singur, stând de capul lui și bolborosind cu păsările ca un nebun.

Fusese surprins de cât de drăguță era de aproape. Ce zâmbet avea și ce direct îl privise cu ochii ei căprui! Și, Doamne, ce bine arăta în șortul ăla kaki și cu mânecile de la tricou ridicate, lăsându-i la vedere brațele auri, bronzate.

Mai jos, printre copaci, îl văzu pe Ochi-de-Lună pășând unde-l lăsase, lângă un șuvoi de apă care se scurgea pe o strâmtoare verticală de pietre, în partea de sud a lacului. Aici orice zgomot făcut de cal era înghițit de mugetul apei. Totuși, Ochi-de-Lună îl auzi și deveni atent. Luke își lipi fața de pata albă de pe fruntea lui, de la care-i dăduse numele, și-l mângâie un timp pe gât, mărțurisindu-i dragostea lui. Apoi se aruncă în șaua încărcată cu greutate și porni în josul pârauului.

Apa curgea repede, spartă de copitele calului, dar Ochi-de-Lună găsea locuri sigure de înaintare și curând traversară apa și porniră prin pădure către prima linie de capcane.

N-o făcea pentru că ar fi crezut că ea vrea să facă rău lupilor. Departe de el asemenea gând. Dar dacă le puneă zgardă, nu mai erau liberi. Ar fi putut fi găsiți și eliminați de oricine dorea asta. Ce ciudat că biologii ăștia nu-și dădeau seama. Dar poate că, până la urmă, erau și ei la fel ca toți ceilalți, incapabili să suporte că alte ființe erau cu adevărat sălbatice și încercând mereu să le domesticească și să le îngrădească.

La început, Luke tratase capcanele ca pe un joc. Se amuzase urmărindu-i pe ea și pe individul de la controlul prădătorilor, Rimmer, pe munte și prin pădure, alegând locurile. Era uimit că nu-l simțiseră, dar așa se întâmplase. O singură dată se întâlnise cu ea, dar din fericire, terminase cu capcanele și călărea înapoi spre pășune, așa că nu avea de ce să-l suspecteze.

Nu reușise să vadă unde instalaseră fiecare capcană și-i luase câteva zile să le găsească pe toate. Și ea se apucase să le mute, ceea ce era foarte riscant, dar o urmărea când le verifica și le găsea din nou. Se amuzase văzând-o din ce în ce mai nedumerită că nu prindea nimic. Iar reacția câinelui fusese și mai distractivă.

Luke se gândise mult până să găsească formula corectă.

La început, cumpărase niște cristale mici și verzi de la un magazin pentru animale din Helena. Erau folosite ca să oprești câinii și pisicile care voiau să poposească pe gazonul tău. Luke spuse că avea nevoie de douăsprezece sticlute și vânzătorul se miră foarte tare, dar el îl asigură că aveau o peluză mare.

Le încercă pe câinii de la fermă și își dădu seama că nu erau atât de puternice încât să-i țină pe lupi la distanță, așa că se întoarse în oraș și cumpără praf de gândaci, amoniac și diverse tipuri de piper pe care le amestecă și cu cristalele, pregătind să sară în aer.

Mirosind pasta rezultată, fu cât pe ce să leșine și la câini avu un efect garantat. Dacă punea pe jos o bucată de friptură și presăra în jurul ei substanță, bietele animale nu îndrăzneau să treacă de linie și se aștează cu botul pe labe, scâncind și salivând. Dădu chiar și un nume produsului lui: Lup-Stop.

Mai citise undeva că lupii urăsc mirosul de motorină și de urină umană. Cu motorina era ușor. Aveau un rezervor lângă hambare și luă cu el câte o canistră și stropi pe lângă capcane. Cu urina era mai greu: avea nevoie de multă pentru douăzeci de capcane. Se întrebese în trecut dacă n-ar fi putut să-și facă o rezervă de la toaleta de la „Ultima Resursă”, dar nu găsisese nici o modalitate și renunțase repede. În schimb, bea multe lichide și își dis-

tribuia propria urină cu zgârcenie, folosind metoda de stropire lăsată de Dumnezeu. În viața lui nu băuse atâta apă și nu făcuse atât de mult pipi.

Cele două linii de capcane întinse sus, lângă pășuni, erau joacă de copil. După ce le rezolvă, aproape că nu mai era nevoie să le verifice. Locul unde erau așezate era ca un coridor pe care-l blocase cu o barieră triplă de Lup-Stop, motorină și urină la fiecare capăt. De asemenea, presărase substanțele în jurul tuturor capcanelor, dar nu foarte aproape, ca să nu se observe.

Ca să-și ia măsuri, pulverizase și niște deodorant de îndepărtat mirosurile, pe care-l cumpărase de la un magazin de produse vânătoarești. Cel mai obositor era să șteargă toate urmele după ce termina treaba.

Într-o dimineață, ascuns după stânci, se uitase la câinele ei care coborâse panta, oprindu-se la bariera de miros. Fu ca în desene animate, bietul de el fu parcă izbit de un zid invizibil. Adulmecă o dată, schelălăi și făcu iute calea întoarsă. Femeia nici nu observă. Luke râse atât de mult, încât trebui să bată repede în retragere.

Capcanele de sus, din canion, erau altceva. După configurația terenului, nu puteai bloca accesul la ele. Lupii se plimbau pe acolo după bunul lor plac. Nu puteai decât să pulverizeze substanța în jurul fiecărei capcane și dacă ea o muta, cum făcea în ultimul timp, iar el nu o pândea, pierdea după aceea ore în șir căutând-o.

Mult mai rău, acum două nopți îi căzuse geanta cu Lup-Stop și celelalte pe drumul către creastă și deși se întorsese s-o caute, era prea întuneric și n-o găsi. Nu avu încotro și închise câteva capcane, lucru pe care nu-l făcea decât când nu mai avea substanță. Așa ceva îi atrăgea atenția și era și periculos, pentru că putea activa emițătoarele radio legate de capcane.

Luke reușea uneori să se ocupe de capcane pe lumină, după ce le verifica ea. Sigur că astfel avea o viață mai ușoară, dar risca să fie văzut. Așa că de obicei lucra noaptea, după ce verifica dacă Helen e la cabană.

Avea o scuză simplă pentru a lipsi toată noaptea de acasă. Îi sugerase tatălui că dorea să înnopteze la pășune, ca să miște cireada în timpul nopții. Mama lui se opusese unei idei atât de ridicole, dar tatăl fu impresionat și-l sprijini.

Uneori îi lua atât de mult să descopere capcanele din canion încât, în loc să se întoarcă la cort, găsea un colț ferit de vânt și dormea cu genunchii strânși în sacul de dormit pe care-l avea mereu cu el, înfășurat și legat de șa.

Nu dormea regulat acasă decât marțea, se spăla, se bărbiera și se odihnea pentru a fi relaxat la ora de logopedie de a doua zi. Mama lui îi tot spunea cât de palid, obosit și slăbit arată. Îi zicea că arată ca un dependent de droguri, deși Luke nu avea idee când văzuse ea așa ceva.

— Nu e bine să dormi acolo, sub cerul liber.

— Mă simt bine, mamă. Îmi place.

— E periculos. O să te mânânce vreun urs.

— Nu am g-g-gust bun.

— Vorbesc serios, Luke.

— Zău, mamă, nu mai sunt c-c-copil. Mă simt bine.

În realitate, activitatea nocturnă începuse să-l istovească. Se uitase în oglindă și se gândise că mama lui nu era departe de adevăr. Nu știa cât va mai rezista.

În seara asta, nu-i lua prea mult timp să ajungă la cele două linii de capcane din pădure. Cerul începea să se înnoreze, dar era o noapte cu lună, așa că aproape nu avea nevoie de lanternă pentru a localiza barierele și a le reîmprospăta cu o doză bună de Lup-Stop, motorină și

urină. După o oră ștersese toate urmele și-l îndemna pe Ochi-de-Lună pe traseul abrupt, către canion.

Nu știa exact unde erau lupii în momentul acela. Săptămăna trecută, mersese de două ori la pajiștea unde-și petrecuseră mai toată vara, dar nu văzuse nici urmă de ei. Știa din cărțile despre lupi că în perioada asta a anului, când puii se măreau, plecau din aceste așa numite locuri de întâlnire și începeau să vâneze în grup.

Cu câteva nopți în urmă îi auzise urlând și deși era greu de spus de unde chemau, datorită ecourilor reflectate de munți, bănuia că erau pe undeva mai sus de pâraul Wrong, la un kilometru către nord. Cu puțin noroc, poate se săturaseră să tot adulmece mizeria împrăștiată de el.

Ajunse în sfârșit la piciorul canionului și îl legă pe Ochi-de-Lună de un pâlci de sălcii de lângă apă. Panta era plină de tufișuri de salvie și își rupse câteva tulpini stufoase ca să măture urmele. Mai bău o gură de apă și luându-și geanta cu substanțe mirositoare, porni pe malul stâncos al pâraului.

Își alegea cu grijă locul unde să pună piciorul, doar piatră sau iarbă și nu praf, unde s-ar fi putut desena o urmă.

Trei dintre capcane erau așezate pe marginea unei poteci înguste făcute de cerbi, pe lângă un boschet des de ienupăr. Mai jos, terenul cobora într-o pantă abruptă, bogată în tufe de zmeură sălbatică. Luke se opri acolo, la câțiva metri de locul unde socotea că se afla prima capcană.

Aruncă priviri în susul și în josul potecii, căutând repere. Știa că de obicei pune peste groapa cu momeală o mână de iarbă, ca să mascheze capcana. Dar acum n-o vedea.

Luna fusese acoperită de nori. De undeva din spatele munților se auzi rostogolirea puternică a unui tunet.

Luke își aprinse lanterna și pași încet printre tufele de zmeură sălbatică, examinând poteca. Văzu ceva întunecat în praf, mai sus de el și urcând, observă că erau excremente de lup, deci se apropia de țintă. Uite și iarba și dedesubt, acoperită bine cu pământ și gunoi, trebuia să fie capcana.

Băgă mâna în geantă după deodorant și atent să nu calce în potecă, se aplecă și stropi excrementele. Tunetul se rostogoli din nou, mai aproape.

— Ce dracu' ai impresia că faci acolo?

Fu ca și cum l-ar fi lovit cineva cu biciușca. Vocea care venea dintre copaci îl sperie atât de tare, încât pământul îi fugi de sub picioare și se pomeni lăjit în tufele de zmeură. Îi căzuseră și spray-ul și lanterna și nu vedea nimic. Apoi își dădu seama că pălăria îi astupa fața. Auzi pe cineva repezindu-se la el din pădure. Se rostogoli repede într-o parte, se luptă să se ridice și-o luă la vale în goană.

— A, n-o să fugi tu, derbedeule!

Și Helen sări peste potecă dintr-o mișcare. Cel din fața ei avea un avans de vreo zece metri și și-l mărea. Coborâse jumătate din pantă, strivind tufișurile cu pași uriași.

Deodată fulgeră și în zigzagul de lumină îl văzu fugind cu brațele mult deschise, pentru a-și păstra echilibrul. Avea pălăria într-o mână și pe umăr i se legăna nebuște o geantă din care cădeau lucruri.

— Ai încurcat-o, băiețuș! Ai încurcat-o rău!

Tunetul bubui parcă pentru a-i da dreptate. Tufișurile

o plesneau peste picioare și o dată călcă strâmb, dar era prea supărată pentru a da atenție incidentului.

El ajunsese la marginea pantei, la pâlcul de sălcii și arini de pe malul pârauului. Odată ajuns acolo, putea ușor să-l piardă.

— Să te amesteci în capcanele statului e o crimă gravă!

Helen habar n-avea dacă era sau nu, dar suna bine.

Fugarul ajunse la copaci, dar chiar atunci cizma i se lovi de o piatră și dispăru cu capul înainte în tufișuri. Helen scoase un „Da!” triumfător.

Fu acolo în câteva secunde, dar urmăritul era deja în patru labe, străduindu-se să se ridice. Atunci, fără să se gândească, Helen plonjă și i se aruncă în spate ca la rugby. Cel de sub ea se întinse pe burtă și-l auzi expirând cu un oftat prelung, în șoc.

Se dădu jos din spinarea lui ca să-și recapete și ea suflul, incapabilă pe moment să vorbească.

Și acum ce fac? îi trecu prin minte. Tocmai atacase un străin, un bărbat mai solid și fără îndoială mai puternic decât ea și, Dumnezeu știe, poate și înarmat. Și așa cum erau acolo, în pustietate, trebuia să fie nebună să se poarte așa.

Se ridică în picioare. El era încă la pământ, cu fața în jos, dar deodată scoase un sunet ciudat și se mișcă și ea se gândi, gata, ia cuțitul sau pistolul și-l lovi în coaste:

— Nu-ncerca nimic, băiete. Sunt agent federal. Ești arestat.

Dar spunând asta, își dădu seama că prizonierul nu era în stare de a încerca ceva. Era pe o parte cu genunchii la piept, luptând să respire și într-un alt fulger, îi văzu fața schimonosită și plină de praf.

Nu-i veni să-și creadă ochilor.

— Luke?

El gemu, dar sunetul se pierdu în mugetul unui tunet. Luke? Doamne iartă-mă, ce... Te simți bine?

Îngenunche neajutorată lângă el, privindu-l cum încercă să-și recapete suflul. Când reuși, îl ajută să se ridice în capul oaselor, și-i ținu mâinile pe umeri până când îl auzi respirând din nou regulat. Îi curăță pământul și crenguțele de pe spate și, căutându-le cu lanterna, îi aduse pălăria și geanta de umăr. Întorcându-se, văzu că avea sânge pe frunte, unde se lovise.

— Te simți bine?

El dădu din cap, fără s-o privească. Ea își scoase batis-ta și îngenunche din nou lângă el.

— Te-ai tăiat aici. Pot să...?

Ca să n-o lase pe ea, el luă batis-ta și se șterse singur. Părea o rană dureroasă. Poate urma să aibă nevoie și de copci. Zise ceva ce Helen nu auzi.

— Ce-ai spus?

— Am spus că-mi p-pare rău.

— Tu ai umblat tot timpul la capcane?

El dădu din cap, cu ochii în pământ. Tunetul se rostogolea acum mai departe, în vale.

— De ce, Luke?

El clătină din cap.

— Tu nu vrei să prind lupul? Tatăl tău știu că vrea.

El râse scurt și trist:

— A, da. El vrea.

— Dar tu nu?

El nu răspunse.

— Ție-ți plac lupii?

El ridică din umeri, evitându-i ochii.

— Asta e, nu? Să știi, Luke, că nu-l prindem ca să-l

omorâm sau să-l gonim de aici. Îi punem doar o zgardă cu emițător și-l protejăm.

— Nu e n-n-numai unul. Sunt n-n-nouă, o haită întreagă.

— I-ai văzut?

El dădu din cap:

— Și zgărzile nu-i protejează. E d-doar mai ușor să s-scap de ei.

— Nu e adevărat.

— Stai să vezi.

Un timp, tăcură amândoi. O rafală bruscă de vânt înfioră frunzele arinilor. Helen se cutremură. Luke se uită la cer:

— O să plouă, zise el.

Și atunci, în sfârșit, o privi. Ceva din ochii lui o făcu să tresară. Ceva pierdut și singur, ca un ciob din propriul ei suflet.

Așa cum spusese el, începu să plouă. Stropii mari și reci le cădeau pe față și cădeau pe stânci, umplând aerul cu mirosul acela de țărână udă care-i amintea mereu lui Helen de verile când era copil.

El se așeză pe un scaun de lângă soba din cabană, cu Buzz încolăcit la picioare și își ținu fruntea în lumină, pentru ca Helen să-i poată curăța rana.

Se uită la ea cum se concentra încruntată, mușcându-și buza de jos. Aveau hainele ude din cauza ploii și Luke făcea tot posibilul să nu se uite la sânii ei conturați prin tricou.

Când veniseră, Helen făcuse focul în sobă și acum vedea cum din tricoul ei se ridică vapori calzi. Mirosea minunat, nu a parfum sau altceva, era mirosul ei.

— O să te doară puțin, OK?
El dădu din cap. Îi tamponă rana cu iod și nu putu să nu tresară de durere.

— Îmi pare rău, zise Helen.

— Nu-i nimic.

— Asta o să te învețe minte să nu te mai amesteci în capcanele mele.

El îi zâmbi, dar zâmbetul i se transformă nesigur într-un fel de grimasă.

Era uimit de cât de ușor luase ea totul. Când ieșise răcnind dintre copaci, mai că-l speriasc de moarte. Crezuse că o să-l omoare. Dar după aceea, când coborau prin pădure cu pachetele și roind atârinate de șaua lui Ochide-Lună, ea răsese pur și simplu de toată întâmplarea. Îl pusese să scoată o sticlă de Lup-Stop și-o mirosise, gata să cadă jos. Și când povestise cum o făcuse, încercând-o pe câini, făcuse și mai mult haz.

Îi spuse că avusese de câteva ori sentimentul că o pân-dea cineva și el se temuse că simțise asta jos, la cabană, unde bineînțeles că nu-i dezvăluise că o urmărea. Nu avea cum să-i spună asta fără s-o facă să creadă despre el că era total psihopat. Din fericire, ea se referise la momentele când instala capcanele pe munte.

Îi povesti cum dăduse prima oară peste lupi și cum îi urmărise de atunci. Și când încercase să-l convingă de faptul că cel mai bine era să le pună zgardă, își dăduse seama că-i păsa de lupi la fel de mult ca și lui.

Acum îi lăsa un leucoplast pe frunte:

— Gata. O să supraviețuiești.

— Mulțumesc.

Apa pe care o pusese la fiert pe aragazul Coleman bol-borosea și Helen se apucă să facă ciocolată fierbinte.

— Calul tău se simte bine afară în ploaie?

— Se descurcă el.

— Dacă vrei, adu-l înăuntru. E un pat în plus.

Luke zâmbi, de data asta cu toată gura.

În timp ce ea își făcea de lucru, observă camera. Era aglomerată, dar în lumina lămpii sfârâitoare cu gaz, arăta caldă și intimă. Pe podea se înșirau una lângă alta cutii în care ea părea să păstreze totul, de la cărți până la capcane. Pe un pat era întins un sac de dormit roșu și pe jos, lângă el, erau o lumânare într-un pahar și o carte al cărei titlu nu-l putea desluși. De asemenea, mai era și o scrisoare pe jumătate scrisă, un pix și o veioză din aceea mică de prins pe frunte, pe o bandă. Și-o imagina ghemuită noaptea în pat, scriind cuiva și se întreabă cine ar fi putut fi acela.

În colțul celălalt întinsese o sârmă de rufe pe care atâr-nau un prosop și niște haine la uscat. Telefonul ei celular și casetofonul erau vârate în priză la un generator cu baterii fixat sub pervazul ferestrei. Computerul era pe masă, înconjurat de un haos de note, diagrame și hărți.

Într-un colț se vedea o găleată cu o conservă de tablă suspendată deasupra. Helen îl văzu nedumerit când venea cu ceștile de ciocolată fierbinte și-i spuse că era o cursă de șoareci, explicându-i cum funcționa.

— Și chiar m-m-merge?

— Te cred. Oricum, mai bine decât capcanele mele de lupi.

— Și-și îngustă ușor ochii, punând ceștile pe masă:

— Ești sigur că nu vrei să te schimbi de cămașa aia udă?

— Uite, iese abur din tine.

— E în regulă.

— O să răcești.

— Vorbești ca m-m-mama.

— Da? Atunci răcește, puțin îmi pasă.

Luke râse. Începea să se relaxeze.

— Dar eu n-am de gând să răcesc, continuă ea. Așa că, dacă-mi dai voie, mă retrag puțin în garderobă.

Se duse la dulap și cu spatele la el, își trase peste cap tricoul. Zări o bucățică din sutienul ei și se uita repede în altă parte, sperând că n-o să roșească și căutând cu disperare ceva de zis, o replică degajată care să facă faptul că o femeie se dezbrăcă de față cu el să pară cât se poate de banal:

— M-m-mai sunt arestat?

— Mă mai gândesc.

Veni și se așeză la masă, zâmbindu-i subțire. Își puse un pulover albastru deschis care-i făcea fața să pară foarte aurie. Avea părul încă ud, strălucitor în lumina lămpii. Își luă ceașca de ciocolată cu ambele mâini și sorbi din ea gânditoare:

— Depinde, îi spuse.

— De ce?

Ea puse jos ceașca, luă una din hărțile de pe masă și o așeză drept în fața lui:

— Depinde dacă-mi arăți unde să prind lupii.

CINCISPREZECE

C erbul cel bătrân sătea cu capul în jos, ca să vadă mai bine în lumina scăzută a amurgului sau poate ațintindu-și coarneau spre cele nouă perechi de ochi galbeni care-l urmăreau. Avea niște coarne impunătoare, cu o deschidere de aproape un metru și jumătate. Era înalt la greabăn cât un cal și putea să cântărească în jur de cinci sute de kilograme. Dar era șchiop și trecut de floarea vârstei și știa asta, așa cum o știau și lupii.

Îl găsiseră într-un cot al pâraului, cutreierând pe mal cu trupul zebrat de tulpinile copacilor subțiri, deschiși la culoare față de cafeniul lui. Se întorsese să-i înfrunte și urmase un răgaz în care pradă și prădători așteptaseră, cântărindu-și fiecare șansele.

Puii se făcuseră destul de mari pentru a vâna cu grupul, deși stăteau de obicei pe lângă mama lor sau pe lângă unul dintre adulții tineri. Mama era mult mai deschisă la culoare decât perechea ei, masculul alfa, și părea aproape albă în crepuscul. Puii și cei doi adulți tineri – un mascul și o femelă – aveau părul în nuanțe gri mai deschis. Unul din pui se mai agita sau schelălăia scurt, obosit de așteptare și mama sau tatăl îl puneau la punct cu o privire și un mârâit liniștit.

Cerbul era la o distanță de aproape douăzeci de metri. Pârâul lucea ca de bronz la copitele lui. Pe suprafața apei făcură piruete câteva musculițe și două molii cu aripi de dantelă fluturară ca niște duhuri pe cortina neagră a pinilor.

Masculul alfa se mișcă. Avea coada mai stufoasă decât a celorlalți și, de obicei, și-o țină în sus, dar acum era întinsă mai jos, pe când lupul se deplasa lent într-un arc de cerc la dreapta, păstrând mereu aceeași distanță față de cerb. Apoi se opri și parcurse un arc similar la stânga, sperând că-l va tenta pe bătrânul cerb să alerge.

Un cerb care stă pe loc, chiar dacă e bătrân și schiop, e mult mai greu de ucis. Își vedea atacatorii și-i ținea cu lovituri precise. O copită bine ridicată putea sfărâma craniul unui lup. Trebuia să-l alerge, ca să nu-i poată lovi și să nu vadă de unde e apucat în colți.

Dar bătrânul cerb nu-și mișca decât ochii. Aceștia urmăreau fiecare pas al lupului, într-un sens și în celălalt. Lupul se opri și se așeză pe labe. La rândul ei, femela alfa înaintă. Porni spre dreapta, încet, agale și se opri chiar pe malul pârâului, strecurându-se în spatele cerbului, care fu nevoit să se miște ca s-o vadă.

Făcu un pas în spate, întorcându-și capul spre ea, dar își dădu seama că nu-l putea supraveghea pe mascul și se mai dădu puțin înapoi. O dată cu el se mișcă și femela cea tânără, pornind printre copaci spre mama ei.

Cerbul se foi neliniștit, retrăgându-se spre apă, întrebându-se poate dacă până la urmă n-ar fi fost mai bine să fugă.

Primul instict îl îndemnase să intre în apă, dar întorcându-se, le văzu pe cele două lupoaipe pe mal, în spatele lui. Probabil că nu avea destul loc de scăpare între

ele și masculul alfa. Femela alfa avea labele în apă și când se uită la ea, se aplecă să bea liniștită, de parcă doar de aceea era acolo.

La un semnal tăcut, lupul cel tânăr și cei cinci pui porniră spre tatăl lor. Făcând asta, deschiseră un drum larg pe care, fără îndoială, cerbul trebuia să-l vadă.

Și se năpusti. Porni ropotind prin desiş, cu copitele răscolind pământul negru și umed și coarnele lovindu-i tulpinile albe ale pomilor, săpându-le scoarța și împrăștiind în urma lui un roi de frunze.

După prima mișcare, lupii fură în urma lui. Schiopăta de piciorul drept din față și alerga ciudat, legănându-se lateral. Masculul alfa observă asta și păru însuflețit de o energie suplimentară. Îl ajungea tot mai mult, cu fiecare salt. Ceilalți se țineau aproape, evitând obstacolele, ocolind pomii, sărind peste bolovani și trunchiuri uscate.

Malul era mai neted în susul apei și bătrânul cerb gonia într-acolo, sperând probabil că va ajunge într-un loc unde coarnele nu-l vor mai stânjeni și, cu noroc, va putea intra în pârâu. Dar când ieși din desiş, masculul alfa plonjă orizontal și își țintui colții în flancul lui stâng.

Cerbul lovi cu picioarele, dar lupul se feri fără să slăbească din strânsoare și fracțiunea de secundă de întârziere fu folosită de femela alfa. Colții ei sclipiră și se înfipseră în flancul drept al cerbului și încercând s-o lovească, acesta se împiedică. Dar își regăsi repede poziția și se năpusti în luminiș cu cei doi lupi agățați de el, legănându-se sălbatic.

Alergă încă o jumătate de kilometru, printr-un alt desiş și pe o pajiște stâncoasă până când îl ajunseră și lupii cei tineri. Până atunci păruseră mulțumiți să lase atacul în seama părinților, dar acolo se repeziră și ei să muște

din cerb. Puii săltau în spate, cel mai îndrăzneț arătând că e gata să atace, în vreme ce restul rămăneau mai în urmă, preferând să învețe de la ceilalți.

Lupul tată nu mai reuși să strângă și cerbul reuși să-i dea o lovitură de copită, trimițându-l cu un zgomot înfundat la pământ, într-un nor de praf. Dar se ridică și sări razant, pentru a tăia calea prăzii către apă. În câteva secunde, îl ajunsese, se răsuci și-i sări la gât, agățându-se de faldul pielii care-i atârna acolo.

Cerbul îl ținti cu coarnele, dar lupul era mai rapid. Toată haita păru să înțeleagă că, oricât de puternic fusese animalul acela cândva, vârsta îl slăbise și în seara aceea îi venise vremea să moară.

Ca și cum ar fi vrut să-i arate că știa asta și că era pregătit să fie necruțător, masculul alfa îi dădu drumul și la numai câțiva centimetri de copitele grele, sări acrobatic, înfigându-și mai adânc colții în gâtul cerbului.

Bătrânul alergase peste un kilometru și sângea din plin, stropind fețele lupilor care-l hărțuiau din părți. Cu toate acestea, nu se opri.

O porni drept spre apă, rostogolindu-se mai mult decât coborând printr-un pâlcc de sălcii pe malul abrupt, trăgând lupii după el și stărnind o avalanșă de noroi și pietre.

Apa de lângă mal avea doar câteva zeci de centimetri adâncime și lovindu-se de fund, piciorul drept îi cedă și cerbul îngenunche, târându-l spre el pe masculul alfa. Dar se ridică iute și când îi ieși gâtul din apă, lupul era încă încețșat de el, cu sânge și apă scurgându-i-se pe blană.

Puii ajunseră pe mal și se opriră, privind. Bătrânul cerb întoarse capul, să vadă ce se întâmplase cu ceilalți când căzuse și prinzând ocazia, lupoaca cea tânără îi sări în față sfâșiindu-i botul. Cerbul ridică din cap scuturându-l într-o parte și în alta, dar ea nu se desprinsese.

Animalul se concentra acum doar pe dinții care-i săpau carnea moale și neagră a botului. Porni orb și împlecit spre malul opus, uitând să-i mai scuture sau să-i mai lovească pe ceilalți lupi încețșati de el.

Mama și fiul ei cel mare părură să simtă asta și-i atacară cu forțe sporite flancurile și crupa, sfâșiind-i stomacul în timp ce masculul alfa îi săpa o nouă rană în gât.

În cele din urmă, tocmai când ajunsese pe malul celălalt, durerea cumplită și sângele pierdut îl dovediră pe cerbul cel bătrân. Picioarele din spate îl lăsară și se prăbuși.

Mai izbi luptându-se zece minute și reuși să se mai ridice o dată, târându-și și lupii prin pietriș.

Dar apoi căzu pentru ultima oară.

Iar puii care priviseră de pe mal se aventurară precauți în apă, făcându-și drum spre ospățul deschis.

Nu mai atunci își slăbi masculul alfa strânsoarea, când bătrânul cerb nu mai tresări și luna răsări, reflectându-și o rază în oglinda neagră a ochiului lui fără viață. Lupul se ridică, își înălță spre cer botul muat în sânge și urlă.

Și unul câte unul, toți membrii familiei i se alăturară, urlând cu botul în sus, deopotrivă cei ce ucisese și cei care fuseseră martori.

Acolo unde cândva fusese viață, acum era moarte. Astfel, din moarte, se trăgea viața. Și în masa aceasta compactă și sângeroasă, viii și morții erau uniți într-un cerc străvechi și neschimbat ca luna suită pe boltă deasupra tuturor.

ŞAISPREZECE

Pășunile pe care ferma Calder și cele vecine le închiriaseră pentru vară se întindeau pe spinările munților ca niște petice cusute de un uriaș perseverent pe verdele închis al pădurii. Printre ele, de-a lungul râurilor și viroagelor se arătau linii de frunze galbene, palide și aurii, căci nopțile marceau deja cu mușcătura lor înghetată pâlcurile de sălcii și arbuștii.

În alți ani, muntele putea fi acoperit cu o pătură de zăpadă la vremea aceasta. În anul acela însă, vara era un invitat la petrecere care nu avea unde să plece și chiar și stolurile de păsări migratoare, singurele care umbreau cu zborul lor cerul de cobalt, păreau să ezite, tentate să zăbovească până la ultimele acorduri ale soarelui.

Buck Calder își lăsă calul să se odihnească pe un bot de deal chel aflat deasupra pășunii. Avea un trăpaș Missouri Fox, un cal frumos, sur, cu pieptul scobit, care se ținea la fel de mândru ca stăpânul lui. În dimineața însorită, miindu-și privirea sub marginea pălăriei, lui Buck îi trecu prin minte că el și calul formau o pereche reușită, care l-ar fi îndemnat pe un pictor de gen, ca Charlie Russell, să apuce pensula și să-i zugrăvească.

Privi printre copaci la urma dublă trasată prin roua

pășunii de el și de Clyde, observând și semnele lăsate de turma în mișcare. Dincolo de pășune, valea se prelungea spre Hope în lumina cețoasă a dimineții. Un fuior de ceață incolăcea și tulpinile plopilor de munte aflați pe malul râului. Și frunzele lor îngălbeniseră și iarba de la poale era palidă la culoare ca spinarea unui elan bătrân.

Buck iubea toamna. Gardurile erau fixate, irigațiile terminate și munca se oprea pentru o vreme. Omul avea un răgaz să respire, până la frenezia de la jumătatea lui octombrie, când vitele se coborau la vale și se vindeau. Peste câteva zile, strângeau turma și o aduceau unde-i convenea lui, pe terenul său personal, nu pe pământul guvernului.

E drept, nu închiriasă un teren rău. Departe de el acest gând. Pășunea lui Buck era cea mai mare și mai bogată. Și nici chiria nu era rea. Costa mai puțin de doi dolari pe vacă plus vișel pe lună, ceea ce era mai ieftin decât hrana unei pisici. Dar Serviciul Forestier te făcea totdeauna să te simți ca și cum folosirea pășunii era o mare favoare. Îți puneau tot timpul în față nu știu ce lege nouă, adâncind astfel resentimentele lui Buck și pe ale altor fermieri.

Principiul era obiectul nemulțumirii lui Buck. Ca legislator statal și înainte de asta, comisar al ținutului, fusese subiectul lui predilect. De multe ori bătuse în masă și se aprinsese scandalizat de faptul că guvernul federal pusese mâna pe atâta pământ din vest, pământ pe care el și ai lui îl hrăniseră cu sângele și sudoarea lor. Ei fuseseră aceia care, trecând peste toate greutățile, civilizaseră sălbăticia, plantaseră soiuri bune de iarbă și crescuseră filé-urile de vită pe care mănuiorii de pixuri le mâncau în restaurantele lor fistichii din Washington DC, fără să zică măcar un „mulțumesc”.

Majoritatea fermierilor din anturajul lui gândeau la fel și o vreme, Buck crezuse că se putea iniția o campanie pentru a schimba lucrurile. Dar nu trecu mult și se convinse că nu ar funcționa.

Aceeași îndârjire independentă care-i ajutase pe fermieri să supraviețuiască în aceste ținuturi îi făcea pe aceștia ființele cel mai greu de organizat de pe pământ. Puteai să-i pui de acord, să-i faci să semneze petiții, din când în când chiar îi stârneai la câte o demonstrație. Dar în adâncul lor, erau și rămâneau resemnați cu gândul că munca la fermă fusese mereu un soi de glumă crudă, iscată de Dumnezeu pentru a-l învăța pe om ce înseamnă pesimismul. Adversitatea făcea parte din viața lor și măsura omului se vădea în felul în care reușea s-o înfrunte pe cont propriu. Și oricum, după ce se spuneau și se făceau toate, se știa că din tot zbuciumul și discursurile lui Buck nu se alegea mare lucru, pentru că guvernul acționa în continuare în forță, la bunul lui plac.

Cu toate acestea, în ultima vreme lucrurile se înrăutățiseră mult. Oficialii veneau tot timpul cu restricții, reducând numărul vitelor pe care aveai voie să le paști pe o pășune, ba chiar testând apa din pâraie și spunându-ți că era murdară și că trebuia să pui garduri, pentru ca vacile tale să n-o bea. Pe urmă veneau și-ți spuneau că o fiară blestemată, fie ea nevăstuică, bufniță sau altceva, își făcea cuib pe proprietatea ta și era bine să n-o deranjezi vreo câțiva ani.

Orice făcea un crescător de vite nu mai era doar treaba lui, ci a lumii întregi. Dacă voiai să-ți suflă nasul sau să faci pipi trebuia să ceri voie de la guvern și ei nu-ți dădeau până nu se consultau cu așa-zisele grupuri pentru „protecția mediului”. Și toți blestemații de pupători de

iepurii care trăiau în oraș și nu știau nici cât o ceapă degerată despre nimic aveau un cuvânt de spus și fraierii de la agenții, care erau la fel ca ăia, o luau de bună și apăreau cu vreo schemă ticnită ca să facă mizerii fermierilor. Te puteai sufoca în toate hârtoagele pe care ți le aruncau. Existau reguli și restricții pentru asta și ailaltă și tot felul de amenzi dacă le încalcai. Ți se făcea rău.

Ei, dar ce naiba? Buck se descurca. Știa perfect că mulți oficiali care avuseseră de-a face cu el erau intimidati și se distra să le facă viața grea. Totuși, oamenii mai săraci, ca Harding, erau mult mai vulnerabili. E greu să te opui federalilor când știi că te poți ruina dintr-o amendă sau pur și simplu din orele pierdute în lupta cu toate rahaturile birocratice.

Când Abe venise la târg la el, lui Buck îi păruse rău nu din cauza îngrijorării față de lupi, ci pentru că bietul om arăta atât de hăituit și înfrânt. Mai că-l făcea să se simtă vinovat că nu-l ajutase mai mult.

De aceea mergea acum cu Clyde la pășunea lui Abe, să-i ajute să strângă cireada. Urcaseră acum la ei să-l ia și pe Luke, să fie un om în plus.

Îl vedea acum pe Clyde ieșind călare dintre copaci și venind către el. Se despărțiseră ca să poată parcurge mai repede pășunea. Vacile și vițelii păreau în regulă, din câte puteau vedea, dar fiul lui încă nu apăruse.

— L-ai găsit? îi strigă lui Clyde.

— Nu. Nici cortul ăla nu arată ca și cum ar fi dormit cineva în el.

— Unde naiba e băiatul ăsta?

— Mă depășește.

Buck clătină din cap cu buna dispoziție risipită, așa cum se întâmpla adesea, de gândurile la Luke. Așteptă

să ajungă și Clyde sus și fără să mai zică nimic, întoarse scurt frâul și porni pe drumul forestier care traversa pădurea spre locul lui Harding.

I se păruse o idee bună să-l pună pe Luke să supravegheze turma. Dumnezeu știa că era greu să-i găsească băiatului ceva destul de ușor de făcut ca să nu intre în încurcătură. La început, fusese impresionat de seriozitatea lui și asta mai ales când Luke sugerase să rămână și noaptea la pășune. Dar acum nu mai știa ce să creadă.

Ori de câte ori urca și Clyde la pășune, Luke nu era nicăieri. Nu părea să vină acasă decât atunci când toți ceilalți lipseau – doar acum două zile apăruse la micul dejun tăiat pe faț, zicea că s-a lovit călare de o creangă, și o umpluse iar de îngrijorare pe Eleanor, care-i spusese că nu era sigur să doarmă în sălbăcie tot timpul.

Câteodată, pe Buck îl apuca disperarea în legătură cu băiatul. Știa că nu obținea decât durere comparându-l cu fiul pe care-l pierduse, dar nu se putea opri să n-o facă. De câte ori Luke dădea greș, Buck îl vedea în mintea lui pe Henry făcând totul corect. Lângă fața lungă a lui Luke, stând tăcut la masă, vedea zâmbetul isteț al fratelui lui și auzea ecoul râsului acestuia. Ce întorsătură a naturii făcuse ca doi fii atât de diferiți să ia naștere din aceeași sămânță?

Deși moartea nu era un subiect prea prezent în preocupările lui, Buck se întreba ce se va întâmpla cu ferma în anii următori. Prin tradiție, trebuia ca singurul lui fiu s-o moștenească. Dar tradiția te face maimuțoi în loc de om. Nici un individ întreg la minte nu i-ar fi acordat lui Luke credit să conducă ferma, chiar dacă se dovedise cât de cât interesat de muncă acolo. Și deși nu lăsase ceva în scris și nici măcar el însuși nu se edificase, se gândea tot

mai mult să le lase frăiele lui Clyde și Kathy când el se va retrage.

Să se întâmple așa ceva, ca ferma Calder să ajungă să fie administrată de cineva care purta un alt nume, era pentru Buck o mare rușine. El ratase; nu reușise să obțină un moștenitor decent de sex masculin și întreaga lume urma s-o afle.

Poteca era prea îngustă pentru amândoi, prin urmare Clyde călărea în spate, ținându-și gândurile pentru el, obicei privit întotdeauna cu recunoștință de Buck. Conversația nu era punctul forte al lui Clyde; într-adevăr, uneori era greu să spui în ce anume excela el. Lui Buck i se păruse întotdeauna că fiica lui ar fi putut să se mărite mai bine, dar toți tații cred asta despre fiicele lor.

Părinții lui Clyde muriseră amândoi când el era copil și după aceea, crescuse la ferma unui unchi din apropiere de Livingstone. Se părea că primise un tratament aspru, fapt care explica trăsătura lui de caracter care-l irita cel mai tare pe Buck: modul de a se gudura ca un câine. Părea tot timpul conectat la starea de spirit a socrului, un pic prea dornic să-i fie pe plac. Orice opinie ar fi avut Buck, devenea și a lui Clyde, iar dacă Buck se răzgânde, chiar și în chestiuni mărunte, Clyde elabora încet-încet o trecere de la negru la alb, trecând prin toate nuanțele de gri pe parcurs.

Dar la naiba, Buck se considera norocos dacă asta era cel mai mare defect al ginerelui. Kathy avea creier destul pentru amândoi și tânărul îi era devotat ei și copilului. Și nu fugea de munca grea. Într-o zi putea să devină un fermier onorabil.

Buck auzi zgomot de motor în fața lor, semănând cu bâzâitul unor viespi prinse în capcană la geam. Curând

îi văzu printre copaci pe Wes și Ethan, fiii lui Abe, urcând prin poiană pe motocicletele lor.

— Ce Dumnezeu cred ăștia că fac? întrebă încet.

Un mic grup de vaci și viței speriați se refugiau în pădure și Ethan, cel mai mic dintre frați, încerca să-i întoarcă. Lăsând dăre de fum albastru în urmă, dispăruu păcănind printre copaci.

Abe îi urmărea din josul poienii, zbierând instrucțiuni care dispăreau în zgomotul motoarelor. Îi salută pe Buck și pe Clyde cu un gest posomorât:

— Buck...

— Bună, Abe. Iertare c-am întârziat.

— Nu face nimic.

— L-am căutat pe Luke.

— L-am văzut când urcam, cu vreo oră-nainte, zise Abe, cu ochii pe fiii lui care conduceau frenetic printre copaci. Se-ndrepta spre pâraul Wrong cu femeia aia cu lupii.

— Ce naiba făcea cu ea? întrebă Clyde.

Abe întoarse capul și scuipă o cantitate considerabilă de tutun mestecat:

— Nu mă-ntreba pe mine.

O vreme, tăcură toți. Buck nu voia să știe nimeni cât îl enerva știrea aceea.

— Cum merge treaba? făcu el într-un târziu.

— Până acum am găsit patru vaci fără vițel.

— Socoți că au fost lupii? întrebă Clyde.

— Ce altceva?

Buck și Clyde se făcură utili, terminând treaba pe care încercaseră s-o facă Wes și Ethan. În mai puțin de o oră, adunaseră toată turma la marginea din vale a pășunii. Când terminară, numărul vițelilor lipsă se ridica la șase. Și nu se vedea nici o urmă din ei, nici măcar oasele.

Abe nu mai scosese nici o vorbă, în afară de răcnete adresate fiilor lui sau vitelor. Pălise și pleoapele îi zvâcneau, de parcă îi era tot mai greu să controleze lucrurile.

Cireada era minusculă în comparație cu a lui Buck și odată coborâți de pe drumul muntos, unde vitele se puteau răsfiga printre copaci, Abe și băieții lui o puteau mâna singuri la fermă. Buck îl strigă pe Clyde și călăriră amândoi lângă Abe.

— De-aici te descurci în jos, vecine? Mă gândeam să-l căutăm pe băiatul meu pe-aici.

— Sigur. Mulțumesc de ajutor.

— Nu-i nici o problemă. Poate după ce ne coborâm și noi turmele, ne adunăm mai mulți și vorbim despre afacerea asta cu lupii.

— Nu văd la ce bun atâtea vorbe.

— Dar nici rău nu fac.

— Poate.

— OK. Bine, ne mai vedem, Abe.

— Mda.

Scurtară drumul pe o potecă îngustă care șerpuia prin pădure în direcția cabanei biologilor. Buck se gândise că ar fi bine să verifice dacă Luke nu era acolo. Chiar dacă nu era, puteau să-i lase un mesaj pe ușă, spunându-i să-și miște fundul înapoi acasă. Avea niște explicații de dat pentru că părăsise cireada și pentru binele lui, era cazul să fie unele serioase.

ȘAPTESPREZECE

Luke aștepta lângă mașină, privind-o cum înaintază ușor pe cărare. Ținea antena în formă de H deasupra capului și schimba cu degetul mare frecvențele micului receptor radio prins pe umăr în suportul lui de piele. Buzz o privea și el de pe bancheta din față, cu urechile ciulite de parcă știa ce dorea ea să audă în căști.

Parcaseră pe drumul forestier care șerpuia periculos pe malul sudic al pârauului Wrong, apă ce curgea printr-un canion împădurit care probabil că-i dăduse de furcă nașului lui¹. Luke se uită în vale la panta abruptă, unde creșteau brazi deși. Auzea murmurul pârauului la vreo treizeci de metri mai jos. Peretele canionului era încă în umbră și aerul era răcoros și umed. O jumătate de kilometru mai încolo, pe partea opusă, o fâșie de soare se lățea treptat, înflăcărând frunzele galbene ale plopilor de munte.

Durase o zi și jumătate să reinstaleze toate capcanele și durase le verificau. Pârâul Wrong era o trecătoare spre nord și Luke era aproape sigur că de aici urlau lupii când îi auzise atunci. Venise cu Helen Ross conducând

până unde-i putuse aduce mașina veche, apoi cățărându-se de-a lungul apei.

Găsiseră aproape imediat excremente proaspete de lup și urme. Apoi un stol de corbi îi conduseseră la carcasa unui cerb bătrân. Deși nu mai era multă carne pe ea, Helen spuse că lupii probabil se vor întoarce. Extrase din falca victimei doi dinți și zise că-i va trimite la laborator pentru analiză de vârstă. Îi povesti că dacă-i secționai, ghiceai numărul anilor după numărul inelelor, la fel ca la copaci. Apoi tăie câteva mostre de os și constată, după aspectul gelatinos al măduvei, că cerbul trebuie să fi fost într-o stare proastă de sănătate.

Fusese greu să instaleze capcanele, dar Luke savurase fiecare moment. Helen îi arătase cum să le îngroape și-i explicase tot procesul. Ideea era să-l faci pe lup să creadă că a dat peste ascunzătoarea de mâncare a altui animal. Locul cel mai bun era în direcția vântului, pentru ca lupul s-o miroasă din mers. La început adulmeca momeala îngropată – care mirosea atât de tare, încât credeai c-o să i se facă și lui rău – și apoi adulmeca prezența altui lup, prin excremente și urină și se gândea: Aha! Un intrus!

Era deja interesat, dar trebuia să te asiguri că are acces ușor pentru a mai mirosi o dată. Helen spuse că ade-vărata măiestrie era să-l faci să pună piciorul exact acolo unde vroiai tu, așa că așezai pietre și bețe care să ți-l aducă pe tavă.

Cu o după-amiază înainte, după ce aranjaseră toate capcanele, o duseseră la bârlogul și locul de întâlnire abandonate. La bârlog, ea își puse lămpașul, scoase o ruletă și se strecură în gaură ca o contorsionistă. Lipsi atât de mult, încât îl îngrijoră, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva rămăsese înșepenită acolo. Dar cizmele îi apărură și se

¹ Wrong = Greșit (engl.)

ondulă în afară, plină de praf și de entuziasm, întinzându-i lămpașul:

— E rândul tău.

— A, nu, eu n-nu..., clătină Luke din cap.

— Hai, te provoc.

Așa că-i dădu pălăria și se duse. Tunelul săpa drept dealul vreo cinci metri și era atât de îngust, încât era nevoit să-și strângă mult umerii și să se împingă înainte cu vârful cizmelor.

Pereții arătau, în raza lanternei, decolorați și netezi, parcă modelați în lut. Se așteptase ca aerul să fie greu sau mlăștinos, dar mirosea numai a pământ. Nu se vedeau oase sau excremente, nici un semn de-al lupilor în afară de câteva fire de blană deschise la culoare, încurcate în rădăcinile care atârnav din tavan. Capătul tunelului se lărgea într-o încăpere lată cam de un metru și Luke se opri acolo, zăcând nemișcat și gâfâind ușor în urma efortului de a se târî. Se gândi la lupoanca mamă încolăcită în acest pântec de pământ rece, născându-și puii. Și-o imagină lîngându-le dragăstoasă capetele oarbe și dându-le să sugă.

După aceea stinse lămpașul și își ținu răsuflarea, învăluit în tăcere și întuneric și deodată își aminti ceva ce citise, că viața e o călătorie în cerc, de la mormântul pântecului la pântecul mormântului. Nu înțelesese niciodată de ce se temeau unii de neantul perfect al morții. El ar fi murit fericit chiar atunci, acolo.

Se gândea la lucrul acesta când ieși clipind la soare și o văzu zâmbindu-i. Îi spuse că avusese senzația că nu mai iese de acolo și el îi răspunsese chiar cu gândurile din mintea lui, prosteste, într-adevăr. Dar ea dăduse din cap și citise în ochii ei că înțelegea. Era ciudat, dar de

două sau de trei ori avusese sentimentul că se asemanau cumva, de parcă ar fi făcut parte din același trib.

Probabil că totul era în imaginația lui.

Îl ajutase să se scuture pe umeri și pe spate și-i făcuse bine atingerea mâinilor ei. Apoi o ajută și el, simțindu-se și mai bine. Stătea cu spatele la el și nu se putea opri să nu-i privească ceafa, pata mai deschisă la culoare pe pielea aurie, unde părul i se ridica ușor.

Acum o privea înaintând pe potecă și ținând antena ridicată. Purta un șort kaki și puloverul ei albastru deschis. Se întoarse și porni înapoi spre el, mușcându-și buza așa cum făcea tot timpul când se concentra.

Deodată se opri încremenită și știu că auzise ceva. Apoi scoase un chiot:

— Da!

— C-c-care e?

— Cinci-șaizeci-și-doi. E cea instalată de tine, lângă sălciile alea, ții minte?

Alergă spre el întinzându-i căștile ca să audă și el. Buzz începu să latre în mașină și fu admonestat. Luke își puse căștile.

— Auzi?

La început nu auzi nimic. Apoi, după ce-i reglă receptorul, distinse *clac-clac-clac*-ul constant al semnalului. Surâse și dădu din cap și Helen îi dădu un ghionț în umăr:

— Te-ai făcut cu un lup, prinzătorule!

Dură douăzeci de minute până ajunseră la capătul drumului practicabil și la cât de repede conducea Helen, lui Luke i se păru că erau norocoși că ajunseseră întregi. Tot drumul îl tachină că avea norocul începătorului și că cine se credea el, dădea buzna și o bătea după ce muncise atât. Luke râse și-i promise că n-o să spună la nimeni.

Parcară la marginea unui luminiș și se dădură jos să aranjeze echipamentul în mașină. La capătul luminișului, doi tăietori de la compania de prelucrare a lemnului se rezemau de camionul pe jumătate încărcat, fumând o țigară. Luke nu-i cunoștea pe nici unul. Helen le făcu semn și-i salută, dar ei dădură doar din cap și continuară să fumeze, fără ca măcar să zâmbescă.

Helen își văzu de lucru, purtând cu tăietorii o conversație imaginară, pe care numai Luke putea s-o audă:

„A, bună, Helen! Ce mai faci? Ai prins vreun lup? Zău? E grozav! Mulțumim. Și tu la fel. Pa!”

— I-ai mai v-văzut? o întrebă Luke încet.

— Sigur, de vreo două ori era să mă dea jos de pe șosea.

Își legă pachetul, zâmbi și și-l săltă în spate:

— N-ai văzut că au dat din cap? În mod clar au dat puțin din cap. Stai să vezi, în curând vom fi prieteni la toartă. Să știi, Luke, în interiorul fiecărui tăietor zace un iubitor de copaci, așteptând prilejul să se manifeste.

— Crezi asta?

— Nu.

Și lăsându-l pe Buzz în mașină, o porniră în susul apei.

Chiar înainte de a auzi semnalul, Helen era aproape sigură că au prins unul. Până atunci, visul n-o minșise niciodată.

Nu îndrăznise să povestească nimănui despre el. Ar fi părut fără noimă. Și oricum, să fii femeie în lumea macho a specialiștilor în lupi era destul de greu și fără ca toți să creadă că ești „nu-nu”, termen folosit de mama ei pentru a desființa orice, de la astrologie la vitaminele din farmacie. Și într-adevăr, deși Helen nu se îndoia că pe pământ și în cer existau mult mai multe lucruri decât

cele vizibile la microscop, pe scala de „nu-nu”, se situa în mod clar la capătul sceptic.

Cu excepția viselor ei cu lupi.

Începuseră în Minnesota, la scurt timp după ce învățase să pună capcane. Visele nu erau niciodată la fel. Uneori erau foarte explicite: vedea un lup prins în capcană, așteptând-o. Alteori erau parcă razante, vorbindu-i în formă despre cu totul altceva. În fond însă, *simțea* lupul, nu-i vedea silueta sau umbra, avea doar senzația prezenței lui. Nu avea vise ori de câte ori prindea un lup. Putea să pună capcane luni în șir și să prindă mulți, fără să viseze nimic. Dar ori de câte ori visa, în dimineața următoare se întâlnea cu lupul, întotdeauna.

Și de parcă asta n-ar fi fost destul de „nu-nu”, de multe ori se trezea știind precis în ce capcană îl va găsi. Uneori vedea în vis chiar locul, alteori ceva simbolic din care-l putea ghici. Vedea copaci, stânci sau iarbă și își dădea seama din asta care dintre capcane era. Partea aceasta a visului nu era total sigură. Uneori găsea lupul în cu totul altă capcană. Dar avea încredere în visele cu lupi încât, când se întâmpla așa, presupunea că ea fusese cea care interpretase greșit mesajul din vis.

Omul de știință din Helen scrâșnea din dinți pentru că se complăcea într-un astfel de nonsens. Încearca să se covingă singură că era doar un caz de autosugestie sau alt truc al creierului, un fel de echivalent în vis al senzației de déjà-vu. O vară întreagă, pe când lucra cu Dan Prior, ținuse notițe secrete despre visele ei, comparându-le cu realitatea. Corelația era de necontestat. Dar nu-și adunase niciodată destul curaj pentru a-i spune lui Dan.

Și iată că acum îi mărturisise despre ele lui Luke, pe care abia îl cunoștea.

Mergeau pe ultima porțiune accidentată a malului,

înainte ca terenul să coboare pe pajiștea unde era amplasată capcana și nu știa de ce-i spunea, dar avea în el ceva care-i inspira încredere. Era sigură că n-o să rădă.

El înainta alături de ea, privind-o din când în când cu ochii aceia verzi și serioși, ascultând, atent mai ales la locul unde punea piciorul, căci era un pământ foarte derivelat. Îi spusese aproape toată povestea și el nu scosese încă nici un cuvânt și deși i se părea improbabil s-o ia în răs, se pomeni dând drumul vechiului ei mecanism de apărare și tratând totul în glumă, pentru orice eventualitate.

— E durere mare, înțelegi? Am încercat să visez numerele la loterie sau calul câștigător la curse, dar nu reușesc niciodată.

Luke zâmbi:

— Dar ce ai v-visat exact azi-n-noapte?

— Doar un lup, trecând torentul prin vad.

Era adevărat, dar nu în totalitate, pentru că lupul, în dualitatea aceea curioasă permisă în vise, fusese în același timp și Joel, care plecase de lângă ea pe malul celălalt, fără să arunce nici o privire înapoi și dispăruse printre copaci.

— Deci nu era în capcană?

— Nu, era cel care a scăpat.

Îl așteptă să zică ceva, dar el dădu din cap, uitându-se la apa care mugea în pârau și se prăvălea în câțiva metri de spumă într-un soi de cazan natural, clocotitor:

— Spune-mi, crezi că sunt nebună? întrebă Helen.

— Bineînțeles că nu. Și eu am niște vise c-ciudate.

— Mda, dar se împlinesc?

— Numai alea rele.

— Vezi și lupi?

— Câteodată.

Mugetul apei era prea puternic pentru a mai vorbi și

tăcură până se opriră printre copacii de la marginea poienii. Iarba de acolo era încă în mare parte verde. Se uitară spre pâlcul de sălcii unde era capcana, dar singurul semn de viață era o pereche de corbi, care planau lenș deasupra rămășițelor cerbului.

— Ar mai fi vreun semnal dacă a s-scăpat?

— E posibil.

Traversară poiana și apropiindu-se de poteca aflată lângă pâlcul de sălcii, Helen văzu groapa unde fusese capcana. Ajungând acolo, observară brazda trasă de cârligul lanțului, când lupul își căutase un ascunziș. Urma le spunea unde putea fi animalul, dar nu se simțea nici o mișcare și nu se auzea nici un sunet.

O clipă, crezu că poate Luke avea dreptate și lupul reușise să scape. Apoi auzi clinchetul lanțului și știu că-l prinseseră. Era în sălcii, la câțiva metri de locul unde se aflau ei.

Îi șopti lui Luke să stea unde era, ca să verifice situația, apoi se îndreptă încet spre desis.

Îi explicase deja că întotdeauna trebuia să vezi cât de bine era prins în capcană piciorul lupului și cât de ferm era ancorat lanțul. Lucrul acesta nu conta prea mult dacă prindeai un pui, un lup de un an sau un adult de rang inferior; de obicei, aceștia zăceau supuși și nici nu îndrăzneau să te privească în ochi. Dar dacă aveau în capcană un alfa, trebuia să fii atent. Te ataca și dacă avea numai pe jumătate șanse să-și bage dinții în tine. Era vital să știi cât de bine e prins și până unde poate ajunge.

În față, Helen auzi din nou clinchetul lanțului și de data asta, tufișurile fremătără, împrăștiind funze galbene în spatele cărora văzu o sclipire de blană deschisă la culoare. Luke îi spusese că femela alfa e aproape albă și

lui Helen îi zvâcni inima la gândul că o prinseseră. Se întoarse spre Luke, făcând din buze: „Cred că e mama.”

Era chiar la marginea desişului şi vedea urma lăsată de lup când intrase. Stătuse pe loc, ascultând şi scrutând printre tulpinile aglomerate ale sălciilor. Bănuia că lupul e la un metru jumătate-doi, dar acesta nu se vedea. Totul încremenise în jur. Nu auzea decât murmurul părăului şi mai departe, croncănitul sacadat şi batjocoritor al unui corb.

Îşi ridică încet piciorul, încercând să înainteze în desiş ca s-o vadă. Parcă intenţia fu de ajuns, căci nici nu se mişcase când tufişul din faţa ei explodă.

Deodată, zări capul lupoaicei, cu colţii dezgoliţi, gingiile sângeri şi ochii galbeni, plonjând spre ea dintre crengi. O şocă atât de tare, încât sări, îşi pierdu stabilitatea şi căzu pe spate în poiană. Dar nu-şi luă ochii de la lupoaică şi-i văzu capul zvâcnind şi dispărând, ținut de lanţ. Ridică ochii şi-l văzu pe Luke amuzat:

— Cred că mama este, râse el.

— Apropo, asta e procedura standard. Cazi pe spate întotdeauna. Le dai un sentiment de superioritate.

Luke râse din nou şi o ajută să se ridice. Apoi îi arătă o lespede de piatră aflată la distanţă mică de desiş:

— Poate că de acolo vedem mai bine.

Avea dreptate. Acolo ar fi trebuit să se ducă de la început:

— OK, isteţule.

Înaintară spre piatră printre ramurile sălciilor, având grijă să nu se apropie prea mult de animal. Stânca avea muchii drepte, fără scobituri. Luke se căţăra primul şi apoi o ridică şi pe ea. Trebui să se țină de umărul lui ca să-şi păstreze echilibrul şi de acolo se aplecară amândoi riscant, uitându-se peste desiş.

Lupoaica se uita drept spre ei, de la o distanţă de aproximativ şase metri, mărâind cu buzele răsfrânte. Avea culoarea unui nor de timp senin, cu grumazul şi spina-rea umbrite de o nuanţă de gri.

— Nu-i așa că e frumoasă? șopti Luke.

— Este.

Helen văzu capcana închisă peste piciorul stâng din faţă al lupoaicei. Cârligel lanţului se înfipseseră într-un nod gros de rădăcini şi în lupta ei, lupoaica înfăşurase lanţul de două ori în jurul lor.

— Nu prea e grăbită, zise Helen. Pare cel mai bine să ne ducem din partea aceea.

Săriră de pe piatră şi se întoarseră în poiană, unde-şi lăsaseră echipamentul. Helen îşi luă ţepuşa şi umplu seringa ataşată cu Telezol. Apoi înconjură lupoaica şi se îndreptară spre ea din spate, Helen conducând.

O auziră mărâind când se apropiau şi când despărţiră ultimul scut de tufişuri şi-i văzu, încercă să-i atace din nou, dar o ţinu lanţul. Lupoaica îşi arătă colţii şi se lăsă pe pământ.

— Bună, mamă, zise Helen cu blândeţe. Eşti grozavă, nu?

Era în floarea vârstei, cu blana lucioasă şi îndesită la apropierea iernii. Helen bănuia că are trei sau patru ani şi cam patruzeci de kilograme. Ochii îi străluceau galbeni-verzui în soare.

— E OK, puiule, o alintă Helen. E OK. Nu-ţi facem rău. Doar te aţipim un pic.

Cu aceeaşi voce blândă, îi ceru lui Luke să meargă încet în partea cealaltă şi așa cum sperase, lupoaica se întoarse suspicioasă, luptându-se cu greutatea capcanei, să-l supravegheze. Helen avu astfel şansa să se întindă ca un matador şi să înfigă ţepuşa în spatele lupoaicei.

De îndată ce acul îi atinse blana, animalul mârâi și vru s-o prindă în fălci. Dar Helen era pregătită și ținu strâns țepușa până când siringa se descărcă. Apoi se îndepărtară și priviră de la distanță cum ochii lupoacei se înțețosează și membrele i se înmoaie până când căzu deodată, ca un bețiv ajuns în pragul casei.

După o jumătate de oră, erau aproape gata. O legară o lăsa la ochi, o cântăriseră, o măsuraseră, luaseră probe de sânge și fecale și o examinaseră până în vârful cozii. Nu avea păduchi și părea perfect sănătoasă. Capcana îi făcuse o mică rană la picior, dar nu avea nici un os rupt. Helen o unse cu un antibiotic și-i făcu și o injecție pentru siguranță. Nu mai rămânea decât să-i capseze o plăcuță de identificare pe ureche și să-i pună zgarda cu emițător.

Luke îngenunchease lângă ea, trecându-și mâna prin blana argintie. Fusese un asistent excelent, luând notițe și etichetând probele și dându-i toate obiectele necesare din trusa în care-și ținea materialul de teren.

Helen stătea în picioare și-l privea. El era total absorbit de lupoaică și avea ochii atât de blânzi și plini de o uimire incântată atât de inocentă, încât îi venea să-l mângâie și ea pe el. Dar se mulțumi să comenteze:

— Vezi ce blană frumoasă are? Cu straturi diferite.

— Da, și culorile. De la d-distanță, arată albă. Dar acum văd toate culorile. Maro și negru, chiar și o n-uanță de roșu.

O privi și-i zâmbi, și-i zâmbi și ea și simți din nou o comunicare între ei, a cărei natură ar fi fost incapabilă s-o exprime. Întrerupse momentul, privind din nou lupoaica:

— Fata asta se va trezi în curând.

Îi puse plăcuța, notându-și numărul. Apoi îi potrivi

zgarda ca să nu fie nici prea largă nici prea strâmtă, asigurându-se că emițătorul funcționa. Îi scoase banda de pe ochi, făcu fotografia și când terminară de împachetat, lupoaica începuse să se miște.

— Hai, spuse Helen. Ar fi bine să-i lăsăm un spațiu mai larg.

Luke stătea lângă lupoaică, privind-o. Crezu că poate nu auzise.

— Luke?

El se întoarse și dădu din cap, dar în ochi i se citea tristețea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

— Să știi că zgarda îi poate salva viața.

— Poate, ridică el din umeri.

O mutară în poiană, lângă potecă, aproape de locul unde căzuse în capcană. Apoi luară bagajele în spate și porniră de-a curmezișul poienii. Un coiote gonea corbii adunată la stârvul cerbului mai jos, lângă părau. Văzându-i pe Luke și Helen, se îndepărtă posomorât spre desis.

Dintre copacii aflați la celălalt capăt al poienii, o văzură pe lupoaică ridicându-se amețită. Făcu doi pași impleticiți, apoi se opri și se aplecă să-și lingă laba din față. Apoi își ridică botul adulmecând delicat aerul și le prinse mirosul. Se întoarse, privindu-i fix. Helen îi făcu veselă cu mâna:

— Ne mai vedem, mamă.

Atunci, cu tot disprețul unei vedete de cinema bruscate, lupoaica întoarse spatele, ridică mândră coada și porni în trap spre vârf.

OPTSPREZECE

Nu-și putea lua ochii de la ea.

Cobora pe malul pârâului, vorbind la telefonul celular. Își scosese cizmele de munte și șosetele și călca pe pietre ca o balerină. Și Ochi-de-Lună era pe mal, păscând iarba grasă de lângă apă și ea-și trecu ușor mâna pe greabănul lui, în mers. Luke se întrebă dacă știa cât de frumoasă era.

Stătea pe pământ în fața cabanei, unde mâncaseră ca la picnic. Când se întorseseră de la capcane, Helen întinse pe iarbă o pătură veche albastră și adusese brânză, fructe, nuci, fursecuri și ciocolată și mâncaseră la soare, vorbind cu însuflețire despre întâmplările zilei.

Soarele ajunsese în spatele cabanei și umbra acoperișului creștea pe pătură, înghițind treptat trupul lui Luke, picioarele și în cele din urmă și cizmele. Lângă el, Buzz stătea cu burta în sus, în al nouălea cer, scărpinat pe burătă, dar privind-o și pe Helen. Vorbea cu șeful ei care o tachina, după răspunsuri.

— Cum adică *noroc*? spunea ea. Noroc cum sunt eu popă. E știință, Prior, știință pură și inteligență. De câte ori ai prins tu doi lupi dintr-o lovitură?

Se întâmplase chiar după ce femela alfa se îndepărtase în trap. Scanând din nou frecvențele, auziseră alt semnal și găsiseră al doilea lup, un mascul tânăr, într-o capcană aflată la câteva sute de metri mai încolo.

— Să știi, Dan, că pârâul Wrong e un fel de stat al lupilor sau așa ceva.

Luke auzi larma găștelor și privi spre cer cu ochii micșorați. Sus pe cer, două săgeți filigranate de păsări urmau linia munților spre sud. Se uită la Helen și văzu că le privea și ea. Îl surprinsese privind-o de mai multe ori. Nu se putea opri. Dar pe ea nu părea s-o deranjeze, îi zâmbea doar, de parcă ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

La început, prezența ei îl făcuse nervos și să se bâlbâie rău. Dar ea nu păruse să observe și atunci reușise să se relaxeze. Te simțai în largul tău cu ea. Vorbea mult, repede și spumos și uneori când râdea, își dădea capul pe spate și își vâra degetele în păr, făcându-l numai șuvițe.

Lucrul care-i plăcea cel mai mult era modul cum îl atinge uneori când îi spunea ceva, îi pune mâna pe braț sau pe umăr, cu un gest foarte natural. Când auziseră al doilea semnal, anunțându-i că au prins încă un lup, îl îmbrățișase cu putere. Luke fusese gata să moară de stânjenală. Îi căzuse pălăria și începuse să se înroșească prostește. Și chiar era un prost, pentru că ea era o femeie în toată firea și el, un puști costeliv și bâlbâit.

Ochi-de-Lună se opri deodată din păscut și își ridică fruntea, privind peste lac și ciulind urechile. În secunda următoare, Buzz era în picioare și cobora panta lătrând. Dintre copaci ieșeau doi călăreți și lui Luke i se opri înima văzându-i.

Se înțelesese cu Helen să nu dezvăluie nimic despre

rolul lui în problema capcanelor. Nu-i pomenise despre asta nici lui Dan Prior. Și acum, totul se stricase. O privi și își dădu seama că și ea gândea la fel. Își încheie convorbirea. Luke se ridică, așteptând ca tatăl lui și Clyde să-și strunească bidiviii la marginea apei și să urce spre ei, în lătrăturile lui Buzz.

— 'Neața, spuse vioaie Helen, cerându-i lui Buzz să tacă. Tatăl lui Luke își atinse pălăria și-i oferî un din zâmbetele acelea ale lui care arătau că interlocutorul era încolțit:

— Doamnă...

Clyde nu spuse nimic, îl privea doar pe Luke în timp ce își înfrâna caii în fața cabanei. Văzu ochii tatălui lui mutându-se de la resturile picnicului la picioarele goale ale lui Helen și apoi la fața ei:

— Ce viață frumoasă, în slujba agenției SUA pentru protecția animalelor sălbatice.

— Într-adevăr, spuse Helen. Bate oricând o vacanță.

— Picnicuri la lac, șeful nu te controlează...

— Ați prins ideea. Te scoli pe la prânz, stai puțin la soare...

— Pare o afacere destul de bună.

— Și să vedeți ce salarii pe cînste avem.

Luke era impresionat de tupeul ei, dar în același timp ar fi vrut s-o avertizeze că de periculos era să glumească astfel. Vedea doar și ea că în zâmbetul lui nu era nici un pic de umor și că juca jocul pisicii care a prins o păsărică.

Până atunci, nu-i aruncase lui Luke nici măcar o privire. Îi plăcea să-l lase să aștepte înainte de a-l răni. Dar acum întoarse capul și-l fixă rece și critic cu ochii lui cenușii:

— Sunt bucuros că te-am găsit până la urmă, fiule. Începusem să cred că ți-a venit de hac lupul ăla bătrân.

— Nu, d-domnule, eu...

— Să știi că în dimineața asta trebuia să-i ajutăm pe vecinii Harding să-și strângă cireada. Cum îți spuneam, eu și Clyde am urcat la pășune să te găsim și nu erai acolo.

Luke uitase complet:

— Am f-f-fost acolo. C-cred că n-ai...

— A, ai fost?

— D-da, domnule.

— Atunci cum se face că Abe te-a văzut cu doamna în mașină, urcând spre pârăul Wrong?

— Eu am f-f-f...

Limba lui Luke era ținută de cerul gurii, ceea ce era bine într-un fel, pentru că oricum nu știa ce să spună. Pieptul îl durea de parcă ar fi fost strâns într-o menghină și obrajii începeau să-i ardă. Cu câteva minute în urmă, cu Helen, se simțise și el o dată aproape bărbat. Acum era din nou un puști prost, cu limba legată.

Îi aruncă o privire, ca să-și confirme că acum și ea îl vedea în această lumină. Dar ea îi interpretă privirea ca pe un strigăt de ajutor.

— A fost cu mine pentru că l-am rugat să mă ajute, zise.

Tatăl lui Luke se întoarse din nou spre ea. Încă mai zâmbea, dar avea ochii ca de piatră.

— Și datorită lui, cred că vă veți bucura să aflați că în dimineața asta am-prins și am marcat doi lupi.

Tatăl lui își înclină puțin capul și își ridică sprâncenele:

— Ați prins doi lupi?

— Exact. Datorită lui Luke. M-a ajutat să-i găsesc.

Tatăl lui Luke tăcu un moment, chibzuind. Clyde îl urmărea atent, ca să-și dea seama cum trebuia să reacționeze. Calul tatălui bătu pământul de câteva ori.

— Și unde sunt?

— După cum v-am spus, le-am pus zgărzi cu emițător.
— Și pe urmă.

Helen se încruntă:

— Îmi pare rău, nu înțeleg.

El râse scurt și sec și se uită la Clyde:

— Păi, i-ați trimis departe de aici sau...

— Domnule Calder, cred că știți ce se intenționează. Am...

— Le-ați dat iar drumul.

— Da, dar...

— Lasă-mă să vorbesc pe șleau, tânără doamnă. Tocmai vin de la un bun vecin și prieten, Abe Harding, pe care l-am ajutat să-și strângă cireada. Și omul ăsta care, spre deosebire de șefii dumitale din Washington DC, nu are un butoi fără fund de bani de aruncat pe gârlă, a găsit lipsă șase viței. Asta înseamnă pentru Abe o pierdere de trei mii de dolari, nu? Și dumneata îmi spui că ai găsit două dintre fiarele responsabile de asta și le-ai dat drumul? Iar eu trebuie să mă *bucur*?

Luke vedea că Helen era supărată. Dar și speriată. De fapt, nu exista nici o persoană pe care tatăl lui să nu poată s-o sperie. Luke o văzu înghițind în sec:

— Domnule Calder, ideea este...

— Ideea este, după cum ne-ați spus dumneata și domnul Prior, că aveam aici un lup singuratic. Cum i-ați spus, „răzleț”, nu? Și acum se dovedește că sunt – câți?

Helen ezită.

— Nu vrei să-mi spui?

— Cred că este o haită.

— A, deci e o haită. Câți sunt exact?

— Poate nouă. Dar cinci sunt abia pui și...

— *Nouă*? Și ați prins doi și le-ați dat drumul? Ca să ne omoare mai departe vitele și să-i ruineze pe oamenii cumsecade ca Abe Harding?

— Domnule Calder...

— Mulțumesc, doamnă. Am auzit destul.

Strânse frâul în pumn și ridică scurt capul calului, întorcându-l în fața lor și adăugând peste umăr:

— Luke?

— D-da?

— Când termini ce crezi că ai de făcut aici, ți-aș fi recunoscător dacă ai veni acasă. Trebuie să lămurim câteva lucruri.

Luke dădu din cap. Tatăl lui își atinse din nou pălăria:

— Bună ziua, d-ră Ross.

Înfișe călcăiele în coastele calului și galopă către lac, cu Clyde în spate. Luke se apucă să-și strângă lucrurile. Se simțea prea mic și rușinat pentru a o privi pe Helen. Când își luă geanta, ea îi puse o mână pe umăr:

— Luke?

El se îndreptă, dar tot n-o putea privi în ochi.

— E vina mea. Îmi pare foarte rău. N-ar fi trebuit să te rog să mă ajuti.

— Nu e m-mare lucru.

Când își strânse tot, fără nici un cuvânt, se duse la Ochi-de-Lună și încălecă. Și coborî panta fără să arunce nici o privire înapoi, dar simțindu-i tot timpul ochii ațînțiți asupra lui.

Helen își petrecu restul după-amiezii interceptând semnalele transmise de cei doi lupi marcați. Din fericire, aceste rămăneau sus în canion și foarte departe de vite.

Se întoarse în jurul orei șapte și făcu un duș. Acum, că toamna se instala în drepturi, apa era atât de rece încât îi dădea dureri de cap. În curând prevedea că se va spăla înăuntru.

Se pomeni privind pe deasupra uşii duşului, sperând să vadă calul lui Luke de partea cealaltă a lacului. Dar ştia că nu va veni, după cele întâmplare dimineaţa. Ar fi vrut să sărbătorească succesul, dar nu-l avea decât pe Buzz şi oricât de deştepti ar fi ei, câinii nu prea pricep cum e cu sărbătoririle.

Alergând înfrigurată la cabană, se şterse şi se îmbrăcă repede. Apoi, după ce-şi verifică mesajele (nici unul), aprinse o igară sărbătorească (prima în trei zile) şi dădu drumul unui CD cu Sheryl Crow. Dar făcu greşeala de a asculta şi cuvintele şi când Sheryl se apucă să cânte că era o străină în propria ei viaţă, se întinse după butonul de oprire. Ce Dumnezeu, voia să sărbătorească, nu să-şi spintece venele.

Se gândi să-i scrie lui Joel. Altă idee proastă. De ce naiba i-ar scrie? Era rândul *lui*. Apoi, pentru că avea şi ea o dată semnal bun la telefonul celular, se hotărî s-o sune pe mama ei la Chicago. Dar nu-i răspunse decât robotul telefonic. La fel se întâmplă şi cu Celia, la Boston. Şi cu Dan Prior. Unde dracu' erau toţi?

Ca pentru a-i răspunde, telefonul îi sună în mână.

Era Bill Rimmer. O felicită pentru lupi şi-i spuse că, după cum se părea, câştigase pariul lor, prinzând prima unul. Îi spuse că se ducea la ferma Harding să vorbească despre vîşieii lipsă şi o întrebă dacă nu voia să vină şi ea.

— Mulţumesc, Bill, dar mi-ar trebui o armură.

— Atunci, ştii ce? Când termin, dau de băut în oraş.

Stabiliră să se întâlnească peste o oră, la „Ultima Resursă”. Helen se gândea că ar fi o mişcare utilă să-şi facă apariţia pe acolo acum, când era sigur că zvonurile despre pierderea suferită de Harding circulau ca vântul.

Era aproape întuneric când coborî la Hope şi văzu

firma de neon roşu de la „Ultima Resursă” lucind la jumătatea străzii principale. Conduse încet până acolo, uitându-se după maşina lui Bill Rimmer în parcare. Nu era.

Nu prea-i surădea ideea de a-l aştepta înăuntru, aşa că mai conduse pe stradă, parcând lângă spălătoria automată. Înăuntru se aflau doi cow-boy tineri, hârjonindu-se în timp ce puneau nişte rufe la uscat. Helen fusese şi ea acolo de două ori, o dată ca să spele rufe şi o dată, excremente de lup.

Era o metodă pe care i-o arătase Dan în Minnesota, utilă pentru a vedea ce mîncase un lup. Legai fiecare excrement într-un ciorap etichetat pe care-l înnodai la ambele capete. Apoi îl puneai la spălat. Ieşeau de acolo numai cu fire de blană şi fragmente de os. Ceilalţi utilizatori ai maşinilor de spălat nu prea agreează procesul, aşa că trebuie să fii puţin discret. Urmele de păr găsite de Helen în excrementele spălate erau amestecate: de cerb, de elan, dar şi mult păr de vită, ceea ce nu însemna că lupii chiar le-au ucis. Poate găsiseră un leş şi se hrăniseră din el.

După cincisprezece minute, Bill Rimmer încă nu sosisese. Helen se simţea stânjenită de privirile celor care treceau pe lângă ea în maşini şi în special de cele ale cow-boy-lor din spălătorie. Se gândi că poate Rimmer parcase în altă parte. Sau poate îi lăsase un mesaj la bar. Ieşi din maşină şi traversă.

Regretă ce făcuse de cum paşi pe uşă. De sub coarneaule trofeelor agăţate pe pereţi, o duzină de perechi de ochi se încrucişară cu ai ei, ruci unui prietenos şi ruci unui ai lui Bill Rimmer.

Era gata să se întoarcă şi să fugă înapoi la maşină. Dar fibra ei încăpăţănată, care o vâra totdeauna în bucluc, îi

spuse că de fapt, de ce n-ar intra să bea ceva? Așa că trase aer în piept și merse drept la bar.

Comandă o margarita, se așează pe un taburet și își aprinse o țigară.

În afară de fata care servea, era singura femeie din local. Era aglomerat, dar nu-i recunoștea decât pe Ethan Harding și pe cei doi tăietori de lemne pe care ea și Luke îi întâlniseră la pâraul Wrong. Bănuia că erau cei despre care-i pomenise Doug Millward. Vorbeau toți trei la capătul opus al barului. Din când în când o priveau, dar Helen nu mai avea de gând să le zâmbească și să le dea ocazia s-o ignore, așa că nu-i băgă în seamă, cum nu-i băgă nici pe ceilalți necunoscuți care o priveau chiorăși.

Se simțea ca o exclusă scandaloașă sau ca o străină care intră în bar într-un western răsuflat. Ar fi vrut să o ia la goană, dar nu dorea să le dea satisfacția de a crede că o alungaseră. Își imaginea hohotele de râs care ar fi izbucnit după plecarea ei.

Își termină băutura și comandă alta, prefăcându-se interesată de meciul de baschet de la televizor și întrebându-se cum putuse face gogomănia de a-și imagina că venirea în cloaca asta era utilă pentru relațiile publice. Bău prea repede cea de-a doua margarita. Era tare și își dori să fi mâncat ceva înainte.

Apoi, în oglinda de pe peretele barului, îl văzu pe Buck Calder intrând pe ușă. Era exact ce-i lipsea.

El își făcu drum spre bar, înaintând prin mulțime ca un politician avid de voturi. Helen îi privea avansul în oglindă și nu putea acunde faptul că era impresionată. Se întreba ce gândeau despre el cei cărora le strângea mâna sau pe care îi bătea pe umeri. Păreau fascinați de zâmbetul și replicile lui, de felul cum le amesteca numele prin-

tre saluturi. Îl văzu observând-o și surprinzându-i privirea și deși se uită imediat în altă parte, își dădu seama, cu o ușoară panică, de faptul că venea spre ea.

— Nu pot să-mi închipui ce i-a apucat pe oamenii așa-tia, să lase o tânără drăguță singură la un pahar.

Helen răsă cu un sunet aproape isteric. Stătea chiar lângă ea, privindu-i imaginea din oglindă:

— De obicei, băieții de pe aici nu se remarcă prin sfi-ală, continuă Buck.

Helen nu găsi nici o replică. Tequila părea să-i fi amorțit spiritul. Își văzu în oglindă zâmbetul inept și încercă să-l schimbe. Buck profită de mișcarea unui bărbat care venise la bar să ia un rând de băuturi și când acesta plecă, se apropie și mai mult de ea, astfel încât picioarele li se atingeau ușor. Îi simțea apa de colonie cu miros de lămâie, care o descumpănea. Era același parfum folosit în ultima vreme de tatăl ei.

— Pot să le repar eu lipsa de politețe și să fac cinste?

— Mulțumesc, dar eu de fapt trebuia să mă întâlnesc aici cu cineva. Cred că...

— Ce ai acolo, margarita?

— Nu, zău, cred că mai bine...

El se aplecă peste bar:

— Lori? Ne dai aici o bere și încă o margarita? Mulțumesc, scumpo.

Întoarse capul spre Helen și-i zâmbi:

— Vreau doar să-ți arăt că nu sunt supărat pentru azidimeată.

Helen se încruntă, ca și cum n-ar fi înțeles la ce se referea.

— Înțeleg și apreciez munca pe care o faci. Poate am fost cam aspru.

— A, eu m-am născut cu pielea tăbăcită și spatele tare.

— Din poziția asta, Helen, așa zice că ai totul cum trebuie. Ea zâmbi. Capul i se învârtea. Pe sfinții din cer, ce era asta, îi făcea *avansuri*?

— Cred că Luke a fost mai necăjit decât mine.

— Așa e el uneori. Seamănă cu mama lui.

Helen dădu încet din cap, încercând să câștige timp. Pătrunsese pe un teritoriu care părea periculos.

— Vrei să spui că e sensibil.

— Da, cred că se poate folosi și cuvântul ăsta.

— Nu e rău să fii sensibil, nu?

— N-am zis că e.

Se lăsă o tăcere care ar fi devenit stânjenitoare dacă fața de la bar n-ar fi venit la Helen ca s-o cheme la telefon. Se scuza și se îndreptă prin aglomerație către colțul cu telefonul. Era Bill Rimmer, numai scuze. Îi spuse că avusesse probleme cu Abe Harding.

— Mai ai mâini și picioare? întrebă Helen.

— Încă nu le-am numărat. Ce mai câini are!

— Ce se aude cu vițeei?

— N-a găsit sus nici măcar un os, dar spune că știe el că lupii i-au luat. Zice că i-a văzut și i-a auzit.

— Și tu ce i-ai spus?

— I-am spus că nu are dreptul la compensație dacă nu are dovezi că lupii i-au cauzat pierderile.

— Și-mi imaginez că asta i-a plăcut foarte mult.

— Mda, a fost încântat. Oricum, am vorbit cu Dan și spunea că poate ar trebui să zburăm mâine noi doi, să vezi dacă poți localiza haita.

— Sigur, e o idee bună.

Rimmer se scuza din nou că nu venise, dar îi spuse că se gândea că se descurca mai bine pe cont propriu, amestecându-i cu vorbe dulci pe fermierii supărați. Helen îi

spuse cu glas scăzut că tocmai bea un pahar cu Buck Calder.

— Păi, vezi, Helen? El e omul tău de bază!

— Mulțumesc, Bill.

Când se întoarse la bar, Calder vorbea cu altcineva și se gândi că ar fi fost șansa ei să plece. Dar el își concentră imediat atenția din nou asupra ei. Își ridică paharul și-l ciocni de al ei:

— Totuși, felicitări că i-ai prins.

— Deși le-am dat iar drumul.

El zâmbi și băură amândoi, apoi Buck se șterse de spumă:

— După cum spuneam, ai o slujbă de făcut și înțeleg asta, deși pot să nu fii de acord. Eram doar supărat pe Luke că a lăsat cireada, mai ales după ce am văzut câți vițeei a pierdut bătrânul Abe. Îmi pare rău dacă am fost... necioplit.

— Nu-i nimic.

Helen scoase o țigară și el i-o aprinse. Îi mulțumi și o vreme nu mai spuseră nimic.

— Luke știe bine munții, rupse ea tăcerea.

— Mda, așa se pare.

— Și are o chemare specială pentru munca mea.

— Mda, e un pupător de iepuri înăscut.

Răseră amândoi.

— Și asta o moștenește tot de la mama lui? întrebă Helen.

— Cred că da. Oricum, ea a crescut la oraș.

— Unde creștem noi toți, ăștia, pupătorii de iepuri.

— Așa se pare.

Îi zâmbi și își ridică paharul, privind-o tot timpul peste marginea lui. Și deodată, în ciuda rațiunii, Helen înțelese de ce femeile îl găseau pe Buck Calder atrăgător. Nu datorită înfățișării, care nu era rea pentru un tip de vârstă

lui, trebuia să recunoască. Era un farmec oferit de încrederea în sine care emana din el. Felul cum se concentra asupra cuiva era nerușinat, hilar chiar, dacă te gândea puțin. Dar probabil că multor femei le plăcea pur și simplu să se încălzească la privirea lui.

Fără s-o întrebe, mai comandă câte o băutură și schimbă subiectul. O făcu să vorbească despre ea, despre Chicago și Minnesota, despre familie și chiar despre tatăl ei care se recăsătorea. Și deși era evident că asta făcea parte din tehnica lui de a aborda femeile, o asculta cu atâta ușurință și înțelegere măsurată, încât Helen trebuia să se abțină să nu-i dezvăluie secrete pe care le-ar fi regretat a doua zi, limpede la minte.

— Te deranjează că e mult mai tânără?

— Decât tata sau decât mine?

— Păi, decât amândoi.

Helen se gândi puțin:

— Decât mine, nu. Oricum, nu cred. Dar decât el... fir'ar să fie, da. Da, dacă sunt cinstită. Nu știu de ce, dar mă deranjează.

— Un bărbat nu se poate lupta cu iubirea.

— Mda, dar de ce nu-și găsește pe cineva de vârsta lui?

El răs:

— Adică mai în vârstă.

— Exact.

— Mama mea spunea că bărbaii nu cresc niciodată, doar devin mai morocănoși. În fiecare dintre noi se ascunde un băiețel și stă acolo până murim, tipând cât îl ține gura: „Vreau asta, vreau aia”.

— Și femeile nu vor?

— Sunt sigură că vor, dar ele se împacă mai repede dacă nu capătă nimic.

— Chiar așa?

— Da, Helen, cred că așa e. Cred că femeile văd unele lucruri mai clar decât bărbații.

— Ca de exemplu?

— De exemplu că să vrei ceva poate fi mai bine decât să obții.

Se priviră în ochi. O surprinse să descopere în el un filosof, deși ca totdeauna, vorbele lui păreau să aibă un înțeles care-i scăpa.

Ethan Harding și amicii lui cu figuri dubioase trecură spre ușă. Ethan îl salută din cap pe Calder, dar nici unul din ei nu se uită la Helen.

Privind în jur, ea își dădu seama cât se golise localul. Vorbea de aproape o oră. Spuse că era timpul să se ducă acasă și rezistă eforturilor lui de a o convinge să mai bea ceva. Băuse deja prea mult, își dădea seama după balansul pereților când se ridică în picioare.

— Mi-a făcut plăcere că am stat de vorbă, zise el.

— Și mie.

— Poți să conduci? Te duc eu...

— E în regulă, îl întrerupse ea cam repede.

— Te conduc la mașină.

— Nu, nu, mulțumesc, mă simt bine.

Era suficient de trează ca să-și dea seama că n-ar fi fost o idee bună să fie văzută plecând cu el din bar. Și așa o să umble multe zvonuri.

Strada era pustie și răcoarea serii, încântătoare. Își căută cheile mașinii în geantă și după ce o goli pe capotă, le găsi în buzunarul jachetei. Reuși să întoarcă fără să lovească nimic și conduse cu multă atenție spre ieșirea din oraș. Era conștientă că se purtase prosteste, dar prea beată ca să-i pese. Rușinea și disprețul de sine, știa, veneau numai o dată cu mahmureala.

Străduindu-se din greu să urmeze meandrele luminate de faruri, își aminti că a doua zi urma să zboare cu Dan și că mahnirea și avioanele mici nu prea se împacă bine.

Vedea în față șirul de cutii poștale. Nu și-o mai verificase pe a ei de trei zile. Mai devreme, când plecase în oraș, se gândise să nu-și strice dispoziția verificând, lăsând această acțiune pentru întoarcere. Acum era suficient de beată ca s-o facă.

Apropiindu-se, văzu ceva alb pe șosea și dându-și seama ce era, opri. Cu farurile aprinse luminând obiectul, coborî.

Era cutia ei poștală. Suportul de metal fusese doborât la pământ și cutia turtită. Părea că cineva o izbise și apoi o călcase cu mașina. Celelalte cutii erau neatînse.

Helen stătea luminată dintr-o parte de faruri și se uita încruntată la epavă, clătinându-se ușor, dar tot mai trează cu fiecare secundă. Motorul mașinii tuși și se opri și auzi pentru prima dată geamătul vântului. Își schimbă direcția și bătea rece dinspre nord.

Undeva în pădure, un coiot începu să urle apoi se întrerupse, de parcă ar fi fost certat. Se uită la umbra ei care se întindea pe pietriș și se pierdea în smoala nopții. Un moment, i se păru că zărește o licărire palidă în întuneric, dar apoi dispăru.

Se întoarse și urcă încet în mașină. Atunci scrisoarea se ridică din nou, nevăzută. Apoi se învârti și fu luată de vânt.

NOUĂSPREZECE

Dan Prior nu era un om religios. În momentele cele mai tolerante, considera credința un obstacol în calea înțelegerii, o scuză pentru a amâna rezolvările momentului prezent. Mai practic vorbind, dacă ceva trebuia aranjat, era bine să încerci să aranjezi singur, nu să lași totul în seama cuiva necunoscut, care putea nici să nu apară.

Totuși, existau două ocazii excepționale când Dan apela la rugăciuni. Prima era orice seară de sâmbătă când fiica lui plecată în oraș întârzia și nu telefona (lucrurile acestea se întâmpla atât de des în ultimul timp, încât risca să devină un adept convins al lui Dumnezeu). A doua ocazie era ori de câte ori urca în avion. Era foarte logic. La sute de metri înălțime, nu prea te poți ajuta singur și dacă e Cineva acolo sus, măcar ești bine plasat ca să te audă.

Însă astăzi, încercând să țină aparatul Cessna stabil în vântul mușcător de nord, Dan nu se rugă pentru siguranța lui și a lui Helen. Privind în jos către fermele dinspre munte din Hope, își dădea seama că vestea despre pieirea viștelor lui Abe Harding se răspândise. Cirezile erau strânse pe înălțimi și coborâte de la pășunile de

vară. Așa că Dan își extinsese practica religioasă, rugându-l pe Domnul ca toți fermierii aceia pe care-i vedea mici, călare pe cai la fel de mici, să-și găsească toate vitele în siguranță.

Umbra avionului depăși pășunile și Dan privi curbura munților spre nord, ca o coloană vertebrală fosilizată, cu vertebrele presărate de prima zăpadă. Vântul spulberase din aer amintirea verii. Cercul era atât de limpede și albastru încât îți dădea senzația că poți zbura până la lună și înapoi dacă ai destul combustibil.

Își păstră gândurile poetice pentru el, căci lui Helen, în starea ei, i le-ar fi împărtășit degeaba. Stătea cocoșată pe locul de lângă el, scanând frecvențele radio și ascunzându-și mahmureala sub o pereche de ochelari de soare și o șapcă decolorată a unei echipe din Minnesota. De câte ori îi arunca câte o privire, o vedea tot mai pământie la față.

Ajunsesese la aerodromul din Helena cu o cafea mare pe care și-o luase de pe drum și-l avertizase imediat că nu e în toane bune. Era atât de subrezită încât prinzând primul semnal, la doi kilometri sud-vest de Hope, tresări și puse mâna pe buton să reducă volumul.

Semnalul era al masculului tânăr și scanând în continuare, Helen o găsi și pe mamă. Semnalele se auzeau mai tare în apropiere de pârâul Wrong, ceea ce era bine, pentru că se aflau departe de vite. Păreau să fie undeva pe versantul nordic al canionului, odihnindu-se poate, cam la un kilometru distanță de locul unde fusese prins lupul. Dar încă nu reușiseră să-i zărească în cele trei survolări de până atunci.

În afară de câteva poienite, canionul era împădurit masiv și deși vântul scutura frunzele galbene ale arbo-

rilor, verdele pinilor și brazilor rămânea impenetrabil. Chiar și fără copaci, erau multe zone stâncoase unde un lup se putea ascunde ușor.

Ajunseră din nou la capătul canionului și Dan urcă spre soare, pregătindu-se de un nou tur. Vântul îi prinse imediat și avionul se zgudui și săltă ca o mașină prin hârtoape, făcându-l pe Dan să nu regrete că nu mâncase de dimineață.

— Doamne păzește, Prior!

— Scuze.

— Văd că n-ai învățat să zbori mai bine.

— Văd că nici mahmureala ta nu merge mai bine.

De data asta zbură mai jos, peste marginea de sud a canionului și înclinând aparatul, pentru a-i da lui Helen șansa să vadă mai bine. Semnalele antenei de la bord deveneau tot mai puternice și deodată Helen îl strigă, arătându-i:

— Uite-o.

— Alfa?

— Dacă nu cumva mai e și alta albă. Și mai sunt și alții — patru, nu, cinci.

Dan se aplecă, dar nu-i zări:

— Unde?

— Vezi pragul ăla se stâncă între pereți?

Helen îl privea cu binoculul:

— Da, ea este, are zgardă. Și e și masculul cu zgardă. Nu e grozav?

— Zici că băiatul lui Calder crede că sunt nouă cu toții?

— Patru adulți și cinci pui.

— Se vede vreun semn de-al masculului alfa jos?

— Nu. Toți sunt prea mici și deschiși la culoare. Cred că sunt patru pui și cei doi capturați.

Helen își pregăti aparatul de fotografiat și Dan zbură în cerc, pentru ca ea să poată face niște instantanee cu obiectivul de distanță. Lupii stăteau întinși la soare și nu părură deranjați de avion până la a treia survolare, când mama îi atenționează și-i conduse în pădure.

Mai zburară o dată deasupra canionului și a ariei înconjurătoare, sperând să-i vadă și pe ceilalți trei, dar nu se zărea nici un semn. Pe drumul de întoarcere la aerodrom, Helen luă notițe, consemnând ora și locul pe hartă. Arăta mai puțin colorată în obraji.

— Te simți mai bine? o întrebă Dan când termină.

— Mda. Scuze că sunt așa ursuză.

Dan zâmbi și nu mai schimbă nici o vorbă până la sfârșitul zborului. Se întreba dacă o mai supăra și altceva în afară de mahmureală. Părea puțin tristă și distrată.

Aterizară și se întoarseră la birou, fiecare la volanul lui. Era prima dată când Helen călca acolo după venire și Donna o întâmpină ca pe o prietenă veche, felicitând-o pentru prinderea lupilor. Dan îi sugera lui Helen să ducă filmul foto la un magazin de procesare rapidă și până era gata, să mănânce ceva.

Coborâră strada până la centrul de dezvoltare foto și apoi, la mică distanță, se opriră la o cafenea unde se făceau sandvișuri bune cu curcan și shake din lapte. Mâncând, vorbiră despre ceea ce văzuseră.

— Aș fi mult mai fericit dacă l-aș fi văzut și pe masculul alfa acolo cu ei, spuse Dan.

— Poate că era și nu l-am văzut.

— Poate. Eu aș zice că-i place să stea mai jos, pe lângă juncanele alea gustoase.

— Fii serios, Dan. Doar nu crezi că pe vițeei lui Abe Harding i-au mâncat lupii, nu?

— Cine știe?

— Hei, nu vorbim despre cel mai mare fermier din lume. Pun pariu că pierde la fel de multe vite în fiecare vară. Poate că nici nu știe exact câte a avut sus.

— Să știi că dacă lupii ăștia ucid vite va trebui să-i eliminăm.

— Ce?

— Nu fii așa surprinsă. Helen, avem niște reguli, nu le facem noi pe parcurs. Lupii care omoară vite pun în pericol tot programul de regenerare a speciei.

— Cum adică „să-i eliminăm”? Le căutăm o locație nouă?

— Pe vremuri poate, dar nu acum. Nu avem unde să-i mai ducem. Eu vorbeam de control letal.

— Să-i împușcăm.

— Mda.

Helen clătină din cap și își feri privirea.

— Trezește-te, Helen. Suntem în lumea reală. Citește Planul de Control.

Își terminară sandvișurile în tăcere.

Luară fotografiile și se uitară la ele pe drum, întorcându-se la birou. Unele erau foarte bune. Helen spuse că nu mai intra, pentru că-l lăsase pe Buzz închis în cabană și trebuia să verifice și liniile de capcane. Într-o încercare zadarnică de a risipi tensiunea, Dan sugera că poate-i prinsese pe ceilalți trei, pe care nu-i văzuseră din avion. Ea nici măcar nu zâmbi.

O conduse la mașină. Așteptase cu nerăbdare s-o revadă, dar totul mersese rău. Se simți prost pentru ceea ce tocmai îi spusese. Fusese aspru cu ea și asta probabil pentru că îl respinsese. Prostește, sperase că între ei se va întâmpla ceva dacă venea și ea în Montana. Dar nu se în-

trevedea nimic și era bine să se obișnuiască de acum cu ideea.

Helen se urcă în mașină și porni motorul. El stătea lângă portiera deschisă:

— Chestia asta merge bine?

— E un dezastru.

— Încerc să-ți găesc ceva mai bun.

— Merge și asta.

— Dar tu? Ești OK?

— Eu? Da, sunt bine.

Văzu că nu-l convinsese și se înmuie puțin, zâmbindu-i:

— Sigur, sunt OK. Mulțumesc că ai întrebat.

— Nu-i mare lucru. Ce-i aia? o întreabă, observând ceva pe locul de lângă ea.

— Fosta mea cutie poștală. Trebuie să-mi iau una nouă.

Și-i povestii ce se întâmplase.

— Nu e bine, Helen. Ai idee cine a făcut-o?

— Nu, ridică ea din umeri.

Dan tăcu un moment, încruntat:

— Ascultă, ai grijă acolo sus, bine? Promite-mi că mă suni dacă se mai întâmplă ceva asemănător. La orice oră.

— Probabil că a fost doar un accident, Dan. Vreun fermier beat care se întorcea acasă.

— Promite-mi că mă suni.

— Îți promit, tăticule.

— Îngerii pe cutia ta poștală.

Ea zâmbi. Măcar o făcuse să zâmbească.

Închise portiera și-i trimise o beza înainte de a demara. Se uită după mașină până când aceasta se încadră în trafic, dispărând după deal. Apoi se întoarse și urcă la birou.

Intrând, își dădu seama că se întâmplase ceva după fața Donnei.

— Am vorbit cu presa, îi spuse ea. Și cu reportera aceea de la TV. Zicea că sunt la Hope niște fermieri care scuiță foc pe nări. Susțin că și-au pierdut o grămadă de vite și dau vina pe lupi.

— Câte?

— Până acum, patruzeci și trei.

— Câte? Au spus despre ce fermieri e vorba?

— Mda. Unul dintre ei e Buck Calder.

DOUĂZECI

Întrunirea urma să înceapă abia peste o jumătate de oră, dar în oraș intra deja o procesiune constantă de mașini. Se întuneca și majoritatea avea farurile aprinse. Unii trăgeau în fața cantinei lui Nelly, dar cea mai populară destinație era „Ultima Resursă”, care nu prea era pregătită pentru atâția oaspeți. Helen tocmai vedea o decapotabilă murdară de nori din care ieșiră doi cow-boy cu cizme și pălării și intrară în bar. Unul dintre ei spuse ceva și celălalt râse, ridicându-și gulerul hainei ca să se apere de vânt. Începea și ploaia.

Helen spiona de la magazinul de cadouri al lui Ruth Michaels, sorbind cel de-al treilea espresso dublu, o idee proastă, pentru că și așa era destul de nervoasă. În realitate, ar fi vrut o țigară. Ruth pusese muzică, dar aceasta nu făcea decât să sporească anticipația evenimentului pentru Helen.

Pe ușa de sticlă era lipit unul dintre posterele galbene de care era plin orașul.

LUPUL UCIDE!
ÎNTRUNIRE PUBLICĂ
SALA PRIMĂRIEI HOPE
JOI, ORA 19

Trecuseră două zile de când Buck Calder și vecinii lui își adunaseră cirezile și spiritele erau încinse. Helen își petrecuse aproape toate momentele de veghe încercând să restabilească liniștea. Îi vizitase pe toți fermierii care pretindeau că pierduseră vite – și toți o expediaseră din câteva vorbe.

Dan sperase că aceste vizite personale vor contribui la evitarea unei întruniri publice care putea fi exploatată de scandalagii. Dar Buck Calder îi determinase s-o facă. Anunțase întrunirea la televizor cu două seri în urmă, spunând că „oficialii aceștia guvernamentali care au lăsat toți lupii în libertate” ar putea să vină și să se explice în fața celor care le plăteau salariile.

Echipa de la televiziune își punea deja la punct luminile în sală. Văzându-i, Dan mormăi pentru că era aceeași reporteră care-l flatase pe Buck Calder când fusese omorât câinele. În afară de acest gest, Dan și Bill Rimmer păreau remarcabil de calmi. Stăteau amândoi la micul bar din spatele magazinului, sporovăind cu Ruth de parcă nu aveau nici o grijă pe lume.

Când se duse spre ei, Rimmer îi surâse:

— Helen, o știi pe aia cu un cal care intră într-un bar și barmanul zice...

— „Hei, de ce ai fața așa de lungă?” Da, o știu. Vrei să spui că arăt ca un cal?

— Nu, dar parcă te-ai duce la o înmormântare.

— Mda. A mea.

— Zău, Helen, o liniște Dan. O să fie bine.

— Mulțumesc, Prior. M-aș simți în siguranță dacă nu mi-ai fi povestit ce s-a întâmplat ultima oară când s-a ținut aici o întrunire pe tema lupilor.

— Eu nu eram aici, observă Ruth. Ce s-a întâmplat?

— A, doar niște tipi cu puști și cu găleți de sânge pe care le-au turnat pe mașini, o informă Helen. Nu mare lucru.

— Asta a fost acum nu știu câți ani, zise Dan.

— Da, când mai aveau lupi. Ruth, te deranjează dacă fumez o țigară? Da, fumez, OK? accentuă văzând surpriza lui Dan.

— Nici o problemă, spuse Ruth.

Își petrecură următoarele cincisprezece minute repetând ce urma să spună Helen. Încercase să-l pună pe Dan să confrunte adunarea, dar el insistase s-o facă ea. Nu toată audiența era de așteptat să fie ostilă. Conform știrilor de la radio, un grup militant de apărători ai mediului, pe nume Lupii Pământului (LP, mai pe scurt) anunțase că va fi prezent.

Dan își luase și măsuri de precauție pentru cazul în care lucrurile scăpau de sub control.

Șeriful adjunct din Hope era localnic. Îl chema Craig Rawlinson și Helen dăduse de vreo două ori ochii cu el până atunci. Nu aveau cum să faci greșea de a-l socoti un iubitor de lupi. Era fiu de fermier, căsătorit cu fiica altui fermier, aflat printre cei care reclamau că pierduseră viței. Prin urmare, Dan ceruse ca forțe suplimentare de poliție să patruleze discret în zonă, alături de cei doi agenți de la Serviciul pentru Protecția Animalelor Sălbatiche îmbrăcați în civil, care intraseră la „Ultima Resursă” pentru a-i depista pe potențialii căutători de harță. De asemenea, așezase lângă sala primăriei o tăbliță pe care scria: **ÎNTRUNIRE PUBLICĂ. FĂRĂ ALCOOL. FĂRĂ PANCARTE. FĂRĂ ARME.** Cineva adăugase deja pe ea: **FĂRĂ LUPI.**

Acum strada se umpluse de vocile participanților. Nervii lui Helen zbârnâiau din cauza cofeinei și a nicotinei. Dan se ridică și plăti ce băuseră:

— Bun, cred că ar fi bine să ne îndreptăm spre sală.

Apoi își puse brațul pe umerii lui Helen:

— Vreau să știi că dacă scoate cineva pistolul, eu sunt în spatele tău.

— Mulțumesc, Dan. O să țin minte să mă aplec.

După o oră, gluma lui Dan cu pistolul părea și mai puțin amuzantă.

Helen stătea în picioare de douăzeci de minute, încercând să lege un discurs care ar fi trebuit să țină numai zece minute. Atmosfera începea s-o doboare.

Sala era ticsită. Erau locuri cam pentru o sută de oameni, dar cel puțin încă o dată pe atâtea stăteau în picioare în spate și de acolo se auzea cea mai mare gălăgie. Dincolo de luminile orbitoare ale reflectoarelor televiziunii, vedea ușile sălii deschise și pe mulți stând chiar afară, în ploaie. În ciuda ușilor deschise, căldura dinăuntru era insuportabilă, pentru că funcționau toate caloriferele și nimeni nu părea capabil să le oprească. Pe măsură ce gradele și gândurile se aglomerau, unii participanți își descheiaseră hainele sau își făceau vânt cu pliantele care li se înmănauseră la intrare.

Helen stătea la un capăt al mesei lungi care fusese plasată la tribuna din fața sălii. Dan și Bill Rimmer stăteau înghesuiri lângă ea ca doi criminali de război. La celălalt capăt, lăsându-se pe spătarul scaunului și contemplând regal mulțimea, stătea Buck Calder. Era în elementul lui.

O dungă de sudoare îi lucea pe frunte, sub marginea pălăriei. Cămașa trandafirie, altfel imaculată, avea pete umede sub brațe. Arăta de-a dreptul strălucitor. Ținuse un discurs de deschidere magistral. De dragul celor care

nu mai auziseră lucrul acela de încă zece ori, începuse prin relatarea modului cum nepotul lui a fost smuls din ghearele morții. Apoi, exact ca un procuror, înșirase toate pierderile teribile pe care el și vecinii lui le suferiseră de atunci. Singurul lucru surprinzător a fost că el fusese hărțuit cel dintâi.

Începu spre finalul discursului și venea de la un mic grup de întârziați pe care Helen nu-i observase până atunci. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi dat seama de partea cui erau după numărul de bărbii și de haine de teren purtate de ei. Erau oamenii de la LP. Erau cam șase și la început, Helen se simți întărită de prezența lor, dar apoi își dădu seama că bruiajul lor îi întârâta pe ceilalți.

Calder se descurcase bine cu ei. O femeie cu ochelari cu rame metalice și un pulover albastru la fel ca al lui Helen îi strigase:

— Lupii au dreptul să fie aici mai mult decât vacile voastre! Fără vaci!

Se auzi o rumoare mândioasă și Buck așteptă zâmbind calm să se domolească, apoi zise:

— Văd că avem printre noi și niște orășeni ageamii.

Publicul aprobă zgomotos.

Buck Calder își păstră poanta și când îi dădu cuvântul lui Helen:

— D-ra Ross vine din Chicago, orașul vânturilor, dacă țin minte bine, nu?

Helen zâmbise posomorâtă:

— Da. Pentru păcatele mele, de acolo vin.

— Ei, scumpo, simte-te liberă să te căiești pentru ele aici.

Luând locul hărțuitorilor din tabăra pro-lupi, un grup din spate o agasase tot timpul cât vorbise. Printre cei mai zgomotoși erau tăietorii ei de lemne favoriți și Wes

și Ethan Harding. Abe Harding, slavă Domnului, nu părea să fie de față.

Și nici Luke.

Helen îi căutase zadarnic chipul în mulțime înainte de începerea întrunirii. Nu-l mai văzuse din ziua în care prinseseră lupii. Nu venise la cabană și nu se afla prin preajmă când fusese la ei la fermă să fie certată de tatăl lui în legătură cu vișeii dispăruți. Era îngrijorată pentru el și uimită cât de mult îi lipsea compania lui.

Acum se apropia de finalul cuvântării și spera că-l va atinge înainte de a ajunge la capătul puterilor. Vorbise despre datele cunoscute în legătură cu lupii, nu prea multe, cu excepția faptului că erau nouă și că testele preliminare de ADN pe mostrele recoltate nu arătau nici o relație între aceștia și lupii lăsați în libertate în Yellowstone sau Idaho. Apoi spusese câteva cuvinte despre schema Apărătorii Vieții Sălbătice, care-i despăgubea pe fermieri pentru orice pierdere verificată cauzată de lupi. În final, așteptau întrebări.

— Deci, ca să recapitulez, avem doi dintre lupi cu zgărzi și-i vom supraviețui îndepărate. Toți cei dovediți că ucid vite vor fi îndepărtați sau eliminați. Asta este foarte clar.

Îi aruncă o privire lui Dan, care confirmă. Apoi reluă:

— Înțelegem sentimentele unora dintre dumneavoastră. Nu vă cerem decât să ne dați puțin timp...

— Ce dovezi mai vreți? Lupii omoară vite și gata.

— Domnule, cu tot respectul, există destule mărturii, atât din cercetările mele din Minnesota cât și aici în Montana, în valea Ninemile de la nord de Missoula, că lupii pot trăi foarte aproape de turme de vite fără să le atace...

— Hei, până și blestemații de lupi sunt liberali în Missoula!

Se stârni un hohot de râs și Helen așteaptă să treacă, încercând să-și păstreze zâmbetul. Aceasta arăta însă mai mult a grimasă.

— Se poate, dar un biolog de acolo a făcut niște cercetări destul de interesante. A pus zgărzi cu emițătoare nu numai la lupi, dar și la vite și a descoperit că lupii se amestecau tot timpul cu cirezile fără să...

— Rahat!

— De ce dracu n-o lași să vorbească? strigă un membru LP.

— Tu de ce dracu nu pleci la tine acasă să-ți vezi de treburile tale?

Buck Calder se ridică în picioare, cu mâna sus:

— Prietenul nostru orășean de acolo din spate are dreptate. Noi am rugat-o pe d-ra Ross să vină aici în seara asta și ar trebui s-o lăsăm să vorbească.

Helen dădu din cap:

— Mulțumesc. Este un fapt că lupii preferă să atace animalele sălbatice și nu domestice. De-a lungul a șase ani, au omorât în Ninemile doar trei juncani și un vițel...

— Atunci cum se face că aici au omorât patruș' trei în două luni? o interpelă Ethan Harding, sprijinit zgomotos de mulțime.

— Încercăm să verificăm pentru a preciza numărul exact din acestea care au fost ucise de lupi.

— Ne faci mincinoși?

— Nu, bineînțeles că nu.

Buck se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ne poți spune, Helen, câți dintre vițelii examinați prezintă dovezi că au fost uciși de lupi?

Helen ezită. Îi fusese groază de întrebarea asta. Numai cinci carcase dintre cele 43 de pierderi reclamate fu-

saseră găsite și nici una din ele nu era suficient de recentă pentru a se putea stabili cauza morții.

— D-ră Ross?

— Mai avem de lucru la asta. După cum știți, dovezile sunt destul de puține pe teren...

— Dar până acum, câți puteți spune că au fost siguri uciși de lupi?

Helen se întoarse spre Dan, după ajutor. Acesta își drese vocea, dar Calder interveni:

— Cred că vrem să aflăm asta de la d-ra Ross. Câți?

— După cum vă spuneam, domnule, încă mai...

— Totuși, până acum, câți sunt?

Se făcu tăcere, toți așteptându-i răspunsul. Helen înghii în sec:

— Bun, până acum, nici unul.

Tăcerea se risipi și toată lumea începu să strige. Câțiva dintre cei cu locuri se ridicară în picioare. În spatele lor, cea mai înverșunată membră LP se trezi nas în nas cu Ethan Harding.

— Lupul e o specie pe cale de dispariție, netotule! zbiră ea.

— Nu, doamnă, *dumneata* o să dispari!

Calder ridică mâinile cerând tăcere, dar fără prea mare efect. Helen clătină din cap și luă un pahar cu apă. Bând, se uită la Dan, care ridică vinovat din umeri. Bill Rimmer își întindea gâtul să vadă în spatele sălii. Se întâmpla ceva acolo. Operatorul de televiziune se întorsese într-acolo și se urca pe un scaun ca să prindă mai bine scena.

Helen văzu o camionetă care parcă la intrare, proiectându-și lumina farurilor asupra sălii. Cineva se dăduse jos din ea și mergea către ei, pe fundalul stropilor de ploaie luminați. Își croi drum prin mulțime și oamenii

se dădură încet la o parte, lăsându-i loc de trecere printre ei. Ajunse în sală, făcându-și loc cu coatele printre zurbagii și când îl văzură, aceștia încetară cu țipetele și se dădură înapoi.

Era Abe Harding.

Ducea ceva pe umăr, un fel de pachet. Helen îi aruncă o privire lui Dan și se încruntară amândoi.

— Ce naiba are acolo?

— Parcă ar fi o carpetă sau așa ceva.

Harding scăpase de zurbagii și mergea pe culoarul dintre rândurile de scaune, urmărit de spectatorii care se ridicaseră în picioare. Purta un impermeabil galben și lung, lucios de ploaie și foșnindu-i la fiecare mișcare. Nu avea pălărie și părul cărunt îi era cu totul răvășit.

Mulțimea tăcuse și toți ochii erau acum ațintiți asupra lui. Pinterii îi sunau la fiecare pas făcut spre tribună. O privea pe Helen cu o intensitate dementă care ar fi fost comică dacă n-ar fi stârnit atâta spaimă. Ea spera că agenții speciali ai lui Dan au pistoalele la îndemână.

Numai când Harding ajunse în fața ei observă Helen sângele care-i șiroia pe impermeabil și își dădu în sfârșit seama ce era pachetul de blană neagră pe care-l aducea pe umăr.

— Uite-ți blestemata de verificare, zise Harding.

Și săltându-și lupul mort de pe umăr, îl aruncă drept pe masă.

*

Când Helen și Bill Rimmer reușiră să iasă din sala primăriei, strada principală arăta ca o zonă de război. Era blocată de patru mașini de poliție și o a cincea încerca

să-și facă loc prin mulțime, cu sirena urlând. Luminile roșii pâlpăiau în vitrinele magazinelor, însângărând parcă bălțile de pe trotuare. Turna cu găleata. În câteva secunde, Helen fu udă până la piele.

Un polițist cu megafon le cerea oamenilor să se împrăstie și majoritatea se supuneau, ocolind bălțile ca să ajungă la mașini. Pe partea opusă a străzii îl zări pe Dan. El și cei doi agenți speciali discutau cu unul dintre polițiștii care-l arestaseră pe Abe Harding.

Îl vedea și pe Harding, cu impermeabilul lui galben și mâinile prinse în cătușe la spate, cum era împins într-o mașină a poliției. Fiii lui zbierau la doi polițiști care-i împiedicau să ajungă la el. Puțin mai departe, adăpostindu-se în pragul băcăniei lui Iverson, Buck Calder dădea un interviu reporterei de televiziune.

— Te simți bine? o privi Bill Rimmer.

— Cred că da.

După ce Harding lăsase jos lupul se stârnise un iad în sală. Un membru LP se luase la bătaie cu cei doi tăietori de lemne, dar fuseseră despărțiți înainte de a se întâmpla ceva grav. În haosul general, Helen fusese împinsă în perete și un fermier o călcase din greșeală pe picior. În afară de asta, era doar puțin zguduită.

— Dan pare să aibă probleme acolo, spuse Rimmer.

Cu umerii aduși împotriva ploii, traversă și Helen se luă după el.

— Nu trebuie să faceți asta! îi spunea Dan polițistului.

— Omul a agresat un ofițer de poliție. Doar dumneata ai fost cel care ai cerut sprijinul poliției.

— Da, dar de ce să-l arestați? Nu pleacă nicăieri dacă-l lăsați. În felul ăsta, facem din el un martir, exact ce vrea, pentru Dumnezeu!

Era oricum prea târziu. Mașina în care fusese băgat Abe înainta deja, cu sirena în funcțiune pentru a împrăștia mulțimea.

În lumina farurilor, Helen îl văzu deodată pe Luke. Cobora pe stradă, dar n-o văzuse. Părea să caute pe cineva.

— Luke!

El se întoarse și o văzu. Purta un impermeabil cerat cafeniu, cu gulerul ridicat. Arăta foarte palid și foarte trist. Ajungând lângă ea, încercă să zâmbească și înclină ușor capul, vărsând astfel apa adunată în borul pălăriei:

— T-t-te căutam.

— Și eu. Acolo, înăuntru. Ai văzut ce s-a întâmplat?

El dădu din cap și aruncă o privire spre locul unde tatăl lui dădea interviul:

— Nu p-pot să stau.

Căută ceva în buzunarul impermeabilului și i-l dădu:

— Am g-găsit asta pe marginea șoselei.

Helen luă plicul și se uită la el. Era o scrisoare. Cernela se ștersese din cauza apei, dar totuși recunoscuseră scrisul lui Joel și inima îi zvâcni.

— Acum m-mă duc.

— OK. Mulțumesc.

El dădu din cap și se întoarse să plece.

— Luke? îl strigă.

El se întoarse și o privi și ea-și dădu deodată seama ce simțea în legătură cu moartea lupului.

— Mai vii pe la mine?

— Nu p-pot, clătina el din cap.

Și porni prin ploaie, dispărând în mulțime.

DOUĂZECI ȘI UNU

Spitalul Mwanda

Kagambali

16 sept.

Draga mea Helen,

I-ai prins? Nu? OK, uite cum faci: iei o găleată de metal, da' MARE, da? Una de vreo doi metri adâncime și largă tot cam așa ar fi bună. Legi peste ea o prăjină lungă și la mijloc agăți o tobă care se răstoarnă și priponesti pe ea: UN CERB MORT. Metoda asta a fost aprobată de Latimer și se folosește de câteva secole în Carolina de Nord, ceea ce explică de ce sunt atât de puțini lupi acolo. Să-mi scrii cum a mers, OK?

Cabana pare pe cînste. Casa buniciei mele avea o pivniță exact ca aia, plină de pîianjeni și de chestii. Mă ascundeam și fășneam de acolo ca un hopa-Mitică să-mi sperii surorile (mda, îmi pare rău, am fost un copil de felul ăsta. N-ai fi ghicit, nu?)

Helen râse tare. Stătea în pat și citea cu lămpașul pe frunte. După ce i-o dăduse Luke, se despărțise cu prima ocazie de Dan și de Bill Rimmer, lăsându-i în harababura de pe strada principală, și pornise spre cabană, cu inima cântând. În sfârșit îi scrisese.

Amânase mult s-o deschidă, bucurându-se în anticipație, ca un copil care-și cântărește din ochi cadourile de sub pomul de Crăciun. O pusese pe pernă și își terminase ritualul de culcare. Îl dăduse pe Buzz afară să facă pipi în ploaie, se spălase pe dinți și își făcuse ceai. Apoi se dezbrăcase, își trăsese pe cap tricoul mare în care dormea, stinsese lampa și se băgase în pat cu scrisoarea, ceaiul și lămpașul. Se gândise o clipă să pună și un CD cu muzica lui Joel, *Tosca* poate, dar era mai bine să nu-și forțeze norocul.

Întinse mâna după cană și sorbi din ceai, privindu-l pe Buzz ghemuit lângă sobă, deja adormit. Înfășurată în sacul de dormit, cu spatele rezemat de perete și scrisoarea pe genunchi, Helen se opri o clipă, ascultând ploaia care bătea pe acoperiș și simțind ceva asemănător unei binecuvântări.

Pe aici e o nebulie și lucrurile o iau razna și mai mult. Extremiștii au început o nouă rundă de purificare etnică pe la vreo optzeci de kilometri nord de aici și primim în fiecare zi cam o mie de refugiați noi, toți în stare proastă. Avem tifoidă, malarie și cam toate varietățile de orori tropicale de care ai auzit, deși, din fericire, holeră încă nu.

Și bineînțeles, medicamentele și mâncarea nu sunt nici pe departe suficiente. Unii dintre copiii care ajung aici (sute, poate mii nu reușesc să supraviețuiască atât) n-au mai mâncat de săptămâni în șir. Sunt plini de muște și au mâinile și picioarele ca niște befe. E jalnic. Și faptul uimitor e că unii dintre ei mai știu să zâmbească.

Aseară a fost o mare dramă în bătrâna curte a spitalului, unde trăiește majoritatea voluntarilor. Cazarea e, ca să fim generoși, absolut elementară, adică barăci fără uși și ferestre,

paturi de campanie și o plasă de tântări cu numai câteva găuri (dacă ai noroc). Oricum, tipul ăsta tânăr din Germania, Hans-Herbert, se simțea obosit și s-a dus devreme la culcare, după masa de seară. După vreo două ore, când s-au dus și colegii lui de cameră, l-au găsit adormit cu mâna atârănând peste marginea patului și (sper că ești gata să afli, Helen) un boa constrictor lung de patru metri se apucase s-o înghițită. Ajunsese mai sus de cot și sârmanul Hans-Herbert dormea ca un prunc!!

Au încercat să-l trezească ușurel, dar, bineînțeles, a tras o spaimă grozavă. I-au dat lui – și șarpelui! – o doză de sedativ și incredibil, au reușit să-i scoată brațul. Sucurile digestive lucraseră deja pe mână și degete și o să aibă poate nevoie de un transplant de piele, dar în general e bine. Șarpele, mai puțin. I-au dat drumul (fără plăcuță și zgardă cu emițător) la rău, dar niște copii dintr-o tabără de refugiați l-au prins și l-au gătit de dimineață la micul dejun.

Bate povestea cu pitonul de sub casa cuplului din Georgia? Eu cred că da.

O multime de mâncare și medicamente care ar trebui să ni se trimită nu ajunge aici. Ori sunt furate de funcționarii corupți de la aeroport, ori convoaiele sunt interceptate de extremiști pe traseu. În general, își păstrează proviziile pentru ei, dar uneori încearcă să ni le vândă înapoi și nu avem de ales, le cumpărăm.

Ultimul grup care a venit să negocieze era format doar din copii de doisprezece-treisprezece ani, în haine de luptă, cu muniția la centură. Unul din ei, un băiat firav care nu putea să aibă mai mult de zece ani, căra o mitralieră M16 și aproape cădea în genunchi de greutate. Ochii sunt cel mai rău lucru. Te întrebi prin ce grozavii au trecut sau au văzut de le arată ochii în asemenea hal.

Așa că, hei! Pe aici avem baluri!

De fapt, nu e chiar așa de rău. Asta mai ales datorită oamenilor incredibili cu care lucrez. Și Helen, acesta e de fapt scopul principal al scrisorii mele. Nu e ușor de spus...

Helen simți ceva răsucindu-i-se în piept. Ținea cana în mână și de frică să n-o verse, o puse pe podea. *Oh, Joel, se rugă în minte. Te rog. Te rog, nu zice asta. Inima îi bătea tare și mâinile îi tremurau pe când se forța să citească mai departe.*

Marie-Christine e aici de șase luni. E belgiană, dar trăiește la Paris. Are pregătire de pediatru, deși aici ajungi să faci de toate. Nu ne-am cunoscut imediat pentru că...

Helen aruncă scrisoarea pe jos. De ce trebuia să citească rahatul ăsta? Cum îndrăznește să creadă că-i poate spune ei asta, să-i dea lovitură după lovitură – ah, fără îndoială, frumusețea Marie-Christine era grozavă în toate privințele, zeiță a sexului și maică Tereza într-un ambalaj parizian șic, nu? Cum îndrăznește?

Se uită o vreme în gol, spre cercul de lumină făcut de lămpaș pe ușă. Respirația ei îl făcea să se ridice și să coboare ridicol. Întinse mâna după scrisoare – nu se putea abține – și citi mai departe.

...pentru că își luase o vacanță de câteva zile. Dar când ne-am întâlnit – Doamne, Helen, e așa de greu să-ți spun – a fost ca și când ne cunoșteam deja.

Sună familiar, se gândi Helen. Își aruncă ochii mai jos, căutând „suflete-pereche”, dar nu găsi expresia, ceea ce era mai bine, fiindcă probabil ar fi tipat și ar fi dat cu pumnul în perete.

Până la urmă, am ajuns să lucrăm împreună în această unitate mobilă care face vizite în toate taberele de refugiați și am văzut cât de uimitor se poartă cu acești copii. Ei o adoră, pur și simplu. Poate n-ar trebui să-ți spun toate astea, dar vreau să-ți spun și simt că pot, Helen, pentru că am fost atât de apropiați și am împărțit atâtea clipe frumoase.

Concluzia e că peste două săptămâni, Marie-Christine și cu mine...

„Nu”, suspină Helen. „Nu, Joel. Nu spune asta.”

... ne căsătorim.

Helene strânse scrisoarea în pumn și o aruncă într-un colț al camerei:

— Ticălos nenorocit!

Își aruncă sacul de dormit și se ridică în picioare, apăsându-și mâinile pe față. Buzz era și el în picioare și în cepu să latre.

— Taci, animal prost!

Își smulse lămpașul și-l aruncă în el. Căinele scânci și se ascunse, iar ea se împletici prin întuneric spre ușa cabanei, băjbăind după clanță. Trânti ușa de perete și fugi oarbă în ploaie.

Picioarele goale îi alunecau pe noroi și căzu ca un sac, rămânând acolo mult timp, cu fața pe pământul ud, gâfâind și blestemându-l pe el și pe ea și ziua când se născuse.

Apoi se ridică în capul oaselor, cu genunchii la gură și cu mâinile pline de noroi pe față, plânse în ploaia care-i cădea pe trup șiroaie.

Una peste alta, reflectă Buck, fusese o treabă bună.

Se uşura în toaleta de la „Ultima Resursă”, cu un trabuc între dinţi şi rezemându-se de un perete pe care un istoric viteaz scrijelise deja *Abe Harding Preşedinte*.

Stătea de o oră la barul unde se strânseseră toţi după ce distracţia de afară se terminase. Nu văzuse niciodată localul atât de plin sau animat. Chiar şi capetele de cerb împaiate de pe pereţi păreau să se simtă bine.

Întrunirea decursese mai bine chiar decât în visurile lui. Îl făcuse nostalgic după zilele când era om politic. Nu se aşteptase să vină şi hippiotii ecologişti, dar aceştia se făcuseră de râs, aşa că era bucuros că apăruseră.

Şi bătrânul Abe, făcând figura cu lupul. Drace, ce spectacol! Cu bani nu poţi să-ţi faci o astfel de publicitate. Buck nu avea să uite niciodată expresia de pe muţrişoara drăguţă a lui Helen Ross când lupul aterizase în faţa ei. Ce mai seară, frăţioare!

Îşi trase fermoarul şi se întoarse în aglomeraţie. Îi dădu lui Lori, fata de la bar, cincizeci de dolari să le mai dea tuturor de băut, apoi îşi luă la revedere, promiţându-le băieţilor Harding că o să dea nişte telefoane şi o să-l aducă pe tatăl lor acasă cât mai curând posibil. Bietul Abe probabil că acum împărtea o celulă cu o adunătură de toxicomani bolnavi de SIDA din Helena.

Totuşi, mai întâi Buck avea alte treburi de făcut.

O văzuse pe Ruth la întrunire, dar stătea prea aproape de Eleanor şi Kathy ca să poată schimba o vorbă cu ea. Ideea nebunească a lui Eleanor de a intra în afaceri cu ea începea să-i strâmtoreze puţin viaţa amoroasă. Dumnezeu, trecuseră mai mult de două săptămâni de când el

şi Ruth nu mai furaseră nici măcar un sărut. Întotdeauna găsea o scuză să nu-l vadă şi de cele mai multe ori, asta avea de-a face cu Eleanor, revedeau contabilitatea sau altceva.

Ploaia se mai rărise. Trecu pe lângă magazinul de cadouri, având plăcerea să constate că se închisese. Însemna că era acasă, poate sperând că va veni şi el. Îl aştepta goală sub halatul ei negru. Gândul îi aprinse sângele.

Urmă meandrele pietrişului umed spre ieşirea din oraş şi în curând, văzu în faţă luminile casei lui Ruth. O s-o ia lipită de peretele din hol, imediat cum îi răspundea la uşa, aşa cum făcuse şi data trecută. Apropiindu-se, văzu perdelele trase în lături şi virând pe alee, parcă la locul lui obişnuit. Probabil că-l auzise, căci deschise uşa când cobora din maşină. Era clar, îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el pe ea.

— Buck, trebuie să pleci.

— Poftim?

— Eleanor vine aici. E pe drum.

— Poftim?

— Nu sta aşa cu gura căscată. Trebuie să ajungă.

— Ce dracu' vine aşa noaptea?

— Măine avem o întâlnire cu contabilii şi trebuie să revedem cifrele. Hai, pleacă!

— Iisuse.

Posomorât, porni cu paşi mari spre maşină şi auzi uşa închizându-se în spate. Nici măcar noapte bună nu-i spusese! Începuse din nou să plouă tare. Buck îşi vârî între dinţi trabucul pe jumătate fumat. Era ud şi se stinsese, aşa că îl azvârli supărat peste alee, intră în maşină şi trânti portiera.

Întoarse făcând roţile să spulbere pietrişul şi ieşi în viteză pe şosea. Ca să nu se lovească de Eleanor, se opri la

capătul șoselei și așteptă acolo cu luminile stinse până văzu farurile ei pe alea lui Ruth.

Iisuse, clătină Buck din cap. Ce ajunsese lumea! Nu mai putea omul să se culce cu amanta fiindcă venea nevastă-sa la ea! Încrunțat și întunecat, porni spre casă prin ploaia ce-i lovea parbrizul.

Când ajunse, locuința era tăcută ca o morgă. Își închipui că Luke se culcase deja. Foamea i se transferase de la sex la mâncare și se duse la frigider, sperând să mai găsească un rest de cină. Dar nu găsi. Atunci își deschise o bere și merse cu ea în sufragerie fără să aprindă lumina. Se așează greu pe canapea și apăsă butonul telecomenzii. La televizor, Jay Leno glumea cu un tânăr actor sau cântăreț sau ce-o fi fost, ne bărbierit și care arăta de parcă tocmai se dăduse jos din pat. Amândoi arătau cam prea mulțumiți de sine pentru proasta dispoziție a lui Buck.

Abia se instalase că sună telefonul. Reduse sonorul televizorului și se aplecă să ridice receptorul.

— Calder?

Nu recunoștea vocea de bărbat de la celălalt capăt al firului. Părea că sună dintr-un bar.

— Aici Buck Calder. Cine-i acolo?

— Nu contează cine e. Gunoaiele ca tine merită să moară.

— Nu ești destul de bărbat ca să-ți dai numele?

— Sunt destul de bărbat ca să șterg gunoaiele ca tine de pe fața pământului.

— Ai fost la întrunire, nu?

— Te-am văzut la nenorocitul de televizor și-am văzut ce i-a făcut amicului tău psihopat lupului. Și vrem să știi...

— A, deci sunteți mai mulți?

— O să-ți omorâm vacile.

— Numai vacile?

— Ba și porcii. Porcii ca tine.

— Și bănuiesc că veți face asta în numele lupului, cel mai mare ucigaș dintre toți.

— Exact. Ai fost avertizat.

Se auzi un clic și legătura se întrerupse. Buck se ridică și puse jos receptorul. Robotul telefonic era lângă el și observă că avea patru mesaje. Apăsă butonul de derulare. „Deci ți-au omorât lupii viței, nu? Vai de mine!” Era vocea unei femei. „Înainte să ai tu șansa să-i omori. Ce nedrept! Ești o specie pe cale de dispariție, amice, și cu cât disperi mai repede, cu atât e mai bine.”

Buck auzi un zgomet și ridicând capul, îl văzu pe Luke în capul scărilor. Nu era în pijama.

— Ai auzit astea?

Luke dădu din cap.

— Și celelalte? Toate sunt așa?

— Da.

— Iisuse.

Dădu banda înainte, până la următorul mesaj. Acesta începea cu un urlet: „Aici Lupul. Am un mesaj pentru Buck Calder. Ești gata mort.” Urmău o înjurătură cumplită și un urlet.

Următorul părea să fie același bărbat cu care vorbise mai devreme și ultimul mesaj era lăsat de o femeie care zbiera o tiradă pe care nu putu s-o înțeleagă în întregime. Buck luă un gât de bere:

— Te-ai uitat la televizor?

Luke dădu din cap.

— Vorbește, Luke, vorbește.

— D-d-da

— L-au arătat pe Abe aducând lupul?

— Da. T-tot... ce-a fost.

— Merg drept la țintă. Au spus ce-o să se întâmple cu el?

— E la înc-c-chisoare, în Helena.

— Mai bine aș începe să dau telefoane. Are nevoie să-i plătească cineva caștiunea. Doamne, ce seară. Cine dracu' sunt toți nebunii ăștia care mă sună?

— N-n-nu știu. M-m-mă duc la culcare.

— Vrei o bere?

— N-n-nu, domnule.

— OK, Luke, oftă Buck. Noapte bună.

— N-noapte bună.

Era un lucru trist că propriul lui băiat nu bea o bere cu el. Buck opri televizorul și se duse să caute cartea de telefon. Se lăsă pe canapea cu ea, răsfoind paginile ca să găsească numărul închisorii din Helena.

Parcă nu fusese totuși o seară atât de grozavă. Figura lui Abe cu lupul păruse foarte bună pe moment, dar Buck vedea acum că nu fusese o mișcare inteligentă. Omul ar fi trebuit să procedeze după vechea regulă: împușcă, îngroapă și taci din gură. Ei bine, n-o făcuse și acum se aflau pe picior de război.

Pe legea lui, Buck n-avea de gând să se lase speriat de o adunătură de pupători de iepuri ahtiați după marijuana, care-l amenințau la telefon. Dar îl făceau să-și pună întrebări.

Poate nu juca așa cum trebuia în afacerea asta cu lupii.

La început, crezuse că transformarea ei într-o problemă publică era cea mai bună cale de urmat. Aceasta fusese de fapt toată ideea întrunirii. Ce naiba, chiar era bun la chestiile astea publicitare. Și fusese sigur că dacă le face viața destul de grea lui Dan Prior și celor din gașca lui, vor fi forțați să acționeze.

Dar acum își dădea seama că uciderea lupului de către Abe va avea probabil efectul opus. Aveau să rămână împotmoliți. Și dacă ori de câte ori dădea un interviu urma să primească un potop de telefoane abuzive, poate că era bine să se mai gândească.

Decât să ațâțe un război public, mai bine lupta mai strâns. Trebuia să găsească niște stratageme mai subtile, să combată pe mai multe fronturi, ca într-un război adevărat.

Se hotărî să chibzuiască pe îndelete asupra tuturor întâmplărilor și să-și schimbe strategia.

Poteca din pădure era înghețată și Ochi-de-Lună aluneca pe porțiunile abrupte, se oprea și căuta un drum mai sigur printre pietre. Ploaia se oprise la scurtă vreme după miezul nopții și cerul se limpeziise, îmbrăcând pământul cu prima brumă a toamnei. Venise pe neașteptate, îmbrăcând picăturile de ploaie scurse din copaci cu milioane de furțuri miniaturali care sclipeau și se topeau în curcubeii în lumina zorilor.

Luke ajunse la pârâu și urcă pe mal către lac, trecând de locul unde-l lăsa să pască pe Ochi-de-Lună înainte de a o cunoaște pe Helen. Iarba înțepenise de ger și copitele calului o striveau, imprimându-se în ea. La marginea pârâului, unde apa zăbovea și undea, se ridicau din ea furoare de aburi, răsucindu-se în aerul nemișcat.

Pe tot parcursul drumului de la fermă până aici, Luke încercase să înțeleagă ce-i spusese tatăl lui la micul dejun. După tot ce se întâmplase cu o seară înainte și toate telefoanele acelea amenințătoare, păruse neverosimil și la început Luke crezuse că era un alt mod bolnav de a glumi:

— M-am mai gândit la afacerea asta cu lupii, zisese tatăl cu gura plină de pâine și șuncă. Și socot că poate am fost cam duri cu tipii ăștia de la Protecția Animalelor. Tu ce crezi, Luke?

Luke ridicase din umeri:

— N-nu știu.

— De fapt, ei își fac meseria. Poate că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă am coopera puțin mai mult. Să-i ajutăm să rezolve problema asta cu lupii. Adică să-i găsească, să stea cu ochii pe ei și celelalte.

Luke nu spusese nimic. Era întotdeauna precaut când tatăl lui discuta rezonabil cu el. Uneori o făcea doar ca să-i întindă o capcană, tentându-l să se relaxeze și să cadă drept în ea și pe urmă ha! îl lua de gât. Luă o lingură de cereale și se uită la mama lui, care asculta la fel de reticentă.

— Știi ce zicea Helen Ross aia alaltăieri? Că ai ajutat-o foarte mult să prindă lupul. Ba te și lăuda, spunea că ai chemare pentru munca asta.

Făcu o pauză, așteptând o reacție care nu veni.

— Și m-am gândit că dacă tot ne-am coborât vitele de la pășune, poate-i mai dai o mână de ajutor.

Și râse cu poftă:

— Dar vezi să nu pui emițătoare la vaci!

Luke se uită din nou la mama lui, care-și ridicase surprinsă sprâncenele.

— Oricum, nu cred c-o să te plătească mult. Dar serios, dacă vrei s-o mai ajuti, e OK din partea mea.

Luke abia aștepta să-i dea vestea lui Helen. Ieșise imediat și înșeuase calul. Dar deși răsucise lucrurile pe toate părțile în minte, tot nu reușea să înțeleagă de ce-i dăduse voie tatăl lui. Poate că-l speriaseră cu adevărat telefoanele acelea. Era posibil, dar Luke se îndoia. Probabil

că avea alt motiv, mai ascuns. Dar n-avea de gând să-l aștepte să se răzgândească.

Ajunse la locul unde terenul se nivela și-l auzi pe Buzz lătrând. Îl mână pe Ochi-de-Lună către lacul încremenit ca oglinda, din care suiau aburi, ca și la pârâu. Pe panta care urca la cabană soarele desena deja petice verzi de iarbă în stratul de brumă. Ușa cabanei era deschisă și Buzz stătea în prag uitându-se la ceva dinăuntru și lătrând nesigur.

Mașina lui Helen era afară cu parbrizul complet înghetată. Crezuse că poate plecase deja să verifice capcanele. Buzz se întoarse și-i văzu și coborî în salturi panta ca să-i întâmpine pe el și pe Ochi-de-Lună.

— Hei, Buzz! Ce faci, cătel?

Câinele se gudură și le dădu târcoale, apoi porni înaintea lor, pe lângă pârâu. Luke văzu urme proaspete de câprioară. Animalele veniseră să se adape mai devreme. Se aștepta s-o vadă pe Helen ieșind din cabină, dar ea nu apărea. Se dădu jos de pe cal și se duse spre ușă:

— Helen?

Nu-i răspunse nimeni. Poate era în anexa din spatele casei. Așteptă câteva momente la ușă, apoi o strigă din nou. Dar nu primi din nou nici un răspuns. Așa că bătu ușor la ușa deschisă:

— Helen? Bună, ești acolo?

De lângă el, Buzz lătră, i se frecă de picioare și fugi înăuntru. Luke își scoase pălăria și-l urmă. Înăuntru era întuneric și ochii nu i se obișnuiră imediat, dar o desluși pe Helen zăcând pe pat.

Nu știa ce să facă. Poate ar trebui s-o lase să doarmă și să vină mai târziu. Dar modul cum stătea îl făcu să rămână. Îi atârna un braț, cu degetele puțin îndoite și atin-

gând podeaua. Tot pe jos stătea și o cană cu lichidul din ea vărsat în jur. Mai era și un flacon de medicamente, desfăcut. Ea era complet nemișcată, deși Buzz o adulmeca și scâncea. Luke își puse pălăria pe masă și făcu un pas prudent spre ea, spunându-i lui Buzz să iasă afară.

— Helen? o chemă încet.

Apropiindu-se, văzu că avea noroi pe mână și pe braț și genunchiul care îi ieșea din sacul de dormit era de asemenea murdar de noroi amestecat cu fire de iarbă. Mai făcu un pas și văzu că și fața îi era la fel. Dar nu dormea.

Avea ochii deschiși și privea ținută în gol.

— Helen? Helen?

În ochii ei licări ceva, ca și cum viața ar fi fost din nou declanșată. Se uită la el fără să-și miște capul. Îl apucă spaima:

— Helen, ce s-a întâmplat? Te simți bine?

Ea clipi. Se gândi că poate e bolnavă, are febră. Mai făcu un pas timid și întinse mâna să-i atingă fruntea. Avea pielea rece, ca de piatră. Ridică marginea sacului de dormit și văzu că avea tricoul murdar și ud leoarcă.

— Helen, ce este?

Ea începu să plângă în tăcere. Lacrimile îi lăsau dăre pe fața murdară. Nu putu suporta să vadă atâta nefericire. Se așeză lângă ea pe pat, o ridică și o luă în brațe. Era atât de rece și udă și se strădui s-o legene și s-o încălzească și o lăsă să plângă, spunându-i că e OK, că e el acolo și totul e OK.

N-ar fi putut spune cât stătută așa. Simțea că viața din ea era ca o flăcăruie care s-ar fi stins dacă ar fi lăsat-o. Plânsul păru c-o încălzește puțin și când se opri în cele din urmă, găsi o pătură uscată și o înfășură în ea și apoi se duse să aprindă soba.

Când închise ușa, văzu după ea o bucată de hârtie colorată. Era de un albastru deschis ca plicul pe care îl găsisese el și i-l dăduse cu o seară înainte. O luă și o puse pe masă, apoi făcu focul la aragaz și puse niște apă la încălzit, pentru ceai. Ea stătea strângându-și genunchii cu brațele, tremurând în pătură și privind mai departe în gol.

Găsi o cârpă curată și o înmuie în apă caldă. Se așeză din nou lângă ea și fără s-o mai întrebe, îi curăță de noroi fața și brațele. Ea îl lăsă fără să spună nimic. Pe urmă o șterse cu un prosop.

Puloverul ei albastru și cămașa cu mâneci lungi atârnavu pe sârmă și le luă de acolo și-i spuse că ar fi fost bine să le îmbrace în locul tricoului ud, dar ea nu păru să-l audă. Nu știa ce să facă, dar trebuia să se schimbe, așa că luă pătura de pe ea, o întoarse cu blândețe și se așeză în spate, ca să nu-i vadă sânii. Apoi trase de pe ea tricoul ud.

Sub dunga aurie bronzată de deasupra tricoului, pielea ei era albă și netedă. Îi observă nodurile mici de pe coloana vertebrală și arcurile coastelor care o făceau să pară fragilă, ca o pasăre rănită. Fu nevoit să-i ridice fiecare braț și s-o îmbrace ca pe o păpușă. După ce-i îndreptă cămașa pe corp, o îmbrăcă la fel și cu puloverul.

Pregăti ceaiul și o făcu să bea, ajutându-o să țină cana și ducându-i-o la buze. Apoi se așeză lângă ea și o ținu în brațe mult timp.

Poate că trecuse o oră când vorbi în sfârșit. Își ținea capul pe pieptul lui și vocea i se auzi mică și slabă, ca și cum ar fi venit de foarte departe:

— Îmi pare rău, îi spuse. Nu merit efortul.

Știa prea bine că nu trebuia s-o întrebe nimic. Poate că era ceva legat de scrisoare. Poate îi murise cineva.

În clipa aceea, tot ce știa era că o iubea și nu-i păsa de nimic altceva.

DOUĂZECI ȘI DOI

Cele două săptămâni de după arestarea lui Abe Harding fură cele mai dificile din toată cariera lui Dan Prior și de departe cele mai bizare. De parcă s-ar fi răzbunat pentru uciderea masculului alfa din Hope, haitele de lupi din toată regiunea dădură semnalul prăpădului.

Un păstor de la nord de Yellowstone își pierdu treizeci și unu de miei într-o singură noapte din cauza lupilor care scăpaseră din parc. Nu mâncau animalele, le ucidau și le lăsau acolo. Altă haită omorî o pereche de mânji de rasă la est de Glacier. Și un răzleț dintr-o haită din Idaho atacă și ucise trei viței lângă râul Salmon și pe alți patru îi schilodi atât de rău, încât trebuiră sacrificăți.

Bill Rimmer aproape nu mai cobora din elicopter. În zece zile, împușcă și ucise nouă lupi și anestezie alți cincisprezece, în principal pui, care fură mutați în locuri unde se spera că nu vor mai crea probleme. Dan fu cel care semna certificatele de deces și o făcu de fiecare dată cu sentimentul unei ratări personale. Datoria lui era să regenereze populația de lupi, nu s-o extermină. Totuși, nu prea avea de ales. Planul conținea prevederi ferme în legătură cu „controlul letal”, altfel nu ar fi fost aprobată

niciodată punerea lui în aplicare. Și din cauza întâmplărilor de la Hope, presa îi urmărea fiecare mișcare.

Reporterii îl sunau toată ziua. Acasă lăsa telefonul comutat pe robot, cu excepția serilor când venea Ginny pe la el și răspundea ea, pretinzând că e de la un restaurant chinezesc cu serviciu de comenzi sau de la un azil pentru delincvenții cu probleme psihice, lucru nu prea departe de adevăr. Donna se descurca la birou cu majoritatea apelurilor din partea presei și el vorbea doar cu cei pe care-i cunoștea sau cu cei mai importanți.

Interesul pentru lupi nu se stărnise numai în presa locală, ci și în cea națională și chiar internațională. Îl sună un reporter german de televiziune care vorbea despre Nietzsche și-i tot punea întrebări filosofice pe care Dan nici nu le înțelegea, darămite să le răspundă! Tipul de la revista *Time* fu și mai supraréalist, când îi spuse că voiau să facă un editorial și o copertă cu Abe Harding.

— E o glumă? întrebă Dan.

— Nu, bineînțeles, păru reporterul jignit. Nu stă el, într-un fel, pe ultimul bastion al valorilor tradiționale ale Vestului sălbatic? Nu-l vedeți așa, ca pe un pionier asediat?

— Vă pot răspunde fără să se consemneze?

— Desigur. Spuneți.

— Îl văd mai mult ca pe un dobitoc asediat.

Ideea cu „Abe Harding, ultimul pionier al Vestului” pe coperta revistei *Time* îl făcu pe Dan să chicotească scuturând din cap, câteva zile. Slavă Domnului, materialul era încă în pregătire, probabil pentru că era nevoie și de cooperarea modică a lui Abe; și în ierarhia preferințelor lui Abe, reporterii se aflau numai cu o fracțiune mai sus decât lupii.

După ce petrecuse o noapte în închisoare, Abe fusese acuzat de uciderea unui animal pe cale de dispariție, mai exact un lup și de posesiunea și transportarea rămășițelor acestuia. Se renunță la acuzația de agresiune a unui ofițer de poliție și magistratul îl eliberă fără cauțiune.

Schumacher și Lipsky, cei doi agenți speciali de la Protecția Animalelor care participaseră la întrunire, descinseră la ferma Harding cu un mandat de percheziție, însoțiți, la propria lui insistență, de șeriful adjunct din Hope, care se dovedea tot mai necooperant. Craig Rawlinson le crease probleme luând partea fiilor lui Harding care se purtaseră ostil și agresiv. Agenții reușiră să-și păstreze calmul și găsiră pușca Ruger M-77 încărcată, cu care Abe mărturisise că doborâse lupul. Arma fu confiscată imediat.

Lupul își petrecu o noapte băgat în congelatorul din garaj al lui Dan, peste o cutie veche de pizza. A doua zi fu expediat la Serviciul pentru Protecția Animalelor, la laboratorul din Ashland, Oregon și necropsia arată că inima și plămânii animalului fuseseră complet distruse. Glonțul nu se găsi, dar în cadavru rămăseseră fragmente care demonstau că se folosiseră un calibru de 7 mm.

Testele ADN efectuate de specialiștii din Ashland arătară că lupul nu avea nici o legătură cu cei eliberați în Yellowstone sau Idaho. Descoperiră într-o ureche o plăcuță care dovedea că venise dintr-un colț îndepărtat al Columbiei engleze, aflat la peste două sute de kilometri distanță. De asemenea, descoperiră că-i lipsea un deget de la o labă din față și avea o cicatrice care sugera că fusese prins într-o capcană și se eliberase cu prețul răni. Era posibil ca faptul acesta să-i fi afectat abilitatea de a vâna cerbi sau elani și să-l fi determinat să atace vitele.

La început, Abe pretinse că împușcase lupul când îl găsisse atacând un vițel pe o pășune aflată la numai două sute de metri de casa lui. Mai târziu recunoscuse faptul că animalul nu ataca, dar el știa că avea de gând s-o facă. Mai spuse că era încă un lup acolo și că-i părea rău că nu-l împușcase și pe acela. Spuse că nu era vinovat și că o să dovedească asta chiar și la Tribunalul Suprem. Refuză orice apărare legală, pe motivul că avocații sunt lupi în costume elegante.

Între timp, sprijiniți de echipa de la *Time*, băieții Harding își aduceau contribuția la transformarea tatălui lor într-un erou folcloric.

Imprimară chipul lugubru al lui Abe pe două sute de tricouri, pe față, iar pe spate inventară emblema EILI (Echipa împușcă lupii întotdeauna) și adăugară după ea „MEMBRU OFICIAL”. Le scoaseră la vânzare la „Ultima Resursă” pentru cincisprezece dolari bucata și în două zile nu mai rămase nici unul. Un nou stoc de cinci sute era aproape epuizat, doar câștigurile cu ABE HARDING – EROUL DIN HOPE nu erau prea solicitate. Bill Rimmer îi cumpăraseră lui Dan câte un articol din fiecare și deși tricoul nu-l purtase încă, în fiecare dimineață își bea cafeaua din cana respectivă.

În contrast cu frații lor din alte state, lupii din Hope țineau capul la cutie și Dan le era recunoscător pentru asta. Pentru nimic în lume n-ar fi făcut jocul lui Buck Calder omorând lupii dacă nu se dovedea că ei erau responsabili de pierderea vitelor. Îi ajungea câte avea deja pe cap.

La fiecare telefon de la un fermier supărat acuzându-l că e prea moale, primea altul de la un activist pentru drepturile animalelor, care-l făcea criminal pentru că

aprobare condamnările celor nouă lupi. Fuseseră instigate și patru procese, două de către asociații ale crescătorilor de vite, cerând oprirea programului de regenerare a populației de lupi pentru că viola Constituția și două ale unor grupuri pentru protecția mediului, pretinzând stoparea „oricărui acțiuni ilegale de control letal”.

A doua zi după întrunire, Lupii Pământului își trimiseseră o echipă la Hope pentru a face un sondaj din casă în casă. Dan primi tot felul de apeluri telefonice furioase. Un fermier îl avertiză că dacă activiștii îi mai băteau la ușă, îi va împușca. Îi numi „o adunătură de teroriști comuniști pletosi” și când Dan veni să se întâlnească și el cu ei, i se păru că omul avea ceva dreptate. Îi sugeră cu tact coordonatorului regional al grupului din Missoula că în Hope era și așa destulă agitație pe tema asta și că lupii aveau o șansă mai bună de supraviețuire dacă nu mai erau scoși în primul rând de toată lumea.

Scandal în Hope era ultimul lucru care-i mai trebuia lui Dan. În taină, credea că poate Abe le făcuse tuturor o favoare omorând lupul care putea provoca cele mai mari necazuri. Fapta lui mai atenuase mânia fermierilor în legătură cu vitele pierdute și-i dăduse lui Helen puțin răgaz. Cu noroc, putea acum să marcheze restul membrilor haitei, evitând alte încurcături.

N-o mai văzuse din seara întrunirii și era puțin îngrijorat din pricina ei. Trei zile la rând nici nu-i telefonase, nici nu răspunsese la mesajele lăsate de el. Era pe punctul de a urca la ea când îl sunase să-i spună că avusese gripă, dar acum se simțea bine. Părea cam posomorâtă, dar se gândi că încă își revenea după boală. Îi mai zise că Luke, fiul lui Calder, avusese grijă de ea și fusese foarte drăguț.

Dan nu se putuse împiedica să nu simtă un ghimpe de gelozie.

Nu era sigur dacă ideea ca Luke s-o ajute cu lupii și capcanele era cea mai bună. După ostilitatea de la întrunire și incidentul cu cutia ei poștală, era bine să nu stea singură pe munte. Dar faptul că cel care o ajuta era fiul lui Buck Calder suna cam riscant. Îi spusese asta lui Helen când aflase de Luke:

- Nu seamănă asta cu „a sta în pat cu dușmanul”?
- Nu stau în pat cu nimeni, dacă nu te deranjează.
- Helen, n-am vrut să spun literal asta...
- Mă ajută doar. Ar trebui să fii foarte mulțumit.
- Dar dacă-i spune lui Calder unde sunt capcanele sau...
- Of, las-o baltă, Dan. E ridicol.

Urmă o tăcere stânjenitoare. De când fusese bolnavă se purta altfel, era iritabilă sau distantă ori de câte ori vorbeau.

- Iartă-mă, îi zise. E o idee bună.

Ea nu răspunse. Și-o imaginea stând singură acolo în cabană, înconjurată doar de pădure și întuneric.

- Te simți bine, Helen?
- Foarte bine, îi răspunse repede. De ce?
- Nu, nimic. Doar că după voce nu pari prea veselă.
- E obligatoriu? Se cere la slujbă? „Biologii guvernamentali temporari vor fi tot timpul bine dispuși”?
- Absolut.

I se păru că aude un început de râs. Urmă o altă pauză, apoi îi spuse mai blândă:

- Iartă-mă, Dan. Cred că am cam rămas în pană de ingeri.

- Îmi fac griji pentru tine.
- Știu. Mulțumesc.

— OK. Ascultă, ți-am găsit un snowmobil.

— Tot acolo unde mi-ai găsit și mașina?

— Nu, asta e nou. Mă rog, aproape. O să ai nevoie de el curând, mă gândeam să ți-l aduc sus în weekend.

— Sigur.

Îi spuse să aibă grijă de ea și după ce închise, rămase o vreme gândindu-se, cu eroul din Hope, Abe Harding, încruntându-se la el de pe cana de cafea.

O s-o invite iar la cină, într-un loc mai frumos. Nu se mai întâlnise cu nici o femeie de la masa lor de la cantina lui Nelly. Își adunase tot curajul și o invitase din nou în oraș pe Sally Peters, dar fusese nevoit să contramandez totuși, ca și prima dată. A doua zi, când își ceruse scuze, ea îi spusese că era un tip trist și jalnic și că ar fi trebuit să-și facă și el o viață.

Dan era nevoit să admită că era o afirmație destul de corectă.

Kathy îi desfăcu lui Buck Junior centura de la scaunul din mașină și-l ridică în brațe. Mai încolo pe stradă, Ned Wainwright, cel mai bătrân locuitor din Hope, era interviat de altă martie-n post de echipă de televiziune. Orașul mișuna de ei de două săptămâni și oamenii, printre care și Kathy, începuseră să se sature de publicitate.

Îndreptându-se spre Paragon, îl auzea pe Ned explicând de ce le plăceau lupii oficialilor:

— E cât se poate de limpede. Vor să curețe toți cerbii și elanii, ca să nu ne mai rămână nimic de vânat. Pe urmă o să spună că dacă nu e vânat, nu ne mai trebuie puști și o să interzică armele. Despre asta e vorba, vor să ne ia puștile.

Kathy nu auzise prostie mai mare în viața ei, dar reporterul TV dădea din cap de parcă asculta predica la biserică. Trecând pe lângă ei, un membru al echipei de filmare îi zâmbi, dar ea nu-i întoarse zâmbetul:

— Ce, nu mai aveți nici o știre importantă? îi întrebă și înainte de a primi vreun răspuns, intră în magazinul de cadouri.

Mama ei îi tot lăudase noutățile pe care le adusese Ruth în vederea Crăciunului și Kathy hotărâse, din loialitate, să cumpere cât mai multe cadouri de acolo. Era cam de vreme pentru asta, dar ei îi plăcea să se organizeze. Alese ziua aceea pentru că era ziua de cumpărături în Helena a mamei.

Ruth o salută călduros și insistă să țină ea bebelușul cât se uita la obiectele expuse.

— Nu te înnebunesc toți oamenii ăștia de la televiziune? o întrebă Kathy.

— Absolut deloc. Cumpără orice, numai să fie și un lup desenat acolo.

— Nu mă gândisem la asta. Deci e și ceva bun în lucrul ăsta.

Găsi aproape imediat ce să cumpere. Lui Clyde îi luă o vestă de piele arătoasă, o cutie de trabucuri din lemn cu alamă pentru tatăl ei și două coliere draguțe din argint pentru mama ei și Lane. Lui Bob, soțul lui Lane, îi luă o carte despre arta indiană și lui Luke o bandă împletită din păr de cal pentru pălărie.

Ruth vru să-i facă reducere, dar Kathy nici nu vru să audă. Acceptă însă o cafea pe gratis și se așeză la bar cu Buck junior pe genunchi, așteptând să fie preparată.

— Știi, toate articolele cu lupi pe care le-am vândut au fost o idee a mamei tale.

- Adevărat?
- Aha. E deșteaptă.
- Cu siguranță. Așa a fost mereu.
- Pur și simplu o ador.

Vorbiră puțin despre mama lui Kathy și ajunseră și la părinții lui Ruth. Îi spuse că tatăl ei murise demult. Mama ei se căsătorise și trăia în vâltoarea unei vieți sociale intense la New Jersey.

— E exact opusul lui Eleanor, zise Ruth. Mama ta pare întotdeauna calmă și chibzuită. A mea e ca o tornadă. Mi-aduc aminte că odată, după o ceartă teribilă, a fugit și s-a încuiat în baie și a trebuit s-o conving să iasă de acolo. Aveam vreo cincisprezece ani. Și pe când îi vorbeam, mă gândeam, ia stai puțin, parcă eu sunt adolescenta aici.

Când veni timpul să plece, Buck Junior se întinse spre Ruth și ea îl luă din nou în brațe. Era cam neastâmpărat și voia s-o tragă de păr.

- Îi plac femeile, zise Kathy.
- Așa se pare, râse Ruth.
- Nu crezi că seamănă cu bunicul lui?
- Vrei să spui...
- Adică, la figură.
- A! râse Ruth. Apoi se încruntă, examinându-l:
- Știi ceva? Aș zice că seamănă mai mult cu mama ta.

Buck Calder se instalează la capătul uneia dintre băncile lungi din spatele sălii de licitație și privi peste șirurile de pălării albe ale spectatorilor la arena unde un cârd de juncași din rasa Black Angus tocmai fuseseră vânduți pentru un preț absurd de mare, dar refuzau să plece din loc.

Aveau oasele mari și erau deșirați și Buck nu înțelegea de ce ar fi vrut un om cu mintea întreagă să-i cumpere. Într-adevăr, mărimea e importantă pentru unele lucruri în viață, dar vacile nu fac parte dintre acestea. Nu merită să plătești pentru oase. Era uluitor că unii oameni încă nu înțeleseseră asta. Atâtea vreme cât un animal era mare și negru (culoarea la modă la vaci, ca și la orice altceva în vremurile noastre), aveau impresia că au pus mâna pe un lucru de calitate.

Tânărul fermier de pe locul de alături îmbrăcat în hainele cele mai bune zâmbea larg și Buck presupuse că gândea la fel.

- Slavă Domnului că există proști, comentă.
- Poftim?
- Care plătesc bani pe saci de oase ca ăia.
- Eu i-am crescut.
- Aa...

Încercă să găsească ceva de spus, dar omul era deja în picioare, făcându-și loc să treacă. La naiba, asta e, gândi Buck și privi din nou spre arenă.

Era împrejmuțată cu balustrade albe înalte și așternută cu nisip de-a lungul celor aproximativ șase metri pătrați. Doi cow-boy alergau acum în jurul juncanilor care arătau, în lumina reflectoarelor, ca niște actori care și-au uitat rolurile. Cow-boy-i aveau niște bețe lungi cu stegulețe portocalii la capăt și le foloseau pentru a-i mână și a-i îmboldi pe vițeii. Totuși, singura evacuare pe care o izbuteau era cea a conținutului din intestinalele animalelor. Unul din cow-boy alunecă în produsul respectiv și căzu cu fața în jos, în rumoarea satisfăcută a publicului.

În minuscula cabină din spatele arenei, licitatorul, un tânăr suav cu mustață și cămașă purpurie, se aplecă spre microfon:

— Să nu spunei că nu vă oferim un spectacol pe cinste, oameni buni.

Buck venea la licitațiile din Billings doar de trei sau patru ori pe an, dar se simțea întotdeauna bine acolo. Era un drum lung, făcea trei sau patru ore pe șosea și prețurile nu erau mai bune decât cele din târgurile apropiate de casă. Dar îi făcea bine să iasă, să vadă prețurile și să-și păstreze relațiile. Relația cea mai plăcută din oraș era fosta logopedă a lui Luke, Lorna Drewitt.

De obicei, luau masa și închiriau o cameră de motel pentru câteva ore și așa urmau să facă și azi. Buck aruncă o privire la ceas. Era trecut puțin de ora douăsprezece, ceea ce era bine, pentru că urmau cei doi tăurași pe care-i adusese cu el. Rămăseseră nevânduți la târgul fermei lor din primăvară pentru că erau prea tineri.

Juncanii plecaseră în sfârșit și la coadă apăruse primul dintre taurii lui Buck. Intră atât de furtunos, încât bietul cow-boy murdar de balegă fu nevoit să se ascundă sub una dintre apărătoarele metalice special amenajate. Capul animalului se lovi răsunător de metal. Mai lipsea să-i iasă aburi pe nări. Buck simți nevoia să strige *olé!*

După patruzeci de minute, își readucea mândru camionul pe autostradă, sub semnul mare și galben pe care scria BINE AȚI VENIT LA CEL MAI MARE TÂRG DIN NORTH-VEST. Alături de scris, era desenat un bărbat fluturându-și pălăria și Buck era atât de mulțumit de el și de prețul pe care-l luase pentru tăurași, încât fu gata să și-o fluture și el pe-a lui.

Motelul unde se întâlnea cu Lorna Drewitt era pe șoseaua interstată 90 la numai cinci minute de acolo. Parcă remorca într-un colț mai discret, pentru cazul puțin probabil în care ar fi trecut pe șosea vreun cunoscut și se îndreptă spre motel.

Lorna era deja acolo, așteptând drăguță și dichisită în hol, cu ziarul *Billings Gazette*. Se mutase în oraș de șase ani, după nefericitul incident când Luke îi prinsese în cabinet (deși băiatul era prea crud ca să-și dea seama de ce se petrecea). Acum Lorna se apropia de treizeci de ani și arăta mai sexy ca oricând.

Îl văzu și se ridică, zâmbind și împăturind ziarul. Se îndreptă spre ea și-o luă în brațe și ea-și ridică fața, lăsându-l s-o sărute pe gât.

— Doamne, ce bine miroși, îi zise.

— Tu miroși a vaci.

— A tauri, scumpo. Tauri Calder pursânge.

Restaurantul motelului nu era prea rău. Mâncară friptură cu o sticlă de merlot Napa Valley, mângâindu-se tot timpul și atingându-și genunchii pe sub masă până când Buck nu mai putu rezista. Fără să mai ceară nota, lăsă pe masă o bancnotă de o sută de dolari și o conduse spre camera a cărei cheie o avea deja la el.

Mai târziu, întinși pe ceea ce mai rămăsese din lenjeria patului, Lorna îi spuse că era ultima oară când se mai putea întâlni cu el. Buck se ridică într-un cot, încruntat:

— Poftim?

— Mă mărit.

— Poftim? Când?

— Luna viitoare.

— Iisuse! Cu ăla, cum îl chemă?

— Știi cum îl cheamă, Buck.

Știa. Îl cheama Phil și era cu el de patru ani.

— Și de ce ar trebui să schimbe căsătoria ta lucrurile?

— Buck, drept cine mă iei, ce dracu'?

Buck era sigur că exista un răspuns la întrebarea ei, dar pe moment nu-l găsi.

Se îmbrăcă și se sărută de rămas bun în parcareă întunecată.

— Să nu mă mai suni, OK? zise ea.

— Zău, scumpo. Lasă-mă măcar să te sun.

— Nu.

Porni înapoi pe șoseaua interstatală, fiindu-i tot mai milă de el însuși. Nori de ploaie de culoarea granitului se îngălăbeau în fața parbrizului și camionul se zgâlțâia în bătaia vântului rece din nord.

În ultima vreme, totul părea să meargă prost.

La început, Ruth, care intrase în afaceri cu Eleanor și începuse să aibă muștrări de conștiință, și acum și Lorna. Apoi mai erau și toți tăcăniții care îl sunau din cauza chestiei cu lupii. De fapt, dacă stătea și se gândea, totul mersese strună până când apăruseră blestemații de lupi.

Ei, sosise timpul să treacă la treabă serios și să scape de ei.

Prima parte a planului fusese deja pusă în aplicare: Luke lucra pentru Helen Ross. Și deși Buck nu reușise încă să smulgă vreo informație de la băiat cu privire la locul unde erau fiarele, era doar o chestiune de timp. Și când va afla, va avea nevoie de cineva care să poată să acționeze.

În afară de vânzarea tăurașilor și întâlnirea cu Lorna, aceasta era a treia treabă pentru care venise.

Țesând planuri în minte, își amintise de un prințător bătrân care trăise cândva pe râul Hope. Unul din indivizii aceia legendari, cum nu mai găsești în zilele noastre. Tatăl lui Buck îl angaja ori de câte ori aveau probleme cu fiarele, cu cioiții mai ales, dar și cu câte o pumă sau un grizzly aciuat prin zonă.

Buck își adusese aminte că tipul avea un fiu care se ocupa de aceleași afaceri. Dar oricât încercase, nu-și amintise numele lui.

Pe urmă, cu două seri înainte, la o bere la „Ultima Resursă”, îl întrebase în treacăt pe bătrânul Ned Wainwright, care avea sigur nouăzeci de ani, dacă el îl ținea minte.

— Lovelace. Josh Lovelace. S-a prăpădit, drace, de vreo douăzeci, treizeci de ani.

— Dar avea și un fiu, nu?

— Aha. J.J. S-a mutat spre Big Timber. Bătrânul Josh pleca și el acolo la bătrânețe, când nu mai rezista. L-au și îngropat acolo.

— Fiul lui mai stă în localitate?

— N-am idee.

— Cred că și el e cam rablagit.

— Ce tot spui acolo, Buck Calder? Are cu douăzeci de ani mai puțin decât mine. Abia a ieșit din scutece.

Bătrânul răsese hârâit și începuse să tușească. Buck îi mai luase o bere, apoi îl condusese acasă.

Găsise în cartea de telefon un J.J. Lovelace și sunase de mai multe ori. Niciodată nu i se răspunsese. Așa că băgase adresa în buzunar, hotărât să-l caute la întoarcerea din Billings.

Conducând prost dispus spre zarea înnorată, văzu în față indicatorul pentru Big Timber. Arăta la dreapta, ceea ce însemna că trebuia să iasă de pe șosea.

Se opri la o benzinărie și-l întrebă pe puștiul de acolo pe unde s-o ia. După zece minute, camionul lui cu remorcă se hurduca printre brazdele unui drum șerpuitor, neasfaltat.

Se întunecase și ploaia bătea în parbriz. După vreo trei kilometri, drumul trecea printr-un pâlăc de ploi de munte, ale căror ultime frunze zbârnâiau galbene în vânt. Dincolo de copaci, descoperi cu farurile o cutie poștală verde și ruginită pe care scria „Lovelace”.

Aleea părea prea accidentată pentru camion, așa că parcă și cu gulerul ridicat apărându-l de ploaie și de vânt, o luă pe jos.

Poteca sălbatică urca abrupt pe marginea unei alpii a cărei apă se putea doar auzi, fiind mascată de un hățis de sălcii. După vreo jumătate de kilometru, văzu o casă joasă din lemn, răsărind printre copaci pe un umăr de deal. Înăuntru, o lumină era aprinsă. Sub copaci era parcat un camion din acela în care puteai să și locuiești.

Era argintiu și cu muchiile rotunjite, cumva sinistru, ca o navă spațială extraterestră.

Se aștepta să audă câini lătrând. Dar singurele sunete erau cele scoase de vânt și ploaia care-i bătea în pălărie.

La ferestre nu erau perdele și Buck văzu că lumina venea de la un singur bec care atârna de tavanul bucătăriei. Nici în casă, nici în camion nu se simțeau semne de viață. Ciocăni la ușa bucătăriei. Așteptând să primească un răspuns, se răsuci firesc și ... fu gata să facă un atac la inimă.

Avea sub nas o pușcă din cele cu douăsprezece gloanțe în țeavă.

— Iisuse!

Bărbatul care ținea arma purta un impermeabil dintr-o foaie de cort, lung, negru și cu glugă. În umbra acesteia, distinse o față osoasă, cu barba căruntă și ochi negri, ostili. Ca să lămurească orice dubii cu privire la identitatea lui, nu-i mai rămânea decât să-și schimbe pușca pentru o secure.

— Domnul Lovelace?

Omul nici nu afirmă nici nu negă, lăsându-l pe Buck să stea în ploaie.

— Hei, îmi pare rău că am venit așa neanunțat, dar îmi făceam griji că nu-mi încape camionul pe alee.

— Aici blochezi intrarea.

— Da? Îmi pare rău. Mă duc să-l mut.

— Nu te duci nicăieri.

— Domnule Lovelace, mă numesc Buck Calder, sunt din Hope.

Se gândi să-i dea mâna, dar hotărî să nu încerce. Apariția aceea de călugăr nebun ar fi putut crede că voia să scoată pistolul.

— Tatăl dumitale, Joshua, lucra din când în când pentru tatăl meu, când eram copil. De fapt, sunt sigur că ne-am mai întâlnit, dar cu mult timp în urmă.

— Ești băiatul lui Henry Calder?

— Da, domnule, eu sunt.

Faptul acesta păru să producă o oarecare impresie. Lovelace, dacă el era, coborî puțin pușca. Acum avea țeava îndreptată spre șoldurile lui Buck.

— Tatăl dumitale e ca o legendă prin părțile noastre, urmă acesta.

— Ce cauți aici?

— Păi, am înțeles că te ocupi cu același gen de afaceri ca și tatăl dumitale. Sau te ocupai.

Lovelace nu spuse nimic.

— Și... , aruncă Buck o privire spre pușcă. Domnule Lovelace, n-ai vrea să-ți modifice puțin linia de ochire?

Cel din fața lui îl cântări din ochi, de parcă s-ar fi întrebat dacă Buck merita să strice pe el un cartuș. Apoi ridică țeava în aer, trase piedica și intră în casă cu pași mari. Lăsă ușa întredeschisă și Buck rămase un moment afară, întrebându-se dacă asta echivala cu o invitație înăuntru.

Decise că da și-l urmă.

Lovelace puse pușca pe masă și își lăsă gluga jos. Era

frig, așa că rămase cu haina pe el. De când murise Winnie, nu se deranja niciodată să aprindă focul în sufragerie. Se îndreptă spre atelierul lui și-l auzi pe Calder venind după el.

Atelierul nu era de fapt decât un garaj, dar asta era încăperea unde-și petrecea acum aproape tot timpul. Aranjase un calorifer electric și dormea și noaptea aici, pe o saltea pe care o luase din camion. Nici măcar nu dormea cine știe ce. Mai degrabă zăcea acolo, așteptând zorile. Știa că era o neburie și că trebuia să se obișnuiască din nou cu dormitorul, fără Winnie, dar nu reușea încă s-o facă.

Dormitorul, bucătăria, toată casa erau goale fără ea și totuși umplute parcă de prezența ei. Încercase să-i ascundă lucrurile, dar nu avea rost. Totul, chiar și spațiile rămase pustii, îi aminteau de ea. Era mai sigur să stea aici în camera din spate, care fusese întotdeauna teritoriul lui și nu al ei. Ea refuza să intre, zicea că miroase îngrozitor, a momeală și animale moarte și probabil că așa era, dar el nu simțea mirosul. Totuși, observă că tipul ăsta, Calder, îl simțea și încerca să nu pară deranjat.

Lovelace se așeză pe scăunelul de campanie de lângă calorifer, trase între picioare găleata de plastic cu capul de căprioară și se apucă de lucru. Îl jupuisese pe jumătate când auzise camionul lui Calder încetininând și oprind afară. N-avea un auz prea rău pentru un boșorog de șaizeci și nouă de ani, se gândi.

În vreme ce-și vedea de capul de căprioară, Calder îi povesti ce necazuri aveau cu lupii la Hope. Nu mai erau scaune, așa că-și proptise spatele de banca de lucru așezată de-a lungul unui perete. Tot timpul cât vorbi, ochii îi treceau de la pereți la grinzile de lemn ale tavanului, pline de capcane, sârme și curse, piei și cranii de animale.

Lovelace își amintea de Henry Calder, tatăl acestuia. Tatăl lui îi zicea „regele Henry” și glumea cât de mare și tare era. Lovelace își aducea aminte că ajutase și el la ferma Calder într-o vară de prin anii cincizeci, când nu se făcuse zmeura sălbatică și urșii grizzly coborăseră printre turme. Prinsese cu tatăl lui trei adulți și împușcaseră vreo patru sau cinci pui.

Nu-și amintea să-l mai fi văzut pe omul ăsta care-l bătea acum la cap, dar în anii cincizeci, Buck Calder era desigur doar un copil și pe atunci Lovelace lucra oricum mai mult departe de casă, în Mexic și Canada. În cincizeci și șase se însurase cu Winnie și se mutase la Big Timber și după aceea nu mai trecuse decât arareori prin Hope.

— Ce părere ai?

— E împotriva legii să omori lupi.

Calder zâmbi cu subînțeles și se rezemă mai bine, încrucișându-și brațele. Avea un aer satisfăcut de sine care nu-l impresiona pe Lovelace.

— Cine o să afle?

— Îi vor supraveghea vulturește.

— Adevărat, clipi Calder surâzător. Dar dumneata o să ai informații exacte.

Așteptă o reacție, dar lui Lovelace nu-i plăceau jocurile și aștepta să i se spună.

— Băiatul meu o ajută pe bioloaga aia. Știe unde sunt lupii, tot ce fac.

— Păi atunci n-ai nevoie de ajutor.

— Nu, doar că băiatul pare să vadă lucrurile mai mult ca ei decât ca mine.

— Și atunci cum se face c-o să-ți dea informații?

— A, găsesc eu o cale să le aflui.

Căprioara era aproape gata. Lovelace puse jos cuțitul și trase grijuliu pielea ca pe o mască de pe carnea trandafir.

— Văd că te ocupi și de îmbălsămare, zise Calder. Vă-năm și noi câteodată. Faci asta și pentru alții?

— Numai pentru prieteni.

Nu era adevărat. Nu avusese niciodată prieteni, erau doar ai lui Winnie. Nu-l mai sunase nici unul de luni de zile. Dar nici că-i păsa.

— Ei, domnule Lovelace, ce spui?

— În legătură cu ce?

— Ne ajuți? Dumneata spui prețul.

Lovelace se ridică în picioare și luă găleata. O duse la chiuveta de inox de la capătul băncii de lucru și răsturnă sângele. Apoi se apucă să spele cuțitele, chibzuind.

Erau trei ani de când făcuse ultima slujbă la negru, omorând lupi ilegal. Acum doi ani omorase lupi legal, la Alberta. După ce-l bătuse ani de zile la cap să se pensionezeze, Winnie reușise până la urmă să-l convingă. Și pe urmă, tocmai când se obișnuise și începuse să-i placă viața așa, acum șase luni ea aflase că are cancer. Trupul ei mititel era cuprins de el. Murise în trei săptămâni.

Adevărul era că avea nevoie să fie ocupat. Era prima ofertă de lucru pe care o primea de la înmormântare. Capcanele atârnate în grinzii erau acoperite de rugină. Dar se putea rezolva repede.

Șterse cuțitele și spălă sângele de pe marginea chiuvetei.

— Ce-i sârma aia de acolo cu toate bucățile de metal de pe ea? spuse curios Calder. Sper că nu te superi că întreb.

Arăta spre peretele îndepărtat, deasupra lăzii frigorifice, unde erau atârnate lanțurile, cârligele și colacii de sârmă oțelită.

— E pentru puii de lup, îl lămurii el. Ideea bătrânului. El îi spunea Lațul.

DOUĂZECI ȘI TREI

Puii orfani de tată din Hope aveau aproape cinci luni. Slabi și deșirați, cu blana crescută pentru iarnă, erau numai cu puțin mai mici decât ceilalți trei lupi mai mari. Majoritatea își pierduseră dinții de lapte și deși rămăneau mai departe în spate la vânătoare și aveau încă multe de învățat despre căile sălbăticiei, fiecare zi le sporea îndrăzneala și siretenia.

Fiecare avea deja rangul lui în haită și în joacă sau în serios, la odihnă sau la mâncare, cel mai slab știa că trebuie să cedeze. Învinșii își dădeau urechile pe spate, băgau coada între picioare și se retrăgeau, lingându-i pe puii mai puternici care-i priveau dominatori, cu coada zbârlită.

Deoarece tatăl lor, ucigașul vitelor, murise, toți priveau acum spre mama lor pentru a-i conduce. Fără să bage în seamă zgarda pe care o avea la gât, aceasta îi trezea din somnul leneș de după-amiază și-i îndemna la vânătoare. Ea îi îndruma în șir indian pe covorul de toamnă al pădurii, se oprea să adulmece în aerul rece mirosul prăzii și alegea ce viață să lase și pe care s-o ia.

Numai femela cea tânără își însoțise tatăl la uciderea vițelilor, deși se înfruptaseră și ceilalți uneori din carnea lor. Era cu el în seara când glonțul îi sfâșiasse inima.

Scăpase terorizată și acum părea mulțumită să asculte de mamă.

Iar mama alegea, de spaimă sau din instinct, să se țină departe de locurile unde oamenii își pășteau dobitoacele slabe de munte și să alerge în schimb după căprioarele și elanii care coborau spre taberele lor de iarnă, ameteite de sezonul împerecherii. Elanii masculi se războiau în forță pentru haremurile lor și munții răsunau de mugetele lor și de zgomotul coarnelor ciocnite.

Totuși, lupii nu erau singuri la vânătoare. Și prădătorii umani ieșiseră în larg. Bărbați în haine verzi cu pete maronii și cu fețele mângite de noroi băteau de o lună canioanele cu arcuri și săgeți ascuțite. Lăsau grămezi de mațe pe care le mâncau și lupii câteodată, când nu reușeau, așa cum se întâmpla adesea, să vâneze singuri.

În curând veniră și mai mulți oameni, îmbrăcați în haine de un portocaliu intens. Unii umblau prin pădure în mașini, împușcând pe geam toate animalele din raza de ochire. Cei mai romantici se ungeau cu aromă de glande de căprioară sau, ca sirenele, imitau strigătele de împerechere ca să-i ademenească pe doritorii de plăceri în cătarea armiei.

Timp de o lună, lumea avea să fie un vârtej al uciderii și împerecherii iar viața, sădită în abandon fierbinte și secerată cu sânge rece.

Cei doi vânători urcau poteca. Nu vorbeau și nu se auzea decât plescăitul cizmelor lor de cauciuc în noroi. Deasupra lor, vârfurile înalte ale brazilor Douglas dispăreau în pătura de ceață udă a toamnei care acoperise canionul încă din zori.

Purtau costume de luptă și aveau pistoale automate și cuțite lungi la centură. Amândoi aveau poveri în spate și puști Magnum atârnate pe umăr. Sezonul de vânătoare începea a doua zi și era clar că cei doi nu voiau să piardă nici un minut din el. Probabil că voiau să-și așeze tabăra peste noapte și să plece la prima oră în ziua următoare.

Helen stătea în Toyota lângă șofer, mângâindu-l alene pe Buzz care-i dormea cu capul în poală și privind vânătorii în oglinda laterală.

Ea și Luke mai văzuseră și alții ca ei, mai devreme. Unul dintre ei, care nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani, îi întrebuse ce capcane puneau și când aflase, le ținuse o tiradă cu ochii holbați, despre lupii care vor șterge de pe fața pământului toate căprioarele și elanii care erau de drept ai vânătorilor ca el. Ceva din ochii lui o făcu pe Helen să se gândească la soldații tineri descriși în scrisoarea lui Joel.

Îl văzu pe Luke ducând capcanele pe umăr și coborând poteca printre copaci. Trebuia să le strângă pe toate; n-ar fi fost bine dacă vreun vânător călca din întâmplare într-una, deși văzându-i pe cei doi care se apropiau, lui Helen aproape că i-ar fi surăs ideea.

Luke ieși din pădure tocmai când treceau vânătorii. Buzz îi auzi și se trezi, lătrând și mârâind. Helen îl liniști și coborî geamul mașinii.

Vânătorii erau cu ochii pe capcanele pe care Luke le puneau în portbagaj, lângă celălalte. Lui Helen i se păru că-l recunoaște pe unul dintre ei de la întrunirea despre lupi. Când trecură pe lângă mașină, le zâmbi și-i salută. Cel vizat schiță un gest minim, rece. Mai încolo, celălalt murmură ceva și primul se uită înapoi peste umăr. Apoi începură amândoi să rădă. Luke se urca la volan.

— Papagali. Rambo, zise ea.
Luke zâmbi și porni motorul.

— N-ai v-vânat niciodată?

— Nu. Dar cunosc o mulțime de biologi buni care o fac.
Dan Prior e unul. Pe vremuri era mare vânător. Ne tot certam pe tema asta când lucram împreună în Minnesota.

Trecură cu mașina pe lângă vânători și Helen le zâmbi dulce din nou. Buzz mârâi.

— Dan spunea că omul e un prădător și nu trebuie să se rupă de asta. Zicea că problema noastră ca specie e că ne-am desprins de adevărata noastră natură. O jumătate din mine e de acord, OK, înghit asta, dar cealaltă jumătate zice că e doar o scuză a naibii de bună pentru o distracție de băieți. Ia să spunem: „Suntem ucigași înăscuți, așa că, băieți, hai să ucidem!” Adevărul e că țințesc mizerabil.

Luke râse.

— Dar tu? îl întreabă ea. Vânezi?

— Am vânat o dată, când aveam t-treisprezece ani.

După modul brusc în care i se schimbă expresia, Helen își dădu seama că atinsese o coardă sensibilă.

— Nu-i nevoie să-mi povestești.

— Nu, e în r-regulă.

Ea îl ascultă povestindu-i despre elan, despre cum îl găsiseră rănit și tatăl lui îl obligase să-l ajute să-l măcelărească. Vorbind, Luke se uita numai la drum și Helen îl privea peste capul lui Buzz, imaginându-și scena.

Din dimineața aceea în care o găsise zăcând udă și murdară în cabană, era între ei o apropiere diferită de orice altă prietenie cu altcineva. Știa că fără el n-ar fi supraviețuit.

În timp ce se străduia să iasă din prăpastie, cățărân-

du-se puțin mai sus în fiecare zi, el avusese grijă să mănânce, să doarmă și să-i fie cald. O părăsea seara târziu, stingând lumina și aranjând soba și venea a doua zi în zori, îi dădea drumul lui Buzz afară și-i făcea cafea.

În primele zile, Helen abia putea să vorbească. Era într-un fel de comă trează. În loc să intre în panică sau s-o bombardeze cu întrebări, el o îngrijise în tăcere, ca pe un animal rănit. De parcă ar fi înțeles ce se întâmplase, deși nu-i spusese nimeni.

Abia mai târziu menționase că tatăl lui îi dăduse voie s-o ajute cu lupii, dacă dorea și ea. Și în timp ce zăcea în cabană sau afară, la soarele anemic, infofolită în pături ca un invalid, el trecu la treabă, verificând capcanele și urmărind semnalele lupilor marcați.

Serile, când venea la cabană, îi dădea însemnările lui și în timp ce-i pregătea cina, îi povestea tot ce văzuse și auzise. Deși plutea încă în cețurile nefericirii ei, își dăduse seama că era în elementul lui în munca de biolog.

Uneori nu se mai bălăba deloc; poticneala revenea doar când vorbea de tatăl lui sau era foarte emoționat, ca în dimineața în care alergase să-i spună că prinseseră încă un lup.

— T-t-trebuie să vii.

— Luke, nu pot...

— T-t-trebuie. Eu n-n-nu știu ce să fac.

O pusese să se îmbrace și să-și ia ustensilele, apoi o urcase în mașină și o dusese într-un defileu strâmt, aflat mult deasupra fermei Millward, unde lupii își stabiliseră, se părea, tabăra. Conducea atât de repede pe drumurile forestiere, încât ea simțea nevoia să închidă ochii.

Se dovedi că lupul prins era unul dintre pui, o femelă. Luke făcu aproape totul, ascultând instrucțiunile lui

Helen, măsurând și scriind și lăsând-o pe ea doar să facă injecțiile și să ia probele de sânge și fecale. Puiul cântărea puțin peste treizeci de kilograme și nu crescuse complet, așa că-i puseră o zgardă de adult căptușită cu gumă, ca să nu fie prea largă.

Ziua aceea fu un moment de cotitură pentru Helen. Entuziasmul lui Luke trezi în ea licărirea speranței că viața ar putea deveni iarăși suportabilă.

Încă mai plângea nopțile până adormea sau zăcea trează, imaginându-și filme cu Joel ducând-o la altar pe imaculata lui mireasă belgiană. Își tot repeta că era o nebunie să simtă așa când nimic nu se întâmplase. Între ea și Joel se sfârșise totul din clipa în care el trimisese cererea pentru slujbă. Dar oricât ar fi încercat, nu putea evita concluzia că înșurătoarea lui îi confirma ei lipsa de valoare.

Se pedepsise singură lăsându-se de fumat și deși fusese surprinsă de cât de ușor reușise, uneori devenea agresivă, ca în seara în care adusese Dan snowmobilul.

Plănuise s-o invite la masă la un local arătos din Great Falls, dar ea spuse în ultimul moment că nu poate face față. El fusese ofensat și încercase s-o convingă iar ea se apucase să zbiere la el. Probabil că era mai bine; poate că ar fi apucat-o plânsul la aperitiv sau s-ar fi îmbătat și s-ar fi simțit prost amândoi.

În orice caz, toanele ei nu păreau să conteze pentru Luke. El părea s-o înțeleagă când era cuprinsă deodată de lacrimi sau de un acces de mânie. Pur și simplu venea la ea și-o lua în brațe așa cum făcuse în prima dimineață înghețată și o ținea așa până-i trecea.

Acum, ascultând povestea elanului, se minuna că fiul unui asemenea tată putea fi capabil de atâta tandrețe. Presupunea că trebuia s-o fi moștenit de la mama lui, o

femeie a cărei atitudine rezervată, prietenoasă, dar formală, Helen nu reușise niciodată s-o străpungă.

Povestind, lui Luke îi revenise bălbăiala:

— T-t-tata s-a supărat rău. A v-v-vrut întotdeauna să f-fiu ca fratele meu. El a împușcat unul m-mare când avea zece ani.

— Nu știam că ai un frate.

Luke trase aer în piept:

— A m-murit. Sunt c-cam unsprezece ani.

— Vai, îmi pare rău.

— Într-un accident de m-mașină. Avea c-cincisprezece ani.

— Teribil.

— Așa e.

Îi zâmbi ușor, trist și înțelese că nu mai voia să vorbească despre asta. El făcu un semn spre receptorul radio de pe bord:

— D-de ce nu încerci f-frecvențele? Poate avem n-noroc.

— Tu ești șeful.

Se întinse după receptor și-l porni. Era ultimele două capcane încă neridicate. Șansele de a se prinde un alt lup în ele erau slabe. Era păcat, pentru că Helen ar fi vrut să le pună zgărzi măcar la patru din haită – ideal, incluzând doi pui printre ei – înaintea începerii sezonului de vânatoare.

Majoritatea vânătorilor erau responsabili și se supuneau legii, dar existau întotdeauna câțiva care trăgeau în orice. Dacă orice-ul respectiv purta o zgardă cu emițător, faptul acesta îi mai punea puțin pe gânduri.

Găsi frecvența de transmisie a primei capcane. Nu puia. Dar a doua, da.

O așezaseră la răscrucea unor poteci ale cerbilor, pu-

țin mai departe de locul unde prinseseră femela pui. Poteca era mărginită pe ambele părți de stânci abrupte înțesate de tufișuri și brazi tineri. Judecând după toate urmele și excrementele găsite acolo, punctul era o versiune pentru lupi a Gării Centrale. Se putea ajunge cu mașina, dar ca să evite încurcăturile, lăsară Toyota puțin mai jos și urcară la pas.

Scâncetul se auzea de departe și ajungând la ultima cotitură a potecii, văzură tufișurile mișcându-se în răs-cruce. Își lăsară jos ustensilele și pe când își pregătea țepușă, Helen deveni conștientă de un miros ciudat, ca al unui câine ud, dar mai tare. Și scâncetul suna ciudat, nu semăna cu nici un sunet auzit de ea până atunci de la un lup prins într-o capcană. Scrutând precaută tufișurile, văzu de ce.

— Oho! spuse încet.

— Ce e?

— Luke, noi căutam lupi. Tu ai prins un urs.

El veni lângă ea să se uite. Era un ursuleț, un grizzly mascul de opt sau nouă luni. Helen așeză siringa pe țepușă și scoase aerul dinăuntru.

— Vrei să-l adorm?

— Păi, trebuie să-i scoatem piciorul din capcană și nu prea mai e un bebeluș, nu? Ai văzut ce dinți și gheare are? Nu e ca un iepuraș. Și trebuie să ne grăbim. Sunt șanse ca mama lui să fie pe aproape.

În încercarea lui de a scăpa, ursulețul încurcase bine lanțul prin tufișuri, așa că nu mai avea multă libertate de mișcare. În timp ce Luke îl distrăgea, Helen reuși să se strecoare în spatelul lui și-i înfipse țepușă în crupă. Puiul mormăi și se întoarse la ea, dar nu înainte ca sedativul să-i fie injectat.

Se dădură înapoi și așteptară să-și facă efectul. Helen știa că ar fi trebuit să-l cântărească și să-l măsoare, făcând toate testele pe care le făcea normal la lupi și predând apoi datele celor care se ocupau de urșii grizzly la Serviciul pentru Protecția Animalelor. Dar fiind aproape sigură că mama ursulețului era prin apropiere, poate încercând să ghicească mai întâi care dintre ei avea gust mai bun și apoi să-i atace, nu-i mai ardea de examinare.

— Îl c-controlăm?

— Dacă vrei... Eu am plecat după ce scoatem capcana.

Mărâitul ursulețului se potolise și de cum adormi, îngenuncheară lângă el. Helen pufni:

— E clar că ar trebui să-și schimbe deodorantul.

— Mda, mama zice că miros a gunoi.

Helen deschise capcana. Piciorul animalului sângera, din cauză că se zbătuse să scape. Luke știa rutina și-i dădu un tifon ca să curețe rana și apoi unguentul cu antibiotic.

— Ar fi bine să-i fac și o injecție.

Tocmai când Luke îi dădea siringa, în copacii de pe coastă trosni o creangă. Înghețară amândoi, privind și ascultând. Nu se mai auzea nimic.

— Acasă, făcu Helen din buze.

Încărcă repede siringa și-i injectă antibiotic ursulețului. Făcând-o, își aminti o glumă veche de-a lui Dan Prior:

— Știi ce faci dacă ești atacat de un urs?

— Ce?

— Plătești repede nota.

El surăse, dar își dădea seama că era la fel de nervos ca și ea, deși ea pretindea că e calmă.

Îi dădu siringa și examinează din nou rana. Nu mai sângera. Ridicând ochii spre Luke, văzu că expresia i se schimbaseră. Se uita fix la copaci și se întoarse și ea și văzu

un grizzly mare fixându-i doar de la vreo patruzeci de metri.

— Ăla nu e m-mama lui.

— Ai dreptate. E prea mare.

Stăteau complet încremeniți, bolborosind ca doi ven-triloci.

— Dacă lăsăm ursulețul, îl om-moară.

Helen știa că era adevărat. Masculii grizzly omoară orice pui mascul, chiar dacă e al lor. Ursul își ridică încet labele din față și se ridică pe cele din spate. Putea să aibă doi metri și jumătate-trei înălțime, dar părea de cinci. Cântărea probabil în jur de patru sute de kilograme. Avea blana de un cafeniu-gălbui deschis, mai închisă la culoare în jurul urechilor și pe gât, unde era înspicat cu argintiu. Își ridică în aer nasul rotund ca o farfurioară și adul-mecă.

Pulsul lui Helen galopa. Se gândi la spray-ul iute pe care i-l dăduse Dan exact pentru întâlniri ca aceasta. Se umplea de praf într-un colț al cabanei:

— Luke, du-te și adu mașina.

— D-du-te tu. Eu s-stau cu ursulețul.

— Ia ascultă, eu sunt eroul aici. Du-te. Dar încet. În-cet. El îi dădu înapoi țepușa.

— Mulțumesc. O să i-o dau să se srobească în dinți.

Pe când Luke se retrăgea, Helen se uita la urs. Mai văzuse mulți până atunci, dar niciodată un grizzly. Citise mult despre ei. Numele științific era *Ursus arctos horribilis* și în clipa aceea părea să i se potrivească mănășă. Avea ghearele cât niște cuțite de bucătărie, alburii și curbate. Nu-și putea lua ochii de la ele.

În privința celei mai potrivite comportări când te afli față în față cu *horribilis*, pentru fiecare sfat exista altul

care-l contrazicea. Întinde-te pe jos și fă pe mortul sau fă zgomot și încearcă să-l sperii; stai pe loc sau strânge-te ghem sau dă-te încet înapoi, vorbind monoton; urcă-te într-un copac, nu te urca. Singurul lucru cu care biologiile păreau să fie de acord era că fuga era o pierdere de timp. Un grizzly aleargă cu patruzeci de kilometri pe oră. Totuși, Dan îi spusese că cel mai sigur era spray-ul iute. Pe care îl lăsase la cabană.

Încet și cât de liniștită putea, urmărind tot timpul ursul cu coada ochiului, începu să-și împacheteze trusa.

Animalul căzu din nou în patru labe și se deplasă spre stânga lui, mergând încet și rostogolit și legănându-și greoi capul într-o parte și în alta, ca un marinar cu prea multe beri la bord. Se întoarse pe aceeași rută, uitându-se la Helen și adulmecând apoi din nou aerul, de parcă încă n-ar fi reușit să-i depisteze mirosul.

Îi vedea cocoșa întunecată dintre umeri și perii care începeau să se zbârlească pe ea și priveliștea aceasta îi provocă primul fior de spaimă adevărată. Îi fu rușine deodată de recentele ei momente de dezolare și auto-compătimire și de toate clipele când își dorise moartea. Poate că gândurile acelea conjuraseră acest zeu al răzbunării să vină și s-o ia. Dar nu era pregătită. Își dădu seama cu o limpezime totală că dorea să trăiască.

Aruncă o privire la ursulețul de la picioarele ei. Încă mai dormea. Se întreabă dacă Luke ajunsese la mașină și mai ales de ce dracu' nu se dusesse cu el. De ce-și risca viața pentru capul unei ființe care i l-ar fi luat cu plăcere pe-al ei?

Auzi zgomotul îndepărtat al mașinii și văzu ursul cel mare zărind-o și el peste capul ei. Se opri din patrulare, dar nu păru speriat, ci doar ușor distras. Încearcă să gân-

dească ce era de făcut când venea Luke și se hotărî că cel mai bine ar fi fost să se străduiască să ridice ursulețul în portbagaj. Și să se roage ca marele grizzly să nu atace.

După zgomot, mașina se apropia. Îl auzea pe Buzz lătrând și pe Luke spunându-i să tacă. Ursul înregistra totul și după felul cum își ciulea urechile, probabil că îi vedea înțeșoșat. Helen știa că nu era un semn prea promițător.

Întoarce încet capul și-l văzu pe Luke dându-se jos cu grijă din mașină. Lăsase motorul pornit. Înăuntru, Buzz lătra de mama focului cu labelle din față pe bord. Când Luke ajunsese lângă ea, își petrecu bagajul peste umăr:

— Hai s-o urcăm pe bruta asta mică.

Îl luară pe ursuleț de cap și de picioare și-l ridicară. Avea deja vreo treizeci de kilograme. Amândoi țineau ochii pe ursul cel mare. Acesta scoase deodată un mormăit puternic și apoi încă unul, legănându-și rapid capul într-o parte și în alta.

— Nu arată bine.

— Înseamnă că v-vrea să atace.

— Dacă o face, lăsăm jos puilul și sus în mașină, OK?

— OK.

Deodată, ursul grizzly făcu un zgomot înspăimântător cu dinții.

— V-v-vine!

Helen se întoarce și văzu ursul coborând coasta spre ei. Din mișcare, pachetul de pe umăr îi alunecă și încercând să-l țină, scăpă jos ursulețul.

— Fir'ar să fie!

Ținu repede bagajul și-l apucă din nou, privind peste umăr atacul. Coasta era plină de tufisuri și puieți, dar ursul înainta printre ei ca un plug mecanic.

Ajunseră la mașină și Helen se întinse după mânerul portierei, gata-gata să scape din nou ursulețul. Pe bancheta dinăuntru, Buzz își ieșea din minți.

— N-ar fi mai bine să-l p-punem în spate?

— Nu. Aici, repede!

Înghesuiră puilul la picioare, lângă locul șoferului și Helen îl împinse pe Buzz, sărind înăuntru. Marele grizzly cobora pe cărare, la doar douăzeci de metri distanță, rostogolindu-se în salturi uriașe.

Helen reuși să se așeze pe scaunul șoferului, cu Buzz înghesuit între ea și geam și lătrându-i ca un maniac în urechea stângă. Spre oroarea ei, uitându-se după Luke, văzu că acesta se întoarcea după bagajul ei:

— Luke! Lasă-l, urcă-te!

Dar el aproape ajunsese. La fel și ursul. Luke înșfăcă pachetul, dar întorcându-se, alunecă pe noroi și căzu.

— Luke!

Apăsă din răspuțeri cu mâna pe claxon, dar ursul nici măcar nu tresări. Era doar la cinci metri de Luke, deja în picioare. Totuși nu avea cum să ajungă la timp la mașină. Helen tipă.

Deodată, ursul fu abătut într-o parte și pe moment nu se văzu decât un vârtej de blană cafenie. Apoi Helen își dădu seama ce se întâmplase. Îl atacase un alt urs, probabil mama ursulețului. Impactul îl rostogoli pe mascul în tufisuri, urmărit de femela care mormăia furioasă.

— Luke, hai odată!

Aproape ajunsese la mașină, dar marele grizzly nu se lăsa atât de ușor. O izbi pe mamă cât colo și atacă din nou.

— Vine! Urcă repede!

Se aruncă pe banchetă, cu picioarele peste ursuleț. Se întinse să închidă ușa, dar animalul îl scuti de efort,

smulgând-o cu o singură lovitură de labă și trimițând-o rotindu-se în tufişuri.

— P-porneşte, Helen! Hai!

Helen împinse schimbătorul de viteze înapoi și călcă ambreiajul, iar mașina porni în trombă la vale, aruncând pietre și noroi în ursul grizzly care rămase pe loc, aparent depășit.

— Buzz, taci dracului din gură! țipă Helen.

Se răsucise să se uite în spate, încercând în același timp să-l țină pe Buzz lipit de geam.

— Vine după noi?

— Nu...

— Slavă Domnului.

— Ba da.

— La naiba.

— Amândoi v-vin. Și ursulețul se t-trezește.

— Grozav.

Helen își amintea că puțin mai jos poteca se lărgea destul cât să poată să întoarcă. Problema era dacă va reuși s-o facă înainte să-i ajungă ursul. Nu îndrăznea să se uite înapoi, ca să nu iasă de pe drum.

— Tot mai vine?

— Mda. Se ap-propie.

Văzu spațiul la care se gândise și se hotărî să încerce. Îi zise lui Luke să se țină bine, apăsă frâna și întoarse dintr-o mișcare. Mașina fu la un moment dat pe două roți și crezu că o să se răstoarne. Dar reveni cu o bufnitură și se trezi față în față cu ursul grizzly. Acesta alunecă și se izbi de portiera ei, crăpând geamul și făcând mașina să se zgâlțâie. Buzz profită de moment ca să se strecoare pe sub brațul ei și să se repeadă la ursulețul amețit.

Manevră schimbătorul de viteze. Ursul cel mare își lipise capul de geam, arătându-și dantura.

— Scuze, băiețș, nu mai e loc! zise Helen. Salut!

Și cu Buzz și ursulețul străduindu-se să se omoare printre picioarele lui Luke, demară în viteză, lăsându-l pe grizzly să se descurce cu mama cea supărată.

Conducea cât de repede îndrăzne, cu o singură mână, pe cealaltă reușind s-o bage în sfârșit sub zgarda lui Buzz, în timp ce Luke se lupta cu ursulețul care prindea puteri. La doi kilometri mai încolo, sfâșiasse cu ghearele blugii lui Luke și-i mușcase o bucată din cizmă.

Helen chibzui că erau destul de departe de adulți pentru ca cel mic să aibă o șansă bună de supraviețuire. Era de dorit să-și regăsească mama. Frână și-l aruncară fără fașoane prin gaura unde fusese portiera. În timp ce Buzz, ancorat de volan, își urla încă dreptul la răz bunare. Luke și Helen urmăriră cum ursulețul dispărea buimac în tufişuri.

— Hei, pentru puțin! îi strigă Helen.

Puse o mână pe umărul lui Luke și se rezemă de el, iar el clătină din cap și-i surâse:

— Mai b-bine rămânem la lupi.

În seara aceea începu să ningă. Nefiind vânt care s-o împrăstie, zăpada cădea în fulgi mari, așternându-se pe pervazurile cabanei, în timp ce înăuntru Helen și Luke găteau, mâncau și râdeau de întâmplările zilei.

După masă, înainte ca el să plece, se îmbrăcară bine și urcară cu snowmobilul în pădure, cu fulgii scânteind în bătaia farului ca un roi de galaxii necunoscute. Luke stătea în spate și-o ținea în brațe, și așa cum mergeau, se

simțea bine ținută astfel. Urcară până la un loc unde credeau că pot fi lupii și ajungând, chiar atunci ninsoarea se opri și norii se despărțiră eliberând o fâșie de lună.

Helen opri motorul snowmobilului și rămaseră un moment să asculte liniștea afânată a pădurii. Apoi luară lanterna și receptorul radio și merseră de-a lungul potecii, cu cizmele scârțâind pe zăpadă.

Captară imediat semnalele cristaline în aerul pur și știură că lupii erau aproape. Urmele pe care le găsiră în lumina lanternei erau foarte recente, probabil de câteva minute.

Helen stinse lanterna și ascultară nemișcați. Nu se auzeau decât palele de zăpadă căzând din când în când din copaci cu un zgomot înfundat.

— Urlă, îi șopti ea.

O auzise făcând asta de mai multe ori, fără succes, dar el nu încercase niciodată. Clătină din cap.

— Încearcă, zise ea blând.

— Nu p-pot. M-m-aș...

Făcu un gest cu degetele spre gură și ea își dădu seama că-i era teamă că vocea s-ar putea bloca, l-ar trăda așa cum făcea adesea, lăsându-l mut și stânjenit.

— Nu sunt decât eu, Luke.

El se uită intens la ea. Și în ochii aceia triști văzu ceea ce deja știa că simțea pentru ea. Își scoase mănuașă, îi atinse fața rece și zâmbi. Îl simți cutremurându-se ușor la atingerea ei. Lăsă mâna jos și el își dădu capul pe spate și urlă lung și plângător în noapte.

Și înainte ca ecoul să moară, de dincolo de copacii ninși ai canionului, îi răspunseră lupii.

I A R N A

DOUĂZECI ȘI PATRU

Prinzătorul de lupi se reîntoarce la Hope fără martori.

Camionul lui argintiu alunecă prin oraș ca o corabie fantomă în tăcerea de mormânt a nopții de dinainte de Ziua Recunoștinței, printre movilele fără cruci din cimitirul de zăpadă arată, întins de-o parte și de alta a șoselei.

J.J. Lovelace stătea singur în cabina vechiului Chevrolet cenușiu care trăgea remorca și ajunând la intersecția de lângă școală, stinse farurile și opri.

Sub copacii de pe cealaltă parte a străzii se afla cimitirul unde era înmormântată mama pe care nu și-o cunoscuse niciodată. Dar Lovelace nu se uită într-acolo și nu se gândi la asta. În schimb scrută întunericul de pe strada principală și observă satisfăcut că era pustie. Demară doar cu pozițiile aprinse, navigând tăcut prin oraș.

Rămăsese în mare parte așa cum și-l amintea. Cu excepția mașinilor moderne de colo, cu parbrizele ascunse de chiciură. Unele nume de magazine se schimbaseră, benzinăria avea pompe noi și un alt semafor se legăna pe un cablu deasupra străzii, pâlپând inutil.

Lovelace nu era legat de Hope prin nici un fel de sentimente. La trecerea prin locul acesta pe care-l numise

cândva „acasă” nu se răsuceau în el nici amintiri bune, nici rele. Era doar un alt oraș fără chip pentru el.

Buck Calder îi trimisese prin poștă o hartă indicându-i drumul până la ferma Hicks, unde urma să poposească, dar Lovelace nu avea nevoie de hartă. Își amintea ruta destul de bine. Trecea pe lângă vechea casă a tatălui lui de lângă râu. Îndreptându-se într-acolo, se întreba dacă va simți ceva la vederea ei.

Îi spusese lui Calder că va sosi târziu și nu era nevoie să-l aștepte nimeni. Cu astfel de slujbe, era mai bine să vii și să stai nevăzut. De aceea așteptase ca sezonul de vânătoare să se sfârșească și munții să se curețe de amatori puși pe iscodit.

Leșind din oraș, aprinse din nou farurile, lăsând doar faza mică. Urmând șoseaua pietruită cu petice de zăpadă preț de cinci kilometri, nu văzu decât o bufniță, stând pe un par dintr-un gard și privindu-l cu discurile galbene ale ochilor ei.

Poarta fostei case a tatălui lui era năpădită de ierburi și împovărată de zăpadă. Lovelace opri camionul cu farurile îndreptate spre casă. Dacă ar fi oprit motorul și ar fi coborât geamul, ar fi auzit zgomotul râului. Dar n-o făcu. Era o noapte senină și foarte geroasă și oasele îi erau prea bătrâne.

Vedea destul de bine casa printre ramurile desfrunzite ale plopilor canadieni și își dădu seama imediat că era părăsită de mult. Ușa din sticlă a ceea ce fusese cândva bucătăria era spartă în mai multe locuri și în curte stătea o cușcă dărăpănată, cu acoperișul căscat. Zăpada astupase ferestrele, ce păreau drapate de lîntolii.

Lovelace știa că asemenea momente trezesc nostalgia. Dar oricât ar fi încercat, lui nu-i stărneau nici o du-

ioșie. Singurul lui sentiment era o ușoară surprindere deoarece casa nu fusese încă demolată de un orașean bogat, ca să-și construiască pe locul acela o vilă de vacanță. Răsuci volanul și își continuă drumul.

În fine, ajunse și la poarta monumentală a lui Calder, cu craniul legendar acoperit de zăpadă și părând să-i urmărească pe toți cei care se apropiau. După încă un kilometru, văzu și ferma. Avea lumina aprinsă în curte, unde erau parcate mașinile și o pereche de câini ieșiră lătrând de după hambar și se opriră când o luă la stânga, urcând mai departe spre terenul lui Hicks.

Ajungând, parcă așa cum i se spusese, sub niște copaci înalți din spatele acareturilor, într-un loc despre care Calder îl asigurase că nu putea fi observat nici din elicopter. Singurii care mai știau că venise și cu ce se ocupa erau Hicks și nevasta lui.

Simți iureșul aerului înghețat de cum se dădu jos din camion. Erau mai bine de minus zece grade. Își trase peste urechi aripile căciulii îmblănite și se întoarse la mașină, pe lângă snowmobobilul din remorcă. Crusta de zăpadă scârțâia puternic sub cizme. Din casă se auzea lătratul unui câine bătrân.

Se opri la intrarea în remorcă, ridicând ochii spre cer. Era lăptos de stele, dar Lovelace nu le dădu atenție. Ar fi vrut nori care să stea pavază împotriva frigului, dar nu erau.

În remorcă, aprinse o lampă și încălzi niște lapte pe sobița cu gaz. Așteptă pe patul de campanie, tremurând și frecându-și mâinile înmănușate și băgându-le la subsuori. Își umplu apoi cana cu lapte și se încălzi la ea, turnând apoi lichidul fierbinte fără nici un efect, înghițitură cu înghițitură, în peștera rece a trupului.

Avea și o sobă cu lemne, dar nu avea destulă energie pentru a o pune în funcțiune. Remorca era un loc de muncă, nu de huzur. Părea o versiune redusă a atelierului lui de acasă, lungă de vreo șase metri, cu patul și o cambuză în față și o masă și o bancă de lucru în spate. În loc să atârne la vedere, toate ustensilele erau expuse în dulapurile de lemn care câptușeau pereții remorcii.

Lovelace le întocmise singur și doar el știa secretul panourilor care ascundeau obiectele ce-i puteau trăda adevărata meserie: capcanele, cleștii, borcanele cu momeală și pușca demontabilă nemțească, „de lunetist”, cu amortizor și infraroșii, dispozitivul radiofonic cu care dădea de urma lupilor marcați și bombele gazoase care le explodau în față, singura concesie pe care o făcuse unor mijloace pe care tatăl lui le-ar fi dezaprobat. Îi luase aproape o lună să-și repună totul în ordine.

Bău ultima înghițitură de lapte și-i fu la fel de frig ca înainte. Își urcă picioarele în patul de campanie și se întinse, îmbrăcat complet, cu mănuși, cizme și căciulă, acoperindu-se cu vechile piei de lup și cu pledul cel vechi pe care Winnie îl făcuse cândva pentru patul lor. Se întinse și stinse lampa.

Stătu nemișcat, încercând să nu mai tremure și să se gândească la ceea ce avea de făcut a doua zi. Nu mai lucraser de destul timp, dar era sigur că încă mai era capabil. Deși îmbătrânrea, era încă mai îndemânat decât unii de două ori mai tineri. Poate că nu mai puneau suflet așa ca altădată, dar sufletul e întotdeauna trădător. Măcar va fi ocupat, datorită muncii.

În vreme ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, observă ferestruica remorcii transformându-se într-un ecran de argint, acoperit de gheață. Și prinătorul zăcea sub

pieile lui de lup, privind la ecranul acela de parcă ar fi așteptat ca în zori să înceapă un film.

— Ne dăm mâinile? întrebă Buck Calder.

Stăteau cu toții la masa lungă din sufragerie. În mijlocul ei trona la loc de cinste, înconjurat de alte mâncăruri, un uriaș curcan auriu, aburind. Helen se întoarse spre Luke și-i întinse mâna. El zâmbi și i-o luă și își plecară capetele, așteptând ca tatăl să rostească rugăciunea. O clipă nu se mai auzi decât troznetul buștenilor în vatră.

— Doamne sfinte, mulțumim că ne-ai călăuzit strămoșii pe acest pământ mareț și i-ai ajutat să îndure greutăți și pericole și să facă din casa noastră un adăpost sigur. Fie ca spiritele și curajul lor să ne îndrume și să ne facă demni de aceste bucate ale iubirii Tale pentru noi. Amin.

— Amin.

Începură să vorbească apoi cu toții și ospățul de Ziua Recunoștinței fu declarat deschis.

Erau cincisprezece cu tot cu belușul lui Kathy Hicks care stătea regește între părinți, pe un scaun înalt, fixat de un capăt al mesei. Sora lui Luke, Lane, și soțul ei, Bob, veniseră de la Bozeman. Lane era profesoară de liceu, semăna cu mama ei și degaja aceeași demnitate blândă. Bob părea capabil să vorbească numai despre prețurile din domeniul imobiliar. Asta făcea și acum, discutând cu Doug Millward, are venise cu Hettie și cei trei copii. În afară de Helen, singura „străină” era Ruth Michaels, care sosise târziu și părea și mai stânjenită decât ea.

Helen acceptase invitația doar pentru că Luke insistase. Avea rezerve gândindu-se la cum s-ar fi putut purta tatăl lui și nu știa dacă-și revenise destul pentru a

putea face față unei atitudini ostile. Dar n-ar fi trebuit să-și facă griji. Buck Calder fusese fermecător, la fel ca toți ceilalți.

Înainte de masă, Helen o ajutase pe Kathy să așeze farfuriile și avuseseră ocazia să stea de vorbă. Era impresionată de cât de inteligentă și plăcută era tânăra femeie, deși ce văzuse ea la Clyde rămânea încă un mister. Helen știa din experiență că o femeie nu-și alege logic partenerul. Când se așezară la masă, întărită de prezența tăcută a lui Luke alături, era bucuroasă că venise.

Era mișcător să ia parte la întrunirea unei familii adăvurate, chiar dacă nu era a ei. Și era masa cea mai bună de care avea parte de luni de zile. Își luă de trei ori friptură de curcan și Doug Millward, care stătea lângă ea în partea cealaltă, făcu mare haz, aducându-i tot timpul platouri ca să se servească.

Nu se pomeni de lupi decât când se golise și ultima farfurie.

— Ia spune, Buck, începu Hettie Millward, ai împușcat vreun elan în sezonul ăsta?

— Nu, n-am împușcat.

— Nu prea țintește bine, îi șopti Doug Millward lui Helen în gura mare.

Toată lumea râse. Apoi Clyde continuă subiectul:

— Vorbeam cu tipul ăla, Pete Neuberger, îl știți? Zicea că a fost unul din cele mai proaste sezoane de vânatoare din ultimii ani. Spunea că s-au rărit elanii și căprioarele și dădea vina pe lupi.

Kathy își ridică ochii în tavan exasperată:

— Lupii sunt de vină și că e vremea proastă.

— Cum pot să fie lupii de vină pentru vreme? întrebă micul Charlie Millward.

— A fost o glumă, prostule, îl înghionti Lucy, sora lui. Se lăsă o scurtă tăcere și Helen văzu că Buck Calder se uita peste masă la ea:

— Ce crezi, Helen? o întrebă.

— Despre faptul că sunt de vină pentru vreme?

Regretă imediat replica ei isteată pentru că râsul pe care-l stârni modifică zâmbetul lui Calder. Helen își dădu seama că Luke se foia neliniștit pe scaun și se grăbi să continue:

— Desigur, omoară și ei elani și căprioare. Asta e hrana lor de bază, așa că faptul că sunt în zonă are un efect, dar nu prea mare.

Clyde ricană încetitor, privit cu coada ochiului de soție. Luke se aplecă în față și își dresе vocea:

— Am v-văzut mulți elani și c-căprioare în ultimele ș-săptămâni.

— Așa este, am văzut, întări Helen.

Nimeni nu mai vorbi și Eleanor se ridică să strângă farfuriile:

— Nu știu, spuse ea, dar cel puțin acum nu mai mănâncă vite.

— Pe-ale mele nu le-au mâncat, interveni Doug Millward.

Luke ridică din umeri:

— P-poate ale tale nu s-sunt bune la g-gust.

Râseră cu toții, chiar și tatăl lui Luke și subiectul fu schimbat. Helen se întoarse spre Luke în primul moment când nu se uita nimeni la ei:

— Mulțumesc, colega.

Privirea aceea destinată numai lui și atingerea mâinii

ei mai devreme, în timpul rugăciunii de mulțumire, îl însoțiră multă vreme pe Luke.

Fusese atât de mândru că-l numise coleg. Stând astfel lângă ea, se simțise de parcă era așa, ca prietenul ei. De obicei, când erau atâția oameni la masă, ținea gura închisă pentru a se feri de accidente provocate de bălbăială. Dar cu Helen alături fusese atât de încrezător, încât vorbise fără să se gândească, apărând-o. La naiba, făcuse până și o glumă!

În cele două săptămâni care urmau, lui Luke i se păru că ei doi se apropiaseră și mai mult. Totuși, în visele lui se întâmpla contrariul. Acum, ori de câte ori o visa, și o făcea des, era întotdeauna cu altcineva și nu-l recunoștea sau râdea de el.

Dar visul din seara trecută fusese altfel.

Mergea cu ea chiar pe marginea oceanului, pe un arc de nisip alb, străjuit de palmieri și neatinți, așa cum vezi doar în broșurile turistice. Ea purta o rochie galbenă, fără umeri. Valurile domoale înaintau pe nisip și li se încălceau în spumă subțire în jurul gleznelor goale. Apa era limpede și caldă și pe crestele valurilor, înainte de a se sparge, vedea bancuri mari de pești. Erau pești de multe feluri și culori, dar se mișcau ca unul singur, tâșnind și întorcându-se la unison.

Era unul din visele despre care-ți dădeai seama că nu sunt reale chiar când le visai, un vis din acelea care-ți alunecă printre degete când intervine rațiunea, oricât ai încerca să te agăți de el. Totuși, Luke descoperise că exista în astfel de vise un moment când conștientul și inconștientul stau în cumpănă și poți dicta cursul evenimentelor. Așa fusese visul acesta. Dorise ca Helen să se întoarcă spre el și ea așa făcuse. Și în secunda de

dinainte de trezire, ea-și ridicase gura spre a lui și aproape că-l sărutase.

Se gândi la vis în timp ce se bărbiera și făcea duș și știu că-l va retrăi toată ziua. Era limpede, fusese provocat de scrisoarea pe care o primise ieri Helen de la tatăl ei, cu un bilet de avion înăuntru și o invitație în Barbados, la nunta lui. Pleca peste trei săptămâni, de Crăciun și avea să lipsească mai mult de o săptămână.

Luke își termină toaleta și coborî la micul dejun.

Era opt fără un sfert. În celelalte zile, la ora asta era în picioare, sus pe munte, verificând semnalele cu Helen. Dar astăzi era miercuri, ziua logopediei. Auzise deja mamei lui plecând. Se apropia Crăciunul și o ajuta destul de mult pe Ruth la magazin, în perioada asta.

Biroul tatălui lui se deschidea direct către sufragerie. Își lăsa întotdeauna ușa crăpată, ca să poată supraveghea mișcările din casă. Coborând scările, Luke îl văzu înăuntru, așezat la computer cu un trabuc între dinți.

— Luke?

— Da, domnule.

— 'Neața.

— 'N-neața.

Tatăl lăsa jos trabucul și își scoase ochelarii cu lentile mici, de citit, sprijinindu-se de spătarul scaunului mare din piele.

— Nu ești cu Helen azi?

— Nu, domnule. E ziua mea de c-clinică.

— A, mda.

Se ridică și veni și el în sufragerie. Avea pe chip expresia aceea degajată și amabilă care-l făcea pe Luke să fie suspicios la maxim.

— Mănânci ceva?

— Da, domnule.

— Stau și eu la o cafea.

Intră în bucătărie înaintea fiului și luă vasul din filtru, umplu două cești și le puse pe masă. Luke nu bea cafea, dar tatăl lui uita tot timpul acest amănunt. Își luă niște lapte cu fulgi de cereale și se așeză în fața tatălui.

Știa ce urma. Discuțiile astea lejere și intime de la tată la fiu despre munca lui cu Helen se produceau des în ultimul timp. Zilele trecute, tatăl îi pusese tot felul de întrebări detaliate despre frecvențele emițătoarelor de la zgărzi. Era de-a dreptul comic. Poate că dacă ar fi arătat vreodată până atunci un cât de mic interes pentru viața lui Luke, ar fi avut mai multe șanse.

— Cum merge logopedia?

— B-bine.

— Și sărăcuța Helen trebuie să se descurce singură, nu?

— Mda, zâmbi Luke.

Tatăl dădu din cap gânditor, sorbind din cafea.

— Cum a mers verificarea ieri?

— B-bine.

— Unde se adună lupii mai mult?

— A, t-tot timpul se p-plimbă.

— Da, dar ieri unde au stat?

Luke înghiți în sec. Se descurca la replici evazive, dar când venea vorba de-a dreptul de minciună, era un caz disperat. Bălbăiala îl trăda întotdeauna. Tatăl nu-l scăpa deloc din ochi.

— Ieri s-s-au dus m-mult înapoi. Chiar s-sus, lângă r-râpă.

— Așa?

— Mda. P-pe la zece kilometri la s-sud de p-peretele muntelui.

— Chiar așa?

Văzu trăsăturile feței tatălui înăsprindu-se și se bleștemă că ratase totul. N-ar fi fost cu minciuna lui nici măcar un copilaș. Căută scăpare uitându-se la ceas:

— Ar fi b-b-bine să plec.

— Șoseaua e curată. A curățat-o Clyde la prima oră.

Luke se ridică și își puse castronul în mașina de spălat vase. Își luă cheile mașinii, haina și pălăria din cuierul de lângă ușă. Se simțea privit la fiecare mișcare.

— Ai grijă cum conduci, Luke.

Vocea sunase rece și apatică. Tânărul își trase fermoarul:

— Da, domnule.

Și se refugie pe ușa deschisă.

Ședința cu Joan se desfășură bine.

Ea îi spuse despre o nouă tehnică terapeutică de care aflase: filmul vorbitorul bălbăit, apoi scotea prin montaj toate poticnelile și-i puneai caseta, ca să se audă vorbind fluent. Joan spunea că metoda părea să dea rezultate excelente, dar n-avea de gând să arunce banii pentru el, pentru că nu se mai bălbăise decât o dată în toată ora.

Când își luară la revedere, îi atinse brațul și-i spuse că arăta fericit. Mergând spre mașină, se minună că se vedea. Era adevărat. În viața lui nu mai fusese atât de fericit. Se simțea de parcă ar fi cântat pe dinăuntru.

De la clinică, merse la supermarket să cumpere ceva ce-l rugase Helen. Parcă jepp-ul printre moviile de zăpadă proaspăt strânsă și coborând din mașină, îi văzu pe Cheryl Snyder și Jerry Kruger îndreptându-se spre el. Îl zăriseră deja, așa că nu avea scăpare. Kruger o ținea de mijloc grozăvindându-se, probabil ca să vadă toată lumea că el și Cheryl formau acum un cuplu.

— Hei, Cozonăcel! Ce mai faci?

— Bună, Luke.

Stătură de vorbă câteva minute sau mai degrabă Luke stătu și-l ascultă pe Kruger debitând glume la care Cheryl nici măcar nu zâmbea. Nu-și putea imagina ce văzuse ea la individul ăsta, oricât și-ar fi stors creierii. Până la urmă sugeră că trebuia să-și continue treaba și își luă rădă. Totmai se îndepărta când Kruger strigă după el:

— Hei, Cozonăcel! Felicitări!

Luke se întoarse nedumerit.

— Am auzit că ai făcut-o și tu în sfârșit.

— Poftim?

Luke o văzu pe Cheryl înghiontindu-l și spunându-i să tacă. Dar Kruger nu-i dădu atenție:

— Ei, hai, nu te mai rușina. Tipa cu lupii! Știe toată lumea.

Imită un urlet, la fel ca atunci la bălci și începu să rădă. Cheryl se depărtă de el:

— Nu-l băga în seamă, Luke, îi zise.

— D-d-doar o ajut. Asta-i tot.

— Mda, sigur, șarjă Kruger. Îi ungi capcanele, nu?

Cheryl îl împinse supărată:

— Jerry, ești vulgar. Nu taci odată?

Luke parcurse spațiile dintre rafturile supermarketului într-o stare de șoc. Știa că oamenii din Hope se delectau cu bârfe, ca în orice orășel. Dar era prima dată când se trezea că e subiect pentru ele.

Și se ruga doar ca Helen să nu le audă.

*

Eleanor așeză steaua în vârful bradului din vitrină și se dădu înapoi:

— Hai să ne uităm de afară, propuse Ruth.

Eleanor o urmă pe trotuar. Un vânt înghețat spulbera ghirlandele de beculețe colorate atârinate de-a lungul străzii principale, izbindu-se de fațadele caselor. Cele două femei admirau opera lui Eleanor în vitrina de la Paragon, apărându-și părul de vânt cu mâinile.

— E frumos, declară Ruth. Eu, de câte ori mă apuc să împodobesc un brad de Crăciun, sfârșesc prin a-l face să arate ca unul evreiesc.

Eleanor răsese:

— Cum poate un brad să arate evreiesc?

Ruth ridică din umeri:

— Nu știu. Dar așa arată. Ești catolică, nu?

— Născută, crescută și uitată.

— Se vede. Partea cu „născută și crescută”, vreau să zic. Catolicii fac brazi frumoși.

Eleanor răsese din nou:

— Ruth, am înghețat de tot aici.

Intrară și în timp ce Ruth se ocupa de niște clienți care nu mai terminau cu privitul, Eleanor decoră și restul spațiului.

Adusese verdeață și o scară de la fermă, de dimineață. Acasă nu mai decoraseră interiorul de ani de zile pentru Crăciun. Nu se mai deranjau și făcând-o acum, simți o plăcere nostalgică, aproape copilărească. Afară se întuneca și luminițele din brad luceau prietenoase.

După ce plecară clienții, Ruth veni s-o ajute să agațe o ghirlandă mare aurie de peretele din spate. Apucă un capăt și Eleanor se urcă pe scară să-l prindă pe celălalt sub un tablou.

— Luke tot o mai ajută pe Helen Ross cu lupii?

— Da, nici nu prea-l mai vedem pe-acasă.

— Îmi place de ea.

- Și mie. Cred că Luke s-a îndrăgostit puțin de ea.
- Câți ani are el?
- Optsprezece, răspuse Eleanor prinzând ghirlanda.
- E așa de frumos! Îmi pare rău că nu sunt cu câțiva ani mai tânără.

Eleanor o privi și Ruth se simți deodată stânjenită, dar ea zâmbi:

- O punem și la capătul celălalt?
- Sigur.

Mutară scara în colțul alăturat și Eleanor se urcă din nou. Nu mai vorbiră un timp, apoi Ruth își aminti:

- Cum adică „uitată“, dacă nu te superi?

Eleanor nu răspuse imediat, nu pentru că ar fi avut ceva împotriva, ci pentru că n-o mai întrebaseră nimeni. Unul din lucrurile care-i plăceau la Ruth era maniera ei directă de a se purta. Luă din buzunar un cuișor pentru fixat.

— Poate nu știi, dar fiul nostru cel mare a murit într-un accident de mașină.

- Ba știu.
- Ei bine, toată viața fusesem regulat la biserică. Mergeam la mesă și la spovedanie și să știi că nu era ușor să vin de la fermă pe vremea asta a anului. Buck mă tachina pe tema asta. Ce tot oi avea de mărturisit? spunea el. Când făceam toate păcatele alea? Și să-i spun și lui când, ca să stea pe aproape. Dar Buck nu e catolic și n-a înțeles niciodată.

O privi pe Ruth și-i zâmbi, apoi fixă capătul ghirlandei:

- Așa.
- Coborî de pe scară și se uită amândouă:
- Arată bine, zise Ruth.
- Mmm. Pe cealaltă unde o punem?
- Aici?

Mutară scara și repetară procesul, în timp ce Eleanor își continua povestirea:

— Așa... După ce a murit Henry, mă duceam mai mult decât oricând. Nu scăpam nici o slujbă. Cred că mulți oameni fac așa când li se întâmplă ceva îngrozitor. Știi, cred că ești în căutarea unui motiv pentru a explica totul sau aștepti un semn sau ceva ca să fii sigur că cel pe care l-ai pierdut e fericit în altă parte. Și apoi, într-o zi, mi-am dat seama pur și simplu că... nu era acolo.

Ruth încerca să înțeleagă:

- Fiul tău?
- A, nu. El e acolo și îi e bine, știi asta. Mă gândeam la El, cu „e“ mare.
- Vrei să spui că în ceruri crezi, dar nu în Dumnezeu?
- Exact.

Potriviseră și cea de-a doua ghirlandă. Eleanor coborî de pe scară s-o inspecteze:

- Ce zici?

Se uită la Ruth, dar aceasta o privea pe ea și nu ghirlanda:

- Ești cineva, Eleanor, știi?
- Nu fi prostuță.
- Vorbesc serios.
- Ei, mi se pare că și tu ești tot așa.
- Ruth îi făcu o reverență glumeață:
- Săru'măna.
- Pot să-ți pun o întrebare personală? întrebă Eleanor cu voiciune, strângând scara.
- Știa că nu era drept să întrebe lucrul acela și se simțea puțin meschină făcând-o. Dar sunt în viață momente de care trebuie să profiți.
- Bineînțeles, spuse Ruth.
- De când te culci cu soțul meu?

DOUĂZECI ȘI CINCI

Bebelușul Buck Hicks strângea sânul mamei lui de parcă mânca pentru ultima oară în viață. Clyde o sâcăia pe Kathy de câteva săptămâni că ar fi trebuit să-l învețe să bea din sticlă. Citise într-o revistă că silueta unei femei are de suferit dacă-și alăptează prea mult copilul. Dar Kathy nu se grăbea. Se bucura de momentele acelea la fel de mult ca micul Buck. Și, pentru Dumnezeu, nu avea decât un an.

Clyde era gelos și Kathy nu putea să-și închipuie ce treabă avea el să citească asemenea articole. Probabil că văzuse ceva într-o revistă despre vaci și le amestecase în capul lui.

Se trezise de mult, dar era tot în halatul ei gros, tran-dafiriu, stând pe canapea în sufragerie și răsfoind alene paginile revistei *People*, în timp ce copilul sugea.

Erau și trei pagini cu Jordan Townsend și Krissi Maxton, fotografiați în haine de cow-boy și pozând în fața unui bizon la „ferma de vis” din Hope, Montana. Krissi era citată zicând că era singurul loc unde se simțise vreo-dată „centrată”. Dar totuși, în poză nu părea să se simtă prea în largul ei lângă bizon. Mai erau și alte poze cu ei îmbrăcați la patru ace, la premiera noului film al lui

Krissi, *Omor Spațial III*. Krissi purta o rochiță argintie care arăta cam tot ce avea de oferit. Jordan părea să-și fi făcut un lifting, dar operația îi dădea un aer de parcă ar fi avut o sută cinci ani.

Kathy căscă și își mută copilul la sânul celălalt.

Noaptea ninsese din nou. Clyde ieșise cu plugul de zăpadă, să curețe șoseaua. Soarele de dimineață intra prin fereastra de la bucătărie, ajungând până la degetele ei sensibile, îmbrăcate în botine din piele de miel. La radio se transmitea iar cântecul despre tipul care își pierduse iubita și își petrecea Crăciunul singur cu calul.

Deodată, Kathy văzu cu coada ochiului o umbră trecând peste podeaua luminată. Apoi auzi pași pe trepte și două băți la ușa bucătăriei. Se ridică și își aranjă halatul și bebelușul începu imediat să plângă. Îl puse pe umăr și-l bătu pe spate, în timp ce traversa bucătăria.

Chipul pe care-l văzu când deschise ușa o șocă atât de tare, că fu gata să scape copilul. Era cenușiu din cap până în picioare, cu căciulă gri de blană și barba cu vârfurile înghetate. Chiar și pielea întinsă și lucioasă de pe pomeții proeminenți avea o nuanță cenușie. Tot, în afară de ochi, care o priveau scânteind ca doi bondari negri, supărați.

Era prima dată când îl vedea pe prințător, deși era acolo de mai bine de două săptămâni. Niciodată nu ieșise la lumină. Din când în când îl mai zărea urcând cu snowmobila spre pădure, pe pajiștea de sus. Odată îi făcuse semn, dar ori n-o văzuse, ori alesese s-o ignore. Clyde și Buck se duseseră de două ori să vorbească la remorca lui cu el și întorcându-se, Clyde îi spusese că era ciudat și posac și să nu se ducă să-l deranjeze.

Micul Buck îi țipa în ureche și prințătorul se uita la el

de parcă nu mai văzuse niciodată un bebeluș. Apoi păru să-și amintească de Kathy și duse mâna la căciulă:

— Doamnă...

— Ești domnul Lovelace.

— Da, doamnă. Soțul dumitale a zis...

— Intră. Mă bucur să te cunosc.

Îi întinse mâna și el o privi de parcă n-ar fi înțeles ce voia. Apoi își scoase încet mănuașă imblănită și alta mai subțire de dedesubt și când fu gata în sfârșit să dea mâna cu ea, Kathy era jenată și își dorea să nu fi făcut gestul. Avea mâna rece și noduroasă ca o ramură de copac înghețat.

— Soțul dumitale a zis...

— Domnule Lovelace, nu vrei să intri? Nu vreau să răcească monstrul ăsta mic.

El ezită și văzu că ar fi preferat să rămână pe loc. Dar ea îl poftea, așa că pași fără voia lui în bucătărie, cu ochii fixați din nou asupra bebelușului.

— Pot să-ți ofer o cafea sau altceva?

— E al tău?

Kathy râse. Era cu siguranță un bătrân ciudat. Al cui altcuiva putea să fie bebelușul?

— Exact. Doar că atunci când face așa, îmi vine să-l dau.

— De ce urlă așa?

— Îi e foame. Tocmai îl hrăneam.

— Câți ani are?

— Împlinește un an la sfârșitul lui ianuarie.

Lovelace dădu din cap, chibzuind. Apoi își luă ochii de cărăbuș de la copil și-o fixă pe Kathy:

— Soțul dumitale a zis că pot să împrumut ferăstrăul mecanic, să-mi tai niște lemne.

— A, bineînțeles.

— A zis că e în hambar, dar nu e.

Și se uită în jos. Ferăstrăul era pe podea, chiar lângă ușă, printre cizme. Cu o seară înainte, Clyde îl luase să ungă lanțul, ținându-i iar lui Kathy a nu știu câta predică despre secretul ce trebuia păstrat cu privire la persoana prinzătorului...

— Pot să-l iau?

— A, da. Te rog.

Lovelace se aplecă și luă ferăstrăul, apoi deschise ușa:

— N-o să te mai deranjez.

Și înainte ca ea să apuce să-i spună că nu era nici un deranj și să-i ofere încă o dată cafea, bătrânul dispăru.

Lovelace căuta lupii de cincisprezece zile,periind canioanele și pădurea după urme și scanând frecvențele radio după semnale. Dar nu găsisese nici un semn și nu auzise nici măcar un urlet.

Începuse de la nord, unde bănuia Calder că se aflau, și lucrase spre sud, de-a lungul coastei muntoase, cerțând metodic fiecare potecă, răpă și pârâu de pe hartă. Știa că bioloaga și băiatul lui Calder interceptau și ei prin radio, așa că-i evita, alegând întotdeauna traseele pe care era cel mai puțin probabil ca ei să le folosească, ocolind pe înălțimi sau mergând în adâncimea văilor dinspre vest.

Vremea era un blestem. Din ziua în care sosise, ninsese aproape în fiecare zi, ca și cum Dumnezeu ar fi fost de partea lupilor, încercând să le ascundă urmele. Și era genul de zăpadă care îngreuna și încetinea deplasarea. Trecuse ceva timp de când mai muncise pe o vreme atât de rea și într-un ținut atât de vast și uitase cât era de istovitor.

Snowmobilul era prea zgomotos, așa că nu-l putea folosi tot timpul. Îi plăcea să audă, nu să fie auzit. Așa că urca sus pe munte cu el și pe urmă îl lăsa într-un loc sigur și umbla pe schiuri sau în bocanci, în funcție de pantă și de consistența zăpezii.

Își redusese bagajul la strictul necesar, dar tot trebuia să ia cortul, mâncare, pușca și scanner-ul radio, așa că-l simțea atârându-i ca un cadavru în spate și în astfel de momente, după o zi de vânzoleală, abia mai avea energia să instaleze cortul și să se târască înăuntru.

Acum zăcea în sacul de dormit, examinând harta cu lanterna, gândindu-se încotro să se îndrepte după ce mânca, se odihnea puțin și se potolea viscolul de afară. Îl mirosise încă dinainte de a apune soarele, după orizontul apăsător și galben. Erau mai mult de minus douăzeci de grade și după ce înfipsese țărușii cortului, mâinile îi înțepeniseră, complet inutile. Pornise aragazul Coleman și topise niște zăpadă pe el, în timp ce degetele îi înțepau și-l dureau, revenindu-i circulația sângelui.

Pe hartă văzu că se afla deasupra pârâului Wrong. Își amintea denumirea de când era copilandru. Era și o istorioară despre felul cum ajunsese pârâul să fie botezat astfel, dar nu și-o amintea. Mult deasupra pârâului, recunosc simbolul unei mine, târnăcopul. Fără îndoială, era dezafectată și își puse în minte s-o verifice. Putea fi un loc bun de aruncat lupii. Asta dacă-i prindea vreodată.

Băgă mâna în rucsac și scoase scanner-ul. Afurisitul cântărea o tonă și nu era bun oricum de nimic. Fără nici o indicație cu privire la frecvențele pe care le emiteau zgârzile, era ca și cum ar fi căutat un purice în blana unui dulău. Și chiar dacă avea destul noroc să capteze

un semnal, nu avea de unde ști că era al unui lup. Sigur se mai aflau primppejur și alte animale monitorizate de biologi. Putea fi un urs, pumă, chiar coiote sau cerb.

Porni scanner-ul și controlă scala a zecea oară în ziua aceea. Îi luă o jumătate de oră și, previzibil, nu găsi nimic în afară de foșnetul neghiob al paraziților. Îl opri și-l împinse mai încolo. Când va merge data viitoare la remorcă după provizii, o să scape de afurisit.

Se sili să mănânce niște carne de căprioară și topi niște zăpadă și-o bău. Apoi stinse lanterna și se întinse pe spate, privind în gol la pânza cortului până distinsese o ușoară lumină galbenă din înserare.

Se gândise toată ziua la bebelușul femeii lui Hicks. Nu avea nici măcar un an. Îi venise greu să-și ia ochii de la creatura cea mică. Mănuțele alea trandafirii și fețișoara strâmbată toată și zbierând după țâta mamei. Zgomotul, energia, viața pură și explozivă din mica făptură îl zguduiseră.

Cunoscuse puii multor specii, cum miroseau și cum erau la atingere și ce zgomote făceau, în viață sau în chinurile morții. Dar nu cunoscuse niciodată un pui de om. La anii lui, nu ținuse niciodată unul în brațe sau să-l atingă. Și nici nu simțise mirosul acela cald de cățeluș pe care-l adulmecase în dimineața aceea.

Pe la începutul căsătoriei lor, el și Winnie descoperiseră că nu puteau să aibă copii. Ea vruse să adopte, dar lui nu-i plăcuse ideea de a crește progenitura altuia, așa că n-o făcuseră.

Pe cât posibil, evitase întotdeauna contactul cu copiii și se ferise de bebeluși. Poate că-i fusese teamă să nu-i fie atins un punct sensibil. Winnie fusese singură la părinți ca și el, așa că nu avuseseră nepoți și nepoate care să-i viziteze cu copiii.

Dintr-o dată și fără nici un motiv de înțeles, Lovelace se gândi la ultima seară petrecută cu Winnie la spital.

Afară, pe coridor, doctorii îi spusese rău cu glas scăzut că era pe ducă. Și când intră și se așeză lângă pat, crezu că deja se dusese. Avea ochii închiși și părea că nu respiră. Arăta așa fragilă și palidă, cu vânătaii de la toate turburile și aparatele pe care le băgaseră în ea. Dar chipul îi era senin și după ce stătuse o vreme acolo, deschise ochii, îl văzu și-i zâmbi.

Începu să vorbească, așa de încet că trebui să se aplece foarte aproape ca s-o audă; era de parcă își continua o discuție care începuse deja în capul ei. Bănuia că se datora medicamentelor dar, ca și cum, deja la jumătatea drumului spre ceruri, se odihnea puțin, privind în urmă la viața ei înainte de a o părăsi definitiv.

— Știi, Joseph, mă gândeam la toate animalele alea. Încercam să socotesc câte au fost. Câte crezi că au fost?

— Winnie, eu...

Îi luase mâna într-ale lui. Habar nu avea ce spunea ea acolo. Parcă era un copil care visa.

— Câte? Trebuie să fie mii, zeci de mii, poate. Sute de mii. Crezi că au fost atât de multe, Joseph?

— Winnie, îngăimă el. Ce animale, dragă?

— Să fie un milion? Nu. Nu, nu un milion. Nu așa de multe.

Îi zâmbi și el o întrebă din nou, ce animale?

— Păi alea pe care le-ai omorât tu, prostuțule. În toți anii ăștia. Încercam să le socotesc. Sunt așa de multe, Joseph. Toate viețile astea, fiecare o viață anume.

— N-ar trebui să te agiți cu lucruri din astea.

— A, nu mă agit. Mă întrebam doar.

— Te întrebai?

— Da.

Deodată se încruntase, privind-l intens:

— Crezi că viața lor e la fel cu a noastră, Joseph? Vreau să spun dacă e făcută la fel, licărirea aia de dinăuntru sau ce-o fi. Crezi că e la fel cu ce avem noi?

— Nu, draga mea, sigur că nu. Cum ar putea?

Nedumerirea părea s-o fi secătuit, căci închise ochii, lăsându-se pe pernă cu un zâmbet slab, mulțumit:

— Ai dreptate, oftă. Ce proastă sunt! Cum ar putea să fie?

Viscolul dura de două ore. Venea dinspre nord-est, de peste lac. Helen îl asculta văitându-se în jurul cabanei ca un cor al celor nemântuiți. Era bucurioasă că-și oprise la timp verificarea de seară. Deschise ușa sobei și vârî încă un lemn, stărnind un mic vulcan de scântei. Zgomotul îl trezi pe Buzz care dormea cu botul pe labe pe podea, răsfățându-se la căldură. O privi dezaprobator pe Helen și ea îngenunche și-i ciufuli blana de pe cap:

— Vai, scuză-mă! Te rog să mă ierți!

Câinele se rostogoli pe spate, ca să-l frece pe burtă.

— Mai e pe lume vreun urât așa de răsfățat ca tine?

Luke stătea la masă, cu spatele la ea, introducând în computer ultimele date de supraveghere. Se întoarse și zâmbi, apoi își văzu din nou de lucru.

Învățase să mănuiască programul la fel de bine ca ea. Putea crea hărți noi sau le combina în moduri la care ea nici nu se gândise, pentru a înțelege de ce lupii foloseau un anumit traseu sau de ce poposeau într-un loc anume. Helen nu cunoscuse pe nimeni care să învețe atât de repede. Povestea se repeta și ziua, când urmăreau semnalele. Era un biolog înăscut.

Rutina lor acum, după căderea zăpezii, era să meargă cu mașina sau snowmobilul până găseau un semnal bun, apoi să-și pună schiurile și să caute urme. Când le găseau, le urmau kilometri întregi, până dădeau de locul unde ucisese lupii. Putea fi un spectacol atroce pe zăpadă și știind de la Luke povestea cu elanul, își făcuse griji că l-ar putea tulbura.

Mergând pe urme, găsiseră un cerb, mascul de antiopă tânăr, pe care lupii îl omorâseră doar de câteva ore. Îl târâseră într-un luminis, umplând zăpada de sânge. Apucându-se de lucru, măsurând și luând probe, Helen îl privise cu coada ochiului pe Luke și fusese surprinsă de calmul lui.

Seara, la cabană, vorbiseră despre asta la masă și Luke îi explicase, fără să se bâlbâie deloc, că era ceva diferit. Când împușcase elanul, n-o făcuse ca să supraviețuiască. Sigur, fusese presat de nevoia de a-i face pe plac tatălui, dar, până la urmă, alesese să omoare. Luase o viață fără să aibă nevoie de ea. Lupii, ca și indienii Picioare-Negre care vânau cândva pe aici, nu aveau de ales. Pentru ei, era o problemă de a ucide sau de a muri.

Mângâindu-l pe Buzz în aura de căldură a sobei, Helen se uită la Luke. Prețuia serile lor împreună. Se întorceau întotdeauna pe întuneric de la urme. Își băteau cizmele la intrare și se scuturau unul pe altul de zăpadă. Apoi unul aducea înăuntru schiurile și bagajul de la snowmobil, în timp ce aprindea celălalt lumina și făcea focul. Stăteau îmbrăcați până se făcea cald în cabană și din haine le ieșeau aburi. Dacă-i mergea telefonul celular, Helen își verifica mesageria vocală și dădea telefoane, apoi unul pregătea masa și celălalt introducea în computer datele de supraveghere.

În seara asta mâncaseră macaroane cu brânză făcute de Helen, un meniu despre care Luke insista că-i place la nebunie, deși se repeta de trei ori pe săptămână. Peste puțin timp, după ce va termina de introdus datele, va pleca acasă iar Helen va simți obișnuitul pustiu interior al singurătății. Și dacă nu-și va găsi imediat o ocupație, va aluneca inexorabil, aproape din obișnuință, într-o prăpastie de autodispreț și reproșuri la adresa lui Joel.

Soba mocnea și viscolul de afară părea că s-a potolit. Luke apăsă pe butonul de salvare și se lăsă ușor pe spate.

— Gata?

— Aha. Hai să vezi.

Helen se ridică și se duse în spatele lui, urmărind ce-i arăta pe ecran.

Stabilise o secvență de hărți noi, cu toate locațiile unde el și Helen găsiseră „posturi de miros” – locuri unde lupii urinau regulat, marcându-și limitele teritoriului pentru a-i avertiza pe intruși. Erau greu de depistat în alte anotimpuri, dar pe zăpadă se vedeau ușor și găseau noi „posturi” în fiecare zi.

Hărțile lui Luke arătau că lupii își stabiliseră un teritoriu clar de două sute de kilometri pătrați, pe care-l străbăteau la intervale regulate. Punctul cel mai nordic era valea pârâului Wrong și de acolo se întindea către sud și est, până la marginea vestică a fermei lui Jordan Townsend.

Luke deschise o nouă hartă:

— Ia uite, e caraghios. Pare că în fiecare zi coboară la Townsend.

— Bineînțeles, se duc la film la el.

Luke râse și ea-și dădu seama că-și ținuse tot timpul mâinile pe umerii lui.

— Poate că le pune un film cu p-prietenă lui.
 — Da, și-i servește cu chifteluțe de bizon.
 — Bizonii ăia sunt foarte răi. Dacă aș fi lup, m-aș mulțumi cu cerbii.

Helen îl bătu ușor pe umeri.

— Bine. Bine lucrat, profesore.

El își dădu capul pe spate și-i zâmbi și brusc, simți că-i vine să se aplece și să-l sărute pe frunte, dar se opri la timp:

— Ar fi bine să pornești spre casă.

— Cred că da.

Avea mașina pe șosea, la vreo jumătate de kilometru mai jos de lac, unde-și parca și Helen Toyota acum, după căderea zăpezii. În unele seri, când se făcea târziu, îl ducea până acolo cu snowmobilul.

— Te conduc?

— Nu e nevoie, merg pe schiuri.

În timp ce el se îmbrăca, Helen se apucă să facă ordine prin cameră, sperând să-și ascundă încurcătura din suflet provocată de privirea lui Luke.

Oare la ce fel de sărut se gândise? De soră? Sau de mamă? Sau ceva cu totul diferit? Își spunea să nu fie ridicolă. Era un prieten și atâta tot. Un prieten cu care se simțea în largul ei și care, spre deosebire de Joel, n-o judeca și n-o critica niciodată, avusese grijă de ea și-o trăsese înapoi de pe marginea prăpastiei.

Știa ce simțea Luke pentru ea. Era evident din felul cum îl surprindea uneori uitându-se la ea că era puțin îndrăgostit. Și trebuia să recunoască faptul că uneori, așa ca acum, simțea și ea pentru el ceva similar. Îi lipsea confortul fizic al momentelor când, în culmea disperării după citirea scrisorii lui Joel, o ținea în brațe și-o lăsa să plângă.

Dar emoțiile ei erau încă zdrențuite și necoapte, fără speranță. În străfulgerarea unei secunde, naviga de la încântare la disperare. În orice caz, ideea de a se întâmpla ceva între ei era absurdă. Avea cu zece ani mai puțin decât ea, era doar un băiețandru. Doamne, când ea era de vârsta lui, la liceu..., ei, poate că nu era modul cel mai bun de gândire. De fapt, ea se întâlnise cu bărbați mult mai în vârstă pe atunci. Unul avea peste treizeci de ani, aproape dublu față de vârsta ei. Dar când bărbatul era mai bătrân, era altceva – uită-te la tatăl ei și Courtney. Încă nu se obișnuise totuși cu ideea.

Luke era la ușă, gata de plecare:

— La ce oră vin mâine? Întrebă.

— E bine la opt?

— OK. N-noapte bună.

— Noapte bună, profesore.

Când deschise ușa, o pală de zăpadă se năpusti spre el, urmată de o rafală suierătoare de vânt. Viscoulul nu se oprise așa cum crezuse Helen. Își atenuase zgomotul din cauza munților de zăpadă îngrămădiți în jurul cabanei. Luke se strădui din greu să închidă ușa și când reuși, se rezemă cu spatele de ea, răzând plin de zăpadă.

— Te-ai și întors? râse și Helen.

Luke se trezi într-un întuneric complet și-i luă un moment să-și amintească unde era. Stătea întins pe spate pe salteaua cu ghemotoace a patului de campanie, ascultând geamătul înfundat al vântului și întrebându-se de ce se trezise.

Se strădui să audă respirația lui Helen în celălalt pat, dar nu-l auzi decât pe Buzz și trosnetul lemnelor în so-

bă. O umpluseră înainte de a se culca și își păstraseră hainele pe ei în sacii de dormit, ca să le fie cald dimineața. Se uită la cadranul fosforescent al ceasului. Era trecut puțin de ora trei.

— Luke? șopti Helen.

— Da.

— Te simți bine acolo?

— Sigur, foarte bine.

Ultimul buștean se aprinse în sobă, răspândind scântei și umplând o clipă cabana de o strălucire chihlimbarie.

— Nu ți-am mulțumit, zise ea.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Pentru că ai avut grijă de mine.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumesti.

— De ce nu m-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat?

— M-am gândit că o să-mi spui dacă vrei.

Și ea îi povesti. El o ascultă, încercând să-și imagineze locurile despre care vorbea și fața bărbatului pe care-l iubise, care trebuia să fie complet descreierat că o părăsisse. Ea vorbea pe un ton egal, aproape ca despre un fapt banal, deși mai făcea câte o pauză și o auzea înghițind și luptându-se să-și stăpânească lacrimile.

Dar nu plânse. Numai când îi povesti despre seara când citise scrisoarea pe care o găsisse el în ziua când Abe Harding împușcase lupul, vocea începu să-i tremure și își dădu seama că plângea. Dar vorbi mai departe, îi spuse și despre femeia cu care Joel era acum înșurat. Luke stătea întins pe patul lui în întuneric și tăcea.

— Îmi pare rău, zise ea când termină. Credeam că pot să povestesc fără să mă smiorcăi.

O auzi pufnind și ștergându-se la ochi:

— Doar că am crezut că asta e, știi? Am crezut că el

era totul. Dar acum așa s-a întâmplat. Pierzi ceva și câștigi altceva. Sper să fie fericiți.

Și după o mică pauză, adăugă:

— De fapt, sper să-i mănânce iadul.

Și răsă printre lacrimi. Luke ar fi vrut să-i spună că tipul n-o merita oricum și că bine făcuse să scape de el, dar nu se cuvenea să-i spună el asta.

Tăcură mult timp amândoi. Lângă sobă, Buzz scâncea încetșor, alergând după urși în visele lui.

— Dar tu? îl întreabă ea în cele din urmă.

— Cum adică?

— Adică, dacă ai prietenă și cum stai cu asta. Țin minte că te-am văzut vorbind cu fata aceea foarte drăguță, la târg.

— Cheryl. A, nu e p-prietena mea. E drăguță, d-dar...

— Iartă-mă. Nu e treaba mea.

— N-nu, nu mă deranjează. Doar că fetele... Știi, cu b-bâlbâiala mea, eu n-niciodată nu...

Simți că i se colorează obrații și fu bucuros că nu putea să-l vadă. Nu vruse să spună sau de fapt să nu spună ceva astfel. Nu suporta ideea ca ei să-i fie milă de el, pentru că nu era așa. Învățase foarte repede că în viață auto-compătimirea nu face decât să înrăutățească lucrurile.

Auzi păturile ei foșnind și deodată ea fu în picioare, chiar lângă el:

— Luke? Ia-mă în brațe. Te rog, ia-mă în brațe.

Avea vocea la marginea lacrimilor. Se ridică și ieși din sacul de dormit, venind lângă ea. Îl luă în brațe și o luă și el, apropiindu-i capul de pieptul lui. Senzația trupu-lui ei lipit de al lui aproape-i tăie răsuflarea:

— T-t-tu...

Se blocă. Nu putea să-i spună. Ea își ridică fața spre

el, dar nu-i putea vedea expresia în noapte, era ca fața întunecată a lunii. Și tot nu putea să-i spună, că doar pe ea o iubea și o va iubi vreodată. Simți brațele ei lăsându-l și urcând încet și cuprinzându-i fața. Îi văzu ochii în adâncul lor nedeslușit și gura ridicându-se spre a lui. Se aplecă și închise ochii și în sfârșit, după atâtea vise, îi atinse buzele.

Ea îi sărută ușor fruntea, ca o binecuvântare, apoi poameții și pleoapele. Își lipi obrazul de al lui, al ei era rece și umed și stătura așa o vreme, nemișcați. Apoi el deschise ochii și o sărută la fel. Îi gustă lacrimile sărate pe obraji și-n colțurile buzelor.

Când li se întâlniră gurile, se cutremură din tot trupul și o sorbi toată, mirosul și gustul și senzația ei până în adâncul lui, ca și cum s-ar fi scufundat de bunăvoie într-un ocean.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Când ajunse Buck în oraș, bazarul de Crăciun și plăcintăria erau în plină activitate. Durase mult până hrănise vitele și-i fusese teamă că se va termina tracția, dar în fața primăriei era ticsit de mașini și tot mai veneau oameni.

Hettie Millward și celelalte femei care organizau bazarul păreau să se fi străduit mai mult anul acesta. Decoraseră veranda și împodobiseră bradul de afară cu luminițe colorate și, cu zăpada proaspătă și soarele de afară, totul arăta foarte frumos. Hettie reușise chiar și s-o convingă pe Eleanor să le ajute, după atâtea ani. Buck spera că era și ea acolo, în primărie.

Se străduise s-o scoată din casă, voia să-l aștepte pe Luke, era foarte îngrijorată fiindcă îl prinsese viscolul. Fusese cât pe ce să-l roage pe șeriful Craig Rawlinson să facă o echipă de căutare, dar chiar după micul dejun, băiatul telefonase că era bine și stătuse peste noapte la Helen Ross în cabană.

Ce ocazie ratată, gândise Buck. Dumnezeu își împărțea uneori pervers darurile către copiii lui.

Conduse pe strada principală, pe lângă primărie și încetini când trecu pe lângă Paragon, sperând s-o ză-

rească pe Ruth, dar vitrina era prea încărcată. Parcă aproape de cantina lui Nelly și porni pe jos, aruncând scurte priviri în jur, ca să nu fie observat. De obicei erau oameni pe stradă, dar astăzi păreau să fie cu toții la bazar.

Când intră, Ruth o servea pe profesoara Nancy Schaeffer. Auzind clopoței de la ușă, ridică privirea și își dădu seama că nu era prea încântată să-l vadă.

— 'Neața! le strigă viori.

— Bună, Buck, răspunse Nancy. Crăciun fericit!

— Și dumitale la fel.

Apoi înclină capul spre Ruth și-i zâmbi:

— Ruth...

— Bună dimineața, domnule Calder.

Apoi ea se apucă din nou să discute cu Nancy despre școală. Buck porni spre rafturi, pretinzând că se uită la marfă. În magazin nu mai erau și alți clienți.

N-o mai văzuse și nu mai vorbise cu Ruth de mai mult de o lună. Purta un pulover cafeniu mulat și arăta fabulos. În sfârșit, Nancy plecă. Îi spuse la revedere și ușa se închise cu același zgomot ciudat de clopoței pe care Buck îl auzise și la intrare.

— Ce naiba cauți aici, Buck?

Spunând asta, Ruth se îndreptă spre el cu pași mari.

— Crăciun fericit și ție.

— Fără jocuri!

— Nu mă joc.

Ea se opri și-l privi încruntată de la o distanță prevăzătoare, cu brațele încrucișate. El ridică mâinile:

— Ce Dumnezeu, Ruth, e Crăciun, oamenii cumpără cadouri. Ți-a e un magazin de cadouri, am voie să fiu aici.

— Buck, în caz că mesajul n-a pătruns încă prin pălăria aia a ta, între noi totul s-a terminat. OK?

— Ruthie...

— Nu, Buck.

— Mi-e așa de dor de tine...

Înaintă spre ea, dar ea se retrase. Deodată se auzi un strănut. Buck tresări și se uită spre ușă, dar nu văzu pe nimeni. Apoi, coborând privirea, întâlni ochii unui bebeluș care stătea pe un scăunel tapițat, ca un căruț.

— Cine dracu' e ăsta?

— Nu-ți recunoști propriul nepot?

— Și ce cauți aici?

— Nu știi nimic, nu-i așa? Kathy o ajută pe Eleanor la bazar și eu stau cu copilul.

— Aha.

Privirea copilului îl făcea să se simtă stânjenit, de parcă ar fi fost prins cu mâța în sac.

— Pleacă acum.

— Ascultă, eu doar...

— După tot ce s-a întâmplat, nici nu-mi vine să cred că faci așa ceva.

— Cum adică „după tot ce s-a întâmplat”?

Ruth își îngustă ochii:

— Vrei să spui că nu ți-a zis?

— Ce să-mi zică?

— Știe tot, prostule! Tot despre noi.

— Nu se poate...

— Ba se poate. Știe.

— I-ai spus tu?

— Nu era nevoie. Știa dinainte.

— Dar ai recunoscut?

Ușa sună și se uitară amândoi. Micul Buck imită clopoței.

— Doamnă Iverson! o salută Ruth cu entuziasm. Ce mai faceți?

Și privind peste umăr, îi suieră lui Buck printre dinți:
— Pleacă acum.

Buck plecă fără să-și ia la revedere nici măcar de la nepotul lui. Merse până la benzinărie să ia niște trabucuri și își aprinse unul în drum spre mașină, gândindu-se tot timpul la ce aflase de la Ruth. Era așa de absorbit, că fu cât pe ce să se lovească de un camion cu gabarit depășit. Mugetul claxonului acestuia aproape că-i opri inima: scăpă trabucul în panică, împrăștiindu-și cenușă pe pantaloni.

Eleanor nu-i spusese niciodată nimic. Nu că ar fi vorbit prea mult cu el, dar te-ai fi așteptat să menționeze asta, Ruth fiind partenera ei de afaceri. Ar fi vrut s-o întrebe atâtea pe Ruth și nu putuse pentru că intrase nevasta lui Iverson. De exemplu, cum dracu' aflase Eleanor? Și cum se făcea că încă mai lucra cu Ruth? Istoria asta blestemată n-avea nici un sens.

Se întoarse la fermă, cu mintea alergându-i printre gânduri sumbre și rămânând la lupi, așa cum se întâmpla în ultimul timp. Lupii erau de vină pentru toate.

Nu-l mai văzuse de câteva zile pe bătrânul prințător, așa că, ajungând la bifurcația din josul fermei, viră la stânga și urcă spre casa lui Kathy.

Poate că veștile lui Lovelace îl vor înveseli puțin.

Prinzătorul cârmi snowmobilul printre copaci, ieșind în poiana înzăpezită de unde se vedea casa. Avea motive și-l durea deja spatele de la lucrul cu cazmaua la care-l obligase zăpada depusă de viscol pe cort și snowmobil. Dar era obișnuit cu durerea și aceasta nu-i înmuia voința. Trecuseră ceva ani de când înfruntase ultima

oară un asemenea viscol și deși era doar o cheștiune de echipament și puțină pricepere, era bucuros că încă se mai putea descurca.

Și mai mult, acum știa unde erau lupii.

Când se opri se vântul, pe la patru dimineața, îi auzise urlând și pe lumină găsisese urme la doar o sută de metri de cortul lui. De parcă ar fi auzit de el și i-ar fi dat târcoale. Acum, știind unde se aflau, se întorcea la camion să facă un plan și să ia lucrurile care-i trebuiau ca să-i omoare.

La poalele pajiștii, un ciopor de vaci negre se hrăneau cu fânul împrăștiat pe zăpadă. Dincolo de ele, Lovelace văzu mașina lui Calder parcată lângă a lui Hicks, în fața casei.

Intrând pe un teren mai plat și virând spre hambar, văzu ușița remorcii deschisă. După o secundă, cineva coborî din ea. Era Buck Calder. Și după el cobora și ginerele lui, închizând ușa. Hicks arăta cam tâmp, dar Calder zâmbi, îi făcu semn și așteptă ca Lovelace să oprească snowmobilul lângă ei.

— Mă bucur să te văd, domnule Lovelace.

Lovelace opri motorul:

— Ce căutați în remorca mea?

— Te căutam să vedem dacă ești bine.

Lovelace nu spusese nimic. Se uită la Calder, apoi coborî de pe snowmobil și se îndreptă spre remorcă. Trecând pe lângă ei, îl văzu pe Hicks făcând o mută de copil obraznic. Urcându-se, gândi că se credeau grozaviăștia doi, să iscodească așa, neinvitați, prin lucrurile lui. Aruncă o privire să vadă dacă atinseseră ceva. Totul părea așa cum lăsase el. Se întoarse la intrare și se uită la ei:

— Nu mai faceți asta a doua oară.

— Am ciocănit și cum n-am primit răspuns, ne-am îngrijorat...

— Dacă am nevoie de ajutor, vi-l cer eu.

Calder ridică mâinile:

— Hei, îmi pare foarte rău.

— Da, ne pare rău, domnule Lovelace, zise și Clyde, ca un papagal.

Lovelace dădu din cap cu răceală.

— Cum merge? întrebă Calder foarte prietenos, de parcă n-ar fi avut nici o discuție. I-ai prins?

— Când trebuie să spun ceva, vă spun eu.

Și le trânti ușa în nas.

Micuțul Buck stătea pe marginea mesei de la bucătărie, iar Kathy încerca să-i tragă fermoarul salopetei de schi. Lui nu-i plăcea să fie îmbrăcat și voia ca toată lumea să afle. Bietul omuleț era răcit și fețișoara îi era roșie și fierbinte. Eleanor toca ceapă la celălalt capăt al mesei.

Era marți, singura zi din săptămână când Luke venea acasă mai devreme și când se străduia și ea să gătească o cină specială. Acum făcea plăcintă cu carne de pește, din două motive foarte bune: era unul din felurile favorite ale lui Luke, iar tatăl lui nu putea s-o suferă.

Bebelușul le străpungea urechile urlând.

— Vrea să stea cu bunica lui, zise Eleanor. Nu-i așa, scumple?

— Ia-l de tot. Stai o dată, monstru mic! Eu am fost vreodată așa? întrebă Kathy.

— Mai rău.

— Există „mai rău“?

Tocmai îi puneă mânușile când farurile unei mașini

se reflectară în geamul bucătăriei. După o clipă, când bebelușul își lua avânt pentru altă repriză de țipete, îl auziră pe Luke străbătând poteca spre casă. Fluiera o melodie. Eleanor nu-l mai auzise niciodată fluierând.

— Măcar cineva e fericit, comentă Kathy.

Bebelușul începu din nou să plângă.

Luke intră, le salută și după ce-și agăță în cuier haina și pălăria și o sărută pe Eleanor, îl luă în brațe pe micul Buck, purtându-l în jurul bucătăriei. Copilul se opri imediat din plâns.

— Ai nevoie de o slujbă? întrebă Kathy.

— Am deja una.

— Una care-l ține în viscol toată noaptea, spuse Eleanor.

— N-am pățit nimic, mamă.

Eleanor îl privi valsând cu bebelușul în timp ce termina de tocat ceapa. O lumina pe dinăuntru să-l vadă atât de fericit. Când se întorseseră de la bazar, Kathy îi spusese că lumea începuse să bârfească despre Luke și Helen Ross. Eleanor minimalizase totul ca fiind absurd.

Luke i-l dădu lui Kathy pe micul Buck și se duse în camera lui și Kathy plecă în curând acasă cu copilul, lăsând-o singură pe Eleanor.

Habar nu avea unde era Buck cel mare. Probabil că se ascundea undeva, chibzuind ce rol să joace la întoarcerea acasă. Gândul o făcuse pe Eleanor să zâmbescă.

Ruth îi spusese că venise la magazin de dimineață. Biata femeie nu se putea obișnui cu atitudinea lui Eleanor. Soțiile trădate se poartă răzbunătoare cu „cealaltă”, criminal chiar. Eleanor știa că Ruth avea încă suspiciuni cu privire la calmul cu care accepta ea lucrurile. Adevărul dezvăluit nu părea să le amenințe nici prietenia și nici – ceea ce era mai important – aranjamentul de afa-

ceri și asta părea s-o deruteze pe Ruth. Dar lui Eleanor tocmai de aceea totul i se părea mai distractiv.

De fapt, legătura lui Ruth cu Buck nu mai fusese menționată din ziua în care Eleanor îi spusese că știa despre ea. Chiar nu mai era nimic de zis. Uneori se simțea puțin rușinată de felul cum adusese asta în discuție, întrebând-o direct pe Ruth de când se culca cu el. Nu fusese prea onestă, pentru că era aproape sigură că deja relația soțului ei cu ea era sfârșită.

Spre avantajul ei, Ruth nu încercase să nege nimic. Dar o întrebasese pe Eleanor cum aflase.

— Ai fost și tu căsătorită, nu? o întrebă Eleanor.

— Da.

— Cât timp?

— Cam cinci minute.

— Probabil că atâta nu ajunge. Dar după o vreme, începi să-ți dai seama de lucrurile astea. Și mi-e teamă că am multă practică în domeniu, Ruth.

Nu-i dezvăluise în detaliu cum aflase. Nu-i spusese că în ziua în care intrase în magazin să-i ofere lui Ruth parteneriatul ei, i se păruse că parfumul ei era ciudat de familiar și mai târziu realizase că era exact mirosul lui Buck când întârzia și intra în vârful picioarelor în dormitor, crezând că ea dormea. Și că într-o seară îi auzise mașina afară când era la Ruth și mai târziu îi văzuse mucurile de trabuc pe alee.

— Întotdeauna e o femeie pe undeva, continuase ea. Uneori mai multe în același timp. Deși adesea nu știu cine și ca să-ți spun sincer, Ruth, nici nu-mi mai pasă.

— Nu-mi vine să cred.

— E adevărat. Bineînțeles, mai demult îmi păsa. Și după ce m-am obișnuit, mă durea că mă compătimeau

oamenii, când în realitate pentru Buck ar fi trebuit să le pară rău. Dar acum nici asta nu mă mai deranjează. Oamenii pot să creadă ce vor.

— De ce mai stai cu el?

Eleanor ridică din umeri:

— Unde să mă duc?

Biata Ruth fusese destul de șocată. Și deși Eleanor o asigurase că afacerea lor nu va avea de suferit, o tratase de atunci cu prudență și respect. La magazin, după bazar, în timp ce Kathy schimba copilul în baie, Ruth îi șoptise nervos că Buck fusese pe acolo, spunându-i ce vorbiseră.

Deci acum știa că Eleanor aflase de legătura lor. Și terminând de gătit, își permise un mic fior de plăcere gândindu-se cum trebuia să se simtă soțul ei.

Abia după o oră îi auzi mașina. Când intră, ea era ocupată să pună masa. Îi aruncă o privire și-l văzu crispat, nervos și satisfăcător de palid.

— Miroase bine, zise el.

Eleanor zâmbi și-i spuse că aveau la masă plăcintă cu pește.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Se sărutaseră doar, se sărutaseră și se ținură în brațe pe patul ei, vorbind până se luminaseră fețele înzăpezite. Asta fusese tot. Ce era rău acolo?

Helen se chinuia singură cu întrebarea aceasta de când plecase Luke acasă în seara precedentă, lăsând-o singură în cabană să contemple spectrul în naștere al propriei vinovății. Până acum refuzase s-o formuleze, mai mult sau mai puțin. Insista în minte că și ea și Luke avuseseră la fel de multă nevoie de consolare. Și dacă amândoi găsiseră puțină mângâiere, de ce să nu facă acel gest? De ce să fie totul greșit din cauza unei oarecare discrepante de vârstă și e drept, și de inocență?

Aproape că reușise să se convingă.

Joel îi spusese odată că ar fi trebuit să-și ia licența în vinovăție, nu în biologie și că adevărata ei vocație erau construcțiile, pentru că avea o mare abilitate în a-și construi singură temnițe. Se dovedise că și Luke era la fel.

În mărturisirea din noaptea aceea, îi spusese cât de vinovată se simțea pentru căsnicia fără iubire a părinților ei. Și Luke îi spusese și el cum se considera de vină pentru moartea fratelui lui. Apoi se asiguraseră unul pe altul, înfocat și fără absolut nici un efect, cât de absurd

era să se învinovățească astfel fiecare. E întotdeauna mult mai ușor să vezi absurditatea închisorilor altuia.

Astăzi veniseră la Great Falls ca Helen să-și cumpere o rochie pentru nunta tatălui ei. Urma să plece spre Barbados peste două zile. Vremea se molipsise puțin de la Caraibe și un vânt cald bătea dinspre munte, topind repede zăpada.

Venise fiecare cu mașina lui și se întâlniră ca niște amanți, pe ascuns, în parcare a magazinului. Helen ajunse devreme și se opri în oceanul de moină, așteptând să apară jeep-ul lui Luke. El venea de la Helena, după logopedie. Așteptându-l, își făcea griji că vor fi stânjeniți după tot ce se întâmplase. Dar când veri, el se purtă drăguț și natural și o luă de după umeri pentru o clipă, când intrară în magazin.

Toate buticurile dinăuntru erau decorate cu becuțele și betea de Crăciun și pe culoare se auzeau colinde. Peste tot, nu se găseau decât haine de iarnă și Helen începu să se gândească dacă ar fi părut originală apărând în Barbados în impermeabil și pantaloni de schi, când Luke ochi ceva la un raion de reduceri. Era o rochie galbenă simplă, fără mâneci, pe măsura ei. Helen se duse s-o probeze la cabină fără prea mare entuziasm.

Nu se mai văzuse ca lumea în oglindă de patru luni și imaginea o șocă. Îi crescuse părul și arăta ca o spieritoare de ciori rău umplută. În plus, nu-și dăduse seama cât de tare slăbise. Avea fața suptă și osoasă și în lumina fluorescentă, ochii îi sclipeau încercânați și înfundați în orbite. Când se dezbracă, fu și mai rău. Avea pielea atât de întinsă pe coaste și pe șoldurile cu oase ascuțite, încât părea un schelet. Rochia avea bretele pe umeri și trebuia s-o încerce fără sutien. Când și-l desfăcu, i se

păru că și sâni i se micșoraseră de câteva ori. Doamne, se gândi, arăt ca victimele înfometate ale lui Joel. Își trase repede rochia peste cap, să nu se mai vadă.

Incredibil, părea în regulă. Era prea lungă și se căsca puțin sub brațe și arăta cam comic, albă peste tot, în afară de fața arsă de vânt și de restul de bronz de pe brațe. Dar culoarea i se potrivea. Cu puțin machiaj, sau mai mult, era pasabilă.

Luke aștepta în fața cabinei de probă, studiindu-și cizmele și părând cam stânjenit, în timp ce două femei de lângă el discutau calitățile unui pulover.

— Luke?

El ridică ochii și o privi și ea se duse desculță spre el, simțindu-se expusă și stingherită ca o fată în prima ei rochie de petrecere. Se opri în fața lui și făcu o mică piruetă. Când se uită din nou la el, el clătina din cap și se încrunta puțin.

— Nu-ți place?

— N-nu, adică da. Doar că...

Se uită în jos și răsuflă, așa cum făcea câteodată când se bloca, așteptând să i se elibereze cuvintele. Apoi o privi din nou.

— E bună, spuse simplu.

Dar zâmbetul lui o mișcă profund.

Lovelace adulmecă aerul nopții ca un lup.

Era îngrijorat de o oră că vântul care-și schimbase direcția către vest îi va duce mirosul în canion și peste râu, unde pusese carcasa. Dacă așa se întâmpla, putea să strângă și să plece. Dar vântul îl ascultase și păstrase o direcție care purta spre canion doar mirosul sângelui de căprioară, așa cum dorise.

Briza caldă bătea de la începutul după-amiezii, coborând peste munții lespezi de nori cenușii și suflându-i peste câmpii. Copacii picuraseră toată dimineața, din pietre ieșea abur și zăpada se topea peste tot. Văzuse de două ori avalanșe și auzise tunetul altora rostogolindu-se în canioanele mai înalte. După alunecări succesive, suprafața pământului înghețase din nou.

Era ora nouă. Aștepta de aproape patru ore.

Zăcea pe burtă în sacul de dormit, strecurat sub un prag de piatră crăpată format în peretele canionului. Sub el avea o prăpastie de vreo două sute de metri și cam tot atât era și distanța până la buza pantei.

Se târâse ca o șopărlă să ajungă acolo, dar meritase, era la adăpost și vedea bine râul înghețat. Pământul din scobitură era uscat și presărat cu țândări de oase și mirosea a pumă.

Supraveghea canionul prin luneta puștii, lăsând fantomaticul ei cerc verde luminos să se mute încet pe suprafața râului și de-a lungul potecii de pe mal, cea mai probabilă rută a lupilor dacă veneau. Văzu o mișcare printre copaci și pulsul i se acceleră. Dar era doar o pisică sălbatică, furișându-se atentă în josul pantei. În timp ce o privea, pisica simți ceva și încremeni, cu ochii sclipind ca niște faruri în reflectarea alterată a lunetei. Apoi se întoarse rapid printre copaci și dispăru.

Lovelace îndreptă din nou cătarea spre lespedea de piatră de la râu unde așezase căprioara. Carcasa nu fusese atinsă. O împușcase în amurg, mai sus, apoi o adusesese acolo mergând prin apă cu cizmele de cauciuc, ca să nu lase urme. Pietrele din albia apei erau alunecoase și vadurile acoperite de o gheață înșelătoare. Efortul îl istovise și fusese nevoit să oprească și să tragă aer în plămânii dureroși.

Ajungând la piatră, decupase cu grijă glonțul, apoi deschisese burta căprioarei, pentru ca sângele să se scurgă în apă. Apoi răspândise măruntaiele în jurul leșului, pentru ca boarea să se simtă de departe.

Șansele să reușească din prima încercare erau slabe. Din urmele găsite de dimineată, știa că lupii fuseseră pe acolo noaptea. Dar acum puteau fi la douăzeci de kilometri mai departe. Putea să stea săptămâni în șir acolo fără să facă nimic. Și chiar dacă se arătau, nu erau ușor de găsit.

Ieri, când găsisse locul, măsurase. Pârâul se afla la o distanță de două sute șaptezeci de metri de stânca lui, o distanță destul de bună pe lumină. Noaptea, era mai dificil. Luase în cătare pentru a vedea cum trebuia să cadă glonțul, dar unghiul era înșelător. Vântul care sufla cam cu douăzeci de kilometri pe oră îngreuna și mai mult tragerea. Va trebui să deplaseze țeava contra direcției cu cel puțin jumătate de metru.

Lovelace era aproape sigur că femeia și băiatul nu erau afară și chiar dacă erau, nu puteau ajunge sus fără să le audă snowmobilul sau să-i vadă lumina urcând prin canion. Dar se putea întotdeauna să mai fie cineva prin preajmă și să audă declanșarea amortizorului. Poate că ar fi trebuit să lucreze mai bine cu sârme.

Timp de trei ore, rămase vigilant. Dar acum obosea și i se răciseră picioarele. Lăsă jos pușca și închise ochii, spirîindu-și capul cu mână.

Când îi deschise și se uită la ceas, văzu că trecuse o oră. Înjurând, înșfăcă pușca și se uită prin luneta cu infraroșii. Căprioara nu fusese atinsă. Dar mutând puțin raza spre dreapta, Lovelace văzu o umbră pășind chiar în lumina ei invizibilă.

Erau doi, ba trei, patru. Trepădau în șir indian pe potecă și ochii le luceau de parcă o fluorescență fantomatică le ardea creierul. I se păru că cel din frunte era aproape alb, deși prin infraroșii îl vedea de un verde lăptos. După mărime, poziție și felul cum își ținea coada sus, Lovelace ghici că era femela alfa. Îi vedea zgarda la gât și cel care venea după ea era de asemenea marcat. Ceilalți doi erau mai mici, nedezvoltați complet.

Înima lui Lovelace bătea nebunește. Nu-i venea să creadă că avea atâta noroc. Trase încet piedica armei.

Conform spuselor lui Calder, haita era compusă din opt, așa că-și aținti vizorul asupra potecii, așteptând să apară și ceilalți. Dar nu veneau. Se gândi că era neobișnuit că nu vânau împreună, dar măcar avea doi la îndemână. Avea de gând să-i lase pe cei doi lupi cu zgărzi până-i ucidea pe toți ceilalți. Cât timp semnalele lor emiteau, femeia va crede că haita era în regulă. Și apoi – dacă găsea blestematele de frecvențe – îi putea urmări pe cei doi până la ceilalți.

Lupii se opriră într-un loc unde poteca se înfunda într-un hățis de sălcii, pe la douăzeci de metri în josul apei de căprioara ucisă. Lupoaca albă stătea încremenită, cu nasul ridicat, și Lovelace se temu că-i prinsese mirosul în aer. Potrivi punctul roșu al laserului pe pieptul ei. Poate ar trebui s-o doboare acum, indiferent de emițătorii. Problema era că cei doi lupi nemarcați erau ascunși de hățșul de sălcii. N-ar fi făcut decât să-i sperie. Dar iată că cea albă se apropia calmă, încet, urmată de ceilalți.

Patrulă pe mal zece minute până se hotărî să păsească prin apa înghețată spre altarul de piatră unde zăcea căprioara. Lovelace ar fi putut să-i împuște de zece ori pe

fiecare, dar așteptă. Voia să se înfrupte din carne destul pentru a face să creadă că ei omorâseră animalul, dacă cineva l-ar fi găsit mai târziu.

Se pregăti să tragă doar când se ospătaseră. Cei doi lupi fără zgârzi erau alături, mușcrau din căprioară. Lovelace aținti punctul laserului spre cel care avea pieptul la vedere. Lupul ridică botul să înghită. Era roșu de sânge.

Apăsă pe trăgaci.

Impactul glonțului dădu lupul pe spate, prăvălindu-se în apă. Se gândise să doboare doar unul, socotind că ceilalți se vor speria și vor fugi. Dar ei n-o făcuseră. Se oprise doar din mâncat, uitându-se la cel împușcat, mascat de stâncă. Bătrânul prințator coborî iute al doilea glonț pe teavă.

Pe cel de-al doilea îl nimeri drept în cap și animalul căzu mort lângă căprioară. De data aceasta, ceilalți doi lupi fugiră ca loviți de streche. Dintr-un salt fură în apă, se luptară să se cațere pe celălalt mal și se aruncară printre copaci.

Îi luă aproape o oră să care cei doi lupi morți, târându-i prin apă, apucați de picioarele din spate. Erau încă pui, dar aveau treizeci-treizeci și cinci de kilograme fiecare și după ce-i încărcă pe snowmobil și-i urcă la mină, abia mai avu forța să se dea jos.

Îi aruncă lângă gaura de aerisire pe care o găsisese zilele trecute, dând la o parte crengile putrede de pin cu care era acoperită.

Apoi coborî lupii încet în gaură, ținându-i de coadă. Ascultă cum se rostogoleau antrenând pietrele de pe margini și cum cădeau pe fundul puțului cu o ultimă bufnitură.

Rămase o clipă în plus, ascultând tăcerea.

„Ce crezi, Joseph, viața lor e la fel ca a noastră? Vreau să spun dacă e făcută la fel, licărirea aia de dinăuntru sau ce-o fi. Crezi că e la fel cu ce avem noi?”

„Nu, draga mea, sigur că nu. Cum ar putea?”

Vântul murise. Începea din nou să ningă. În zori nu se va mai vedea nici o urmă.

Încă-i era greu să creadă că pleca.

Avionul ei pleca a doua zi dimineața la ora șase. În ciuda protestelor ei, Luke insistase s-o conducă la aeroport. Avea bagajul gata făcut, pe pat.

Tatăl ei îi trimisese o broșură cu hotelul unde urma să stea cu toții. Se numea Hanul Fluierului de Nisip și arăta ca în paradis. Erau palmieri, întinderi de gazon până la plajă și uluitorul ocean azuriu, chiar mai frumos decât în visul lui pe care, desigur, nu i-l povestise. Sufrageria era pe jumătate în aer liber, înconjurată de plante exotice. Încerca să nu viseze prea mult că se află acolo cu ea.

Dat fiind că se sculau atât de devreme a doua zi, ar fi trebuit să plece demult acasă, dar nu se îndura, pretextând că are de lucru la computer. Helen stătea la capătul celălalt al mesei, mușcându-și buza, concentrată să coasă, așa că o putea privi fără grijă. Uneori ridica ochii și-l surprindea, dar nu părea s-o deranjeze. Tunsoarea pe care și-o aranjase în Great Falls, după ce cumpăraseră rochia, o făcea să arate mai tânără.

Strămtase deja rochia în părți și aproape terminase cu tivul. Mai devreme, după ce mâncaseră, și-o probase cu pantofii cei noi cumpărați pentru ocazie și stătuse pe un scaun ca să i-o prindă în ace pe unde trebuia s-o coasă.

Durase foarte mult, în parte pentru că el nu mai făcuse niciodată așa ceva, dar și pentru că amândoi râdeau în continuu. Părea un lucru foarte caraghios să aranjezi o rochie de vară într-o cabană de pe vârful muntelui, iarna. Ca să facă totul și mai greu, Helen se tot apleca, ba într-o parte, ba în alta și pe urmă se plângea că nu i-a prins rochia drept.

Avea să lipsească zece zile întregi.

Se înțeleseseră ca Luke să stea la cabană cât era ea plecată, să aibă grijă de Buzz și să continue supravegherea. Dacă se purta bine, îi zise Helen, o să-i dea liber două ore de Crăciun. Părinții lui erau de acord și Helen discutate cu Dan Prior, care spusese că dacă era „neoficial”, era în regulă, asta însemnând, comentă ea, că nu-l costa nimic pe Dan. Acesta se oferise totuși să-l ia pe Luke în avion peste o săptămână, pentru o supraveghere aeriană.

Acum, ea terminase și rupse firul cu dinții, ridicând rochia ca s-o inspecteze:

— Nu-mi vine să cred cât de deștept ai fost c-ai găsit-o. E singura rochie de vară din Montana.

— Bănuiesc că sunt un cumpărător înnăscut.

Ea râse. Buzz începu deodată să latre tare. Probabil că adulmecase vreun animal care trecea pe lângă cabană. Se întâmpla adesea și Helen îi zise să tacă. Se duse apoi să împacheteze rochia și s-o pună în bagaj.

— N-o mai încerci?

— Vrei tu?

Luke dădu din cap. Ea ridică din umeri:

— OK.

El se întoarse, prefăcându-se că studiază ecranul computerului, așa cum făcea de câte ori ea trebuia să se schimbe. Îi era greu totdeauna să asculte cum își scotea

hainele și să și-o imagineze, înfierbântat și rușinat în același timp. Acum, după ce se sărutaseră, era ca o tortură rafinată, mai mult decât putea suporta. Era totul atât de confuz! Cum putea să știe ce simțea ea pentru el?

Nu avea aproape deloc experiență în domeniu, dar nu era prost. Își dădea seama din felul cum îl sărutase că erau deja mai mult decât prieteni buni. Și acum? Ce trebuia să facă el?

Poate că atunci, când stătuseră întinși unul lângă altul, ar fi trebuit să ia inițiativa și să facă ceva. Poate că ea se așteptase la asta de la el. Dar n-o mai făcuse niciodată și nu era sigur cum trebuia să se întâmple. Drept rezultat, nu se întâmplase nimic și de atunci, Luke era copleșit de sentimentul disperat că acum, dacă ea pleca, nici nu se va mai întâmpla ceva vreodată între ei.

Îi auzi clinchetul pantofilor noi apropiindu-se de el:

— Mă închei tu?

El se ridică și ea se întoarse cu spatele. Mai devreme, când probase rochia, își păstrase sutienul, dar acum văzu că și-l scosese, ca la magazin. Îi închise fermoarul, luptându-se cu impulsul de a-i săruta umerii goi. Ea merse spre soba lângă care dormea Buzz, apoi se întoarse și așteptă verdictul cu o mină puțin autoironică.

— Ei?

— Ești așa de f-frumoasă!

Ea râse:

— Nici chiar așa, Luke.

— E adevărat.

Scoase din buzunar cadoul pe care i-l cumpărase. Femeia de la magazin îl pusese într-o cutiuță și-o împachetase frumos în hârtie aurie. Se apropie și i-l întinse.

— Ce e asta?

— Nimic. Doar... poftim

Ea îl luă și o privi despachetând hârtia. În cutiuță, învelit într-un șervețel alb, era un mic lup din argint pe un lanț de argint. Ea îl ținu în palmă, privindu-l:

— Oh, Luke!

— E doar ceva mic...

Ea îl privea cu o expresie ciudată. El se gândi că poate nu-i plăcea:

— Îl s-schimbă. Vreau să zic, d-dacă nu-ți...

— Nu, nu, îmi place la nebunie.

— Atunci, zâmbi el, Crăciun f-fericit.

— Eu nu ți-am luat nimic.

— Nu contează.

— Of, Luke!

Îl luă de gât și se agăță de el și o ținu în brațe, simțindu-i spatele gol pe palme. Se aplecă și-o sărută ușor pe umăr:

— Aș vrea să nu pleci.

— Nu vreau să plec. O să-mi fie dor de tine.

— Te iubesc, Helen.

— Nu spune asta, Luke.

— E adevărat.

O depărtă puțin de el, ca s-o poată privi în ochi. Ea se încrunță:

— Sunt prea bătrână pentru tine. Nu e cinstit. În noaptea aia, n-ar fi trebuit...

— D-de ce nu e cinstit? Nu ești mult mai mare decât mine. Și oricum, ce c-contează?

— Nu știu, dar...

— Tot îl mai iubești pe J-Joel?

— Nu.

— El te-a rănit. Eu nu te-aș răni niciodată.

— Dar eu... și ea tăcu.

— Ce e?

— Te-aș putea răni eu pe tine.

Se priviră lung în ochi. Ea avea buzele ușor întredeschise. Tot trupul lui cânta de iubire. O trase spre el, simțindu-i sânii și o sărută.

Crezu o clipă că-l va respinge, dar n-o făcu. Simți buzele ei depărtându-se și degetele i se înfipseră în brațul lui.

— Nu-mi pasă, îi șopti el.

După o oră, când își luară la revedere și Luke plecă acasă, ningeă puternic. Dacă s-ar fi uitat, ar fi observat urmele pe jumătate umplute de zăpadă de sub fereastra cabanei. Dar avea capul și inima ușoare de fericire.

DOUĂZECI ȘI OPT

Courtney Dasilva era la fel de bună ca mireasă ca și la orice altceva. Era genul de mireasă care-i face pe bărbații în toată firea să leșine și pe femeile mai puțin caritabile – printre care și Helen – să le vină greață de invidie.

Rochia de un satin ivoriu, petrecută peste un singur umăr, sculpta o viziune ispititoare a trupului miresei, lăsându-i la vedere un genunchi și decolteul. Era lucrată, la un preț amețitor, de un designer italian de pe bulevardul Madison, al cărui nume îi făcea pe toți să exclame: „ooo!” și „aaa!”, dar lui Helen nu-i spunea absolut nimic. Efectul general sugera că cineva o pusese pe biata Courtney într-un shaker și apoi o turnase în rochie ca pe un daiquiri de banane. Ea era smântâna și chiar și un marțian în vacanță l-ar fi recunoscut în tatăl lui Helen, cu permanentul lui zâmbet visător, pe motanul care o căpătase.

Se căsătoriră în dimineața de Crăciun, pentru ca ei și oaspeții speciali care sosiseră mai devreme să aibă timp să se bronzeze.

Ceremonia, condusă cu un amestec abil de solemnitate și umor de părintele Winston Glover, se petrecu într-un pavilion inundat de flori, cu vedere la golf. După aceea, priviră peste marginile paharelor de șampanie un

Moș Crăciun de Barbados, propulsat pe apa de turcoaz de un jet-ski. Parcă pe plajă și porni improșcând apă din picioarele goale printre ei, dorindu-le Crăciun fericit și împărțindu-le daruri. Cadourile erau împachetate în hârtie de la un magazin elegant din New York și fuseseră alese cu grijă de Courtney pentru fiecare oaspete. Helen primi o casetă de cosmetică, din piele de șopărlă falsă.

Nunta avea douăzeci de oaspeți și în afară de sora ei, Celia, de Bryan și de cei doi copii ai lor, Helen nu-i mai cunoștea decât pe fratele mai mic al tatălui ei, Garry, și pe soția lui cumplit de plicticoasă, Dawn. În ultimele trei zile, Helen și Celia făcuseră tot posibilul să-i evite, fiind îndelung antrenate pentru asta.

Garry nu fusese niciodată în stare să intre în rolul de unchi. De când abia intraseră în adolescență, flirtase cu ele sărutându-le pe buze, nu pe obraz și făcând remarci cu două înțelesuri pe care Dawn, pentru un motiv greu de definit, părea să le găsească extrem de amuzante. În particular, surorile îi porecliseră pe cei doi Oh (Ochi holbați) și Băjbăita.

Îi făcu bine s-o revadă pe Celia și să stea doar cu ea, pentru că Bryan își petrecea majoritatea timpului străduindu-se să fie un tată model pentru Kyle și Carey. Era mereu la înot, la navigat sau la schi pe apă cu ei, în timp ce surorile leneveau în șezlonguri, citind și vorbind. În afară de câte o intrare în apă ca să se răcorească, nu făceau alt efort decât cel de a-i face cu mâna lui Carl, un chelner tânăr și frumos, ca să le mai aducă un punci cu rom.

Helen nu se gândise să-și aducă un costum de baie, așa că-și cumpără unul sumar, negru, din magazinul de cadouri din hotel. Celia se uitase la ea și își asumase misiunea de a o îngrășa. În primele două zile, comanda tot

timpul sandvișuri, fursecuri și înghețată, obligând-o pe Helen să le mănânce. La cină respingea orice avea mai puțin de un milion de calorii și-i dădea ghionturi pe sub masă dacă nu-și golea farfuria. Acum campania se mai domolise, datorită faptului că bronzul îi mai ascundea lui Helen slăbiciunea.

Era posibil ca rochia ei galbenă să fi fost admirată, dar singura remarcă pe care o stârni fu a lui Courtney, care observă ce „confortabilă” era.

După o zi de trudă în șezlong, surorile înotau de voie la un mic ponton aflat la vreo două sute de metri de țărm și stăteau acolo, bălăngănindu-și picioarele în apa catifelată și contemplând încă un apus extravagant. Devenise ritualul lor de seară și singura concesie pe care-o făcură de Crăciun, când petrecerea de pe țărm era în plină desfășurare, a fost să înoate la ponton cu pahare și o sticlă de șampanie.

— N-o placi, nu-i așa? începu Celia, turnând în pahare.

— Pe Courtney? E O.K. N-o cunosc.

— Eu o plac.

— Bun.

— Și, știi ceva? Cred că ea chiar îl iubește.

— Dacă poți defini așa ceva.

Helen făcea întotdeauna pe cinica în fața Cелiei și de obicei, aceasta îi adresa reproșuri blânde. Dar cu două seri în urmă, Helen îi povestise despre scrisoarea lui Joel, așa că probabil de aceea, Celia nu spuse acum nimic. Tăcerea o făcu pe Helen să se simtă puțin rușinată. Își privi sora și-i zâmbi:

— Iartă-mă. Struguri acri, bănuiesc.

— Și bău din șampanie.

— O să ți se întimple, spuse Celia simplu.

Helen răs:

— Mie? Vrei să spui că o să vină și Făt-Frumos al meu?

— Știu că o să vină.

— Știi tu?

— Da.

— Ei, atunci sunteți două. Noua noastră mamă v-tregă mi-a spus aseară că e sigură că după ce mă întorc în Montana, o să-mi sucească imediat capul tipul de la Marlboro.

— Și tu ce i-ai spus?

— I-am spus că tipul din reclamă a murit de cancer.

— Helen, ești groaznică.

— De fapt, m-am și întâlnit cu el.

Celia nu spuse nimic. Helen își mișcă picioarele în apa care se întuneca. Se putea vedea încă ancora pontonului înfigându-se în nisipul de pe fund. În jurul ei se răsucea un banc de peștișori argintii. Se întoarse și o văzu pe Celia așteptând cu ochii mari.

— Te urăsc când mă privești așa.

— Păi, nu poți să spui doar atât.

— OK, e înalt. Brunet. Zvelt. Și are cei mai frumoși ochi verzi pe care i-ai văzut. E fiul unui mare fermier și e drăguț, bun și grijuliu. Și e complet înamorat de mine.

— Helen, e...

— Și are optsprezece ani.

— O! Păi...

— „Păi”, o maimuțări Helen.

Celia avea expresia aceea de profesoară care scotea tot ce era mai rău în Helen la suprafață.

— Vreau să spun că... încercă sora ei să găsească un comentariu potrivit. V-ați...

— Dacă m-am culcat cu el?

— Helen! Știi bine că nu asta am vrut să spun.

— Ei, răspunsul e nu. Nu încă, adăugă ea după o pauză.
 — De ce presupui tu întotdeauna că eu voi fi șocată de astfel de lucruri? Sunt chiar așa, o domnișoară de pension înțepenită și constipată? Așa crezi tu?

— Nu, bineînțeles că nu, și Helen își luă împăciuitoare sora de umeri. Îmi pare rău.

Rămaseră un timp în tăcere, privind în zare. Discul soarelui mai arunca o ultimă flăcără înaltă, afundându-se în oceanul indigo.

— Păi, ce căutam noi aici? spuse Celia într-un târziu.

— Da, surioară, asta-i marea întrebare.

Celia explodă, împingând brațul lui Helen:

— Dă-o dracului, Helen, nu-ți mai bate joc de mine!

Sticla de șampanie se răsturnă și se vărsă. Helen n-o mai văzuse niciodată pe sora ei atât de supărată. Și nici n-o mai auzise înjurând până atunci.

— Hei, îmi pare rău.

— Știi că tu crezi că eu și Bryan suntem niște amărăți plicticoși și înguști la minte și tu ești aia care trăiești cu adevărat, care e mereu la limită, făcând lucruri periculoase...

— Nu cred asta. Zău, nu...

— Ba da, crezi. Și te porți mereu ca și cum tu ai fi singura care are sentimente adevărate, singura care cunoaște pasiunea și durerea, singura care a suferit când s-au despărțit mama și tata și eu sunt doar domnișoara cea cuminte, mereu zâmbind, cu familia mea draguță și căsuța și viața mea mărunță. Dar nu e așa, Helen. Uneori și noi ceilalți simțim și suferim, să știi.

— Știu, știu.

— Știi? Acum doi ani, am avut cancer la sân.

— Ce?

— Nu-ți face griji, e bine. Era într-o fază de început, s-a rezolvat.

— Doamne, Celia! Niciodată n-ai spus...

— De ce să spun? Nu trebuie să-i bagi pe alții. Îți vezi de viața ta. Asta e diferența dintre noi. Ți-am spus acum doar ca să vezi că nu ai tu un fel de monopol pe durere. Așa că, te rog, nu te aștepta să fim toți, tot timpul îndure-rați pentru tine.

— Nu mă aștept.

— Ba da. De fapt, așa te porți, de parcă ai tu un destin tragic, nu știu cum. Dar totul e un rahat. N-a mers cu Joel și e foarte trist, dar poate că trebuia să nu meargă. Poate că ai un noroc chior că ai aflat asta acum. Mama și tata și-au pierdut nouăsprezece ani din viață pentru asta.

Helen dădu din cap. Sora ei avea dreptate pe toate planurile.

— Ai doar douăzeci și nouă de ani, Helen. Care naiba e problema?

Helen ridică din umeri și clătină din cap. Era gata să plângă, nu de mila ei însăși, ci de rușine. Pentru că Celia avusese cancer, pentru că rostise toate adevărurile acelea. Sora ei păru să simtă că o mișcase. Zâmbi și fu rândul ei s-o cuprindă cu brațul pe Helen. Helen își lăsă capul pe umărul ei:

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus.

— De ce să îngrijorez pe toată lumea? Sunt OK.

— Ți l-au scos?

— Da. Uite.

Își trase sutienul. Avea o cicatrice mică, trandafirie, sub sfărul sânelui stâng.

— E lucrat precis, nu? Bryan spune că e sexy.

— Ești uluitoare.

Celia râse. Își puse la loc suportul și ridică sticla de șampanie. Mai rămăsese puțin, dar nu voia niciuna să bea. Celia o luă din nou pe Helen de umeri. Aerul se răcorea.

— Cum îl cheamă? — Pe cine?

— Pe Marlboro junior.

— Luke.

— Luke.

— Aha.

— Are mâini bune?

— Are mâini frumoase.

— Dar trupul? Întrebă Celia perversă. E frumos?

— Aha.

Răseră amândouă

— Mi-a dat asta.

Îi arată Celinei micul lup din argint. Îl purtase la gât tot timpul de când i-l dăduse.

— E drăguț.

Celia o legănă, mângâindu-i părul, așa cum Helen o văzuse făcând cu copiii ei. Priviră în tăcere un pelican planând dincolo de palmierii ce creșteau mai departe, pe plajă.

—Știi, reluă Celia, când am întrebă ce căutam noi aici, mă refeream la ce căutam noi aici, în Barbados.

— Ce?

— Nunta, pentru numele lui Dumnezeu. Courtney are douăzeci și cinci de ani și tata cât, cincizeci și șase? E bine? Ce atâta agitație, dacă se fac fericiți unul pe altul? Știi că a trecut la budism?

— Tata, budist? E o farsă.

— Nu, amândoi sunt.

— Păi ea lucrează la o bancă, ce Dumnezeu? Chiar l-a făcut budist? Nemaipomenit. Mama știe?

— Că s-a făcut *uuu-uuu*? râse Celia. Sigur că nu. Dar vorbesc serios, Helen. Courtney e lucrul cel mai bun care i s-a întâmplat vreodată. Știi ce mi-a spus aseară? Mi-a spus: „Courtney mi-a revelat secretul vieții”.

— Și ni-l împărtășește și nouă?

— A zis că l-a învățat să fie.

— Să fie ce?

— Nu glumi. E important. Doar să fie. Să trăiască clipa. Și știi ceva? Are perfectă dreptate. Și dacă există cineva pe lume care trebuie să facă asta, aceea ești tu.

— Așa crezi?

— Așa știu. Deci ca soră, psihiatru și consilier budist, te sfătuiesc să iei o pauză. Distrează-te puțin. Trăiește momentul și lasă lucrurile să se întâmple. Întoarce-te la Luke și, știi tu...

— Să mă culc cu el?

— Helen, ești imposibilă.

Camera lui Helen era la capătul unui corp lung al clădirii, cu două etaje. Avea un balcon cu vedere la golf. În noaptea aceea, după terminarea petrecerii, lăsă ușile deschise și stătu în pat, ascultând foșnetul și retragerea valurilor de la țarm. Jucându-se cu medalionul ei de argint, se gândi la Celia.

Discuția cu ea fusese o revelație. Helen se simțea vinovată pentru că o subestimase întotdeauna și un pic intimidată de a fi fost înțeleasă atât de bine. Ce-i spusese sora ei despre „destinul tragic” și plângerea de milă era mai precis decât un bisturiu chirurgical.

În privința sfatului dat în legătură cu Luke era însă mai puțin convinsă. Deși i-l dăduse pe un ton jucăuș,

știa că Celia vorbise serios. Dar problema era că lua în considerare doar o jumătate din tablou. Ținea cont de nevoile lui Helen, dar nu și de ale lui Luke.

Până acum, în toate relațiile ei cu bărbații, Helen fusese cea care aștepta să fie rănită și respinsă. Părea rolul atribuit ei de viață. Și se întâmplase inevitabil așa, în repetate rânduri. Se gândise că poate ținea de natura ei. Bărbații par să simtă lucrurile astea. Totuși, acum, cu Luke, lucrurile se schimbaseră.

Nu știa de ce, poate din cauza vârstei lui, dar nu avea nici cea mai mică bănuială că el o va răni sau respinge, ci că ea va face mai degrabă acest lucru. Totuși, când încercase să-l avertizeze, îi spusese că nu-i păsa. Așa că ea de ce s-ar frământa? Nu era destul să iubească și să fie iubită? Pentru că îl iubea într-adevăr, o știa, și nu doar pentru că o salvase de la disperare. Îl iubea pentru el însuși, într-un mod nou pentru ea și ciudat de eliberator.

Mai mult, spre propria ei surprindere, descoperi că-l dorea fizic la fel de mult cum era evident că și el o dorea pe ea.

În seara aceea la cabană, îl lăsase să-i desfacă rochia și să-i sărute sânii și în loc să fie rezonabilă și să-l oprească blând, îi deschiasă cu deșănțare cămașa și-l atrăsese spre pat. Blocându-și deliberat orice gând de vinovăție, îi condusesese mâinile între picioarele ei, îi deschiasă cureaua și-l ținuse, tare și fierbinte, în mâinile ei. El explodase repede și apoi fusese foarte rușinat și ea-l sărutase, îl legănase și-i spusese că o femeie se simțea frumoasă și era încântător pentru ea să fie dorită astfel.

Afară palmierii vibrau clătănându-se parcă în ritmul muzicii reggae care plutea pe briza caldă de la o petrecere de undeva din golf. Helen se întoarse pe o parte și

închise ochii, dorindu-și ca Luke să fie acolo cu ea și imaginându-și-l acolo, la trei mii de kilometri, în frig și zăpadă, până când căzu într-un somn fără vise.

Luke nu ascultase în viața lui mai mult de câteva portative de operă, de obicei la radio, când căuta alt post. În general, nu avea nimic împotriva muzicii clasice. O parte din aceasta era OK. Dar ideea ca oamenii să-și cânte în loc să-și vorbească i se păruse întotdeauna puțin idioată. Uneori mai și vorbeau și atunci păreau și mai caraghioși când reîncepeau să cânte.

De când stătea singur la cabană, luase obiceiul de a-și pune niște muzică după ce se întorcea de la supraveghere. În mod normal, alegea unul din albumele pe care le asculta frecvent și Helen, Sheryl Crow, Van Morrison sau Alanis Morissette, care-l făceau să simtă într-un fel că era și ea acolo. Dar în ziua aceasta, căutând ceva diferit, găsi cutia cu muzică de operă și din curiozitate puse *Tosca*, prima care-i căzu în mână.

Aprinse lumina, făcu focul și așeză niște zăpadă la topit într-un ibric. După o săptămână întreagă, i se părea firesc să fie doar el cu Buzz în cabană, deși nu trecea un minut fără să se gândească la Helen. Își apelase mesajeria vocală în ziua de Crăciun și-i trimisese lui Luke un mesaj lung, spunându-i o mulțime de lucruri despre nuntă și despre noua ei mamă vitregă. La sfârșit, spunea că-i e foarte dor de el și-i ura Crăciun fericit.

La ferma Calder, Crăciunul fu întâmpinat cu maxima bucurie posibilă în familia lor. Lane, sora lui mai mare, se dusesse la socri, așa că au fost doar părinții, Luke, Kathy și Clyde. Tatăl lui era într-o dispoziție proastă și se

încuie în birou. Femeile se apucară de vorbă la bucătărie și Clyde se îmbătă și adormi în fața televizorului. Luke își petrecu timpul jucându-se cu bebelușul, până când reuși să se scuze, zicând că trebuie să-l hrănească pe Buzz și să verifice mesajele lui Helen și porni din nou spre cabană. Acolo reascultă mesajul ei de zece ori.

De atunci, nu-l mai sunase. Verifică din nou mesajele, dar era doar unul de la Dan Prior. Zburau a doua zi dimineața și-l chema la pistă la ora șapte. De asemenea, îl anunța că primiseră rezultatele de la testul ADN al masculului cu zgardă și erau interesante; avea gene diferite de ceilalți, ceea ce însemna că era un răzleț.

Luke își făcu un ceai și mănca o bucată din prăjitura de Crăciun a mamei și între timp, cabana se încălzi și acordurile operei atinseră apogeul. Solista italiană, care părea genul cu care nu te încurci, se ambalase tare de tot și se sfâșia în piesă. Deși nu înțelegea nici un cuvânt, Luke se trezi că-i plăcea.

Își scosese impermeabilul și se așezase pe patul lui Helen să se descalțe de cizme, când auzi o notă care-l făcu să creadă la început că cineva din orchestră cântase greșit. Sau poate că CD-ul nu mergea bine. Apoi nu se mai auzi. Era clar că Buzz ascultase și el ceva și părea ciudat de agitat.

— E *Tosca*, îi împărtăși Luke, trecând din nou la cizme. În italiană.

Abia a doua oară când auzi sunetul îl recunoscuse. Se duse la fereastră și se uită afară. Primele stele începeau să apară pe cerul senin, trandafiriu. Era încă destulă lumină pentru a vedea lupul.

Era femela alfa. Stătea la marginea pădurii, pe malul opus al lacului înghețat în locul unde Luke o spionase

pe Helen. I se păreau veacuri de atunci. Blana albă a lupoaicei ieșea în evidență din întunericul pădurii. Îi vedea destul de bine zgarda și în timp ce o privea, ridică botul și urlă. Era diferit de orice alt urlat pe care-l auzise, începea cu o serie de lătrături ca de câine. Luke se repezi să ia binoclul lui Helen.

Buzz era înnebunit. Scânci ușor și Luke îi spuse să tacă, inutil de altfel, pentru că solista italiană acoperea orice zgomot cu glasul ei. Luke stinse cu grijă lumina și se hotărî să deschidă puțin ușa, ca să vadă mai bine. Dar abia o întredeschise, când Buzz se împinse pe lângă el. Înainte ca Luke să apuce să-l prindă, se lansase, nici mai mult nici mai puțin, într-o goană către lac. Luke ieși după el:

— Buzz! Nu!

Dar n-avea nici un rost să-l strige. Lupoica nu mai urlă și rămase încremenită, cu coada sus, urmărind cum se apropia câinele. Buzz era probabil pierdut, dar dacă era toată haita acolo, îl vor sfâșia cu siguranță în bucăți.

Luke cercetă repede copacii cu binoclul. Dacă erau și alții acolo, încă nu se arătau. Începu să alerge pe pantă, dar căzu în zăpadă până la genunchi. Nu avea cum să ajungă jos destul de repede. Se luptă să se ridice și privi din nou prin binoclu.

Buzz aproape traversase gheața lacului și lupoica încă aștepta. Ce naiba făcea câinele? Nu părea agresiv sau agitat, se purta mai degrabă ca și când ar fi salutat un prieten. Ajunse în salturi la vreo zece metri distanță de lupoică și aceasta începu deodată să dea din coadă. Buzz încetini, lăsându-se tot mai jos, aproape târându-se pe burtă. Ajungând, se rostogoli cu burta în sus pe sub ea și lupoica dădu mai departe din coadă, privindu-l pe sub mustăți.

Luke se așteptă să-l înhațe pe câine de beregată și să i-o sfășie. Dar n-o făcu. Se uita doar cum se prostea Buzz. Își ridica botul și o lingea, așa cum Luke îi văzuse pe puii de lup făcând astă-vară, când cerșeau mâncare de la adulți. Oare nu știa că mai degrabă urma să fie el meniu decât să i se ofere unul?

Brusc, lupoaca se lăsă pe pământ, cu capul între labele din față, dând în continuare din coadă. Lui Luke nu-i venea să creadă. Voia să se joace. Și când Buzz îi receptă intenția, porni să alerge în cercuri comice, ținându-și coada între picioare, câinele străduindu-se în zadar să i-o prindă. Apoi lupoaca se opri și puse din nou botul pe labe și Buzz făcu la fel, apoi unul din ei schiță o mișcare și joaca reîncepu, lupoaca fiind în urmărire de această dată.

Își continuă tururile mai multe minute și în curând, Luke râdea atât de tare, încât se așeză jos în zăpadă și își sprijini coatele pe genunchi, ca să poată menține poziția binocului.

Apoi, la fel de brusc, lupoaca făcu o voltă și se îndreptă spre copaci. Buzz rămase pe loc o clipă, părând descumpănit. Luke se ridică și-l strigă, dar bietul animal se distra prea tare și porni să-și urmărească partenera, dispărând în pădure.

În cabană, *Tosca* se desfășura mai departe, nepăsătoare. Se înnopta rapid și deodată, jocul lupoacei nu mai păru atât de amuzant.

Prinzătorul auzi și el muzica. Era mai sus pe coastă, în drum spre locul unde omorâse cel de-al treilea lup, în ziua de Crăciun.

Îl urmărise pe băiat mai multe zile, potrivindu-și cu grijă schiurile după ale lui, astfel că numai un căutător

de urme antrenat și-ar fi dat seama că pe ruta aceea trecuseră doi oameni și nu unul.

Era o ironie plăcută în faptul de a se lăsa condus la lupi de către unul care încerca să-i salveze. Înainte, când era și femeia, lui Lovelace i se păruse riscant să facă asta. Unii biologi din ăștia sunt destul de deștepți. Băiatul era doar un amator, dar nu se descurca rău. De fapt, nu prea-i scăpau multe lucruri.

Lovelace își dădea seama întotdeauna unde se oprire să adune excremente, să verifice o urmă de miros sau altceva. Trebuia să fie atent în caz că băiatul s-ar fi întors pe același drum, dar încă nu se întâmplase și chiar dacă s-ar fi întâlnit față în față, n-ar fi ghicit cu ce se ocupa prințătorul. L-ar fi crezut cel mai probabil vreun ramolit nebun care a ieșit la o plimbare prin pădure. Totuși, era mai bine să rămână nevăzut.

Rutina de lucru a băiatului era cam aceeași ca atunci când o însoțea pe femeie. Patrula între aceleași ore, capta semnalele și le urmărea în aceleași seri și căuta locurile unde se afla prada ucisă, luând mostre din carcasă. Până acum însă, nici el nici femeia nu reveniseră la același leș. Și faptul acesta îi permise lui Lovelace să doboare al treilea lup.

O haită de lupi poate dezgoli o carcasă la o singură oprire, lăsând pe oase doar rămășițe de carne pentru corbi și coioți. Totuși, ocazional, din motive știute doar de ei, lăsau sub zăpadă bucăți de carne mușcate sau mâncate pe jumătate și se întorceau altă dată să se ospăteze. Lovelace spera să facă așa și în Ajunul Crăciunului; băiatul îl condusesese neștiutor spre izbândă.

Era un elan bătrân. Băiatul procedă ca întotdeauna, îi extrase doi dinți, tăie niște bucăți de os și plecă. Lovelace

găsi unde ascunseseră lupii carnea și puse în apropiere capcane de oțel pentru picior. Ar fi preferat să folosească lațuri pentru gât, dar acestea puteau strangula ușor victima, cu toate precauțiile, și nu voia încă să riște să-i omoare pe cei cu zgardă.

Locul era destul de apropiat de cabana femeii, dar Lovelace se gândi că merita o încercare. Își petrecu noaptea în cort, la un kilometru în bătaia vântului și în zori, când schie înapoi, descoperi că Moș Crăciun fusese generos, dăruindu-i nu un lup, ci doi: un pui-femelă și pe tânărul mascul cu zgardă.

Stătură ghemuită, privindu-l pe furis cum își dă jos schiurile și scoate din geantă toporul și doi saci negri. Apropiindu-se, nici unul nu îndrăzni să îl privească în ochi.

— Hei, lup, îi croncăni Lovelace liniștitor femeiei. Nu ești drăguță? Nu?

Se opri la distanță de ea, pentru că un lup ghemuit poate sări uneori. Ridică toporul și atunci lupoanca se uită la el și ceva din ochii ei aurii îl făcu să ezite. Dar numai o clipă. Trânti ușa minții peste imaginea creată acolo și-i despică repede craniul, din două lovituri.

Labele încă îi zvâneau când îi înfășură repede capul într-un sac, ca să nu păteze zăpada de sânge. Îi desfăcu lațul de la picior și-l strânse, suflând aburi deși pe gură. Un corb chemă în zori de păduri și prinzătorul ridică ochii și văzu două contururi negre rotindu-se deasupra în pântecul solzos, de argint, al cerului.

Se uită acum la lupul cu zgardă. Era întors pe jumătate, privindu-l cu coada ochiului. Era mai mare, Lovelace socotea că avea doi sau trei ani. Sângera abundant la picior, din rana făcută de sârma de oțel când se zbatuse să scape. Dacă l-ar fi omorât, zgarda ar fi transmis un sem-

nal diferit, care ar fi stârmit cu siguranță bănuiele. Putea s-o distrugă pur și simplu și atunci semnalul ar fi dispărut. Dar băiatul s-ar fi putut îngrijora și femeia și-ar fi pus imediat întrebări după ce sosea. S-ar putea să-și schimbe modul de lucru, să acționeze imprevizibil.

Era păcat să lase așa o plească de lup tocmai de Crăciun, dar se hotărî să-i lase pe cei trei cu zgărzi până la sfârșit și să nu se abată de la acest plan. Avea să vină și rândul lor.

Aruncă cel de-al doilea sac pe capul lupului și-i legă botul cu o frânghie, ca să nu-l muște. Apoi îl ținu la pământ, desfăcându-i piciorul. Sârma i se îngropase până la os în laba stângă din față. Vedeă că animalul se mușcase singur ca să se elibereze. Dacă l-ar mai fi lăsat o oră-două, și-ar fi retezat laba și-ar fi plecat de acolo. Lovelace mai văzuse așa ceva și înainte.

Îi luă ceva timp să tragă sârma din carne, dar reuși. Lupul își regăsi poziția și fugi spre copaci schiopătând puternic. Chiar înainte de a dispărea, se opri și se uită înapoi, la el, de parcă ar fi vrut să-l țină minte.

— Crăciun fericit! îi strigă Lovelace.

Ascunzătoarele de carne erau neatînse. Exista șansa ca lupii să se întoarcă. Așeză din nou lațurile, apoi duse animalul mort direct la mină, trimițându-l în puț, după frații lui.

Trei morți, cinci rămași.

Asta fusese acum două zile. De atunci, controlase capcanele și în zori și în amurg și le găsisse goale. Locul era prea îmbibată de mirosul lui, așa că trebuia să mute lațurile. Era pe cale de a face asta, când auzi muzica.

Se opri să asculte și atunci auzi și lupul lătrând și începând să urle. Era un duet neverosimil pentru o pă-

dure în înserare. Apoi îl auzi pe băiat strigând câinele și simți că ceva nu era în regulă.

Cât de mare era neregula nu descoperi Lovelace decât după o jumătate de oră, când auzi schelălăitul, apropiindu-se de leșul elanului. Nu semăna a lup după sunet și nici după înfățișare, când îl văzu în raza lanternei.

Câinele călcase în aceeași capcană în care se prinsese femela-pui cu două zile înainte. Probabil tocmai se întâmplase, căci se zmucea cu disperare în toate părțile, strângându-și sârma în jurul labei. Apoi dulăul cel urât îl văzu și începu să dea din coadă.

Lovelace stinse repede lanterna. Probabil că băiatul îl căuta deja și urmele-l duceau într-acolo. Dacă era pe aproape, auzise deja schelălăitul. Poate ar fi mai bine să se ducă în plata Domnului de acolo. Dar atunci băiatul va găsi capcanele și toată treaba asta blestemată se duce de răpă. Prinătorul înjură în gând. N-ar fi trebuit să riște deloc cu lațuri. Cine ar fi ghicit că afurisitul de câine o să cadă în ele.

Apoi îl auzi pe băiat strigând în pădure, mai la vale. Printre copaci întrezări luminița mișcătoare a lanternei. Dacă lătra câinele acum, dădea de necaz.

Nu putea face decât un singur lucru. Apăsă legăturile schiurilor și coborî. Câinele scânci încetișor.

— Hei, câine, croncâni împăciuitoar, la fel cum făcuse și cu lupul pe care-l ucisese în capcană. Fii cuminte, cățel. Fii cuminte, bătrâne.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Ieșind pe poartă în spatele celorlalți pasageri, se uită după el și-l văzu exact unde o așteptase și Dan prima oară când venise aici, proptit în fața uriașului urs împăiat.

Purta pălărie, jeansi, cizme, cojoc cu gulerul ridicat și Helen zâmbi pentru sine, căci arăta exact ca imaginea cow-boy-ului din convorbirea cu sora ei. Se uita drept la ea și pentru o clipă nu păru s-o recunoască.

— Luke?

— Hei!

Se îndreptară unul spre celălalt și Helen simți deodată că o cuprinde emoția. Nu știa dacă să i se arunce de gât sau nu. Poate l-ar fi stânjenit. Se opriră privindu-se timid, despărțiți de râul mulțimii care se revărsa spre ieșiri. Lângă ei, un bărbat și o femeie se sărutau și se îmbrățișau, dorindu-și unul altuia an nou fericit.

— Ai p-p-părul b-blond.

Ea ridică din umeri și își trecu mâna prin el:

— Mda, de la soare.

— Arată bine.

Ea nu găsi nimic de spus. Era deja prea târziu pentru a-l mai îmbrățișa, așa că rămase pe loc, zâmbind nătâng.

- Îți iau g-geanta?
- A, nu, pot s-o duc.
- El o luă totuși:
- Asta e t-tot?
- Da, tot bagajul.
- Mergem?
- Da, sigur. Hai.

Și nu mai scoaseră nici o vorbă tot drumul până la parcare.

Vântul sfichiuiua zăpada adunată în movilițe pe marginea șoselei, răsucind-o în vârtejuri printre șirurile de mașini nînse. Buzz stătea în jeep pe locul din față și văzând-o, începu să se bucure nebunește. Fu gata s-o răs-toarne când deschise ușa. Văzu că avea un bandaj la laba din față.

- Măi, câine, iar te-ai luat la harță cu urșii?
- Cu l-lupii.
- Vorbești serios?

Îndreptându-se spre șoseaua interstatală, el îi spuse cum ascultase muzică de operă și ce se întâmplase după aceea. În cele din urmă, îi povesti că mergea pe urmele lui prin pădure când îl văzuse venind pe potecă în raza lanternei, schiopătând.

— Îi c-curgea sânge mult și m-am gândit că l-lupoaica l-a mușcat. L-am dus direct la Nat Thomas și el a zis că arată a rană de laț de sârmă. A spus că Buzz a nimerit într-o capcană.

- Capcană? Oamenii de aici pun astfel de capcane?
- Mda, uneori. B-braconieri, oameni de felul ăsta.
- Ai găsit ceva?
- N-nu, voiam să mă uit a doua zi. Dar noaptea a nins și dimineața nu mai era nici o urmă.

Era pe punctul de a continua, dar se răzgândi.

— Ce mai e? Întrebă ea.

— A, nimic, clătină el din cap.

— Spune-mi.

— E doar că... bun, în n-noaptea aia, am avut senzația că era cineva sus pe munte. În ultimul t-timp, am simțit asta de vreo două ori.

— Cum adică? Cine era?

— Nu știu. Cineva.

Schimbă subiectul și-i povesti cum zburase cu Dan Prior și văzuseră cinci lupi, inclusiv pe cei cu zgărzi, mîncând o căprioară mai sus de ferma lui Townsend. Dan spusese că probabil erau și ceilalți trei acolo, dar fiind mascați de trunchiurile copacilor, erau greu de observat.

— Hei, știi c-ceva?

— Ce?

— Am trimis o cerere la Universitatea din M-Minnesota.

— Adevărat? Pentru la toamnă? Luke, e nemaipomenit!

El îi spuse că stătuse de vorbă cu Dan despre asta. Universitatea avea un site de web și făcuseră un tur virtual al campusului pe computerul lui Dan. Scosese toate formularele necesare și Luke le trimisese complete. Aproape terminase de scris o lucrare lungă despre munca lui cu lupii și plănuia s-o trimită și pe aceea.

— Dan o să-mi pună o vorbă bună la cunoștințele lui de la catedra de biologie de acolo.

— Să tragă niște sfori, nu?

— Bineînțeles.

Ea îl privi un timp în tăcere, gândindu-se ce bine era să fie din nou cu el. El își luă o clipă ochii de la șosea și-i zâmbi larg.

— De ce rînești? Întrebă ea.

— Așa.
 — De ce? Spune-mi.
 El ridică din umeri:

— Ai venit acasă, asta e tot, spuse simplu.

Ieșiseră de pe șoseaua interstatală și se îndreptau spre vest, spre talazurile albe ale tundrei. Cerul era de un albastru cristalin. Helen se gândea la cuvintele lui. Ea nu mai știa unde sau ce însemna „acasă”. Dacă era vorba de un loc căruia îi aparții, în momentul acela tot ce știa era că aparținea locului unde se afla Luke mai mult decât oricărui altuia. Șoseaua pustie se lungea în față și vedea în depărtare sclipiri trandafirii pe zăpada ce acoperea munții, trandafirii și aurii în soare.

— Luke, vrei să tragi puțin pe dreapta?
 — Sigur, dar de ce? Ce s-a întâmplat?
 — Trebuie să fac ceva.

El se opri pe zgura de la marginea drumului. Helen își desfăcu centura de siguranță, apoi pe a lui și se apropie de el. Îi luă bărbia în mână și întorcându-i fața spre a ei, îl sărută.

*

Noul an își boteză din belșug sosirea. Timp de trei săptămâni, zăpada se topi și plouă, apoi îngheță și ninsese, apoi se topi și plouă din nou. Drumurile pădurii se transformară în alpii înnoiroite iar râul, în porțiunile din vale, într-un fluviu lat, cafeniu, străbătut de garduri mărunte și linia șerpuită a plopilor canadieni ce-i străjuiau malurile dispărute.

Hope părea un oraș sinistru, așteptând catastrofa care întârzia totuși să vină. Apa dezlănțuită își croi drum

chiar dincolo de primele clădiri de la capătul din vale al străzii principale, părând să stea în cumpănă dacă să mai urce sau nu. La uși, oamenii țineau deja saci cu nisip. Își rulară covoarele și își depozitară bunurile mai de preț la etaj sau pe dulapuri.

La interval de câteva ore, domnul Iverson, Noe auto-declarat al așezării, cobora de la băcănie și naviga pe râul inundat pentru a verifica indicatorii de nivel ai apei din zona podului. La întoarcere, raporta cu fața lui lungă și vocea catastrofală că apa mai crescuse cu trei degete, scăzuse două sau crescuse iar cu șase. Era doar o chestiune de timp, adăuga, clătînând din cap și întorcându-se la magazin; doar o chestiune de timp.

Orașul nu se mai inundase de douăzeci de ani și probabil că nu avea să se mai inunde vreodată, datorită galeriilor de desecare, în valoare de un milion de dolari, care fuseseră săpate între timp. Dar lupta cu vitregia naturii făcea parte din tradiția Vestului și Hope era plin de această tradiție. În fiecare seară, cantina lui Nelly și „Ultima Resursă” gemeau de eroi, fiecare având de relatat un mic triumf: salvarea unei vaci răătăcite, ajutorul dat unui vecin, un copil dus cu pluta la școală.

Cei ce locuiau în zona mai înaltă nu aveau de înfruntat decât noroiul. Acesta era în cantitate suficientă pentru a-i ține aproape pe toți în casă. Se putea circula numai pe principalele drumuri forestiere, și chiar și pe acestea, aveau nevoie în unele locuri să stai la volanul unei mașini puternice pentru a nu rămâne împotmolit.

J. J. Lovelace se aventurase de trei ori pe jos în pădure și fusese de fiecare dată obligat să se întoarcă. Își petrecea zilele singur în remorca lui, mulțumit de răgazul de odihnă.

Îl durea tot trupul datorită efortului depus. Încheieturile îi înțepeneau dacă rămânea mai mult timp într-o poziție și îi trosneau ca niște crengi uscate când făcea vreo mișcare. Era obosit. Dureros și câinos de obosit. Dar oricât ar fi încercat, nu putea să doarmă. Parcă ar fi uitat cum s-o facă. Zăcea treaz cât era noaptea de lungă, lupțându-se cu gânduri pe care nu le dorea. În timpul zilei, ațipea de multe ori, dar atunci corpul îi tresărea ca și când l-ar fi avertizat că somnul reprezenta un pericol.

Nu fusese niciodată un cititor pasionat. Nu ținea în remorcă decât o carte, Biblia legată în piele pe care i-o dăruise Winnie la cununie. Pe vremuri îi plăceau unele din povestirile din Vechiul Testament. De exemplu, cea cu sârmanul Iov, sau cu Daniel vârat în groapa cu lei, sau cu Samson orbind și dărâmand templul pe toată lumea. Dar acum, când încerca să le citească, parcurgea câteva rânduri, apoi mintea începea să-i rătăcească și se pomea citind același lucru de câteva ori la rând.

În afară de tăiatul lemnului pentru încălzire și de mâncarea și băutura pe care se silea să le mănânce, singurul lucru cu care își petrecea timpul era sculptatul în coarne de animal. Se ocupa de ani de zile cu asta. Winnie îi spunea mereu că ar fi putut deveni un sculptor din acela faimos. Le așeza prin toată casa. Dar el văzuse figurine mai reușite în magazine.

Coarnele de elan erau cel mai bun material. Uneori sculpta doar nasturi sau cataramă din bucăți tăiate pe lat. Dar cel mai mult îi plăcea să sculpteze de-a lungul unui corn întreg animale care păreau să se vâneze de-a lungul ei: la bază unele mai mari, lupi, urși, elani și apoi unele tot mai mici până la capătul încrengăturilor unde erau doar verigițe și șoareci.

Cel pe care îl termina acum îi luase aproape trei săptămâni de lucru. Nu era unul din cele mai bune, dar nici rău nu era. Nu mai avea decât să graveze numele pe secțiune. Răsuci puțin lanterna și se aplecă mai în față ca să vadă. Era de-abia ora patru, dar deja se întunecase și ploaia din nou. Auzea ploaia bătând pe tabla hambarului și scurgându-se din copaci pe remorcă.

După o oră, improșca prin băltoace spre ușa familiei Hicks. Înăuntru se auzea muzică. Ciocăni și așteptă și femeia îi deschise. Părea întotdeauna puțin șocată când îl vedea.

— Domnule Lovelace! Din păcate, Clyde n-a venit încă acasă.

Era evident că avea impresia că venise după cutia cu alimente pe care i-o lua soțul ei din oraș.

— Nu de asta am venit.

Învelise cornul sculptat într-o cârpă veche și când i-l întinse, ea sări de parcă ar fi scos o pușcă.

— Ce...?

— E pentru băiat.

— Pentru Buck junior?

El dădu din cap:

— Ziceai că o să fie ziua lui.

— Da, mâine este. Vai, ce drăguț din partea dumitale! I-l luă din mână. Afară ploaia foarte tare.

— Intră, te rog.

— Nu, am treabă. Am vrut doar să aibă asta.

— Pot să mă uit?

Spunând asta, Kathy dădu la o parte cârpa. Ar fi trebuit să ia niște hârtie s-o împacheteze. Se uită la corn. Își dădea seama că i se părea un cadou destul de ciudat pentru un bebeluș.

— Vai, e încântător. Dumnezeu l-ai făcut?

— E doar... ceva, ridică el din umeri. Poate pentru când o fi mai mare. Vezi, are numele lui pe el.

— Vai, ce drăguț! Mulțumim.

El clătină din cap și plecă.

Buck aștepta la volan să ridice Clyde ultimul balot de fân din camionetă și să-l împrăștie în fața vitelor nefericite. Turna cu găleata; ploaia bătea darabana pe capotă și rețea lumina farurilor ca o perdea groasă, argintie.

Cu cât se apropia timpul fătării, cu atât mutau orele de hrană către după-amiază. Teoria elaborată de un fermier isteț din Canada susținea că o vacă hrănită după-amiaza își fată vițelul dimineata, ușurând astfel munca fermierului. În general, teoria se verifica, dar mai erau și unele vaci care te țineau treaz toată noaptea, indiferent de ora la care le dădeai să mănânce.

Vremea fătării era dificilă, indiferent cum o planificai. Și anul acesta, dacă ploaia continua, avea să fie de-a dreptul un coșmar. Buck parcă se vedea făcând ca ru-soaicele alea nebune de acum câțiva ani, băgând vacile să fete în apă.

Clyde se urcă în cabină, pufrind și suflând din greu, cu apa curgându-i de pe marginea pălăriei pe fâșul pătat de noroi. Trânti portiera cu putere. Poate de vină erau vremea și proasta dispoziție a lui Buck, dar în momentul acesta, tot ce făcea individul îl irita. Își mușcă buza și porni camionul, încercând să nu înfunde roțile prea tare în noroi.

Înainte de a coborî, Clyde vorbise despre casa lui Jordan Townsend, pe care i-o arătase ieri administratorul. De atunci, nu-i mai tăcea gura despre acest subiect.

— Ei, unul din tipii ăștia l-a întrebat pe bătrânul Jordan de ce a construit pe munte un cinematograful de treizeci de locuri și știi ce a spus el?

— N-am idee, zise Buck, căruia nu-i păsa absolut deloc.

Clyde râse supărător:

— A zis: „De ce se spală câinii la fund?”

— Ce? răcni Buck.

— „Pentru că pot!” cită Clyde, prăpădindu-se de râs.

— Ce dracu' e așa de amuzant în asta?

Clyde nu putu răspunde de râs. Buck clătină din cap.

Alunecară și săltară de pe pășune, ajungând pe șosea.

Clyde se dădu jos să închidă poarta. Ceasul de bord arăta că se apropia de cinci și jumătate. Întârziaseră o oră la petrecerea aniversară a lui Buck junior.

— Lovelace stă tot acolo în remorcă toată ziua? întreba Buck.

— Mda. Zice că-i prea ud.

— Și să dai de mâncare la blestematele de vite e prea ud, dar cineva trebuie s-o facă.

— După mine, e depășit. E mult prea bătrân.

— Nu te-a întrebat nimeni, îl repezi Buck.

— Poftim?

— Nu te-am întrebat. Dacă ești așa deștept, du-te și găsește unul mai bun.

— Hei, îmi pare rău, eu...

— Eu îl plătesc, nu tu. A omorât trei. Dacă-i termină și pe ceilalți înainte de a apărea vițelii, îmi convine.

— OK, OK, ridică mâinile Clyde, împăciuitor.

— Nu mă lua pe mine cu „OK, OK”. Iisuse! și Buck izbi cu pumnul în volan.

În cele douăzeci de minute cât mai dură drumul, nu mai vorbiră nici unul.

Kathy, Eleanor și Luke îi așteptau. Bucătăria era decorată cu baloane și ghirlande și aveau pălării de hârtie, pe care Kathy insista să le poarte toată lumea. Atmosfera era cam încordată, pentru că lui Buck junior îi era foame și imediat cum se dezbracă bărbaii, Kathy îl puse pe scăunelul lui și-i apropie unica lumânare de pe tortul în formă de pistol. Kathy făcuse tortul chiar ea și-l glazurase.

— Bam! zise bebelușul și toți râseră și repetară. Apoi îl înconjură și-i cântară „Mulți ani trăiască”. Kathy îl ajută să sufle în lumânare, apoi trebui s-o aprindă din nou, pentru că băiețelul începuse să urle. După un timp, se liniștiră și se așezară cu toții la o cafea și o felie de tort.

— Ce-a primit pistolarul ăsta mic de ziua lui? întrebă Buck.

Kathy îi recită lista, în timp ce bebelușul încerca să-și vâre prăjitură în gură. Era cu ciocolată și o mare parte ajunse pe fața lui și pe jos.

— Lane i-a trimis un costumăș fabulos, cu alb și argintiu. Clyde zice că arată ca Elvis în el.

— Arată complet ridicol în el, interveni Clyde.

— Nu-i așa, nu, iubitele? Și ce mai e? A, da, domnul Lovelace i-a adus cornul ăsta caraghios cu animale sculptate pe el, vă vine să credeți?

Urmă un moment de tăcere. Clyde scăpă o privire spre Buck.

— Dar cine mai e și domnul Lovelace ăsta? întrebă Eleanor.

Kathy păru să-și dea seama deodată ce făcuse și încercă să găsească un răspuns, dar Clyde fu mai rapid:

— A, un bătrân care ne ajută cu niște dulgherie prin casă.

— Numele ăsta îmi amintește de ceva, se încruntă Eleanor. De unde e?

— De pe șoseaua către Livingston. A lucrat mult pentru unchiul meu. Hei, Kathy, ia uite, tortul ăla se întinde peste tot!

Pericolul trecu. Luke nu părea interesat și Eleanor nu mai puse întrebări. Îl rugă pe Luke să mai aducă lapte și se duse în celălalt colț al bucătăriei să mai facă niște cafea.

— Ce naiba faci? îi șuieră Clyde lui Kathy peste capul copilului.

— Am uitat.

— Nu-i nimic, spuse Buck încet. Nu e nici un pericol.

Și li se alăturară lui Eleanor și Luke. De când lucra cu lupii, băiatul venea acasă la ore ciudate și aproape că nu-l mai văzuse în ultimul timp. Arăta puțin diferit, mai matur. Dar așa sunt puștii de vârsta lui. Cum întorci capul, au și crescut cinci centimetri.

— Ce mai faci, străine? îl bătu pe spate.

— B-bine.

— Supravegheați lupii și pe vremea asta?

— E cam n-noroi.

— Și atunci ce faceți tu și Helen acolo sus?

Clyde rânji. Luke se întoarse să-l privească:

— P-poftim?

Clyde își compuse o figură inocentă:

— Nimic.

— Nu te face de râs, Clyde, bombăni Kathy.

— Dar n-am spus nimic.

Buck auzise bârfa chiar cu o seară înainte, la „Ultima Resursă”. Lumea vorbea că Luke și Helen Ross sunt încurcați. Era absurd. Nici măcar nu voia să se gândească la asta acum, când viața lui amoroasă era ruinată.

Luke nu arătase niciodată nici cel mai mic interes pentru fete. Fratele lui mort moștenise toate genele Calder în acest domeniu. Ba chiar Buck era îngrijorat uneori că Luke s-ar putea să aibă alte înclinații sexuale.

Luke ignoră grimasa idioată a lui Clyde și se întoarse din nou spre Buck:

— C-c-colaționăm datele de supraveghere de până acum. Buck luă o gură de tort:

— Și lupii pe unde stau?

— Păi, în ultimul t-timp, n-am f-făcut multă muncă de teren...

— Da, dar unde erau ultima oară când i-ați depistat?

Luke îl privi drept în ochi. Era limpede că n-avea încredere în el și Buck era mândru în fața acestei recunoașteri.

— A, se m-m-mută peste tot.

— Crezi că o să-i spun lui Abe ceva?

— N-nu, domnule.

— Atunci de ce dracu' nu poți să-i spui lui taică-tu?

Eleanor, enervant ca întotdeauna, sări în ajutorul băiatului:

— Nu poate da informații secrete, nu-i așa, Luke? Lucra pentru guvernul SUA, ai uitat? Ei, cine mănâncă restul de tort? Clyde, poftim o cafea.

Buck nu se gândise până acum în acești termeni. Priorul lui fiu lucra pentru afurisiții de oficiali. Și pe gratis pe deasupra. Constatarea nu-i prea îmbunătăți dispoziția. Își dădu seama că era singurul care mai purta neghioaba de pălărie din hârtie. Și-o smulse de pe cap și o turti pe masă. Își termină tortul într-o tăcere posombră, în timp ce femeile sporovăiau.

— Sper că Ross aia știe că o să avem nevoie de tine toată ziua când începe fătutul, spuse într-un târziu.

Gheața din vocea lui fu simțită de toți și în încăperea se lăsă tăcerea. Luke se încruntă ușor și încercă să vorbească. Buck i-o reteză. Se săturase. Vederea chipului băiatului bâlbâit îl umplea de furie:

— N-a fost o sugestie. E un ordin.

Și trântind farfuria pe masă, ieși afară.

Oamenii din Hope fiind prinși în mlaștină, lupii aveau pădurea doar pentru ei. Deși zăpada se topise în mare parte, căprioarele și elanii slăbiseră în puteri înfruntând-o și erau o pradă ușoară, chiar și pentru o haită cu numai doi adulți.

Moartea masculului alfa și rivalitatea între ceilalți lupi pentru succesiune poate destrăma o haită. Dar nu pe aceea. Nu există nici un dubiu cu privire la noul conducător, pentru că nu mai era decât un singur mascul adult: răzlețul cu zgardă care se alăturase haitei acum două toamne.

După moartea ucigașului negru al vitelor și câinelui, trecu un timp până ca ceilalți lupi să-l recunoască. Dar apoi se supuseră cu toții bucuroși. Se apropiară de el cu capetele plecate și cozile între picioare, rostogolindu-se în fața lui și lingându-i fâlcile, îngăduindu-i cu o aroganță binevoitoare.

Împerecherea cu femela alfa era dreptul și datoria noului conducător. Chiar dacă ar mai fi fost în haită și alți adulți apti de împerechere, nu li s-ar fi permis s-o facă. Numai perechea alfa a fiecărei haite poate avea urmași.

Dar noul rege era acum infirm. Rana veche de o lună, făcută de lațul prințatorului, se infectase și lupul zăcu

zile întregi printre stânci și cetină putredă, într-o crevasă de pe malul pâraului, lingându-și laba, slăbind și pierzându-și puterile zi de zi.

Poate pentru că femela alfa și cei trei pui rămași știau că supraviețuirea lor depinde de el, îl îngrijiră cum putură, păzindu-l și aducându-i de mâncare din prada lor.

Și pe măsură ce ianuarie se apropia de sfârșit și vremea se răcea din nou, femela alfa începu să sângereze, gata de împerechere, și rămase cu el în crevasă, lingându-i capul și dacă o lăsa, rana. O lingea și el și uneori se lupta să se ridice și mergeau amândoi la pârau să bea apă. Stăteau acolo și lupul o atingea cu botul, punându-și laba bolnavă pe grumazul ei.

Dacă ar fi trecut pe acolo alt mascul răzleț, ar fi putut să-și pretindă drepturile asupra haitei împuținate și a femelei alfa. Iar ea poate i-ar fi îngăduit să o curteze și să o câștige. Dar nu veni nici unul.

În prima săptămână a lui februarie, când lumea înghețată din nou și fulgii pluteau în jurul lor, regina cea albă se uni cu regele ei schilod și rămaseră legați multă vreme, în timp ce puii supraviețuitori îi priveau tăcuți de pe malul celălalt al pâraului.

În aceeași noapte, în pădurea așternută cu zăpadă, Luke și Helen stăteau goi și îmbrățișați în cabană, la lumina unei lumânări.

Ea dormea, încolăcindu-i trupul ca un fetus. Avea capul pe pieptul lui și-i simțea pe piele respirația caldă și moale. Picioarul ei stâng îi apăsa coapsa și-i simțea pe șold mișcarea stomacului în timp ce respira. Era conștient de fiecare punct al ei, de toate nuanțele și substanța

cărnii ei. N-ar fi bănuț niciodată că trupul lui putea fi atât de deplin și constant viu.

Primele lui încercări de a-i fi iubit fuseseră stângace și palide. În primele zile după ce se întorsese, după ce se sărutaseră în mașină, se termina de îndată ce începea. Se simțise infantil și nefericit și se întrebase de ce nu râdea de el și nu-l izgonea, pentru că așa credea el că le fac femeile bărbaților care nu sunt în stare.

Dar ea-i spusese că nu conta și-l ajutase să se relaxeze și după o vreme, descoperise că era în stare. Și era mai minunat decât îndrăznise să viseze sau să-și imagineze vreodată. Și nu doar pentru carnea vie și fremătătoare, ci pentru că-l făcea să înțeleagă că nu mai era doar un băiat bâlbâit și inutil și poate că era gata, în sfârșit, să pășească în viață. Și acest lucru, ca multe altele, i-l datora tot lui Helen.

Lumânarea de pe scaunul de lângă pat se micșorase și flacăra își trimitea ultimele zvâcniri, făcând umbrele să se contopească și să salte pe peretele de lângă el. Se întinse atent să n-o trezească și o stinse cu degetele. Helen se mișcă și murmură. Îi luă mâna sub brațul lui s-o încălzească, îi mută piciorul și se pregăti să adoarmă. Trase sacul de dormit mai sus și o apropiă de el, respirându-i mirosul cald și uimitor.

Își aduse aminte de ziua aceea de toamnă timpurie când o luase la bărlugul lupilor și cum îl pusese ea să se târască acolo jos, după ce încercase prima. Își aminti cum stătea singur acolo în întunericul absolut și se gândea că e un loc perfect pentru a muri.

Acum știa că greșise. Aici, acum, în bezna tot atât de neagră, dar cu altă ființă vie în brațe. Acesta era locul perfect.

TREIZECI

Procesul lui Abraham Edgar Harding avu loc la sfârșitul lunii februarie, a treia și ultima zi de desfășurare înclinând către un sfârșit previzibil. Era prea cald ca să ningă și prea frig ca să plouă și un compromis de lapoviță înțepa nemilos obrajii grupului jalnic de suporterai ai lui Harding, vânzându-se într-o lumină plumburie în fața clădirii tribunalului federal din Helena.

La adăpostul căldurii sahariene din interior, Dan îi privea de la o fereastră a coridorului, așteptând-o pe Helen să iasă de la toaletă. Jurații se retrăseseră de o jumătate de oră și se întreba ce anume îi putea reține atât de mult.

Afară rămăseseră numai opt demonstranți și chiar când îi număra, încă unul plecă rebegit spre mașină. Încurajați de dezertare, ceilalți își înțețiră scandările, care totuși se auzeau înăuntru la fel de tare ca bâzâitul unei albine într-un borcan.

Ce vrem?

Fără lupi!

Cum îi vrem?

Morți!

În prima dimineață fuseseră cincizeci sau șaiszeci, încercuți de aproape la fel de mulți polițiști, la o distanță

sigură de grupul mai mic, dar la fel de volubil al apărătorilor lupilor. Spre satisfacția evidentă a fotografiilor aflați la fața locului și desigur, a reporterilor de televiziune sau presă scrisă, cele două tabere se duelară în scandări și pancarte mai mult sau mai puțin spirituale și corect scrise.

Unele slogane semănau ca text; astfel, pe o parte a străzii scria TĂIAȚI DRUMUL LUPILOR! în timp ce pe cealaltă apărea DAȚI DRUMUL LUPILOR. Unele erau mai sinistre, ca cea fluturată de un tânăr foarte bărbos pe care lui Dan i se părea că-l văzuse și la întrunirea din Hope. Purta șapcă de vânătoare, jachetă de camuflaj și cizme încheiate cu șireturi până la genunchi. Pe pancarta lui scria: ÎNTĂI NEBUNII LIBERI ȘI ACUM LUPII.

Multe dintre lozincile pro-Harding păreau că au fost scrise de aceeași mână sau cel puțin de mâini educate la fel, pentru că *federal* era scris constant *fedral*, cu excepția uneia unde lipsea și litera „d”. Aceasta proclama: LUP = TERORISM FERAL. Dan nu știa dacă era o greșeală sau un nou concept esoteric.

Abe sosise în acea primă zi ca o celebritate care și-a lăsat carisma acasă. Încă brav și fără avocat, fusese condus spre tribunal – și fără îndoială, ghidat tot timpul – de martorul-cheie al apărării, Buck Calder. Abe stătu pe treptele tribunalului încadrat de fiii lui ce zâmbeau larg și repetă posomoât de mai multe ori, printre dinții pătați de tutun, că era cetățean american (lucru de care nu se îndoise nimeni) și că se afla acolo în ziua aceea pentru a-și apăra dreptul „alienabil” la viață, libertate și căutare a lupilor.

Poate pentru a indica faptul că al doilea dintre aceste drepturi se putea dovedi cu adevărat alienabil, judecă-

torul federal îl somase pe Abe să-și reconsidere pledoaria pentru „nevinovat”, ca și decizia de a nu fi reprezentat de nici un avocat. Dar Abe nici nu voi să audă. Insistă că era o chestiune de principiu. Drept rezultat, doisprezece locuitori răbdători ai statului Montana îndurașeră trei zile de oboseală și mărturii, așteptând să ajungă la o concluzie pe care numai cei mai înfocați suporteri ai lui Abe n-ar fi putut-o prevedea. Dan și Helen depuseseră mărturie cu o dimineată înainte, fiind examinați apoi de Abe într-un stil sacadat și suprarealist. Pe Dan îl trată mai indulgent, răsfoind prin teancuri groase de notițe și făcând pauze de efect, care-l făcură pe judecător să-l întrebe de două ori dacă terminase. Prima întrebare pe care i-o adresa lui Helen fu dacă luptase și ea pentru țară în Vietnam, cum făcuse el. Când ea sublinie că se născuse exact când se sfârșea războiul, scoase un *Aha!* triumfător, de parcă și-ar fi dovedit dreptatea.

Părea să aibă părerea personală că Helen însăși dăduse drumul lupilor în Hope, îndeplinind o parte dintr-un program guvernamental secret, al cărui scop era să crească și să învețe lupii să mănânce vite, pentru ca fermierii să sărăcească și guvernul să le ia pământul. Încercă s-o facă să recunoască faptul că o prinsese iscodind pe terenul lui, săvârșind o verificare clandestină tocmai pentru planul cel secret. Îi sugera că era o „cățea băgăcioasă”, alegându-se cu o muștrare severă de la judecător. Helen îl trată cu o rețineră politicoasă și cu o față serioasă ca a unui marinar la paradă.

Buck Calder făcu tot posibilul să poleiască platoșa lui Abe, mărturisind priceperea lui în munca de la fermă, calitățile de vecin și om de caracter. Dar Abe nu putea fi ajutat. În discursul final, declară mândru juriului că

ucisese deliberat un lup. Acesta era exact faptul pe care trebuia să-l dovedească acuzarea. Rotunji spunând că regreta doar că nu ucisese și celălalt lup pe care-l văzuse și poate și pe câțiva pupători de iepuri. Dacă asta voia să fie o glumă, nu fu prea bine primită de judecătorul Watkins.

Pe stradă se aprindeau felinarele și Dan văzu încă doi demonștranzii lăsându-și jos pancartele ininteligibile din cauza zăpezii. Își încheiaseră ziua de lucru.

— Dan!

Se întoarse și o văzu pe Helen grăbindu-se pe coridor spre el:

— Se întoarce juriul, îi spuse.

Nu dură mult.

Abe Harding fu găsit vinovat la toate capetele de acuzare. Nimeni nu se miră, nu tipă și nu plânse. Câțiva suporteri murmurară și clătinară din capete. Abe privi fix în tavan în timp ce judecătorul Willis Watkins îi reproșa pe un ton măsurat că a cheltuit mii de dolari din banii contribuabililor cu acel proces. Sentința se va da mai târziu, anunță judecătorul, după cântărirea faptelor. Totuși, lăsa să se înțeleagă că pe Abe îl așteptau niște luni în pușcărie și o amendă substanțială.

Wes și Ethan Harding se întoarseră cu priviri veninoase spre Helen, dar ea ori nu-i observă, ori se prefăcu.

— Hai să bem ceva, îi zise încet lui Dan.

Ieșiră repede din clădire, dar nu atât de repede cât să evite presa care se regroupase miraculos în scurtul timp trecut de la pronunțarea verdictului. Echipajele de televiziune erau ocupate să înregistreze reacții de la demonștranzii uzi de lapoviță și frații lor mai uscați și mai delăsători ce se materializaseră de la mașini.

— Domnule Prior, domnule Prior! strigă o voce de femeie.

Era reportera TV favorită a lui Buck Calder.

— Ignoră-i, îl sfătuie Helen.

Dar femeia îi prinse din urmă, însoțită la mică distanță de operator. Dan vedea luminița roșie de la aparatul de filmat, semn că banda mergea deja. Nu era deloc bine să fie văzut alergând și furișându-se la știrile de seară. Se opri zăbind calm, sperând că și Helen face același lucru, dar îndoiindu-se totuși.

Reportera găfâi:

— Ce simțiți în legătură cu verdictul?

— Cred că s-a făcut dreptate. Nu e o zi fericită pentru nimeni, fie ei oameni sau lupi.

— Credeți că Abe Harding ar trebui închis?

— Din fericire, nu-mi aparține decizia în această privință.

Apoi femeia vârî microfonul sub nasul lui Helen:

— Dar dvs., d-ră Ross? Nu credeți că omul are dreptul de a-și apăra vitele?

— Prefer să nu comentez, zise Helen.

— Trebuie condamnat la închisoare?

— Prefer să nu comentez.

— Cum v-ați simțit când v-a numit „cățea băgăcioasă”?

— Dumneata cum te-ai simțit dacă ți s-ar zice așa?

— Trebuie să mergem, interveni Dan. Mulțumim foarte mult.

Și o conduse pe Helen dincolo de mulțime.

— De ce nu-ți iei o slujbă serioasă? zbiră cineva și Dan recunoscu șapca de camuflaj și pancarta cu nebunii.

— Amice, dacă faci angajări, sunt disponibil.

— Nu te-aș angaja nici să mă ștergi la fund.

— Noroc că-l folosești numai la vorbit, spuse Helen încet, fără să-l privească. Dan văzu însă că individul auzise.

Tăcură amândoi până ieșiră din mulțime.

— Cine dracu' e ăla? întrebă Dan.

— Unul din tăietorii mei de lemne. Lucrează pentru compania forestieră. Împărtășim momente de meditație în pădure.

Se urcară fiecare în mașina lui și conduseră până la un bar pe care Dan îl socotea un loc puțin probabil de a fi ales de suporterii lui Harding pentru a-și îneca amărăciunea colectivă. Se serveau numai alimente dezvoltate fără îngrășămintele chimice, fulgi de porumb și bere, iar clientela era formată mai mult din studenți vegetarieni. Se asculta muzică New Age și pe pereți nu se afla nici un cap împăiat.

Găsiră un separeu și comandară două halbe de bere de grâu, din care Dan pescui o felie zdravănă de lămâie. Zise că nu pricepea deloc de ce o puneau în bere.

— A primit Luke răspuns de la Universitate? o întrebă.

— Încă nu. Le-a trimis și un studiu grozav despre munca lui de teren.

— Îl vor primi imediat.

— Mda. Nu mai trebuie decât să-i spună și lui taică-său.

— Glumești! Nu i-a spus?

— Nu, sorbi Helen din bere. Știi ce, mai că acum pot bea fără să simt nevoia să fumez.

— De când te-ai lăsat?

— De patru luni.

— E foarte bine.

Tăcură câteva momente. Dan se întreba care era cel mai bun mod de a aborda o problemă spinoasă pe care tot amana s-o menționeze de câteva săptămâni. Luă o înghițitură mare de bere și puse jos paharul:

— Helen, trebuie să-ți spun ceva.

— Mă concediezi? E OK, plec eu.

— Nu, zâmbi el. Doar că primim telefoane la birou.

Ea se încruntă.

— Par a fi de fiecare dată persoane diferite și nu-și dau numele și sunt sigur că e cineva care vrea să răscolească în gunoi pe seamă istoriei cu Abe Harding și eu, cinstit...

— Ce Dumnezeu, Dan, te oprești din aiurare și-mi spui și mie?

— Nu e ușor, OK? E despre Luke.

O văzu contractându-se ușor:

— Ce-i cu el?

— Păi, știu că trebuie să petreacă mult timp la cabană cu supravegherile de seară și ce mai aveți voi de făcut. Dar unii oameni e clar că-și fac o idee greșită, înțelegi.

— Și care ar fi ideea greșită, mă rog?

— Hai, Helen. Știi ce vreau să spun.

— Îmi pare rău, dar chiar nu știu.

Dan începea să-și piardă răbdarea:

— OK, atunci spun de-a dreptul. Spun că tu și Luke aveți... un fel de aventură sau așa ceva.

— Așa ceva?

Dan se uită într-o parte și înjură încetșor.

— Și vrei să-ți spun dacă e adevărat sau nu?

— Nu, minți el. Știi perfect că nu asta vreau.

Începu să-i sune celularul:

— La naiba!

Băjbăi după el și-l scoase din buzunarul hainei. Era un apel de la Bill Rimmer. Îi spunea că niște lupi ucisese trei vițeii lângă Boulder. Fermierul, pe care Dan îl cunoștea bine, era furios la culme. Bill îi spunea lui Dan că era important să se ducă imediat și să încerce să-l calmeze.

— Îmi pare rău, Helen. Trebuie să plec.

— Bine.

Ea îl privi terminând berea și punându-și haina. Se simțea meschin și vinovat pentru ce-i spusese:

— Te sun mâine dimineață.

— Bine. Eu mai beau o bere.

— Îmi pare rău. Am înțeles totul pe dos.

— Hei, nu face nimic.

Se întoarse să plece, dar ea îl strigă și se opri, privind-o. Arăta rănită și frumoasă.

— În caz că te întrebi, îi zise, este.

— Ce?

— Adevărat.

Conduse spre Boulder cu capul învărtindu-i-se și inima scufundându-se încet spre stomac.

Helen își terminase cea de-a doua bere și se gândea la treia, când auzi vocea în spatele ei:

— E chiar trist ca o femeie draguță să sărbătorească singură.

Asta-mi mai trebuia, se gândi. Se întoarse și-l văzu pe Buck Calder lângă separeu, rânjindu-i. Avea zăpadă pe pălărie și pe umerii scurtei.

— De ce aș sărbători?

— Ați obținut verdictul. Se pare că bătrânul Abe va sta la răcoare. Bănuiesc că asta ați vrut.

Helen clătină din cap și se uită în altă parte.

— Te superi dacă stau și eu?

— Te superi dacă te întreb ce cauți aici?

— Păi, mă îndreptam spre casă și ți-am văzut mașina parcată afară și m-am gândit să opresc să te salut.

— A, bine. Salut.

Apăru chelnerița și Buck comandă două beri de grâu.

— Mulțumesc, domnule Calder, dar...

— Buck.

— Mda, ei, cum o fi. Mulțumesc, dar trebuie să plec.

El se întoarce spre chelneriță:

— E OK, scumpo. Adu două. Le beau eu pe amândouă.

Se instalează pe bancheta din fața ei. Helen se avertiză în gând să nu se ambaleze. Oricât i-ar fi displicut omul, era tatăl lui Luke. Nu i-ar folosi niciunui dacă l-ar supăra.

— Voiam să vorbim despre Luke, zise el.

Helen râse ușor. Iar începe, gândi.

— De ce râzi?

— A, fără motiv.

El o privi o clipă zâmbind complice:

— Vreau să știi că orice ar sporovăi gurile sparte...

— Domnule Calder...

— Buck.

— Buck. Chiar n-am idee despre ce vorbești.

Chelnerița apăru cu berile. El îi mulțumi și o așteptă să plece înainte de a continua:

— Vreau să-ți spun doar cât de recunoscători îți sunt eu și Eleanor pentru tot ce-ai făcut pentru băiat, lăsându-l să lucreze cu tine. Bineînțeles, din cauza asta îl vedem mai rar și trebuie să spun că avem nevoie de el când încep vacile să fete, sper că înțelegi.

Helen dădu din cap.

— Dar mama lui spunea alaltăieri că nu l-a văzut nicio dată pe băiat atât de fericit. Pare să fi crescut puțin în sfârșit. Și bălbăiala i s-a mai îndreptat. Așa că, mulțumim.

Și bău. Helen nu știa ce să spună. Ca de obicei, o luase prin surprindere. Poate că-și putea modera imboldul de a pleca, aducând în schimb vorba despre facultatea lui Luke.

— Te-ai purtat foarte bine la tribunal, zise Buck.

Helen ridică din umeri și zâmbi.

— Nu, vorbesc serios. Ai fost impresionantă.

— Mulțumesc. Și dumneata la fel.

El înclină gentil capul. O vreme tăcură, în muzica de tipul acela care se prescrie pentru insomnie, un mixaj alinător de valuri electronice și chemări de balenă ucigașă. Pe Helen o făcea să se simtă irascibilă.

— Știi, socotesc că dacă noi doi n-o începeam greșit, am fi putut fi prieteni.

— Hei, suntem prieteni, din punctul meu de vedere.

— OK. Atunci, mai mult decât prieteni.

Ea se prefăcu nedumerită. El îi dăruie un zâmbet nuanțat. Apoi întinse mâna pe sub masă și i-o puse pe picior. Helen trase aer în piept și se ridică:

— Îmi pare rău. Plec.

Își puse haina și scoase bani din geantă să plătească berea. El stătea pe spate și o privea zâmbind, total netulburat. Se amuza pe seama ei. Se gândi să-i arunce berea în plină față și abia se abținu să n-o facă:

— Pa, spuse și se depărtă.

Ningea tare. Grăbindu-se să traverseze parcare, alunecă și fu gata să cadă. Era atât de zguduită și supărată, încât îi luă mult să găsească cheile mașinii. Cum îndrăzne? Ar fi vrut să-l omoare.

Introducând cheia în broasca portierei, simți o mână pe umăr și scoase un țipăt de spaimă.

O răsucă și-i apucă brațele mai jos de coate, lipind-o de mașină:

— De ce te mulțumești cu un băiat când poți să ai un bărbat? o întrebă.

Ea se străduie să-și controleze vocea:

— Ia mâinile de pe mine. Imediat.

— Lasă că știm amândoi că de-abia aștepți.

Își apropie fața de a ei și-i simți respirația caldă, cu iz de bere. Îi trase un genunchi între picioare, împingându-l apoi cu putere. El se clătină, alunecă pe zăpadă și căzu greu, cu pălăria rostogolindu-i-se într-o parte.

Helen se urcă repede în mașină, trânti portiera și-o încuie. Slavă Domnului, motorul porni de la prima cheie. El încă mai zăcea pe jos, gemând și ținându-se de partea lovită. Coborî geamul:

— Să nu mă mai atingi *niciodată*.

Apăsă ambreiajul și Toyota se urni. Deodată, prin valul de șoc și jignire, își aminti ce-i spusese el odată. Frână brusc și se opri derapând, apoi dădu înapoi, oprind geamul chiar în dreptul lui:

— Să vrei ceva e mai bine decât să obții, ai uitat? Consideră asta o favoare.

Și dusă a fost, împroșcându-l cu zăpadă moale din cauciucuri.

Terminară masa tăcuți. Mai degrabă Luke și-o termină, ea își învărtise doar mâncarea pe farfurie. Făcuse ră planul ca Helen să cumpere ceva proaspăt din oraș după ce se încheia procesul, dar ea uitase, așa că Luke gătisese obișnuitele paste în care amestecase o conservă de ton, niște brânză și o conservă de boabe de porumb. Nu se pricepea încă bine la bucătărie, dar mâncarea avea un gust bun.

Își dăduse seama că se întâmplase ceva rău de cum intrase, dar orice ar fi fost, nu voia să-i spună. Poate că era încă supărată din cauza cuvintelor pe care i le adresase

Abe ieri la tribunal. Despre întâmplările din ziua aceea, menționase doar verdictul și întâlnirea cu tăietorul de lemne. Luke se gândise să-i împărtășească îngrijorarea lui că se întâmpla ceva ciudat cu lupii, dar nu părea să fie momentul potrivit. Ea își împinse farfuria.

— Îmi pare rău, zise el. N-a fost grozavă.

— Ba nu, a fost bună, doar că nu mi-e foame.

— Când voi pleca la facultate, o să mă înscriu și la cursuri de gătit.

Ea încercă să zâmbească. El se ridică și veni pe partea ei de masă, sărind peste Buzz care stătea tolănit lângă sobă, ca de obicei. Se lăsă pe vine lângă ea și-i luă amândouă mâinile:

— Ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap și se aplecă, sărutându-l pe frunte.

— Spune-mi.

— Luke, oftă ea, nu cred că ar trebui să mai stai aici.

— D-de ce?

— Știi ce vorbește lumea.

El dădu din cap:

— N-nu știam dacă știi și tu.

— A, știi prea bine, răsă ea trist.

Îi spuse despre telefoanele anonime date la Dan la birou. Luke se întreabă cine ar fi putut să le dea, dar nu-și putea imagina cine ar fi fost atât de meschin.

— Vrei să spui că n-ar trebui să ne mai vedem?

— Nu. Of, Luke, nu știu.

— Dacă ești nefericită...

Ea-l mângâie pe obraz:

— N-aș suporta să nu te mai văd.

— Schimbă v-vorbele oamenilor ce e între noi?

— Nu știu.

— Dar cum se poate?

— Luke, întotdeauna există unii oameni care încearcă să distrugă ceea ce nu înțeleg sau ceea ce nu pot avea și ei.

— D-dar dacă-i ascuți, câștigă ei.

Ea îi zâmbi. Uneori, doar cu o privire, îl făcea să-și amintească tinerețea lui și cât mai avea de învățat despre căile dureroase ale lumii.

— Te iubesc.

— Luke, te rog...

— E OK. N-nu trebuie s-o spui și tu.

— Ultimul tip căruia i-am spus asta m-a părăsit pentru o păpușică belgiană.

— Eu nu cunosc nici o păpușică b-belgiană.

Aproape că o făcu să rădă.

— Uite, oricum eu nu v-voi mai putea urca aici m-mult, vreo câteva săptămâni. T-tata vrea să-l ajut cu viței.

— Mi-a spus.

— Ai vorbit cu el? Ce-a zis?

Ea ridică din umeri.

— Doar asta.

Lupul zăcea la jumătatea unui șanț îngust, proptit între doi bolovani ca o creangă zdrobită de inundație. Stătea cu botul pe labe, parcă pregătit să plonjeze în aer și ținea ochii deschiși, de un galben înghețat și tern. Avea blana acoperită de rămășițe scurse pe canal. Era greu de spus de când murise.

Captaseră semnalul în zori, nu fluieratul obișnuit, intermitent, ci o singură notă prelungă, anunțându-i că se întâmplase ceva.

— Nu înseamnă neapărat că e mort, spusese Helen,

pe când își încărcau în snowmobil schiurile și restul echipamentului. Poate i s-a desprins zgarda. Se mai întâmplă.

Dar nu credea nici ea ce spunea. Urcară cu snowmobilul pe poteca de lângă râu cât de sus putură, auzind tot mai tare semnalul. Știau amândoi că era ultima dată când lucrau împreună înainte de o pauză de o lună sau mai mult și erau tăcuți. Când drumul deveni prea abrupt, își puseră schiurile și își croiră drum printre copaci și pietre. Se vedeau urme proaspete, dar se auzea numai semnalul continuu. Haita părăsise locul.

Luke văzu primul leșul. Urcând printre stânci, găsiră o crevasă presărată cu excremente și bucăți de os. Lupul părea că se adăpostise acolo o vreme. Pe un petec de zăpadă proaspătă din apropiere găsiră urmele mai multor lupi. Poate veniseră să-i prezinte un ultim omagiu. Avea trupul înghețat și dură mult până-l scoaseră de acolo, încercând să nu-i vatăme membrele. Îl așezară pe malul pârâului.

— Uită-te la picior, zise Helen. Asta l-a omorât.

Îngenunchiă să-l examineze. Toată laba era cheală și umflată de trei ori mai mult decât celelalte. În jurul ei era o tăietură adâncă, deschisă.

— Bietul de tine. Ce voiai să faci? Se pare că a căzut într-o capcană ceva.

— Într-un laț de sârmă, ca Buzz, fu de părere Luke. E același p-picior.

Helen îi scoase zgarda și opri semnalul. Apoi se ridică și oftă:

— Și au rămas doar șapte.

— Nu cred că m-mai sunt atât de mulți.

— Cum adică? Îl privi ea.

— Ții minte când am z-zburat cu Dan și am văzut numai cinci? Și el a zis că ceilalți erau p-probabil printre copaci undeva? În ultimele zile, când ai fost la tribunal, am avut impresia că ăștia s-sunt toți. Poate chiar mai puțini. Știu că de multe ori merg unul pe urmele altuia, d-dar când se despart, parcă ar fi numai trei sau patru, din câte îmi dau seama. I-am auzit și urlând și nu mai era la fel. Se auzea mai s-slab.

Cărară lupul mort la snowmobil și-l aduseră la cabană. Helen îl sună pe Dan și el spuse c-o va trimite imediat pe Donna să-l ia. O să-l cheme pe Bill Rimmer să arunce o privire, apoi îl vor trimite la Ashland pentru un raport complet de necropsie. Helen îi spuse că arăta a rană făcută cu un laț de sârmă.

— Luke e de părere că cineva încearcă să scape de ei, zise ea.

— Braconierii întind lațuri pentru tot felul de animale. Otrava e cea mai bună metodă dacă vrei să omori lupi.

— Doar că omoară și multe alte animale și spune tuturor că ești prin zonă.

— Și lațul la fel. Cred că băiatul e puțin cam imaginativ.

Helen îi spuse observațiile lui Luke despre cele patru sau cinci urme diferite pe care le văzuse constant în ultimul timp. Când îi răspunse, vocea lui Dan se asprise:

— Helen, nu vreau să par nerecunoscător pentru ajutorul lui Luke, dar tu ești biologul acolo. Pe tine te plătim, nu pe el.

A fost o prostie din partea ei să nu-și dea seama până atunci că Dan era gelos. Îl pierduse. Singurul ei aliat rămăsese Luke.

TREIZECI ȘI UNU

Katy îndrăgea perioada fătului de când era adolescentă. Era evenimentul cel mai palpitant din tot anul la fermă. Ea și Lane îi auzeau pe tatăl lor și pe cei din echipa angajată special pentru aducerea pe lume a vițelilor intrând noaptea în bucătărie, răzând și luându-și de mâncare și stăteau treze, ascultând gemetele și mugetele vacilor din țarcuri. Fetele se duceau în vârful picioarelor la fereastra dormitorului, uitându-se la bărbații care lucrau în benzile de lumină electrică, trăgând vițelii de sub mamele lor, firavi și plini de sânge și mucilagii, răzând tare când micile ființe încercau să stea în picioarele lor tremurătoare, subțiri ca fusele.

Când se făcură mai mari, tatăl le lăsa uneori pe fete să iasă să ajute, chiar și atunci când mama lor nu le dădea voie, pentru că a doua zi trebuia să plece devreme la școală. Venea și le lua după ce adormea ea, le puneă să se îmbrace gros și coborau scările în vârful picioarelor.

Kathy își amintea cum plânseseră amândouă odată când un vițel se născuse mort și tatăl le spusese să nu fie proaste și să plângă, pentru că așa înțelegea Dumnezeu să procedeze cu cei prea slabi pentru lumea asta.

Mama lor pusese niște bulbi de șofran într-un ghiveci

de la bucătărie și cele două fete rupseseră toate florile și urcaseră spre groapa de gunoi însoțite de un băiat de la fermă și se rugaseră toți trei pentru trupul neînsuflit, presărând peste el florile de șofran. A doua zi dimineața, când își găsise toate florile decapitate, mama fusese furioasă.

Acum, de când se mutase de acasă, lui Kathy nu-i mai plăcea deloc perioada fătutului. Însemna că timp de peste o lună, Clyde va dormi la ferma cea mare, făcându-și turele în echipa de ajutoare. Îl mai vedea când se ducea s-o ajute pe mama ei la pregătirea prânzului muncitorilor sau când venea el acasă să se schimbe. În general, era prea buimac pentru a-și mai da seama de ce e în jur, deși adesea părea că se aștepta de la Kathy să sară imediat în pat cu el, chiar dacă ea nu avea deloc dispoziția necesară pentru asta.

Fătutul dura de peste o săptămână și ea deja era plictisită și se simțea singură, mai ales în serile lungi când nu era nimic interesant la televizor. Așa că, dacă vedea lumină în remorca prinzătorului, găsea o scuza și-l vizita.

Insistă să-i dea ei rufe la spălat și-i ducea câte ceva rămas de la masă, supă sau prăjituri făcute de ea. Dacă bebelușul era treaz și nu urla, îl lua cu ea, pentru că știa că bătrânului îi plăcea de el.

Desigur, bătrânul domn Lovelace era departe de a fi compania perfectă pentru cineva. Prima dată când se duse, nici măcar n-o invită să intre și când o făcu în sfârșit, Kathy descoperi că în remorcă mirosea mai urât decât într-o cocină. Dar în curând se obișnuie, doar de dragul de a vorbi cu cineva. Și în ciuda felului lui posac de a fi, bătrânul avea ceva care-i plăcea. Sau poate doar îi părea rău de el. Orice ar fi fost, își dădea seama că începuse să aibă afecțiune pentru ea.

Fusese plecat vreo două zile în pădure și când observă că revenise, îl lăsa să se instaleze și-i duse un castron cu mâncare. El o dădu pe gât cam în două minute, apoi șterse bine castronul cu pâinea adusă tot de ea.

Kathy se așeză pe un taburet de lemn cu Buck junior pe genunchi, la celălalt capăt al mesei înguste din remorcă. Tăblia mesei era pătată, nu îndrăzne să-și imagineze cu ce. Se gândi că bătrânul mânca hulpav, aproape ca un lup. Lumina lămpii îi desena pe chipul bătrân dăre și scobituri. Micul Buck stătea încremenit și tăcut, cu ochii abia depășind nivelul mesei, urmărind fiecare mișcare a prinzătorului:

— A fost bun.

— Mai vrei? E destul.

— Nu, doamnă. Am terminat.

Își turnă niște cafea, fără să se obosească s-o întrebe dacă voia și ea, pentru că îl refuza întotdeauna. Nu-i plăcea cum arătau cânilor folosite de el. Stătura tăcuți, Lovelace își amestecă trei linguri de zahăr în cană, privind copilul, așa cum făcea mereu.

Adesea era greu să-ți dai seama când era într-o dispoziție comunicativă. Uneori abia scotea câte un cuvânt și Kathy era cea care vorbea. Învățase devreme de ce subiecte trebuia să se ferească. Odată făcuse greșeala să-l întrebe despre soția lui și el se închisese imediat, ca o scoică. La fel se întâmplase și când îl întrebase câți lupi reușise să prindă.

Alteori însă, nu-l puteai opri. Era ca și când ar fi scos cepul la un butoi, vorbele-i curgeau întruna, mai ales când subiectul era tatăl lui. Lui Kathy îi plăcuse întotdeauna să asculte istorii din timpurile de altădată. În mintea ei, și-l imagina pe bătrânul Joshua Lovelace arătând ca un

bătrân vânător de urși „griz” din povestirea *Jeremiah Johnson*. De obicei, dacă avea chef de vorbit, nu trebuia decât să-l îndemne puțin și o făcu acum:

— Știi că mi-ai spus de lucrul ăla inventat de tatăl dumitale...

— Lațul, vrei să spui?

— Lațul, exact. Ce era de fapt?

· El mesteca mai departe în cafea:

— Vrei să-l vezi?

— Încă îl mai ai?

— Încă-l mai folosesc câteodată.

Se ridică și se duse la unul din dulapurile lui. Fu nevoit să îngenuncheze și să vâre adânc mâna în el, trăgând de acolo un colac de sârmă cu mici conuri metalice subțiri atașate de el. Îl aduse la masă și-l puse în fața ei. Rămase în picioare cât desfăcu ea legăturile din piele. Apoi descolăci puțin din sârmă. Copilul se întinse spre unul din conurile de metal.

— Nu, scumpule, zise Kathy. Nu-l atinge.

— Așa e, să nu cumva să-l atingi. Poate arată ca o jucărie, dar nu e. O să-ți arăt.

Pe masă rămăsese o bucățică de pâine; o luă și începu s-o apropie încet de vârful unui con.

— Tata spunea că puiul e cel mai bun și asta folosesc, dacă fac rost. Dar merge orice fel de carne. Întinzi lațul de sârmă în jurul vizuinii, cam când puii de lup au trei săptămâni și se gâdesc să pornească în lume. Și pe urmă...

Se opri și Kathy, care se uitase la mâinile lui, ridică ochii spre fața lui și văzu privirea ciudată cu care fixa copilul. Buck junior îl privea și el în ochi.

— Și pe urmă...

— Te simți bine, domnule Lovelace?

Ochii lui se îndreptară asupra lui Kathy confuzi, părând că nu știu cine e și ce caută acolo. Apoi își privi mâinile și asta-l făcu să-și amintească despre ce vorbea.

— Așa... Puiul miroase momeala. Și fiindcă nu știe mare lucru, o ia în gură, de la capătul îngust. E important, pentru că nu vrei s-o declanșeze când a ajuns jos...

Se opri din nou, cu ochii la copil.

— Jos? îl îndemnă Kathy.

— Jos... jos în gât! Și pe urmă, când închide gura pe capătul mai lat, chiar acolo...

Strânse ușor conul cu degetele și se auzi un pocnet puternic și din pâine ieșiră trei cărlige zimțate, făcând-o să se împrăstie în bucăți pe masă.

Buck junior sări speriat și începu să plângă. Kathy îl luă în brațe și încercă să-l aline, dar copilul nu se potolea. Se ridică și-l lipi de ea, bătându-l pe spate, dar fără folos.

— Îmi pare rău, trebuie să-l duc acasă.

Bătrânul nu răspunse. Privea pierdut la cărlige.

— Domnule Lovelace?

Kathy nu știa dacă să mai stea să se asigure că totul era în regulă, dar plânsetul copilului era insuportabil. Se opri la ușă să-i spună noapte bună, dar el nu păru s-o audă.

Nu avea să fie sigură vreodată, pentru că avea lampa în spate și jumătate din față îi era în umbră, dar închizând ușa, lui Kathy i se păru că vede pe obrazul bătrânului prinător sclipirea unei lacrimi.

În liniștea mormântală a nopții, stând în pat lângă copilul adormit, îl auzi pornind snowmobilul și se duse la fereastră, de unde văzu lumina farului traversând poiana înaltă și dispărând în pădure.

Era ultima dată când îl mai vedea.

Fermierilor Calder le plăcea să termine fătutul cu prima serie de vite, înainte ca grosul vacilor să înceapă să aducă pe lume vițeii. Tatăl lui Luke se mândrea și cu vacile lui gestante la fel de mult ca și cu taurii și majoritatea junincilor aflate la prima fătare scoteau vițeii mai ușor decât cum alunecă un săpun în cadă.

Totuși, existau întotdeauna și câteva care aveau nevoie de ajutor. Vacile mai bătrâne puteau fi lăsate să fete pe pășune, dar cele tinere erau ținute în ȧrcuri, unde erau mai ușor de supravegheat.

Momentul înseminării fusese notat pentru fiecare și când li se apropia termenul, erau stropite pentru a li se înlătura păduchia și li se făceau vaccinuri împotriva celor mai frecvente boli. Acum, în cea de-a doua săptămână a fătatului, apăreau câte douăzeci de vițeii pe zi și lucrurile se precipitau frenetic.

Vreamea înrăutățea mult totul. Uneori, la sfârșitul lui martie era o atmosferă de primăvară, dar nu și anul acesta. În fiecare zi se rostogolea din munți un viscol nou și rareori temperatura sălta peste minus zece grade. De îndată ce o junincă părea gata să fete, o mânău la una din ieslele din hambarul vițelilor. Și dacă deja se așezase și fătase, imediat ce ieșea vițelul îl îngrămădeau într-o roabă și-l duceau la căldură înainte să-i înghețe urechile. Uneori, dacă mama nu-i lingea destul de repede urechile, trebuia să i le usuce cu un foen de păr, altfel ar fi crescut niște vite urâte pe care nu le-ar mai fi cumpărat nici un fermier priceput.

Spațiul din hambar era pe sponci și de îndată ce vițelul sugea și mama părea să-și dea seama de ce se întâmplă, erau iar dați afară în frig, unui vițeluș cu urechile lipite cu leucoplast ca să nu le mai înghețe. Era

riscant să le dea afară atât de repede, căci poate nu se obișnuiseră cu puii și uneori, după câteva zile, puteau găsi o vacă alăptând un alt vițel în loc de al ei.

Bărbații lucrau noaptea în schimburi de două și trei ore, astfel că nici unul nu dormea mai mult de patru ore. Luke preluase schimbul de la Ray la ora patru dimineața și nu avusese mari greutăți. Singurul incident fusese că depistase o pereche de coioți adulmecând pe lângă ȧrcuri. Se puteau strecura foarte repede și luau vițelul înainte ca mama să-și poată da seama și țineau special o pușcă în hambar pentru ocazii ca acestea. Tatăl lui și Clyde i-ar fi împușcat, dar Luke îi alungă doar, mulțumind stelelor lui norocoase că nu erau lupi. Spera că aceștia din urmă se țineau departe de ferme.

Termină de făcut curat în hambar, apoi se îndreptă spre ȧrcuri să arunce o privire unei juninci care trecuse de termen. Păruse cam neliniștită în ultima oră și Luke începea să fie îngrijorat. Pe drum, se gândi din nou la Helen și la întâlnirea lor tristă din ziua precedentă.

N-o mai văzuse de peste o săptămână. Și știind-o atât de aproape, îi lipsise mai mult decât atunci când era la mii de kilometri depărtare. Venise în oraș să ia alifie pentru roșături și-i văzuse mașina înaintând spre el. Se opriseră cu geamurile apropiate și vorbiseră câteva minute. Nu ca doi îndrăgostiți, ci mai mult ca doi prieteni cam stânjeniți:

- Aș fi urcat, dar nu pot pleca, începuse el. T-tata...
- E OK, înțeleg.
- Ai fost la s-supraveghe?
- Da. Și cred că ai dreptate. Par să nu mai fie decât trei-patru. Nici n-am mai găsit la fel de multe păzi ucise.
- Ai g-găsit lațuri sau altceva?

— Nu, dar cred că se învâрте cineva pe acolo.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Urme și alte chestii, nu știu. Și am mai găsit un loc unde a stat cineva cu cortul. Probabil că sunt închipuiri.

Îi mai spuse că semnalele arătau că lupii coborau, apropiindu-se de unele ferme, ca și când ar fi trecut pentru a vedea vișeii.

— Și p-pe ai noștri?

— Și pe ai voștri.

Făcuse o figură tristă și tăcuseră un timp. Aveau prea multe să-și spună și parcă, în același timp, nu găseau ce să-și vorbească.

— Am obosit de atâta frig, se cutremură ea.

— Te simți bine?

— Nu. Tu?

— Nu.

Îi întinse mâna lui și se ținură de mâini puțin. Atunci observă ușa mașinii, pe care cineva zgâriase mare: CURVĂ.

— Of, Doamne! zise.

— Frumos, nu?

— Când s-a întâmplat asta?

— Azi-noapte.

Luke văzu o camionetă ieșind din oraș. Blocau șoseaua. O văzu și Helen și-i lăsă repede mâna.

— Ai spus la postul șerifului?

— De acolo vin. Adjunctul Rawlinson a fost foarte înțeleghător. Mi-a spus că probabil au fost puști de la oraș, veniți pentru o petrecere la pădure. M-a sfătuit să-mi iau o armă dacă sunt îngrijorată.

Luke clătină din cap. Camioneta se apropia.

— Asta e, zise Helen. Ne mai vedem.

— Găsesc un m-mod să vin la tine.

— E în regulă, Luke. Poate e bine să nu mai vii o vreme. Camioneta claxonă. Își luară la revedere și se duse fiecare la treaba lui.

Ajunse la țarc, se urcă pe gard și cercetă cu lanterna peste balustradă, căutând juninca.

— Cum merge?

Întoarse capul și-l văzu pe Clyde, care era în schimbul următor.

— OK. E una aici d-de care sunt puțin îngrijorat. Se poartă cam agitat. Cred că are un uter r-răsucit sau altceva.

Clyde întreabă care era.

— Nici vorbă, spuse văzând-o. E bine.

Luke ridică din umeri. Îi spuse lui Clyde despre cioiți, apoi îl lăsă la treabă și intră în casă ca să doarmă o oră până în zori.

Dormi prea mult. Când termină cu dușul și îmbrăcatul, ceilalți mâncaseră deja la bucătărie. Își dădu seama imediat că se întâmplase ceva. Atmosfera era încărcată s-o tai cu cuțitul. Ray și Jesse mâncau tăcuți. Tatăl lui semăna cu Zeus gata să slobozească fulgerul.

Mama îi prinse privirea, avertizându-l pe când îi umplea paharul cu lapte. O vreme, nu vorbi nimeni.

— Cum se face că ai lăsat o junincă să moară? întrebă tatăl lui.

— P-poftim?

— Nu mă lua pe mine cu „poftim”, băiete.

— Care junincă?

Se uită la Clyde, dar acesta își ținea ochii în farfurie.

— Clyde a găsit o junincă moartă în țarc. Avea uterul răsucit.

Luke se încruntă la Clyde, nevenindu-i să creadă.

— D-dar ți-am arătat-o.

Clyde ridică puțin ochii și-i văzu frica din ei.

— Poftim?

— Ți-am arătat juninca și-ai spus că e bine.

— Nu mi-ai arătat-o. Iisuse, Luke!

— Haideți, băieți, zise mama. Totdeauna pierdem una-două...

— Nu te amesteca, i-o reteză fioros tatăl.

— Ți-am și spus ce credeam că are. Și ai zis că e bine!

— Ia ascultă, puștiule. Să nu încerci să-mi pui asta în cârcă.

Luke se ridică. Scaunul scrâșni pe podea.

— Unde-ți inchipui că pleci? Întrebă tatăl.

— M-am s-săturat.

— Zău? Al dracului să fii, eu nu. Stai jos.

Luke clătină din cap:

— Nu, domnule.

— Ba o să faci bine să stai dacă-ți spun eu.

— Nu, domnule.

Tatăl lui păru descumpănit. Nu era obișnuit cu sfidarea. Ray și Jesse se ridicară cu ochii în pământ și ieșiră în liniște.

— Să faci bine să stai până termin ce am de spus. Mama ta îmi spune că te gândești să pleci la facultate în Minnesota, e adevărat?

Mama se ridică și ea:

— Buck, ce Dumnezeu, nu acum...

— Taci din gură. Să studiezi pupatul iepurilor sau așa ceva. E adevărat?

— B-b-biologie.

— Deci e adevărat. Și nu te-ai gândit să-ți consulți și tatăl în problema asta?

Luke simți că încep să-i tremure picioarele. Dar nu de spaimă. Pentru prima dată în viață, nu-i era frică de chipul de taur care-l aținea cu privirea din capul mesei. Nu simțea decât mânie pură, distilată în atâți ani. Era aproape o ușurare.

— Ți-ai înghițit limba?

Luke își privi mama. Stătea lângă chiuvetă, luptându-se să nu plângă. Se întoarse din nou spre tatăl lui. *Ți-ai înghițit limba?* Inspiră adânc și simți un mare calm urcându-i din piept. Clătină din cap:

— Nu, spuse simplu.

— Atunci fă bine și explică-te.

— Eu n-n-n...

Acesta era momentul. În cameră zbura o pasăre albă și Luke nu trebuia decât să întindă ușor mâna și s-o prindă, apoi va fi liber. Inspiră din nou:

— N-am crezut că te interesează.

— Chiar așa? zâmbi sarcastic tatăl, lăsându-se pe spate.

— Știam că n-nu mă vei aproba.

— Ei bine, ai greșit prima oară și ai avut dreptate a doua. *Sunt* interesat și sigur ca dracu' nu te aprob. O să te duci la Montana State, băiete, să înveți să fii un fermier bun, nu să lași junincile să moară.

— Dacă e prea l-laș ca să recunoască, nu-mi pasă. Și nu mă duc la M-Montana State, mă duc la M-Minnesota. Dacă mă acceptă.

— Chiar așa, zău?

— Da, domnule.

Tatăl se ridică și veni spre el și Luke simți pe moment că-i piere curajul.

— Și cine dracu' crezi tu c-o să-ți plătească studiile?

— G-g-găsesc eu o cale.

— Plătesc eu.

Vorbise mama și amândoi se întoarseră s-o privească.

— Ți-am zis să nu te bagi.

— D-d-d...

O, Doamne, se gândi Luke, nu mă părăsi acum. Nu lăsa pasărea albă să plece.

— D-d-d..., îl maimuțări tatăl lui.

Luke simți un rău de mânie rece declanșându-i vorbele:

— De ce trebuie să b-bruschezi pe toată lumea? N-ai făcut destul rău? Trebuie să fim toți cum vrei tu, nu-i așa? Tot ce n-nu înțelegi, trebuie să faci să sufere. De ce, ți-e frică de ceva?

— Nu îndrăzni să vorbești cu mine așa.

— Așa e?

Tatăl făcu un pas spre el și-l lovi tare peste față cu dosul palmei. Mama țipă și își acoperi ochii. Clyde se ridică și el.

Luke simți în gură gustul metalic și sărat al sângelui. Își privi tatăl care-l fulgera din priviri, pieptul masiv tălăzuindu-i și gâtul congestionându-i-se de furie. Îi amintea de grizzly-ul care-i atacase în pădure. Și se întrebă într-o străfulgerare de ce nu mai era speriat.

— Plec, spuse.

Simțea cum îi curge sânge din colțul gurii și văzu că și tatăl lui observase și parcă în ochii lui reci, cenușii, apărură o mică licărire de îndoială.

— Treci înapoi la treabă.

— Nu, domnule. Plec.

— Dacă faci asta, nu mai pui piciorul în casa mea.

— Oricum n-nu e locul meu aici. N-a fost niciodată.

Înclină din cap spre mama lui și ieși din cameră.

Urcă în camera lui, scoase două genți de voiaj din

dulap și își luă câteva haine, niște cărți ale lui și alte lucruri de care putea să aibă nevoie. Auzi ușa bucătăriei trântindu-se și-l văzu pe fereastră pe tatăl lui bătând zăpada spre țarcuri, însoțit de Clyde. Se lumina. Se întreba tot timpul dacă starea aceea de calm nu-l va părăsi, dar persista.

Ajunghând în capul scărilor, se uită dincolo de ușa deschisă în dormitorul părinților și își văzu mama umplând un geamantan desfăcut pe pat. Își lăsă jos gențile și se duse la ușa:

— Mamă?

Ea se întoarse și se privi în ochi. Apoi veni spre el cu brațele întinse și se strânsă unul lângă altul. Nu-i vorbi până când suspinele ei nu se potoliră:

— Unde o s-să stai?

Ea se ștergea la ochi:

— Am sunat-o pe Ruth. Mi-a zis că pot să stau la ea o perioadă. Tu te duci la Helen?

El dădu din cap. Mama își ridică fruntea de pe pieptul lui și-l privi:

— O iubești foarte mult, nu-i așa?

El ridică din umeri și încercă să zâmbească. Deodată, îi veni și lui să plângă, dar n-o făcu:

— Nu știi, spuse. Cred că da.

— Și ea te iubește?

— Mamă, eu...

— Iartă-mă, nu e treaba mea.

Îl mai îmbrățișă o dată și-l sărută pe obraz:

— Promiți că vii să mă vezi?

— Promit.

Își lăsă bagajele în sufragerie și se duse la rastelul de arme din biroul tatălui și luă de acolo carabina Winches-

ter 270, care devenise a lui după moartea fratelui, deși o folosea rar. Luă și o cutie de cartușe din sertarul unde se păstrau și o puse cu pușca într-una din genți. Își luă din cuierul din bucătărie haina, pălăria și impermeabilul, încă o pereche de cizme și și le duse pe toate la jeep.

Pornind motorul, se uită peste pajiște și-l văzu pe Ochi-de-Lună stând cu ceilalți cai lângă copacul care creștea din Ford-ul cel vechi. Era prea departe ca să fie sigur, dar i se păru că și calul se uita la el.

Ieșind pe poartă, se uită peste umăr spre fermă. Tatăl și Clyde mânau câteva juninci spre hambar. Clyde se întoarse și se uită după el. Tatăl lui mergea înainte, fără să-i arunce nici o privire.

Înainte de a muri, prinzătorul voia să-și ceară iertare, dar nu avea de la cine.

Singura persoană care l-ar fi înțeles era Winnie, dar ea murise. Se întreabă de când știuse de „licărirea” aceea, sau cum îi spunea și de ce nu-i spusese mai demult, deși în inima lui știa că n-ar fi ascultat-o.

Se gândise să meargă la cabina bioloagei și să își ceară iertare de la ea. Dar n-o cunoștea și-i era prea rușine să-i spună ce făcuse. Și oricum, nu trebuia să-și ceară iertare numai pentru asta. Era o viață întreagă. În cele din urmă, se duse la mină. Era un loc la fel de bun ca oricare altul.

La început, mintea i-o luase razna și se gândi că poate puil pe care-l împușcase seara trecută nu murise de tot și dacă găsea intrarea în mină, mai putea să-l salveze. Umblase prin jur, dar n-o găsi și într-un târziu își veni în fire și își aminti ce ravagii provocase glonțul.

Acum stătea gol, cu spatele sprijinit de un copac aflat

la marginea luminișului unde era gura de aerisire. Își aruncase toate hainele acolo jos și își imagina că acoperă lupii. Pielea lui ofilită era aproape la fel de albă ca și zăpada. Se uita cum stelele păleau și se stingeau una câte una în cerul dimineții.

Frigul îl lua în stăpânire. Îl simțea târându-i-se pe picioare și pe brațe, strângându-i într-un clește nevăzut inima. Îl simțea lipindu-i-se de pielea capului ca o capelă, în vreme ce respirația i se încetinea, îngheța și i se poticnea în barbă.

Îi era atât de frig, încât nu-l mai simțea. De fapt, asupra lui se așternea o stare de pace visătoare. Și în acel moment, gândurile începură să-i joace farse. I se păru că o aude pe Winnie strigându-l și încercă s-o strige și el pe ea, dar vocea îi înghețase înăuntru. Apoi își dădu seama că strigătul venea de la o pereche de corbi care băteau cu aripile lor mari cerul argintiu de deasupra luminișului.

Tot traiul și-l ocupase cu moartea și astfel, ajunsese să nu se teamă prea mult de ea. Și când veni în sfârșit, nu se auziră surle și fanfare de durere și nici o voce răzbu-nătoare nu-i înșiră pe de rost păcatele.

În loc de asta, în ultima reverie, văzu chipul unui copil mic privindu-l la lumina unei lumânări. Poate era copilul din vale, deși părea cumva diferit. Poate era copilul pe care nu-l avuseseră el și Winnie. Apoi, deodată, prinzătorul își dădu seama că era el însuși copil. În clipa aceea, umbra mamei necunoscute se aplecă spre flacăra lumânării și suflă în ea blând.

PRIMĂVARA

TREIZECI ȘI DOI

Al doilea dezgheț al anului fu mai discret decât primul. Vântul care topi zăpada nu mai fu grăbit și arzător și râul Hope, satisfăcut probabil de extravaganțele sale anterioare, se mărgini la albia lui veche, umplând-o până sus, dar fără primejdie.

Până în prima săptămână a lui aprilie, zăpada lăsă câmpiile cafenii să se zvânte în soarele alburii și se retrase către înălțimi. Se mai răsfrângea încă în marginile pădurii și se prelungea în dăre dantelate în cutele umbrite și șanțurile fermelor aflate mai pe înălțimi. Era încă prea devreme pentru ca pomii să aibă încredere că vremea caldă nu e un nou tertip al iernii. Deși în luminișurile mai calde ale pădurii mugurii se pregăteau să se desfacă, plopii canadieni de pe coaste rămâneau nepăsători, cenușii și desfrunziți pentru încă o lună.

Cu toate acestea, timpul se scurgea implacabil în pântecul lupoacei albe. Cu trei săptămâni înainte, găsise vizuina părăsită a unui coiot la poalele unei poieni și pe când cei doi pui supraviețuitori o priveau nedumeriți, săpase ore întregi, reconstruind bârlogul după gustul ei.

Burta îi atârna greu acum și-i era și mai greu să vâneze în zăpada care se topea. Cei doi pui deveniseră

acum adulți de un an. Dar deși aveau greutatea unor adulți, le lipseau viclenia și înțelepciunea acestora. Ajutaseră la doborârea multor prăzi, dar încă nu duseseră singuri la capăt o vânătoare. Și cum mama lor se mișca atât de încet, erau adversari slabi chiar și pentru o căprioară istovită de iarnă.

De zece ori pe zi patruleau împreună, căutau, vânau și ratau. Uneori prindeau un iepure sau un iepure polar și-l împărțeau cu mama lor, dar masa nu merita decât rareori energia pe care o cheltuiau pentru a o procura. Vagabondând neliniștiți, se luau după mirosul de hoit sau hrană furată de prădători mai mărunți.

O miasmă diferită îi purtă într-o zi la marginea unui luminii unde un bătrân stătea rezemat de un copac. Degetele de la picioarele lui goale se șteau prin zăpada marcată la o distanță prudentă de urme de coiot și pisică sălbatică. Lupii fură și mai prudenți, pentru că în mirosul lui era ceva înspăimântător și în același timp familiar și ceva cu mult mai rău se simțea în aerul locului unde-l găsiseră. Fugiră cu urechile lipite de cap și cozile între picioare, lăsându-i leșul pentru urșii treziți din hibernare.

În schimb, mirosul ce urca în aerul cald, venind de la fermele din vale, era mult mai tentant. Fătau vacile din cirezi și lupii găsiseră deja locurile unde fermierii aruncă animalele moarte. Îi goniseră pe coioți și mâncaseră fără grijă. Străbătând potecile și ascunzișurile ținutului, fuseseră martori la nașterea acestor creaturi a căror carne o gustaseră și văzuseră cât de încete și vulnerabile păreau.

Lupoacei albe i se apropia timpul și dispăru în bărlugul ei. Cei doi lupari o așteptară să revină toată noaptea și a doua zi. Patruleau înainte și înapoi și stăteau ore

întregi cu botul pe labe, privind gura grotei. Uneori se duceau până acolo și scânceau, dar mârâitul dinăuntru îi avertiza să rămână afară. În cea de-a doua seară, când ea tot nu ieșea, porniră să rățească, înfometați și nerăbdători.

Și în timp ce mama lor dădea naștere la șase pui, ei se luară după urmele tatălui mort, ieșiră din pădure și cu mare ușurință, uciseră primul lor vițel.

Alegerea lupilor fu impecabilă: Angus negru pursânge, prăsit la ferma Calder.

I se păruse o idee bună când plecase de la cabană. Dar acum, parcând peste drum de magazinul de cadouri, lui Helen îi venea să întoarcă și să plece ca vântul înapoi. Probabil că era prea târziu. Mama lui Luke putea s-o fi văzut deja prin vitrină.

Îi spusese lui Luke motivul plecării ei la oraș: voia să ia niște provizii de la Iverson. Era sigură că lui nu i-ar fi plăcut ideea că mergea s-o vadă pe mama lui. Dar Helen simțea că-i datorează o explicație acestei femei. Nu știa exact ce avea de gând să-i spună. Iartă-mă că ți-am furat fiul? Iartă-mă că i-am răpit virginitatea? Îi era destul de greu să-și explice și ei însăși, darămite altcuiva.

Cum ar putea cineva să înțeleagă măcar puțin din ce simțise în ziua aceea când apăruse la cabană cu gențile alea mari și-i spusese că plecase de acasă, întrebând-o dacă „putea rămâne câteva zile”? Îl luase pur și simplu în brațe și stătuseră mult așa, strângându-se la piept.

— Acum vei fi în siguranță, îi zisese.

Și ea chiar se simțea așa.

Viața alături de el îi încăperea aceea înghesuită care

era lumea lor și a nimănui altcuiva păruse lucrul cel mai natural cu putință. Luke glumea că trăiau ca lupii. Și într-un fel era adevărat, pentru că împărțeau o animalitate lipsită de pudoare. Seara, înainte de a se culca, încălzeau de multe ori un cazan de apă pe sobă, se dezbrăcau și se spălau unul pe altul. Nu cunoscuse nicio dată un amant atât de tandru și nici măcar cu Joel nu simțise dorințe fizice atât de complete.

Cu Joel, avusese parte de pasiune, plăcere și prietenie, dar abia acum își dădea seama că nu avusese cu el intimitatea aceasta reală pe care o trăia cu Luke. Cu Joel devenise atentă la ea însăși, grijiile tot timpul să fie femeia pe care și-o dorea el și pe care ar fi vrut s-o păstreze.

Acum, i se părea că adevărata intimitate este posibilă între doi oameni atunci când sunt ei înșiși, fără să se supravegheze constant. Cu Luke putea să fie așa. O făcea să se simtă dorită și frumoasă și, lucrul cel mai important, pentru prima dată în viață nu se simțea judecată de cel de lângă ea.

Dar cum ar fi putut să-i zică și pe ocolite așa ceva mamei lui, pentru Dumnezeu? Poate că, până la urmă, ar trebui să se întoarcă. Totuși, își făcu în gând cruce și coborî din mașină.

Portiera proaspăt vopsită arăta aproape la fel de rău ca atunci când era inscripționată. Luke găsisese nuanța potrivită la un mecanic de Toyota din Helena și o vopsise excelent. Problema era că restul vehiculului era atât de decolorat și ruginit, încât ușa ieșea în evidență ca un panou, tentând pe cineva să scrie din nou pe ea.

Intră și ușa magazinului Paragon scoase un clinchet puternic. Slavă Domnului că nu erau clienți, doar Ruth Michaels la teighea.

- Bună, Helen! Ce mai faci?
- Mulțumesc, bine. Tu?
- Și eu, acum, că s-a topit zăpada.
- Cred și eu. Doamna Calder e aici?
- Sigur, a ieșit în spate. Mă duc s-o chem. Vrei o cafea?
- Nu, mulțumesc.

Așteptă fredonând în surdină cu nervozitate. Le auzea pe cele două femei vorbind, dar nu le deslușea cuvintele. Ruth se întoarse îmbrăcându-se:

- Eu ies un pic. Ne vedem mai târziu, Helen.
- OK.

Ușa clincheti din nou și Helen observă că ieșind, Ruth întorsese tăbliță cu DESCHIS/ÎNCHIS și trăsese iala.

- Bună, Helen.
- Bună ziua, doamnă Calder.

Helen n-o mai văzuse de la Ziua Recunoștinței și fu din nou izbită de asemănarea ei cu Luke; aceeași piele deschisă la culoare și frumoșii ochi verzi. Îi zâmbi:

- Cu ce te pot ajuta?
- Păi, eu...
- Hai în spate să stăm în liniște.

Helen o urmă la micul bar și se cocoță pe un taburet. Eleanor Calder trecu în spatele barului:

- Îți fac o cafea?
- Numai dacă bei și dumneata.
- Cred că eu o să-mi fac una „La ce bun”.
- Atunci eu vreau una „La bun”. Una mare și tare.

Încă se străduia să-și dea seama cu ce să înceapă. O privi în tăcere pe mama lui Luke preparând îndemnatică băuturile. Se minună că o femeie căsătorită atâta timp cu Buck Calder își păstrase o asemenea grație și demnitate.

— Am venit să-ți explic despre mine și Luke, nu să-ți explic exact, doar... să-ți spun că... la naiba!

Doamna Calder zâmbi:

— Lasă-mă să te ajut.

Îi puse cafeaua lui Helen în față și se apucă să și-o facă pe a ei:

— L-ai făcut pe Luke foarte fericit. Din punctul meu de vedere, nu i-ai făcut decât bine.

Ieși din spatele barului și se așează mestecându-și gânditoare cafeaua. Helen era uluită.

— Mulțumesc, îngăimă fără rost.

— Cât despre faptul că s-a mutat cu tine, nu pot să spun decât că unii dintre oamenii de aici sunt puțin conservatori. Dar e decizia voastră. Și cu toată sinceritatea, nu știu unde s-ar fi putut duce în altă parte.

— Luke spune că te-ai mutat și dumneata.

— Da.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară rău. Trebuia s-o fac cu ani în urmă. Bănuiesc că am stat doar pentru Luke.

Mai vorbiră o vreme despre facultatea lui Luke și apoi despre lupi. Helen spuse că probabil nu mai rămăseseră decât trei sau patru. Din superstiție, nu menționează că pierduseră și semnalul femelei alfa cu o zi înainte. Poate, cu noroc, asta însemna că intrase în bârlog.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

— Nu știu. Poate-i omoară cineva.

Eleanor Calder se încruntă:

— Știi, am uitat să-i spun lui Luke și poate n-ar trebui să scot o vorbă, dar ginerele meu a angajat pe cineva la ferma lui, un om pe nume Lovelace. Nu-mi dădeam seama unde mai auzisem numele ăsta, apoi mi-am amintit.

Pe vremuri, era un braconier faimos în Hope, pe nume Lovelace. Un „prinzător”, așa-i spuneau.

Dan realizează imediat că de data aceasta, Calder și ginelele lui respectaseră la literă regulamentul asociației crescătorilor de vite. Acoperiseră cei doi viței morți cu prelate sustinute de greutate și așezaseră cu grijă bucăți de placaj pe urmele și excrementele pe care lupii le lăsaseră ca pe o carte de vizită.

Din fericire, de data asta nu mai chemară nici un reporter TV, dar Clyde Hicks făcea singur treabă destul de bună. Dădu drumul camerei de filmat imediat ce mașina cu Dan și Bill Rimmer apărură pe pajiște. Ca de obicei, Dan adusesese și el camera ca să filmeze necropsia, dar Hicks nu voia să riște:

— Voi, cei de la agenții guvernamentale, puteți monta chestiile ca să arate ce vreți voi, spuse. Vrem să ne asigurăm cu propria noastră înregistrare.

Era limpede că se imagina un artist, apropiind și îndepărtând focalizarea și schimbând unghiurile, astfel încât să filmeze nu numai necropsia, ci și pe Dan înregistrând, la rândul lui, pe video. Nu-i mai trebuia decât a treia cameră pentru a obține un film în film în alt film.

Calder nu le dăduse nici bună ziua. Păstra o tăcere elocventă. Când îl sunase pe Dan la birou, îi relatase doar faptele seci. Nu adăugase decât un avertisment, cerându-i să n-o aducă și pe Helen Ross. Spuse că nu dorea s-o vadă pe pământul lui. Dan îi lăsă un mesaj, aducându-i lui Helen la cunoștință faptele.

Bill Rimmer termină de jupuit cel de-al doilea vițel pe placa dubitei. Urmele de dinți și hemoragii nu lăseau nici

o îndoială asupra faptului că primul animal fusese ucis de un lup sau mai mulți.

Calder se uita cu brațele încrucișate. Nu mai rămăsese nimic din farmecul de crocodil pe care-l afișase în cele două ocazii precedente acestei întâlniri. Era palid și tras la față și avea sub ochi cearcănele adânci pe care le fac mulți fermieri în perioada fătutului. Își înțeșta constant mușchii feței. Arăta ca un deget tresărind pe trăgaci.

Dan știa că ceva era în neregulă când Bill Rimmer deveni tăcut. Al doilea vițel avea urme de dinți, dar aproape nici o hemoragie. Rimmer deschidea pieptul vițelului:

— Bun, zise într-un târziu. Au mâncat și din vițelușul ăsta.

Se îndreptă și-i aruncă o privire lui Dan înainte de a se întoarce spre Calder:

— Doar nu l-au omorât lupii.

— Poftim? întrebă Calder.

— Vițelul ăsta era mort la naștere.

Calder îl privi lung:

— Noi nu avem vaci care fată viței morți, spuse pe un ton înghețat.

— Mi-e teamă că acesta așa a fost, domnule. Nu i s-au deschis plămânii, vă pot arăta dacă...

— Plecați de aici.

Dan încercă să medieze:

— Sunt sigur că nu va fi nici o problemă să obțineți o compensație la prețul pieței pentru amândoi. Apărătorii animalelor sălbatice înțeleg foarte bine...

— Crezi că aș atinge banii lor mânjiți de sânge?

— Domnule, eu...

— Acum plecați dracului de pe pământul meu.

*

Luke fu cât pe aci să se rătăcească în labirintul drumurilor forestiere. Nu îndrăzni să treacă pe lângă fermă, ca să nu-l vadă cineva. Alt drum nu mai era decât prin pădure și nu-l mai folosise de multă vreme.

Pornise imediat după ce aflate de la Helen. Era amiază și Kathy trebuia să fie la ferma părinților, să gătească pentru muncitori. Dar timpul trecea repede. De obicei se întorcea pe la trei. Nu avea decât o jumătate de oră.

În sfârșit, găsi cărarea pe care o căuta. Era înnoită și desfundată și trebui să se oprească o dată și să mute un copac prăbușit de-a curmezișul ei. Dar măcar își dădea seama după teren că era mai sus de casa lui Kathy; parcă și făcu restul drumului pe jos.

Din capătul poienii, nu se vedea nimeni prin preajmă. În spatele hambarului se zări o remorcă argintie, atașată de un Chevrolet cenușiu. Știa că nu-i aparținea lui Clyde. Când ajunse la mormântul lui Prince, Maddie, bătrâna cățea collie, veni lătrând de după colțul casei, dar apoi îl recunoscu și începu să dea din coadă și să se gudură. Se aplecă să-i dea atenție, dar în același timp stătea cu ochii pe casă, să vadă dacă nu fusese nimeni alarmat de lătrături. Totul era liniștit.

Ca să fie sigur, ciocăni la ușa bucătăriei și strigă în jurul hambarului. Nu se vedea nici țipenie de om. Se duse repede la remorcă, bătu, dar nu primi nici un răspuns. Încercă mânerul ușii și văzu că nu era încuiat.

Nu-i luă mult timp pentru a-și da seama că nu era sălașul unui dulgher. Numai după miros se simțea. Pe pat era o blană de lup, dar asta nu spunea mare lucru. Apoi găsi dulapurile mascate. În două erau capcane, ca-

bluri, sârme și alte lucruri, cum nu mai văzuse nicio dată. În altul găsi sticle numerotate, dar fără denumiri. Desfăcu dopul uneia și-i mirosi conținutul. Avea același miros cu al sticlelor lui Helen: urină de lup.

Atunci auzi o mașină parcând afară.

Băgă repede o sticlă și un laț de sârmă în buzunarul hainei și puse totul la loc cum găsise. Coborî din remorcă și încercă să închidă ușa fără zgomot, dar scoase un pocnet zgomotos.

— Domnule Lovelace?

Luke îngheță, înjurând în gând. Era Clyde și venea într-acolo.

— Domnule Lovelace?

Când îl văzu pe Luke, expresia i se schimbă într-o secundă, reflectând ostilitate. Apăru și Kathy în spatele lui, cu copilul în brațe:

— Luke! exclamă.

— Bună.

— Ce cauți aici? întrebă Clyde.

— V-voiam s-o văd pe sora mea.

— A, da? Și cum ai ajuns aici, ai zburat?

Luke făcu semn din cap spre pădure:

— Am parcat sus.

— Chiar că ai tupeu să iscodești pe pământul altora.

— Clyde, ce Dumnezeu! zise Kathy.

Ochii lui Clyde alunecară spre remorcă:

— Ai căutat și pe acolo?

— Nu, d-doar am bătut. Nu e n-nimeni acolo.

Simți cum roșește. Când naiba avea să învețe și el să spună o minciună?

— Chiar așa? dădu Clyde din cap.

— Mda, ridică Luke din umeri.

— Mișcă-ți fundul de aici.

— Clyde! exclamă Kathy. A venit la mine!

— Ei, și? Te-a văzut, nu?

— Să nu vorbești cu mine...

— Taci din gură.

Luke o văzu pe sora lui tresărind:

— E OK, Kathy, p-plec.

Trecu pe lângă ei și-i aruncă lui Kathy cel mai curajos zâmbet pe care reuși să și-l compună. Ea părea gata să plângă; se îndepărtă repede. Ajungând la mormântul câinelui, Luke o luă la fugă. Și nu se opri până când nu ajunse la cabană.

Se întoarse mai repede decât făcuse la ducere și ajungând, văzu mașina lui Dan Prior parcată lângă cea a lui Helen. Buzz se rostogoli prin noroi să-l întâmpine.

Din tăcerea încordată dinăuntru, știu imediat că se certaseră. Dan îl salută din cap:

— Bună, Luke.

— Bună.

O privi pe Helen. Ea părea foarte abătută:

— Dan vrea să omorâm lupii care au rămas, îi spuse.

— Zău, Helen...

— Păi, e adevărat, nu? Sau trebuie să-i spunem, cum îi zice? „Control letal”, nu?

Luke se uită de la unul la altul:

— De ce?

— Au omorât unul din vițeii tatălui tău, oftă Dan.

— Așa că Dan se lasă prostiț să facă exact ce vrea tatăl tău: să scape de lupi. Fără lupi, fără discuție – nu trebuie decât să ții fiți destul de tare.

— Tu nu înțelegi o politică simplă, Helen.

— Politică!

— Da, politică. Dacă lăsăm situația de aici să se înră-

utătească, tot programul de regenerare a populației de lupi poate fi tras înapoi cu ani de zile. Lupii ăștia au avut destule șanse. Uneori, trebuie să pierzi o bătălie ca să câștigi războiul.

— E praf în ochi, Dan. Îl lași pe Calder să te manevreze. Ții minte ce spuneai? Că Hope e adevăratul test al programului? Dacă nu iei poziție împotriva unor oameni ca el, nu vei câștiga niciodată războiul.

— Trebuie să vezi lucrurile așa cum sunt, Helen. Hope nu e pregătit pentru lupi.

— Dacă faci asta, n-o să fie niciodată. Nu știi de ce dracu' mai m-ai chemat aici, în cazul ăsta.

— Știi ceva? Și eu îmi pun aceeași întrebare.

— Pe vremuri aveai mușchi.

— Și tu, creier.

Scăpărau scânteii din ochi. Luke scoase din buzunar lațul și sticla cu urină de lup. Le puse pe masă:

— Asta s-schimbă ceva?

Buck urcă la ei imediat la chemarea lui Clyde. Se îndreptară amândoi direct spre remorca lui Lovelace.

— De când nu l-ai mai văzut? întrebă Buck.

— Cred că sunt cam trei săptămâni. Kathy l-a văzut plecând noaptea pe snowmobilul lui. E îngrijorată fiindcă n-a lipsit niciodată atât. Crede că i s-a întâmplat ceva.

Dacă așa era, Buck nu avea de gând să-l plângă prea mult. Bătrânul nebun omorâse câțiva lupi în o groază de timp și-l costase o mică avere. Și afurisiții tot mai omorau vite.

Intrară în remorcă. Luke nu părea să fi atins nimic. Dacă o făcuse, fusese foarte atent să nu lase urme.

— Ești sigur că a intrat aici?

— Așa cred.

Buck stătu o clipă pe gânduri. Luke avusese niște bănuieli dacă se furișase acolo. După cât îl cunoștea el, băiatul putea să se ducă drept la Dan Prior și să fie deja pe drum cu o gloată de oficiali.

— Ar fi bine să scăpăm de remorcă, zise.

— Ce să facem, s-o ardem?

— Clyde, uneori îți merge mintea așa de încet, că-mi vine s-o las baltă. Nu s-o ardem. O ducem și-o lăsăm undeva.

— Bine. Și dacă se întoarce bătrânul?

— Îi spunem unde i-am lăsat-o. OK?

Trecură imediat la aplicarea planului. În timp ce Clyde aranja lucrurile înăuntru, Buck plecă spre casă să-l cheme pe Ray. Îi spuse că se întâmplase ceva în afacerea cu lupii și el și Jesse trebuia să facă un schimb în plus la viței. Ray mormăi puțin, dar acceptă.

— Dacă domnul Lovelace a avut un accident sau ceva, n-ar trebui să urce cineva să-l caute? întrebă Kathy.

— Sigur că da. O să discut în particular cu Craig Rawlinson. Dar, scumpo, trebuie să fii atenți la ce spunem. Zicem că ne scăpa de niște coioți, bine? Nu sufla o vorbă despre lupii ăia.

— Nu-s așa de proastă, tată.

— Știi, scumpa mea. Tu ești fata mea de bază.

Și o îmbrățișă. Îi spuse că muta cu Clyde remorca pentru eventualitatea că Luke ar scăpa vreo vorbă la cei de la Protecția Animalelor. Se asigurară că nu mai rămăsesse nici un lucru de-al prințătorului, apoi demarară. Buck era la volanul Chevroletului și Clyde îl urmărea în mașina lui.

Lăsară remorca la un popas mare de camioane, la patruzeci și cinci de kilometri la est de Hope. Buck se gândi că va mai trece o vreme până s-o observe cineva.

Când auzi mașinile, Kathy se gândi la început că erau tatăl ei și Clyde, întorcându-se. Dar peste câteva momente, văzu pe geamul bucătăriei două dubițe beige, parcând lângă mașina tatălui. În fiecare vehicul erau câte doi bărbați cu pălării. I se făcu deodată foarte frică.

Se dădură toți jos și doi rămaseră la mașină, în timp ce alți doi se îndreptau spre casă. Kathy se duse la ușă și când deschise, unul dintre ei, un bărbat înalt cu mustață, îi arătă o legitimație. Era prea tulburată ca s-o citească.

— Doamna Hicks?

— Da.

— Sunt agentul special Schumacher de la divizia de aplicare a legii a Serviciului pentru Protecția Animalelor. Dumnealui e agentul special Lipsky.

— Da?

Kathy îi recuștea de la întrunirea de la primărie de astă-toamnă. Când Schumacher își puse legitimația la loc, îi zări pistolul ascuns de haină. Încercă să pară degajată și se forță să zâmbească:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Soțul dumneavoastră este Clyde Hicks?

— Da.

— Am dori să discutăm cu el.

— Nu e acasă acum. S-a întâmpilat ceva?

Observă că agentul Lipsky și ceilalți doi se uitau la hambar.

— Doamnă, am primit informații că cineva se ocupă

de capcane ilegale pe terenul forestier al statului și există posibilitatea să atenteze la viața unor animale pe cale de dispariție.

— Adevărat?

— Da, doamnă. Și cel care ne-a informat avea motive să presupună că persoana sau persoanele operau de aici.

— Adevărat?

Încercă să rădă, dar sunetul ieși nereușit:

— Sunt sigură că e o greșeală.

Atunci văzu mașina lui Clyde dincolo de creastă, urmată de alta, pe care o recunosc drept a șerifului-adjunct Rawlinson. Tatăl ei stătea lângă el. Agenții îi așteptară.

Când coborî Clyde, Kathy îi citi furia în ochi și se rugă să nu se poarte ca un neghiob și să se vâre în bucluc. Îi părea bine că era tatăl ei acolo, să preia conducerea. Se trase într-o parte, așteptând ca agentul Schumacher să repete de ce veniseră.

Tatăl ei îl ascultă în tăcere. Se vedea după expresia lui Craig Rawlinson că nici lui nu-i plăcea prezența agenților. Clyde încercă să-l întrerupă o dată, dar fu pus repede la punct de o privire severă.

— Cred că cineva a încurcat lucrurile, spuse tatăl lui Kathy când termină agentul Schumacher.

— Ați găzduit aici pe cineva cu o remorcă.

Buck se uită la Clyde, de parcă încerca să-și amintească:

— Bătrânul ăla care stătea în spate să ne ferească de coioți avea parcă o remorcă, nu, Clyde?

— Mda, parcă.

Agentul Schumacher dădu din cap, rumegându-și mustața gânditor:

— Vă deranjează dacă aruncăm o privire?

— Da, mă deranjează foarte tare, izbucni Clyde.

Tatăl lui Kathy ridică o mână:

— Nu cred că vă mai putem ajuta cu ceva, domnule Schumacher. Și așa adăuga că, fiind fost legislator statal, iau notă de sugestia că așa putea adăposti un criminal.

— Nimeni n-a sugerat asta, domnule. Pur și simplu verificăm o informație. Ne facem meseria.

— V-ați făcut-o. Și acum, v-aș fi recunoscător dacă ați pleca.

Agentul căută în buzunar și scoase o hârtie:

— Domnule, acesta e un mandat pe care scrie că pot percheziționa proprietatea.

Tatăl lui Kathy ridică bărbia. Craig Rawlinson făcu un pas în față:

— Băieți, ați depășit măsura. Nu știți cu cine stați de vorbă. Domnul Calder este unul din membrii cei mai respectați ai comunității noastre. De asemenea, a pierdut viței în valoare de mii de dolari din cauza acestor lupi pe care-i protejați așa de mult. I-au mai omorât doi azi-noapte. După mine, dacă cineva îi elimină, bine face.

— N-am menționat nimic despre lupi, domnule șerif, replică agentul Schumacher. Eu nu am spus decât „animale pe cale de dispariție”.

— Știm cu toții despre ce vorbești, zise Clyde.

— Domnule, am dori să percheziționăm proprietatea.

Kathy văzu în ochii tatălui acea flăcărie care-i făcea pe toți să-și caute ascunzători când erau mici:

— Numai dacă mă ucideți, spuse pe un ton coborât.

Kathy fu gata să strige. Lasă-i să se uite, de ce naiba conta? Remorca nu mai era acolo. Dar avu prudența de a ține gura închisă.

Urmă o tăcere rece. Schumacher se uită spre ceilalți

trei agenți. Nici unul dintre ei nu părea să știe cum să procedeze mai departe. Kathy îl văzu pe Craig Rawlinson înghițind în sec. Apoi înaintă pe aceeași linie cu tatăl ei și Clyde, înfruntându-i pe agenți:

— Aici e jurisdicția mea. Ca șerif al ținutului, am datoria de a menține pacea. Ar fi bine să plecați, băieți. Imediat.

Schumacher se uită la el, și ochii îi cercetară în treacăt și pistolul de la șoldul lui Craig. Apoi se întoarse spre Lipsky, care nu scosese nici o vorbă, dar totuși părea cel responsabil cu decizia. După o clipă, acesta dădu din cap.

Schumacher se îndreptă spre Craig Rawlinson:

— Dumneata ai depășit măsura, nu noi. Voi vorbi cu șeful dumitale.

— Te rog, amice.

Agenții urcară în mașini și tăcură cu toții până-i văzură dispărând după creastă. Atunci Clyde trase un pumn în aer:

— Da!

Craig răsufală ușurat și tatăl lui Kathy îl bătu pe spate surâzând:

— Sunt mândru de tine, fiule. Așa a fost cucerit Vestul.

Se întoarse spre Kathy, căreia-i venea să plângă, dar nu de ușurare, ci de furie:

— Te simți bine, scumpo?

— Nu, nu mă simt bine! De acum înainte, voi, bărbatii, n-aveți decât să vă spuneți minciunile singuri.

Și întorcându-le spatele, intră în casă.

TREIZECI ȘI TREI

Elicopterul Red Bell al Serviciului Forestier țâșni afară din canion, duduindu-l elicei lui clătinând aerul și făcând coroanele copacilor să se vâlurească asemenea publicului de pe un stadion de fotbal.

Dan îl urmări prin binoclu urcând abrupt spre munte, către ei, aflat mai jos la vreo șaizeci de metri de locul unde stăteau el și Luke. Trecând pe lângă peretele canionului în dreptul lor, se înclină și-l văzură pe Bill Rimmer cu picioarele atârându-i peste marginea ușii elicopterului.

Era ținut de un ham de nylon, dar de la ei nu se vedea, și în costumul roșu și purtând cască, părea un săritor de la înălțime pregătindu-se de plonjon. Era și Helen cu el, dar Dan n-o zărea. Soarele scânteia pe parbrizul elicopterului și trimise o rază și pe ochelarii reflectorizanți ai lui Rimmer, tocmai când acesta întindea mâna în spate să apuce pușca.

Dan îi dădu binoclul lui Luke:

— Poftim, uite cum îmi fac praf bugetul.

Stăteau rezemați de capota mașinii lui Dan, la marginea unei proeminențe stâncoase, având la picioare un

kilometru de pădure fremătătoare, întinsă spre valea orașului Hope. Dan tocmai îi dăduse pilotului elicopterului, prin radio, localizarea lupului cu zgardă. Îi găsiseră semnalul mai devreme și-i depistaseră poziția prin telemetrie.

Din fericire, se afla pe terenul Serviciului Forestier, mai sus de ferma prezentatorului TV Jordan Townsend, așa că nu trebuia să ceară permisiunea nimănui ca să tragă sau să aterizeze. Tot cam prin zona aceea credeau Helen și Luke să fi fost bârlogul femeiei alfa. De două zile nu-i mai captaseră semnalul, așa că probabil până acum, adusese pe lume un nou rând de lupi. Numai asta îi mai trebuia lui Dan.

Elicopterul circula în jurul lor, apoi își înclină botul, deplasându-se spre est. Probabil că pilotul introdusese poziția în aparatul de scanat de la bord și acum urma pur și simplu indicațiile sistemului, îndreptându-se spre lup și cei care erau cu el. Tragerea va fi gata până ajung el și Luke acolo:

— Mergem?

— OK.

— Fiare la ora două! strigă pilotul.

Helen privi în față și văzu numai vârfuri de copaci într-o goană nebulă dedesubtul lor; apoi copacii dispărură deodată și elicopterul începu să-și vâneze propria umbră într-o poiană largă, brăzdată de bucăți de stâncă și ramuri căzute alandala.

Apoi îi văzu. Erau doi, stăteau la soare pe un stei. Și se speriară, ridicând privirea spre dragonul roșu ce se prăvălea mugind din cer.

Reuși să vadă zgarda la gâtul celui mai deschis la cu-

loare. Se luptară să se ridice și porniră la trap, apoi la galop spre copaci, aruncând peste grumaz priviri la elicopter. Bill Rimmer îi avea deja în cătare. Helen îl auzi ridicând piedica.

— Mai jos de atât nu pot, băieți și fete, le spuse pilotul în microfonul căștii. Era un tip solid și bărbos cu coadă de cal și multe inele aurite. Toată dimineața făcuse glume bune, dar discriminatorii, însă din fericire, acum era serios.

— E OK, spuse Rimmer. L-am ochit.

Helen se uită din nou înainte. Zburau pe deasupra poienii la nu mai mult de șapte metri de sol. La începutul pantei se înălțau copaci de trei ori mai înalți.

— Urc în cinci secunde, zise pilotul. Patru... trei...

Helen văzu spatele lui Bill Rimmer zvâcnind când trase și privind în jos, văzu lupul fără zgardă rostogolindu-se lovit, apoi îl pierdu, deoarece pilotul urcă brusc, depășind aproape la milimetru vârfulle copacilor.

— Mamă, ce lovitură! chiui pilotul.

— N-aș zice nu, surăse Rimmer. Dar și zborul a fost bun. Hai, Helen, nu fii îngrijorată, e doar o săgeată.

Dan îi iertase pe lupi în ultimul moment. Chiar și după ce Luke îi arătase sticla cu urină de lup și lațul de sârmă, rămăsese neclintit în decizia că toți lupii, cu excepția femelei alfa, trebuia eliminați. Apoi o vor eva-cua pe ea cu puii cei mici în Yellowstone.

Helen se certase, tipase și pledase, spunând că femela alfa va muri de foame în bârlog cu toți puii dacă nu mai rămân alții să le aducă de mâncare. Dar Dan nu vru s-o asculte. Numai după ce se întoarse la birou și află de la agentul Schumacher ce se întâmplase la ferma lui Hicks se răzgândi..

Deja era destul de nervos, dar sfidarea pe față a agenților

federali de către Buck Calder îl făcu furios. Schumacher îi spuse că fuseseră acasă la Lovelace în Big Timber și locul arăta de parcă fusese părăsit de câteva luni. După ce vorbiseră cu șeful ținutului, se întorseseră dimineața la ferma Hicks, dar nu mai găsiseră după hambar decât vaci care pășteau îngrădite. Terenul era atât de răscolită, încât nu se putea afla ce fusese acolo înainte.

Dan spuse că era momentul să ia poziție. În loc să-i omoare pe lupii rămași, îi vor adormi și le vor pune zgardă, apoi le vor monitoriza absolut fiecare mișcare. Și dacă îndrăzne cineva să strănute măcar peste ei, el personal o să-l ia pe ticălos de sculă și o să-l arunce în închisoare. Helen rezistă impulsului de a face vreo remarcă ironică despre brusca revenire a lui Dan.

Pilotul făcea acum o curbă largă, pentru a putea urmări lupul în momentul când tranchilizantul avea să-și facă efectul.

— Crezi că nu mai sunt decât doi? strigă Rimmer.

— Mi-e teamă că da. Plus alfa. Crezi că sub stâncă aia pe care stăteau e bârlogul?

— Se poate.

Dacă așa era, locul nu era deloc ideal. Deși valea era abruptă și bine împădurită, bârlogul era expus și putea fi zărit cu ușurință de pe drumul forestier care trecea pe la marginea poienii. Pe acesta se opri acum mașina lui Dan.

Lupul aproape ajunsese la margine, dar înainte de a intra printre copaci, se clătina și căzu. Cel cu zgardă scăpase deja în pădure.

— OK, băieți și fete. Coborâm. La etajul unu, lenjerie de damă și fiare sălbatice.

Helen și Rimmer își terminară treaba cu lupul cam într-o jumătate de oră. Adultul de un an era costeliv și în stare proastă și fură nevoiți să-l presare zdravăn cu praf

contra păduchilor, dându-i și obișnuita pastilă de deparazitare pe lângă injecția cu penicilină.

— Pare să o ducă greu, zise Rimmer.

— Mda. Și probabil că și sora lui. Poate ar fi trebuit s-o adormim și pe ea.

Luke se întoarse spre Dan:

— D-de asta s-au apucat să omoare iar vite?

— Se poate, ridică Dan din umeri.

După ce-i marcară urechea și-i activară și-i testară zgarda, Rimmer își luă la revedere și se întoarse la elicopter. Voiau să plece înainte de a se trezi lupul, ca să nu-l sperie. Helen își strânse trusa și urcă panta cu Luke și Dan. Relația dintre ea și Dan era încă tensionată și nu vorbiră nici unul până la mașină.

Pe când așteptau ca lupul să facă o mișcare, Helen le arătă, folosind binoculul lui Dan, stâncile unde credea că femela alfa își săpase bârlogul. Se aflau la doar două sute de metri de vârful pantei.

— Poate ar trebui să rugăm Serviciul Forestier să închidă drumul, spuse ea.

Dan aproape că sări la bătaie:

— Ce dracu' spui, Helen? E proprietate publică! *Publică*. Înțelegi? Dacă e așa proastă să se aciuze lângă drum, e problema ei.

— OK, OK:

— Nu putem să ne apucăm acum să închidem drumurile publice.

— Am înțeles, Dan. Îmi pare rău.

— Ce Dumnezeu, cum se poate?

Luke se uita prin binoclu, încercând să pară nevăzut:

— Se t-trezește.

Lupul se zbătu puțin, apoi se scutură și strănută. Probabil că-i intrase pudră contra păduchilor în nas. Rămă-

se acolo o clipă, încercând poate să-și dea seama ce i se întâmplase și dacă dragonul cel roșu fusese un vis. Adulmecă aerul și întorcându-se, le aruncă o privire lungă și neîncrezătoare. În cele din urmă, porni în trap spre copaci, în direcția în care o luase și sora lui.

Dan îi aduse înapoi la cabană. Nu vorbiră nici unul tot drumul. Pe lac se stabilise un stol de găște polare, odihnindu-se înainte de lunga călătorie spre nord. Dan opri motorul și le privi toți trei din mașină.

Apoi Luke spuse că trebuia să plece în oraș, să-și vadă mama și să cumpere câte ceva. Helen știa că pleca doar pentru a le da ocazia ei și lui Dan să schimbe câteva cuvinte între patru ochi. Îl urmăriră ducându-se la mașina lui și demarând.

— Ar fi bine să plec și eu, zise Dan, fără s-o privească.

— OK, și Helen deschise portiera și coborî.

— Dan?

El se întoarse și o privi dur:

— Da?

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

Helen ridică din umeri.

— Nu știu. Pentru tot, cred. Parcă n-am mai fi prieteni.

— E ridicol ce spui.

— Știi că nu ești de acord. Vreau să spun, cu mine și Luke.

— E viața ta, Helen.

— Da.

El oftă și clătină din cap:

— Rahat! E doar... Ei, știi tu.

Ea dădu din cap. El se uită din nou spre lac și Helen îi urmări privirea. Gâștele polare plecau. Auzea fâlfâitul și vibrația aripilor lor cu vârfuri negre.

— Ginny a găsit ceva pe Internet acum două nopți, spuse el. Toată povestea cu Polul Sud și cum un om de știință a descoperit că nu e unde credea toată lumea, ci la câțiva metri lateral. Așa că atâția ani, oamenii s-au luptat cu ghețurile, au riscat și au murit doar ca să-și înfigă steagul într-un punct oarecare. Nici măcar bietul Amundsen n-a ajuns cu adevărat. Cu toate astea, mergi, încheie, zâmbindu-i trist. Ea întinse mâna în mașină și el i-o ținu în a lui:

- Știi unde sunt, îi spuse.
- Știu unde ești, repetă ea.

Poate că fu groaza de dragonul roșu.

Sau o izbucnire subită de bun simț. Oricare ar fi fost motivul, cei doi lupani cu zgărzi se purtară timp de două săptămâni ca niște cetățeni model. Probabil că vremea era factorul cel mai important. Deși în unele nopți mai cădea chiciură, zilele se încălzeau și găseau păzi ușoare printre vietățile mai mici care se trezeau din hibernare.

Orice efort al lupilor nu le asigura succes la elanii ce se deplasau încet înapoi spre pantele înșorite și canioanele de la înălțime. Deși masculii își lepădaseră coarnele vechi, îi priveau cu un dispreț regal pe acești novici prădători. Totuși, de mai multe ori, cei doi reușiră să doboare căprioare tinere sau slăbite și cărară cu mândrie bucăți de carne la bârlog.

Fiind martori la gestul lor, Helen și Luke se convinseseră că mama și ceilalți pui erau acolo. Îi urmăriră nevăzuți de după un dâmb aflat într-o latură a poienii, uneori amândoi, alteori câte unul și având întotdeauna grijă la direcția vântului. Noaptea foloseau telescopul cu infra-roșii împrumutat de Dan. De câte ori veneau, își ascun-

deau bine mașina la un kilometru distanță și parcureau tăcuți, pe jos, restul drumului.

De la postul lor de observație dintre copaci, vedeau șoseaua ce trecea prin vârful poienii și descoperiră cu bucurie că era folosită foarte rar. Odată, pe la amiază, văzură un camion cu bușteni trecând tocmai când un lup se întinse pe stâncile de deasupra bârlogului. Își ținură respirația, dar șoferul nu încetini și nu păru că se uită.

Lupoanca albă își alăpta puii jos în pământul rece și întunecat, departe de toți. Carne adusă de lupani abia-i ajungea să-și păstreze laptele. Și deși cei șase pui erau încă în viață, erau mai mici și mai slabi decât cei de acum un an.

Ochii lor fumurii-albaștri se deschiseseră și urechile se întindeau și se îndreptau. Cei mai îndrăzneți explorau deja cuibul, dar când se aventurau în tunelul de ieșire, mama îi apuca în fălci cu blândețe și-i aducea înapoi, la locul unde erau în siguranță. Într-o zi-două urma să le dea dinții de lapte și vor avea nevoie de carne. Numai atunci, mama îi va lăsa afară din bârlog.

Trecuse de ora opt și starea lui Kathy înregistrase o schimbare, de la iritare la furie în toată regula. Purta rochia ei cea mai bună, Buck junior era în pat, cina în cup-tor, dar Clyde, nici pomeneală.

Fătutul aproape se terminase și ar fi trebuit să fie prima lor seară împreună după mai mult de o lună de zile. De când plecase mama ei, Kathy pregătise masa la ferma părinților pentru toată lumea. Dar în seara asta mâncau toți în oraș la Nelly, așa că ea și Clyde puteau lua o cină romantică și intimă, reacomodându-se unul cu altul. Probabil că mai rămăsese să bea ceva cu ceilalți.

Relația lor fusese puțin cam rece de la necazul cu agenții federali. Mai precis, ea fusese rece și el prudent pentru că, dacă nu se controla, Kathy își dădea seama că încă nu-i trecuse supărarea. De ce trebuia bărbatului să transforme tot timpul totul într-o competiție de mușchi, nu putea să înțeleagă. Oricum, îl făcuse să sufere și sosise timpul împăcării.

În acest scop, petrecuse toată după-amiaza gătind un meniu franțuzesc fantezist. Îl și scosese la imprimantă: supă *Vichysoise*, urmată de *Boeuf en Croûte Napoléon* și apoi *Plăcintă de Pecan* (care, e drept, nu era chiar franțuzească, dar era favorita lui Clyde). Și acum totul se ruina inevitabil.

Ca să nu spargă ceva prin casă, se apucă să împachezeze cadoul lui Lucy Millward. Nunta era a doua zi după-amiază și era invitat tot orașul.

Kathy îi cumpărase un tablou de la Paragon. Îi aparținea unui artist tânăr care locuia pe la Augusta și despre care Ruth spunea că seamănă un pic cu Mel Gibson. Reprezenta un apus de soare în munți, peisaj nu prea potrivit cu un cadou de nuntă, dar Lucy n-o să se supere. Se mărita cu un bărbat din Great Falls, pe nume Dimitri, care se ocupa de petrol și era bine situat.

Tocmai terminase de scris felicitarea pentru Lucy când farurile lui Clyde luminară fereastra bucătăriei. Când intră, era așa spășit, încât îl iertă aproape de tot că întârziase, dar n-o arătă imediat. Îl lăsă s-o sărute pe obraz. Miroasea a băutură.

— Iartă-mă, dragă.

— Să te înjunghii acumă sau mai târziu?

— Când vrei.

— Atunci mai târziu. Aprinde lumânările și stai jos.

Mâncarea nu era rece de tot. Clyde era destul de treaz

(sau de beat) ca să spună că niciodată nu gustase ceva mai bun. Când ajunseră la plăcinta de pecan, după două pahare de vin, supărarea lui Kathy se înmuiase. După ce luă o îmbucătură și citi denumirea franțuzească din meniu, Clyde zise că avea puțin gust de plăcintă de pecan. Ea-i explică bineînțeles că era același lucru, dar făcută cu nuci franțuzești.

Apoi el strică totul, aducând iar vorba despre jigodiile de lupi. Îi spuse că aflase la „Ultima Resursă”, de la doi lucrători de la compania forestieră, unde aveau bărlagul lupii:

— Dacă nu face cineva ceva, iar o să avem o haită de fiare. E incredibil. A înnebunit lumea de tot.

Kathy se ridică și începu să strângă vasele. Nu voia să mai audă o vorbă despre lupi. Și o făcea să-și amintească de bietul domn Lovelace cel bătrân și de după-amiaza aceea oribilă când veniseră agenții federali. Clyde se duse în sufragerie. Îl auzi scotocind după ceva în dulap.

— Clyde, îți mai termini mâncarea?

— Vin, vin.

Reapăru cu ceva în mână. Lui Kathy îi trebui puțin timp ca să-și dea seama ce era. Era lațul prinzătorului.

— De unde naiba ai ăsta?

— Pe ăsta ți l-a arătat, nu?

— L-ai furat din remorcă?

— Doar l-am împrumutat.

— Pentru numele Domnului, Clyde!

— Nu te rog decât să-mi arăți cum merge.

Îl puse pe masă și veni și-o luă în brațe:

— Hai, dragă, ajută-mă. Vreau s-o fac pentru tatăl tău.

TREIZECI ȘI PATRU

S crisoarea ajunsese în cutia poștală a lui Helen în dimineața aceea. Sosi într-un plic impunător, cu adresa: „Universitatea Minnesota, Campus Twin Cities, Biroul de Admitere” și-l anunța pe Luke că avea un loc în anul I, începând din toamna aceea, la Colegiul de Științe Biologice.

Helen chiui, îl îmbrățișă și-l laudă. Luke vru să-l anunțe pe Dan imediat, dar pentru că telefonul celular iar refuzase să se încarce, coborâră să-l sune din oraș. Dan insistă să vină amândoi în Helena, să le facă cinste ca să sărbătorească admiterea.

— Lupii se poartă bine, le spuse. Pot să stea câteva ore și fără dădacă.

În ziua aceea era nunta lui Lucy Millward și Luke se simțea prost că nu participa. Fuseseră invitați și el și Helen, trimiseseră cadouri separat și pretinseseră că vor veni dacă le permitea munca. Adevărul era că la nici unul nu le surâdea ideea de a se trezi nas în nas cu tatăl lui Luke sau Clyde, care urmau să fie acolo. Prin urmare, acceptară oferta lui Dan.

Îi duse la un local unde-i plăcea lui, numit „Flecarul”, și mâncară toți și băură mult peste cât aveau nevoie.

Dan era într-o dispoziție mult mai bună decât ultima oară când se întâlniseră și părea să se fi împăcat cu Helen. Luke și ea se întoarseră la Hope când apunea soarele, fără să mai vorbească, visători și simțindu-se bine împreună.

Întorcându-se la cabană, coborâră la lac și Luke îi aruncă bețe lui Buzz să le prindă, amândoi priviți de Helen din iarba de lângă vechea barcă. În curând, câinele obosi și Luke veni la ea; își puse capul în poala lui, privind cerul traversat de fuioare roșii, portocalii și violacee de nori.

— Când eram mică, îmi plăcea să mă ascund.

— Nu l-le place la toți copiii?

— Nu, eu chiar mă ascundeam. În sufragerie aveam niște uși de sticlă care dădeau în curtea din spate și aveau niște draperii lungi, de catifea roșie. Odată, când aveam opt ani, am venit mai devreme de la școală, m-am strecurat în casă și m-am ascuns acolo. Am stat cinci ore.

— Cinci ore?

— Mda. Am stat acolo, nemișcată. Îmi țineam și respirația. Mama și tata s-au dat de ceasul morții. Au sunat la școală, la vecini, la toți prietenii mei și cum nu mă văzuse nimeni, au fost convinși că m-a răpit cineva și au sunat la poliție. Era și un râu în apropiere și o femeie a zis că văzuse o fetiță pe acolo, așa că poliția a adus scafandri să caute în apă. Când s-a întunecat, erau cu reflectoare și cu elicoptere. Cred că a costat sute, mii de dolari. Auzeam cum dădeau telefoane și pe mama plângând și țipând și totul era așa de... așa de teribil din cauza mea, încât nu puteam ieși.

— Și ce-ai făcut?

— Am făcut pe mine și sora mea a văzut ud pe sub draperii și m-au găsit.

— Și?

Helen trase aer în piept:

— Păi, erau destul de îndoiți. Păreau ușurați și supărați în același timp. Și eu am zis: „De ce nu s-a uitat nimeni după draperii înainte să facă atâta tâmbălău?”. Adică toți poliștii ăia antrenați și lucrătorii sociali și nici măcar unul nu s-a uitat după draperie!

— Te-au p-pedepsit?

— Da, m-au trimis la o psihiatră un an de zile. Ea mi-a spus că am o „problemă cu realitatea” și de asta îmi place așa de mult să mă ascund.

— Și tu ce crezi?

Helen îl privi:

— Să știi că nici tu n-ai fi un psihiatru rău. Așa spun și ei: „Ce crezi tu?”

— Ei? zâmbi Luke.

— Cred că avea perfectă dreptate.

Luke fu pe punctul de a-i spune cum se ascundea și el printre copaci și o privea, la început, când venise acolo. Se hotărî totuși să nu-i spună. Apoi își dădu deodată seama de ce-i spusese povestea aceea:

— C-crezi că asta facem noi, nu-i așa? Ne ascundem de r-realitate.

— Aha.

— Mie mi se pare d-destul de real.

Helen se întinse și-l mângâie pe obraz:

— Știu.

— Uite, m-am gândit. Am putea să c-călătorim vara asta. Să mergem în Alaska sau în altă parte. Și la toamnă poți veni cu mine la Minneapolis.

Ea răs.

— D-de ce nu? Poți să-ți termini teza.

— Of, Luke, oftă ea. Nu știu ce să zic.

— Spune-mi, de ce nu?

Încercă să-i deslușească trăsăturile. În ochii ei nu se

mai reflecta cerul întunecat. Se aplecă și-o sărută și ea-l trase ușor spre ea și își simțiră gurile și trupurile vibrând de foamea aceea reciprocă, miraculoasă.

El își dădu seama că așa răspundeau acum la orice întrebare prea brutală pentru minte. Cu trupurile.

Pătrunzând-o, în minte îi apăru, într-o străfulgerare, imaginea unei fete încremenite ca o statuie în spatele unei perdele purpurii. Apoi se pierdu în învăluirea nopții. Dispăru cu spaima și regretele în uitarea cârnii lor contopite.

Lucy Millward arăta mult mai în largul ei călare decât arăta viitorul ei soț. Doug și Hettie îi dăduseră calul cel mai blând de la fermă, un jugan cafeniu închis pe care-l chema Zack și Lucy îi mai spunea și Prozac, denumirea unui medicament antidepresiv. Nu era limpede dacă Dimitri fusese informat de calitățile calului, dar stătea pe el de parcă animalul era într-o pauză înainte de apocalips și urma să-l poarte drept în iad după aceea.

— E băiat de oraș, îi șoptise Hettie lui Eleanor, când îl urmăriseră încălcând. Dar ce nevoie ai de cai când ai o sută de puțuri petroliere?

Toți stăteau acum în ȋarc, pe perne de fân, privind ceremonია. La capătul vestic al ȋarcului, pe fundalul muntelui profilat pe cerul roșu al serii, sub arcu unei porȋi decorate cu panglici albe, roșii și albastre ce fluturau în vânt, Lucy și Dimitri își declarau dragostea.

Caii stăteau în fața iepei preotului, a cărei coadă se legăna din când în când, parcă pentru a sublinia gravitatea jurămintelor. Domnișoarele de onoare și cavalerii, câte trei din fiecare categorie, stăteau înșirați în spatele lor, călare și ei. Fetele purtau rochii albe și băieții, cos-

tume negre și pălării, cu excepția lui Charlie, fratele mai mic al lui Lucy, a cărui pălărie zburase deja în vânt de două ori și rămăsese acum la picioarele poneiului lui de Shetland.

Părul blond al lui Lucy era împletit cu crini și rochia ei din satin alb lăsa grațios la vedere botinele de lac immaculate. În ciuda disconfortului evident, Dimitri arăta la fel de bine. Purta o pălărie neagră cu bor drept, costum din trei piese cu o redingotă, piteni la cizme și la gât, cravată neagră-șiret, sub gulerul răsrânt. Dacă n-ar fi fost camerele video și n-ar fi sunat mobilul lui, tabloul ar fi fost copiat parcă dintr-un western vechi.

Eleanor stătea pe un balot de fân lângă Kathy, iar Clyde și Buck stăteau pe următorul. Era prima dată când se întâlneau cu Buck după ce plecase de acasă, dar nu era atât de stânjenitor cum crezuse.

Venise mai devreme cu Ruth, s-o ajute pe Hettie la pregătirea mesei. Când venise Buck, se străduise deliberat s-o ignore. Salutase pe toată lumea și glumise și Eleanor știa c-o făcea pentru ochii ei. Era aproape ca și cum ar fi privit un străin. Arăta schimbat; mai palid și mai bătrân, cu strălucirea pielii dispărută. Avea pete roșii sub ochi. Când se încolonară toți să meargă din casă spre Țarc, o salută în sfârșit:

— Eleanor...

— Buck...

Îi zămbi, dar el nu-i întoarse zâmbetul, dădu doar din cap. Asta a fost tot. Ei îi convenea. Într-un fel, devenea totul mai ușor. Toți ceilalți făcuseră caz de ea, întrebându-o cum se simțea cu atâtă îngrijorare, de parcă ar fi suferit o operație chirurgicală majoră. Într-un fel, poate că așa și era.

În realitate, de ani de zile nu se mai simțise atât de bine și stăpână pe viața ei. Trăind cu lucrurile dintr-o valiză în

casa lui Ruth, se simțea liberă și tânără și lumea îi apărea din nou ca o promisiune, deși nu știa concret care.

Ruth se dovedise o prietenă adevărată. În discuțiile lor care se lungeau târziu în noapte, avea un fel de a pune întrebări cu efect imediat asupra sentimentelor lui Eleanor, făcând-o să-și înțeleagă mai bine căsnicia. Ea presupusese întotdeauna că galanteriile lui Buck erau pur și simplu iscate de o prea mare dragoste de femei. Ruth însă credea contrariul. Bănuia că poate în sinea lui nutrea dispreț sau chiar spaimă față de femei și sexul era modul lui de a-și dovedi superioritatea.

Nu toate discuțiile lor erau atât de serioase. De fapt, Eleanor râdea cu ea mai mult decât în ani de zile. Uneori o dureau stomacul de râs când mergea la culcare.

Din viața ei de dinainte nu-i era dor decât de Luke. Dar el venea s-o vadă la câteva zile și o dată o aduse și pe Helen la cină. Eleanor făcuse tot posibilul să-l convingă să vină la nuntă, dar știa că n-o va face și-l înțeleagă.

— Puteți săruta mireasa, îl auzi pe preot.

— O să cadă de pe cal, murmură Charlie Millward și toți cei din jurul lui râseră. Lucy se aplecă ea, scutindu-l de risc pe bietul Dimitri și toată adunarea ovaționă.

Adezea în asemenea ocazii, mireasa și mirele galopau după ceremonie, dar astăzi, pentru ca moartea să nu-i despartă prematur, Lucy și Dimitri se mulțumiră să meargă la pas în jurul Țarcului. În următoarea jumătate de oră pozară pentru fotografii, în timp ce toți ceilalți nuntași fură serviți cu băutura într-un Țarc alăturat.

Totul era pregătit pentru petrecere. Se pusese rășuri lungi de mese și bănci și în mijloc se fixase un ring de dans din lemn. Elmer, fiul lui Nelly, în cel mai bun tricou al lui cu „Motociclistii lui Iisus”, cânta la vioară și soarele apunea înflăcărat ca într-o carte cu poze sau ca în tabloul

cumpărat de Kathy pentru miri. Luminițele colorate de pe balustradele țarcului începeau să arate frumos.

Și atunci se întâmplă.

Doug Millward fu cel care auzi primul. Sesiunea de fotografii se terminase și venea de la celălalt țarc, în spațiile tinerilor căsătoriți, când Eleanor îl văzu oprindu-se și întorcându-se spre pășune. Se încruntă și-i rugă pe cei din jur să tacă, dar mai trecu un timp până vorba ajunse și la Elmer și se opri și acesta din cântat. Dar când fu liniște, se auzi destul de limpede, purtat de briză, mugetul din rărunchi al unei vite în suferință.

*

Noaptea era senină și înviorătoare și luna în al treilea pătrar le arunca umbrele pe pantă, în timp ce încărcau echipamentul în mașină. Erau bine îmbrăcați și deși nu le era foame după răsfățul cu Dan, își făcuseră sandvișuri și un termos de cafea pentru mai târziu.

Luke spuse că avea de gând să stea în poiană toată noaptea, dacă era nevoie. Trecuseră douăzeci și trei de zile de când femela alfa intrase în bârlog și era convins că în noaptea aceea vor vedea puii.

Buzz nu pricepuse încă faptul că el nu participa la cursele de noapte și Helen îl târî de zgardă înapoi în cabană. Tocmai înclina ușa când văzu fasciculele luminoase urcând printre copaci.

Era un moment neobișnuit pentru o vizită și de când i se zgâriase mașina, întâmpina cu prudență orice trecător. Se duse la Luke și așteptară amândoi tăcuți să vadă cine era.

Mașina circula repede, luminile zigzagând pe dâmburile și șanțurile cu noroi uscat. Nu știa a cui era și abia

când se îndreptă chiar spre ei, Helen o recunoscu pe Ruth Michaels la volan și o văzu și pe mama lui Luke lângă ea. Se dădură jos amândouă și Helen știu că se întâmplase ceva rău înainte de a auzi ce doreau.

— Ce s-a întâmplat, mamă? se apropie Luke.

— Lupii au omorât câțiva viței de-ai lui Doug Millward. Tatăl tău i-a împușcat.

— A împușcat lupii?

— Doi din ei. A luat pușca de la un băiat de la ferma lui Doug și i-a împușcat pe amândoi. Doug a încercat să-l oprească, dar n-a vrut să asculte. Și acum a adunat o bandă întreagă și se duc la bârlog să-i omoare și pe ceilalți.

— Știu unde e bârlogul? întrebă Helen.

— Clyde zice că e mai sus de pământul lui Townsend.

— S-au dus la „Ultima Resursă” să-i ia pe băieții lui Harding și pe niște amici de-ai lui Clyde, muncitori forestieri, zise Ruth. Pe urmă vin toți încoace. Au și băut câteva pahare.

Luke își clătina capul uluit. Helen încerca să gândească:

— Îl sun pe Dan.

Înșfăcă o lanternă și fugi la cabană. Apucă telefonul mobil și formă numărul. Așteptă, suierând înjurături că făcea contact atât de încet.

Mama lui Luke și Ruth erau acum în prag și Luke aprindea lumina. Ochii lui Eleanor cercetau cabana. Era prima dată când vedea noul cămin al fiului ei. Între timp, Helen își dădu seama că tot ce se auzea la telefon era tăcerea:

— Fir'ar să fie!

Și-l aruncă pe masă.

— Încă n-nu s-a'ncărcat?

— Nu. Fir'ar să fie!

Și încercă să se gândească.

— Luke, du-te la poiană cu mama ta și Ruth și încearcă să le bagi mințile în cap. Eu încerc să scot puii afară.

— Helen, oamenii ăștia sunt destul de înfierbântați, o avertiză Ruth.

— Oricum n-n-o să ne asculte.

— Atunci blocați șoseaua. Faceți orice, dar împiedicați-i, câștigați puțin timp.

— Helen, tu ești singura pe care s-ar putea s-o asculte, spuse Eleanor.

— S-scot eu puii.

— N-ai mai făcut așa ceva. Trebuie să te târăști în bârlog. E periculos, dacă mama e acolo.

— Mă descurc.

— Zău, Luke...

— Pot s-o fac, Helen!

Ea ezită. Probabil că avea dreptate.

— H-haideți, să mergem!

— Ai nevoie de ceva ca să-i cari. Ia gențile tale.

Luke alergă și le trase de sub pat, începând să le golească.

— Ruth, avem nevoie de Dan. Poți să te duci în oraș să-l chemi?

— Sigur.

Helen scrisese numărul pe o bucată de hârtie și i-l dădu:

— Sună și la poliție, la Serviciul Forestier la urgențe și unde mai crezi. Spune-le că suntem în poiana cea mare, la deal de ferma Townsend.

— Nici o grijă!

Și Ruth o luă la fugă spre mașină.

Luke golise gențile de voiaj și încărca pușca.

— N-o să ai nevoie de ea.

— S-ar putea să ai tu.

Verifică dacă piedica era trasă și i-o întinse lui Helen.

— Nu, încercă ea.

— Ia-o.

Îl ascultă. Luă și ferăstrăul mecanic, îl încuie pe Buzz în cabană și porni spre mașini, după Luke și mama lui. Ruth conducea deja spre oraș. Helen lăsă pușca și ferăstrăul în mașină și-i duse lui Luke țepușa cu tranchilizant și încă o lanternă, la jeep-ul lui:

— Intră încet în bârlog. Și fii pregătit, poate să se repeadă imediat la tine.

— Știu.

— Ține țepușa în față. O să te amenințe, dar până la urmă o să-ți dea pace.

— OK, zise Luke, pornind motorul și aprinzând farurile. Aduc p-puui aici?

Helen nu se gândise la asta. Cabana era însă primul loc unde i-ar fi căutat cineva.

— Du-i acasă la Ruth, spuse Eleanor.

— OK.

— Luke? îl chemă Helen.

— Da?

— Ai grijă.

El zâmbi, dădu din cap și trânti portiera. Eleanor și Helen se urcară în mașina rămasă. Helen crezu că nu va porni. Dar la a treia cheie demară și în curând îl ajunseră pe Luke, mergând prin coridorul dintre copaci în lumina farurilor lui.

— Mulțumesc că ne-ai spus, zise Helen.

Fără să-și ia ochii de pe mașina lui Luke, Eleanor întinse mâna și o atinse cu blândețe pe umăr.

TREIZECI ȘI CINCI

Lupoaica albă se opri în gura bârlogului și doi din puii ei, cei mai mari și curajoși, îi ieșiră printre picioare în lumea luminată de lună.

Pământul scos din bârlog când fusese săpat era tare beton de bătătorit ce fusese de cei doi lupani și presărat cu excremente și țândări de oase. Unul din pui își încercă dinții pe unul, dar apoi îl lăsă jos, neimpresionat. În apropiere era ceva care mirosea mai bine.

Și mama simțise mirosul acela toată ziua. Poate că era ceva adus de cei doi lupani, deși nu reveniseră din noaptea trecută, de când îi vizitaseră oamenii. Poate era ceva lăsat de oameni. Le adulmecase venirea cu mult înainte de a-i auzi și stătuse nemișcată, ascultându-le mișcările în fața bârlogului. Auzise un clinchet și mirosea obiectul acela și acum, amestecat cu boare de carne proaspătă. Avea aceeași adiere aspră și artificială ca și lucrul acela care-i prinsese mai demult piciorul.

Dar puii nu știau asta. Ei nu miroseau decât carnea. Încercaseră toată ziua să iasă din bârlog și-i oprise mereu, întorcându-i. Dar după atâtea ore de așteptare zadarnică a lupilor care trebuia să aducă mâncare, cu șase guri flămânde trăgând-o de țâțe, era înfometată și se înduplecă în sfârșit.

Primul pui se împletici foarte decis spre miros și mama îl urmă, împingându-l și pe celălalt pui înainte spre primul lui ospăț. În spatele ei, încă doi pui stăteau în gura bârlogului, clipind la lună.

Era o bucată de carne albă și mirosi și le văzu și pe celelalte, la fel, la câțiva metri într-o parte și în alta. Adierea aceea nefirească venea de la o linie care unea bucățile de carne, un lucru omenesc. Ezită și adulmecă.

Puiul adulmece însă carnea. O împinse cu nasul și o trase pe pământ. Mama văzu linia mișcându-le și se alertă ca în fața unui șarpe veninos. Era pericol, acum știa. Și nu era un șarpe. Dintr-un salt, fu lângă pui.

Dar acesta apucase deja carnea în gură și mușcă.

Luke le făcu semn când porni în jos și Helen aprinse farurile și o ținu drept spre poiană. El își lăsă mașina în ascunzătoarea obișnuită, luă gențile și țepușa și o luă la fugă printre copaci.

Drumul era accidentat. Ținea raza lanternei în jos și călca în zona luminată. Erau pietre, rădăcini și crengi rupte de vânt și își prinse de mai multe ori un picior, căzând în tufisuri.

Încercă să-și dea seama cât timp avea.

Dacă plecaseră de la „Ultima Resursă”, vor veni dinspre nord. O vor lua pe drumul care ocolea proprietatea lui Townsend și intra în pădure, apoi vor coti la stânga pe drumul forestier. Dar dacă nu știa când plecaseră, nu avea rost să încerce să calculeze. Nu știa decât că trebuie să alerge.

În sfârșit, văzu printre copacii din față cercul luminat de lună al poienii. Stinse lanterna și pescui în buzunar

după telescopul lui Dan, apropiindu-se de marginea poienii. Se opri și ajustă telescopul și în clipa aceea, lupul începu să latre.

Era femela alfa. Stătea la câțiva metri de intrarea bârlogului și lătra la el. În spatele ei se vedea mișcare și abia după câteva momente își dădu seama că erau puii. Se strecurau în bârlog. Erau mult mai negri decât mama lor și nu-i putu număra. Mama îi mâna înăuntru, dar nu părea dornică să-i urmeze.

Când intră și ultimul, începu să patruleze, uitându-se tot timpul la Luke și lătrând. Din când în când se ducea și se apleca să adulmece. Apoi ridica botul și lătra și acum își încheia fiecare lătrat cu un urlet. Luke ar fi vrut să tacă. Le dădea de veste tuturor că era acolo.

Lăsă telescopul și intră în poiană. Lupoaița era la vreo cincizeci de metri și pe măsură ce se apropia de ea, își pierdea siguranța. Fugea câțiva metri cu coada în jos, apoi părea să-și adune iar curajul și se întorcea, lătrând și urlând la el. Luke vedea în lumina lunii ceva întunecat în locul unde se tot întorcea. Și acum auzi, când se opri lupoaița din lătrat, un scâncet și o schelălăială care nu veneau de la ea.

Parcurgând ultimii metri până la bârlog, mama fugi. Se opri la vreo douăzeci de metri, privind-l. Acum tăcuse. Se auzi altă schelălăială. Aprinse lanterna:

— Doamne sfinte! murmură.

Helen își parcase mașina de-a curmezișul drumului și ascunsese cheile sub o piatră din apropiere. Nu prea semăna a blocaj de șosea, dar bradul pe care-l tăiasc ea ferăstrăul mecanic și-l prăvălise în fața mașinii sporea

eficiența baricadei. Acum îl tăia pe al doilea și talașul fășnea puzderie în lumina lanternei lui Eleanor.

Termină într-un minut și dându-se înapoi, o avertiză pe Eleanor. Copacul se înclină și căzu exact unde dorise, apoi tăcerea sfâșiată a pădurii se țesu la loc.

Se aflau la un kilometru și jumătate de poiană, spre nord. Helen alesese locul acela pentru că se vedea bine toată porțiunea drumului care șerpuia până în vale în curbe abrupte. De acolo puteau observa de departe orice mașină. Până acum, nu apăruseră.

Helen puse ferăstrăul în mașină, în spate. Eleanor îi dădu lanterna.

- Te deranjează dacă o sting, să nu consum bateriile?
- Nu. Îmi place în întuneric.

Părea perfect calmă și Helen se întrebă cum reușea. Inima ei o luase razna. Stătură amândouă lângă mașină un timp, tăcând și privind luna. O bufniță chema dintr-un copac de sus, din pădure.

- Nu ți-e frig? întrebă Helen.
- Mi-e bine.
- Aș da orice pentru o țigară.
- Pe vremuri mă pasiona și pe mine fumatul.
- Păi, se spune că fumează numai soiul cel mai bun de femei...

- Și soiul cel mai rău de bărbați.
- Atunci, dacă ne lăsăm, asta ne face mai rele?
- În nici un caz.

Răseră amândouă, apoi tăcură din nou.

- Poate nu mai vin, spuse Helen.
- A, ba da, se încruntă Eleanor. De ce crezi că urăsc oamenii atât de mult animalele astea?
- Lupii? Nu știu. Poate seamănă prea mult cu noi.

Ne uităm la ei și ne vedem pe noi. Ființe sociale, grijulii, iubitoare, care din întâmplare sunt și niște ucigași teribili.

Eleanor chibzui un pic:

— Poate și din invidie?

— De ce?

— Pentru că ei fac încă parte din natură și noi am uitat asta.

Părea gata să continue, dar privirea îi fu atrasă de o mișcare din vale:

— Vin, spuse.

O pereche de faruri se vedea la prima curbă. Inima lui Helen începu din nou să bată nebunește. Cele două femei priviră cum alt vehicul apărea pe drum, apoi altul. Auzeau și zgomotul motoarelor și lătrat de câini. Veneau mai multe camionete. Cinci, șase... opt cu toate, urcând în convoi:

— Gata, asta e, rosti Helen.

Buck nu numărase, dar socotea că erau în jur de douăzeci, inclusiv câțiva de care nu-i părea bine. Cei doi băieți Harding și tăietorii de lemne cu care băuseră la bar erau amețiți destul de tare. Unii își luaseră băutura cu ei și fusese nevoit să se oprească pe drum și să le spună să nu mai cânte și să chiuie dacă nu voiau să-i trimită acasă. Pe de altă parte, unde-s mulți, puterea crește. Nimeni nu va putea băga tot orașul la închisoare.

El și Clyde erau primii, în mașina lui Clyde, cu un muncitor forestier vârat între ei ca să le arate drumul. Era unul dintre indivizii care merseseră cu o noapte înainte cu ginerele lui să întindă blestematul ăla de laț. Trebuia să vâre niște otravă sau benzină în gaură și gata. Oricum, vor îndrepta cu toții lucrurile acum.

Mânia lui Buck se mai distilase. Când împușcase cei doi lupi, era atât de furios încât nici nu-și dădea seama ce face. Parcă i-ar fi explodat ceva în cap, toată presiunea care se acumulase înăuntrul lui în lunile cât fusese umilit, respins și lovit. Acum însă, fumul se risipise și mânia se încinsese ca un fier roșu în el, înălțându-se neclintită.

— Uite, spuse Clyde. A ajuns altcineva înainte.

Parcurgeau ultima curbă și drumul se nivela. La vreo două sute de metri în față stătea cineva cu o lanternă. Apoi, în lumina farurilor, văzură drumul barat de copaci și o mașină parcată în spatele lor.

— Ce...? se miră Clyde. E femeia cu lupii. Și cine dracu' e cu ea?

Buck văzuse deja cine era. O recunosc și Clyde și se întoarse spre el:

— Cristoase, ce caută Eleanor aici?

Buck nu răspunse. Sigur că ea se dusese la Helen Ross și-i spusese ce se întâmpla.

Propria lui soție.

— Oprește aici, zise.

Parcară la vreo cincisprezece metri de blocaj și Helen Ross ieși dintre copaci și veni spre ei, apărându-și ochii cu mâna de lumina farurilor. Buck se dădu jos și merse încet spre botul mașinii. Se rezemă de capotă, așteptând-o. Ceilalți bărbați coborau și veneau în spatele lui, să vadă ce se întâmplă. Câinii lui Abe Harding se omorau lătrând.

— Bună seara, domnule Calder.

Nu-i răspunse. Privind-o, își dădu seama că mica javră era speriată.

— Domnule, îmi pare rău, dar drumul acesta a fost blocat.

- Așa? Din ordinul cui?
- Serviciul SUA de Protecție a Animalelor Sălbatic.
- Țasta e un drum public.
- Știu, domnule.

Acum venea și Eleanor din spatele ei. Fără îndoială, credea că-o să-l facă un maimuțoi în fața tuturor. Nici nu se uită la ea.

- Craig? strigă, privind-o pe Helen Ross. Craig e aici?
- Da! strigă Craig Rawlinson, făcându-și loc în față.
- Buck? încercă Eleanor, dar el o ignoră.
- Șerife Rawlinson, femeia asta are autoritatea de a închide un drum public?

— Nu, dacă nu are o hârtie care s-o autorizeze.
 — Buck, repetă Eleanor. Te rog. E momentul să te oprești.
 — Să mă opresc? râse el. Scumpo, abia am început.
 Individua aceea, Ross, se întoarse spre Craig Rowlinson:
 — Nu-mi vine să cred că îi ajuți pe acești oameni să comită un delict.

— Din câte văd, dumneata ești singura care comite un delict aici. Obstrucționezi o șosea publică.

Ross arătă spre Buck:

- Omul acesta tocmai a împușcat doi lupi...
- Toți râseră. Ea continuă totuși:
- Ar trebui să-l arestezi, nu să-l ajuți să mai omoare și alții.

— Nu știu despre ce vorbești. Acum fă stânga împrejur și ia-ți mașina din drum, dacă nu vrei să fii dumneata arestată.

Se întinse să-o apuce de umăr, dar ea să dădu înapoi și-l lovi cu putere în piept, făcându-l să se clatine. Unul din tăietorii de lemne scoase un chiot sarcastic.

— Face fițe mititica, nu? strigă Wes Harding.

Toți râseră din nou.

— De ce nu vă maturizați o dată? țipă Helen.

Eleanor făcu un pas înainte și-i puse mâna pe umăr:

— Ce-i cu voi, băieți? întrebă ea. Pe unii dintre voi vă cunosc de când erați copii. Le știu pe mamele voastre. Cred că cel mai bine ar fi să vă duceți cu toții acasă.

Timbrul vocii ei, tonul calm și rațional îi făceau lui Buck sângele să fiarbă.

— Nu potolește nimeni căinii ăia? Clyde?

— Da, domnule.

— Dă la o parte afurisiții ăștia de copaci.

Luke încerca de zece minute să scoată cârligele din gura puiului, dar capetele zimțate erau bine înfipite și nu le putea desprinde fără să-i facă și mai mult rău. Reușise să scoată toată carnea din gâtul miciei vietăți, ca să nu se sufoce, dar asta era tot. Știa că în cele din urmă, va sângera până va muri și dacă mai pierdea mult timp, vor fi pierduți și ceilalți, așa că-l așează din nou pe pământ, agățat de sârmă ca un pește.

Mama lupoaică lătrase și urlase la el tot timpul din poiană, patrulând continuu, gândind fără îndoială că-i ucidea puiul. O auzea și acum, din bârlog.

Se strecura încet pe burtă în tunel, ținând lanterna în față. Era mai îngust decât cel în care coborâseră el și Helen astă-vară și părea și mai lung, având cotituri pe unde animalul nu putuse săpa din cauza pietrelor. Se simțea un miros slab de amoniac, întărindu-se pe măsură ce înainta. Bănuia că era de la urina puilor și că se apropia de cuib.

Ținu țepușa în față, în lumina lanternei, în caz că lupoanca ar fi intrat pe cealaltă gură, printre stânci. Nu

știa câți pui va găsi. Helen spunea că uneori pot fi nouă sau zece.

Apoi îi auzi deodată scâncind și după o clipă, târându-se pe ultima cotitură, îi văzu în raza lanternei. Stăteau în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, într-o grămadă întunecoasă și pufoasă, clipind și scâncind în lumină. Nu-și dădea seama câți erau. Cinci, șase, cel mult.

— Hei, voi, spuse blând. E OK. Toată lumea o să fie OK.

Lăsă jos țepușa și lanterna și scoase geanta pe care o înghesuisese în pieptul cămășii. O deschise și își făcu loc spre pui cu coatele. Erau cinci și se întrebă dacă-i putea scoate într-un singur drum. Dar tunelul era îngust și nu voia să riște să-i rănească. Se hotărî să scoată trei, apoi să se întoarcă după ceilalți doi.

Se întinse și-l luă pe primul. Avea blana moale și ciuflită toată. Îl privi în ochi și lătră subțire.

— Știu, știu, zise Luke. Îmi pare rău.

— Mută-ți mașina, spuse Buck Calder.

— Nu.

Helen îl înfrunța cu brațele încrucișate, încercând să pară dură și oficială. Capul îi ajungea până la jumătatea pieptului lui. Simțea că încep să-i tremure genunchii. Se rezema cu spatele de portieră și-i părea rău că nu o închuisese înainte de a ascunde cheia. Pierduse noțiunea timpului. Dar știa că Luke avea nevoie de mai mult pentru a scoate puii.

Eleanor renunțase să mai apeleze la soțul ei și încerca acum să-și convingă ginerele să înceteze, dar acesta dirija îndepărtarea celui de-al doilea arbore. Primul fusese ridicat deja de pe șosea de frații Harding. Hicks stătea în apropiere, clătănând din cap, fără să se uite la ea.

— Hei, javră! zbiră cineva. Mută-ți mașina! Și înjură. Helen îi aruncă o privire și văzu că era amicul ei bărbos din curtea tribunalului. El și câțiva tovarăși de-ai lui își scosese armele, în timp ce alții rupseseră crengi, le înveleau capetele în cărpe și le înmuiau în motorină.

— Hei! E grozav, băieți, spuse Helen. Nu aprindeți și o cruce, ca Ku-Klux-Clanul?

— Te oferi să te urci pe ea?

— Craig? strigă Buck. Mașina asta reprezintă o obstrucție?

— Bineînțeles. Bruce se întoarse din nou spre ea.

— Ai de gând s-o muți?

— Nu.

El se uită înăuntru peste umărul ei:

— Dă-mi cheile.

Întinse mâna poruncitor și Helen abia rezistă tentației de a-i scuipa în palmă. Peste umărul lui, o vedea pe Eleanor vorbind cu Abe Harding, spundându-i că avea și așa destule necazuri și că va intra în închisoare pentru multă vreme. Acesta n-o asculta. Cel de-al doilea copac fusese remorcat de camioneta băieților lui, în spatele căreia cei doi câini încă mai făceau gălăgie, clătănind din dinți.

Torțele fuseseră aprinse.

Buck Calder încercă să prindă mânerul portierei, dar Helen îl blocă. Își aminti deodată când mai stătuse lipită de mașină în fața lui și se părea că-și aminti și el, pentru că se depărtă puțin, ieșind din raza genunchiului ei.

— Clyde? Leagă asta cu o funie, comandă el, îndepărtându-se.

— Ce, femeia sau mașina? strigă Ethan Harding, în râsetele tuturor.

Cineva-i dădu o funie lui Hicks și acesta se îndreptă

spre mașină. Helen se întoarse și trase de portieră. Băgă mâna înăuntru și scoase pușca lui Luke.

O îndreptă spre Hicks și o armă. El se opri și se făcu liniște. Buck Calder era cu spatele, dar se întoarse încet și văzu pușca. Helen înghiți greu:

— Plecați acasă. Toată lumea.

Toți o priveau încremeniți. Eleanor arăta speriată pentru prima dată. Calder se încruntă și porni spre ea, așa că mută țeava puștii în direcția lui. Încetini, dar nu se opri:

— De unde ai luat pușca?

Helen nu-i răspunse. Respira prea repede și știa că vocea îi va da de gol spaima, dacă nu cumva aceasta se vedea deja prea bine. El se apropie până la câțiva centimetri de țeava armei:

— Cum îndrăznești? șopti. Cum îndrăznești să mă ameninți cu pușca fiului meu mort?

Închise mâna pe țeavă, luându-i-o.

Când ieși cu primul transport de pui, mama lupoaică era chiar la gura bârlogului și crezu o clipă că-l va ataca. Ea se retrase, lătrând și mârâind la el cu colții și gingiile dezgolate. Luke țipă și-o amenință cu țepușa și abia atunci se retrase.

Dar stătea doar la vreo douăzeci de metri, lătrând, și Luke se gândi că dacă lăsa puii scoși la gura bârlogului, putea să-i care de acolo până-i aducea el pe ceilalți. Poate ar trebui să-i ducă la jeep ca să fie sigur. Dar probabil că nu avea timp și oricum, cât era plecat, lupoaica se putea face nevăzută cu ceilalți.

Înghesui geanta cu scâncete într-o crevasă dintre stânci și căută pietre mai mici să astupe accesul la ea. N-o vor

opri să ajungă la ei, dar poate o să-i dea timp destul. Tot timpul încerca să nu audă schelălăitul puiului agățat de sârma care, descoperi acum, era întinsă într-un cerc mare în jurul bârlogului.

Se minuna de mintea care putuse născoci așa ceva.

În cele din urmă, nu mai putu suporta schelălăitul. Deși știa că n-ar trebui să mai risipească alt timp prețios, încercă din nou să-i scoată cârligul din gură, în timp ce mama alerga în jurul lor înnebunită. Dar tot nu reuși.

Apoi lupoaica tăcu și Luke auzi altceva. Un zgomot îndepărtat de motoare și lătratul unui câine. Ridicând ochii spre capătul poienii, văzu faruri străbătând cerul.

Lăsă puiul, apucă lanterna și geanta goală și se scufundă din nou în bârlog.

Mașinile și camionetele parcară în capătul poienii și toți coborâră. Majoritatea aveau puști și cei neînarmați țineau lanterne și torțe. Abe își ținea câinii în lesă și aceștia lătrau mai turbăți ca oricând.

Buck stătea lângă camioneta lui Clyde, ținând în mâini pușca lui Henry. Încă îi clocotea sângele când se gândea că mica târătură îl amenințase cu ea. Simțea nevoia să-i ardă un pat de pușcă peste mutrișoara aia drăguță de pupătoare de iepuri. Bine că fusese Craig Rawlinson acolo s-o dea la o parte în timp ce-i scoteau tomberonul de mașină din drum. Simțea cam același lucru și față de Eleanor, care luase partea javrei împotriva propriului ei soț. Era de necrezut.

Din tact, Rawlinson spusese că rămânea cu ele. Buck știa că astfel va putea susține mai târziu că nu știuse ce puneau la cale.

— Ei, unde e? întrebă.

Clyde îi arătă în vale, peste poiană:

— E o plombă acolo în mijloc, la vreo două sute de metri. Vezi stâncile?

— Aha.

— Bârlogul e dedesubt!

— Uite! zbiră Wes Harding. E unul chiar acolo!

Arăta spre marginea poienii. Toate lanternele se îndreptară într-acolo. Nu toate aveau bătaie atât de lungă, dar lumina era suficientă pentru a vedea limpede ca ziua un lup alb care se uita spre ei. Și mai avu și tupeul să înceapă să urle la vederea lor.

Buck ridică pușca, dar alți trei-patru eroi fură mai rapizi și un concert de împușcături răsună.

Era imposibil de spus câte gloanțe o nimeriseră, dar fu pur și simplu secerată. Era moartă înainte de a se prăbuși:

— Ascultați! strigă Buck. Am o treabă de terminat aici. Am curățat două bestii de-astea azi și dacă o să meargă cineva la închisoare, ăla sunt eu, OK? Dacă mai apare vreunul, e al meu. S-a înțeles?

Toți murmurară aprobator.

— Abe și cu mine o să fim colegi de celulă. Așa e, Abe?

Abe nu zâmbi.

— OK. Aveți lopeți și benzină?

Tăietorii strigară că aveau.

— Atunci, hai.

Era foarte ușor de coborât la prima vedere, dar drumul se dovedi destul de anevoios. Trebuiau să se cațere peste copaci doborâți și cioturi și să se ferească de rădăcinile care-i împiedicau. Buck îl lăsă pe Clyde să meargă în față cu lanterna. Trase piedica de la pușca lui Henry

și ținea ochii numai pe bârlog. Nu avea de gând să-i lase din nou pe bețivii ăștia să i-o ia înainte dacă mai apărea vreun lup.

Parcurseseră aproape jumătate din poiană și vedea clar deschizătura neagră a bârlogului pe pământul luminat alb de lună. Apoi văzu forma schimbându-se. Era alt lup. Nu vru să strige, pentru că știa că vor trage și ceilalți, fără să țină cont de ce le spusese.

Îi șopti însă lui Clyde să se oprească.

— Iese unul afară. Când îți spun, pune lumina pe el.

Ridică pușca și luă în cătare conturul mișcător care ieșea din bârlog.

— Acum!

Exact în clipa în care fasciculul de lumină atinse ținta, Buck trase și împușcătura răsună peste munți.

Urmă un strigăt pătrunzător, teribil.

Și Buck și toți cei care-l auziră știură că nu ieșise din gâtlejul unui lup.

*

— Luke? Luke?

Îl striga luna și nu înțelegea de ce sau ce dorea de la el. Și nu pricepea nici de ce se pierdea într-un vârtej roșu de nori și apoi deodată, iar scotea capul. Dar norii aceștia erau mult mai apoși decât norii și mai aproape, parcă erau în ochii lui. Și descoperi că putea să-i controleze, pentru că atunci când i se umpleau ochii și se înroșea luna, nu trebuia decât să clipească și iarăși luna se limpezea și o auzea strigându-l.

— Luke? O, Doamne. Luke?

Semăna cu vocea tatălui, dar nu putea fi el, pentru că tata se lepădase de el. Și mai erau și alte voci, pe care nu

le recunoștea și uneori umbrele le alunecau peste lună și ar fi vrut să plece și să-l lase singur ca s-o poată privi.

Se gândi să le spună, pentru că știa că avea o voce. I-o găsise Helen. Dar nu știa unde era. Poate o luase ea cu împrumut. În gât, unde o avea de obicei, era un fel de spațiu rece, ca o gaură în pătura de omăt. Numai asta simțea. Și când clipea, un ochi era caraghios, parcă nu mai era sigur că vedea cu el. parcă avea o umflătură udă acolo, pe care nici clipitul n-o alunga.

Clip-clip-clip.

Acum venea altă lună pe cer. Sau poate era o stea sau o cometă. Dar era mai jos și foarte, foarte strălucitoare. Orbitor de strălucitoare. Îi rănea ochiul. Și o și auzea tare, mai tare și mai tare.

Clip-clip-clip-clip.

Apoi și aceasta și luna se umplură iar de nori roșii.

Nu erau nori. Erau perdele, perdele roșii care se închideau peste cer. Și nu mai putea să le dea la o parte cli-pind. Cineva încerca să-l ajute, dar tot se închideau.

Perdele de purpură.

Clip-clip-clip-clip-clip-clip.

Ea unde era?

Voia ca ea să-i aducă vocea ca să-i vorbească și s-o atingă și să simtă mai mult decât gaura aceea rece în gât. Ce mulți oameni erau acolo! Parcă mai veniseră unii și băgau în el niște bețe și-i puneau pe față ceva ca o mască.

Dar unde era Helen?

Doar pentru o clipă, i se păru că-i aude vocea printre celelalte, chemându-l pe nume. Dar îl ridicau și-l duceau și perdele roșii se închiseră pentru ultima dată.

Poate când se vor deschide, ea va fi acolo. Poate va fi și el acolo, lângă ea.

Două statui de piatră, mână în mână.

V A R A

TREIZECI ȘI ȘASE

Eleanor stătea singură în cafenea de la mall, sorbind dintr-un pahar cu sifon și privind oamenii în vacanță. Era sărbătoarea de 4 iulie și locul gemea de cumpărători. Cafenea era într-un colț, lângă lifturi și înăuntru se serveau tot felul de mâncăruri tradiționale, desigur, rapide și prăjite. În jardinieră se aflau rămurile verzi de plastic și mesele erau și ele din plastic alb, fiecare cu umbrela ei albastră cu alb, element care o nedumerea pe Eleanor, deoarece cafenea era acoperită și închisă etanș în complexul comercial. Poate erau menite să-i protejeze pe consumatori împotriva proiectilelor potențiale aruncate din lifturi.

La masa de lângă ea, un grup de adolescente încercau produsele de machiaj și oja pe care tocmai le cumpăraseră. Din când în când, izbucneau toate în râs sau strigau în cor pe cineva pe care-l văzuseră la lift. Chelnerița le atrăsese de două ori atenția să păstreze liniștea. La altă masă, doi soți tineri hrăneau două fete blonde identice, care se răsăteau în cel mai minunat cărucior dublu pe care-l văzuse Eleanor.

Se uită la ceas. Întârziase zece minute. Poate că nu reușea să găsească locul. Urăse întotdeauna magazinele

mari, dar când o sunase, ea nu se putuse gândi la alt loc de întâlnire. Mall-ul era chiar peste drum de apartamentul unde stătea cu chirie.

Perspectiva de a-l revedea pe Buck după toate aceste săptămâni nu-i inducea nervozitate, ci doar tristețe. Ultima dată se văzuseră la spital în noaptea accidentului, când chirurgii se luptau să salveze viața lui Luke. Eleanor nu fusese în stare atunci nici să se uite la Buck și cu atât mai mult să-i vorbească. Dar astăzi avea de gând să se poarte altfel.

Când o sunase, avea vocea atât de schimbată încât nici nu-l recunoscuse. Fusese nevoit să-și spună numele și se gândise că era atât de ciudat să nu-l mai cunoască după toți anii lor de căsnicie.

Acum îl văzu, trecând pe lângă vitrinele bulevardului, însoțit de umbră. Avea capul ușor înclinat și fața ascunsă pe jumătate de borul pălăriei. Mergea nesigur, aproape stânjenit, de parcă nu era locul lui acolo. Purta o cămașă albastră-deschis cu capse și blugi negri care cam atârnav pe el. Când se apropie, observă cât de mult slăbise.

Fetele de la masa alăturată plătiseră și ieșeau din cafea și una din ele, neatentă, se ciocni de Buck. El se clătină și păru gata să cadă. Dar rămase în picioare. Fata se scuză și fu atrasă repede afară de prietenele ei. Eleanor le văzu chicotind și tachinând-o.

Buck rămase lângă intrare, ridicându-și puțin pălăria și privind chipurile. Trebuia să-i facă semn cu mâna ca s-o vadă.

— Iartă-mă că am întârziat, îi spuse venind la masa ei. Am încurcat intrările.

— E OK, zâmbi Eleanor.

El se așeză și când veni chelnerița, ceru o cafea și o

întrebă ce dorea. Ea spuse că se mulțumea cu sifonul. După ce plecă femeia, rămaseră amândoi tăcuți, fără să știe cum să înceapă.

— Deci, ai avionul mâine? întrebă el într-un târziu.

— Luni.

— Așa, luni. Mergi la Londra.

— Prin Chicago.

— A. Pe urmă...

— Stăm o săptămână în Irlanda și pe urmă mergem la Paris, la Roma, ne întoarcem la Londra câteva zile și apoi venim acasă.

— Chiar că e o excursie.

— Știi că mereu mi-am dorit să călătoresc, zâmbi Eleanor.

— Da.

— Cred că Lane abia așteaptă.

— Da, mi-a spus și mie. E bine să petreceți puțin timp împreună.

— Da.

Cafeaua lui Buck sosi și el o privi și o amestecă multă vreme, deși nu era nevoie, pentru că bea întotdeauna cafea neagră, fără zahăr. Astfel avu timp să-l studieze. Arăta aproape stors. Pe bărbie avea un petec de țepi cenușii pe care nu-i găsisse cu lama. Cămașa arăta necălcată.

— Lane mi-a spus că e foarte frumoasă casa pe care ți-o cumperi în Bozeman.

— E încântătoare. Mică, știi, dar n-am nevoie de una mare.

— Nu.

— Ai auzit că Ruth se mută la Santa Fé?

— Mda, dădu el din cap. Mda, am auzit.

Tăcură din nou. Muzica din complex se întrerupse

scurt pentru a fi difuzat anunțul că se pierduse un băiețel. Li se spunea părinților unde să vină să-l recupereze.

— Știi, Eleanor, între mine și Ruth, chestia aia de fapt, niciodată...

— Lasă, Buck. A trecut.

— Da, dar...

— Au trecut toate.

El dădu din cap, cu ochii la ceașcă. Se apucă să amestece din nou în ea:

— Oricum, zise.

— Cum merg treburile la fermă?

— Bine. Destul de bine. Am lăsat o mulțime de lucruri pe mâna lui Kathy.

— Mi-a spus.

— E cineva fata asta. E un fermier de două ori mai bun decât va fi Clyde vreodată.

— O să învețe și el.

— Poate.

— Micul Buck crește foarte repede.

Buck râse:

— Da! Da, se dă bine pe brazdă. Într-un an-doi, o să se ocupe de toate.

Sorbi în sfârșit din cafea. Eleanor îl întrebă când era procesul lui.

— Septembrie, așa se discută. Ți-a spus Kathy de Clyde?

Eleanor dădu din cap. Îi găsiseră amprente pe lațul acela oribil. Dar pentru că Buck pledase „vinovat” pe toată linia, acuzațiile împotriva lui fuseseră pur și simplu retrase. Eleanor știa că fiica ei nu-și va ierta niciodată că-i arătase lui Clyde cum funcționa lațul.

— Ai idee ce sentință vei primi?

— Nouă luni—un an, poate mai mult. Drept să-ți spun, nu-mi pasă cât o să fie.

— Of, Buck.

Îi veni să-i ia mâna peste masă. Dar n-o făcu. Îi văzu fața contractându-se, încercând să-și oprească lacrimile. De parcă n-ar fi fost pedepsit destul, se gândi.

— Când mă gândesc la Luke, eu...

— Zău, Buck, nu.

— Nu. Știu.

Trase aer adânc în piept și stătu așa un moment, apoi oftă din rărunchi, ușurându-se. Revenindu-și, pufni și se uită în jur. Se forță să râdă:

— Oricum, băieții lui Abe zic că-i ca-n tabără acolo. Se pare că bătrânul nu s-a distrat în viața lui așa de bine.

Eleanor zâmbi. Pleca și cuplul cu gemenele. Se uită la fața lui Buck în timp ce privea fetițele purtate în cărucior. Una dintre ele îi zâmbi luminos, aducându-i din nou lacrimi în ochi. Era tot timpul la limită cu nervii. Eleanor stătu liniștită, așteptând să-i treacă. Și în sfârșit fu capabil s-o privească în ochi:

— Tot ce voiam să-ți spun e... Îmi pare rău, Eleanor. Îmi pare foarte rău.

Intrând în munți atât cât îi puteau duce șoselele asfaltate, văzură pe cerul răsăritului o geană trandafirie. Cu două ore înainte, Hope părăsise un oraș fantomă și trecând râul, se uitase la biserică și se gândise la ziua aceea de acum un an când Dan îi povestise de drumul din cranii de lup.

De data aceasta, nici el nici Helen nu mai vorbeau. Singurii ochi care-i urmăriră coborând pe strada principală erau ai unei pisici negre ce se opri să-i cântărească în lumina slabă, apoi se grăbi să traverseze.

Închiriaseră o dubă verde-închis, fără alte semne pe ea decât urmele de noroi ce le trădau efortul de noapte. După ce terminau, Dan avea s-o ia la cabană și s-o încarce cu tot ce rămânea. La căderea nopții, cabana va fi la fel de goală ca atunci când se mutase. Șoarecii vor fi din nou stăpâni.

Drumul se stricase și printre dâmburi și hârtoape, du-bița se zguduia toată. Helen auzea zgomotul metalic al cuștilor ce se loveau în spate. Nu mai urcase aici din ziua în care Luke îi arătase primul bârlog al lupilor. Își amintea expresia de pe chipul lui prăfuit când ieșise din tunel și cum îi spusese că ar fi fost fericit să moară acolo.

— Cred că doar până aici putem urca, zise Dan.

— Pare un loc destul de bun.

— OK.

Drumul era luat din nou în stăpânire de ierburi proaspete și de flori și părea că se sfârșește într-un mic platou stâncos. Acesta se prăbușea către est într-un horn abrupt, presărat cu pietre. Mai jos, în lumina deșteptată, Helen văzu o poiană plină de flori de culori nedeslușite și dincolo de ea, luciul alb al unui pârau încă umflat după dezhgeț.

Dan întoarse duba cu spatele spre horn. Opri motorul și o privi:

— Ești bine?

— Da.

— Ca pe timpuri, nu? Prior și Ross, echipa alfa.

Ea zâmbi:

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă.

— Cu viața mea? Nu știu. Poate o să-mi găsesc o slujbă ca lumea. Mama spunea mereu că ar trebui să „lucrez cu oameni” și eu ziceam, bine, mă fac legist.

— Deci nici pe atunci nu făceai glume prea bune.

— Așa e.

Dan își înaintase demisia a doua zi după ce Luke fusese împușcat. Fusese rugat să rămână, pentru că nu purta nici o vină pentru ce se întâmplase, dar el spusese că-i ajungea; se „lupise” destul. Se învoise să mai rămână până-i găseau un succesor. Acesta urma să înceapă lucrul luna viitoare.

— O să mai stau prin părțile astea până termină Ginny liceul și pe urmă cred că o să mă mut.

Tăcură un moment, apoi Dan scrută cerul:

— Se luminează. Ar fi bine să începem spectacolul. Gata?

— Cum să nu?

Coborâră și se duseră la spatele dubei. Helen îi ținu lanterna ca să vadă să descuie zăvorul ușilor mașinii. Dan trase apoi mânerul și le deschise larg.

Dădură jos prelatele și lanterna prinse în sclipirea ei două cuști de aluminiu, alăturate. Erau similare cuștilor folosite pentru a aduce lupi din Canada în Yellowstone. Semănau cu niște navete perforate, lungi de un metru și ceva și înalte de unu, cu ușă glisantă. Din colțuri ieșeau capetele barelor folosite pentru a fi cărate.

— Sper că le-a spus și lor cineva ce pălesc lupii prin părțile astea, zise Dan.

— Păi n-ai afirmat tu că ăștia sunt lupi vegetarieni?

— Păi sunt, dar dacă-i apucă așa, o toană?

Helen nu avea de gând să întrebe de unde erau lupii. Dan făcuse toate aranjamentele. Nu știa decât că sunt o pereche alfa, nemarcați, fără zgărzi, de nedetectat. Îi luase cu Dan înainte de miezul nopții dintr-un loc aflat la zece kilometri sud de frontiera canadiană. Nu se întâl-

niseră cu nimeni acolo. Cuștile îi întâmpinară singure, acoperite cu prelate și câteva crengi.

Helen se duse la prima și trase mânerule:

— Gata?

— Da.

— Unu, doi, trei, sus.

O puseră în capătul pantei și apoi o aduseră și pe cealaltă. Le descuiară și glisară ambele uși. În spatele fiecăreia mai era câte o ușă de gratii verticale, prin care putură vedea două perechi de ochi de ambră, cercetându-i precauți.

— Bună dimineața, fraților, spuse Dan. E ora patru dimineața și se dă deșteptarea. Câte unul sau amândoi o dată? o întrebă pe Helen.

— Amândoi.

Numărare din nou până la trei și deschiseră ușile interioare. Pe moment, nu se întâmplă nimic. Apoi lupii se lansară din cuști ca două securi indiene Tomahawk. Alțizară pe pietrișul colțuros, dar nu căzură și nu se clătinară, ci se avântară întins pe pantă. Amândoi erau cenușii, de culoarea pietrelor umbrite pe care alergau.

— Se pare că sedativul nu mai are efect, spuse Dan.

La jumătatea hornului se opriră și deși era greu să fii sigur în zorii zorilor, părură că se uită înapoi. Helen începu să suspine.

Dan se duse și-o luă în brațe:

— Hai, lasă. E OK:

— Știu, știu, îmi pare rău.

Când ochii i se limpeziră de lacrimi, lupii dispăruseră din raza vederii.

*

Opriră în fața cabanei sub cerul luminat și senin, perfect albastru. Soarele zvânta roua de pe florile de primăvară ce împestrițau panta către lac. Buzz veni săltând spre ei și pentru că nu știa duba, lătră tare până coborî Helen, apoi veni gudurându-se și dând din coadă în semn de scuză. Mergând spre cabană, simțiră aburii micului dejun.

Luke aștepta în prag.

Zâmbea mijindu-și în soare ochiul sănătos. Petecul negru cu care era acoperit celălalt încă o mai șoca pe Helen. Dar era sigură că în timp, i se va părea răpitor.

Văzu că ea plânse și le ieși în întâmpinare, înconjurându-i cu brațele pe amândoi. Stătură toți trei strânși unul în altul, în tăcere, cu capetele plecate într-o comuniune mută, cu Buzz sărind pe ei nedumerit.

Glonțul îl lovise în gât, într-o parte. Trecuse prin carne, apoi lovise o stâncă și se sfărâmasă, trimițându-i în ochiul stâng o schijă de mărimea unui vârf de săgeată. Pierduse mult sânge până când venise elicopterul și-l transportase la spital. Faptul că supraviețuise nu era de parte de miracol.

Rana de la gât nu fusese prea devastatoare. Îi operaseră ochiul mai multe ore și reușiseră să-l salveze, deși Luke nu avea să mai vadă niciodată bine cu el. Când își reveni, primul lucru pe care-l întrebă fu ce se întâmplase cu puii.

Numai cel prins în capcană murise. Ceilalți fuseseră duși în Yellowstone și adoptați cu succes. Tatăl lui Luke le spusese polițiștilor unde era remorca prinzătorului. Și mai târziu, un pădurar îi descoperi snowmobila într-un luminiș aflat mai sus de pâraul Wrong. Dar nu se mai găsi nici o urmă de-a bătrânului în persoană.

Luke ar fi vrut să meargă în noaptea asta cu Dan și

Helen să ia și să elibereze lupii. Dar Dan îi spuse că dacă se întâmpla ceva neașteptat, era mai bine ca el să nu fie amestecat.

— Deci a mers OK?

— Ca în vis.

— Îmi pare rău că nu mai stăm să-i auzim urlând.

— Poate că-i veți auzi cândva, zise Dan.

— Sper că vă e foame.

— De lup.

Stătură pe iarbă în fața cabanei și mâncară ouă cu suncă și chifle, însoțite de cafea și suc proaspăt de portocale. Vorbiră despre Alaska și despre locurile pe care Luke și Helen doreau să le viziteze în următoarele două luni, înainte de a începe el facultatea. Mai departe nu-și mai făcuseră planuri.

Luke voia ca ea să vină în Minnesota cu el. O să-și găsească un apartament și cât mergea el la cursuri, ea se putea apuca de cercetare ca să-și termine teza de doctorat. La sfârșit de săptămână puteau merge să vadă și el pădurile pe unde colindase ea.

Poate așa vor face. Aveau timp destul să se hotărască.

În mod curios, pentru prima dată în viața de adult a lui Helen, viitorul nu părea să mai conteze. Era de parcă tot ce se întâmplase îi purificase partea aceea din fire care tânjea, o săcăia și își făcea mereu griji. Nici o îngrijorare nu putea schimba în bine orice i-ar fi așteptat de acum înainte. Poate că, așa cum sugerase de curând Celia într-o scrisoare, Helen învățase în sfârșit, împreună cu începătorul budist de tată al lor, *să fie*, pur și simplu. Nu mai conta decât clipa de acum și faptul că era cu omul care-i era cel mai drag pe lume.

Dan nu-i lăsa să-l ajute să facă ordine în cabană după

micul dejun. Le spuse să plece, pentru că aveau un drum lung în față. Așa că urcă toți ultimele bagaje și pe Buzz în jeep-ul lui Luke. Helen îi dădu lui Dan cheile vechii Toyota.

— Ai văzut? spuse el. A ținut tot anul.

— Și eu la fel.

Nu voiau nici unul să facă prea mare caz de despărțire, așa că doar se îmbrățișară și își urară să le meargă bine. Dan nu rezistă să nu facă gluma că plecau acum, când tot mai era treabă de făcut. Stătea lângă mașină, cu soarele în spate, când Helen și Luke se urcară și își puseră centurile.

— Îngerii pe voi, le zise.

— Și pe tine, Prior.

Coborând pe lângă râu, cu foșnetul verde-argintiu al plopilor canadieni deasupra mașinii, trecură pe lângă casa părăsită unde locuise pe vremuri bătrânul prințator. Pe un copac de lângă poartă era bătută o plăcuță cu „VÂNDUT”.

Străbătând orașul, nu văzură nici un cunoscut. Virară spre est și se îndreptară spre câmpii.

Ajun gând la podul de la ieșirea din oraș, Helen frână și opri și se mai uită amândoi o dată la biserica de pe deal.

— Uite, spuse Luke.

Și-i arătă indicatorul din sensul opus, cel pe care scria HOPE (POPULAȚIE 519). Prin găurile perforate de gloanțe în el, soarele strecura trei dungi înguste de lumină.